

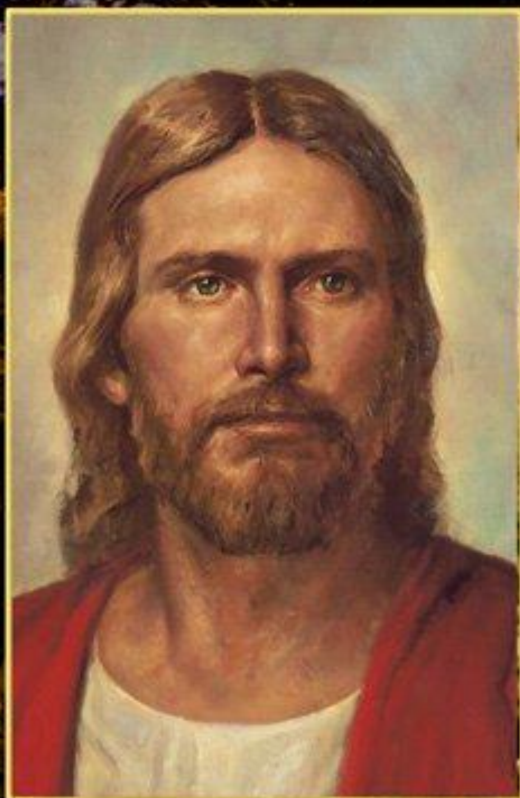

Ігор Каганець

АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ

Ігор Каганець

АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ

УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ
ЕПОХИ ВЕЛИКОГО ПЕРЕХОДУ

Київ
«Видавництво А.С.К.»
2004

ББК 63.3(4УКР)
К12

КАГАНЕЦЬ І.В.
К12 **Арійський стандарт:** Українська ідея епохи Великого Переходу. — К.: Видавництво А.С.К., 2004. — 384 с., іл.

ISBN 966–319–066–3.

Ким був Ісус Христос — арійцем чи євреєм? Як у Святе Євангеліє потрапили ворожі вставки? Що таке юдеохристиянська єресь? Коли виникли людські раси? Хто такі слов'яни? До якої держави ми йдемо — диктатури, демократії чи гетьманату? На основі синтезу новітніх досягнень археології, археогенетики, кліматології, історії, антропології, психоінформатики та лінгвістики у цій книжці наводиться цілісне бачення основних закономірностей розвитку людського роду від 40-го тис. до н.е. до наших днів — епохи Великого Переходу. Розкривається сутність арійства як еволюційного локомотиву, а також планетарна функція та перспективи українського геосоціального організму.

Для широкого кола читачів.

ББК 63.3(4УКР)

Ваші відгуки, зауваження та пропозиції просимо надсилати авторові на адресу:

а/с 23, Київ-108, 04108, Україна.

Електронна пошта: **editor4@perehid.org.ua**

Відгуки і критичні статті, а також інформація про наступні видання, наукові конференції і читацькі клуби «Перехід–IV» — на сайті «Народний Оглядач» **http://observer.sd.org.ua**

ISBN 966–319–066–3

ТВЕРДИНЯ

Крізь хвилі просто́ру і ча́су,
Уперта і неупинна,
Крізь хвилі народів і раси
Гряде Материк Україна!

Крізь ро́збрати і зруйнування,
Відроджена і єдина,
Крізь підступи і зазіхання
Гряде Материк Україна!

Улюблена Божа дитина
Від Роду піднесена в злеті,
Гряде Материк Україна
На Жовто-Блакитній планеті!

Микола Задорожний, 2003

Юрій КАНИГІН, професор

АРІЙСЬКА ХОДА УКРАЇНИ

Перше, що спадає на думку при читанні цієї книги, — це вигук Генрі Бокля: «*Дайте нам нову парадигму, дайте помилкові думки, дайте нам що хочете, але позбавте нас зашкарублості!*» Справді, нас уже таки «дістали» погляди офіційної науки, згідно з якими історію України треба вести з XIV або, від сили, з VII століття н.е. Свіжість думки, оригінальність постановок і рішень, основаних на аналізі нових, ігнорованих патентованими істориками матеріалів у галузі найгостріших проблем сучасності, якими живуть широкі кола читачів, — ось характерна особливість цієї книги Ігоря Каганця.

Проте справа не лише у «свіжості» матеріалу. Автор, на мою думку, робить значний внесок у вирішення величезного завдання: **зміни поширеного стереотипу на пріоритети європейського Заходу стосовно європейського Сходу у формуванні етнічної, духовної, інтелектуальної основи сучасного світу.** По суті, йдеться про відновлення історичної справедливості. Колись само собою розумілось, що «Південна Русь» (Українська земля) була не лише «етнотворчим казаном» Європи, а й горнилом її духовності та землеробських технологій. Свого часу набула великого розголосу книга італійця Мавро Орбіні «*Історіографія початку імені, слави і поширення народу слов'янського*» (видана в 1601 р., перекладена російською і видана в Санкт-Петербурзі в 1722 р.). Написана на основі нині втрачених матеріалів давніх бібліотек, вона чітко виявила «світотворчі» пріоритети Північної Припонтиди (Праукраїни). Проте у розпал антинаукової реконструкції євроазіатської історії ця книга була забороненою на Заході. Тепер, на щастя, почався доволі важкий процес відновлення історичної справедливості, і книга І. Каганця в цьому плані вельми цікава та повчальна, незважаючи на значну кількість дискусійних моментів.

Згадана проблема для мене є дуже близькою, у чому читач може переконатися завдяки книгам «Шлях аріїв» та «Віхи священної історії». У них я обговорюю пита-

ння першості Русі-України як батьківщини землеробських технологій, прабатьківщини палестинських галілеян, що склали етнічну основу християнства. Більше того, наша земля стала батьківщиною первинної християнської церкви — на відміну від Риму I–II століть з його катакомбними богослужіннями і близькими до юдаїзму тогочасними обрядами. Ігор Каганець не лише розвиває ці положення, підкріплюючи їх масивами нових матеріалів, а й, по суті, робить у цій сфері інтелектуальне відкриття: на основі ретельного дослідження біблійних текстів переконливо доводить арійське походження не лише галілеян Ісуса Христа і Діви Марії (про що вже писалося у згаданих книгах), а й самого царя Давида!

Мені приємно відзначити й те, що **автор вдало застосовує науковий апарат етногенетики у дослідженні генеалогії української нації** (і не лише її), зокрема, концепцію чоловічого і жіночого начал, тобто батьківських і материнських народів. Цим його книга вдало відрізняється від багатьох робіт з етногенезу українського народу, надрукованих останнім часом (зокрема, див. працю Інституту народознавства НАНУ «Етногенез та етнічна історія населення українських Карпат», Львів, 1999). Етногенез без етногенетики — з цим я почав боротися ще 8 років тому (серед іншого див. розділ «Риси етногенетики» у книзі «Віхи священної історії»). Ігор Каганець робить в етногенетиці важливий крок уперед, особливо у сфері сміливих аналогій з біогенетикою.

Надзвичайно цікавий матеріал (і нерідко дуже дискусійні узагальнення) даної книги я б розділив на чотири частини:

1. Проблеми етногенезу українців з оригінальною трактовкою «феномену України» як унікального геоетнічного утворення — «казана» європейської (і не лише європейської) культури.

2. Інтерпретація багатьох ключових місць Біблії і деяких апокрифів, що дає несподівано нове висвітлення найважливіших проблем генеалогії України, християнства, юдаїзму, Європи в цілому.

3. Антропогенез і теорія рас. Автор, мабуть, першим в Україні відкинув лицемірну «боязнь» расових досліджень і повернув расологію «на круги своя».

4. Історіографія Русі-України і слов'янського суперетносу в контексті сучасних проблем українського відродження та наших взаємовідносин зі «старшим братом».

Усе це об'єднано ідеєю арійського впливу на хід світової історії, першоджерелом якого виступили етноси Північного Надчорномор'я (пришлі та автохтонні).

Це, звісно, приблизне групування проблем, досліджуваних у цій книзі, де ми також знаходимо і дослідження деяких ключових моментів єврейської історії та гітлерівського нацизму. Я не зовсім погоджуюсь з цілим рядом висновків автора, особливо з його трактовками взаємовідносин України з Росією та ролі російської мови. Але справа не в цьому. Головне — не треба боятися різких, нехай навіть односторонніх суджень. Дайте нам нову парадигму, позбавте закостенілих стереотипів про «меншовартість» українців! От що сьогодні найактуальніше.

Я навіть допускаю, що автору будуть закидати расизм — такі закиди вже пролунали на адресу журналу «Перехід–IV» та Інтернет-сайту www.perehid.org.ua, редагованих І. Каганцем. Але така вже інерція зашореного мислення і лицемірної моралі, сформованих у радянський період. Людські раси справді не є рівними, як не є рівними й люди у функціональному відношенні. Тут нічого не вдієш, і цього не треба боятися. Що з того, що мій посередній розум не рівня розуму Ньютона, Достоєвського, Гоголя чи Тараса Шевченка. Та нічого особливого — важливо, щоб не заважали мені самореалізуватися і поважали мене як особистість. А там як Бог дасть. І в цьому — принцип свободи та людської рівності, адже всі ми «одної крові». Подібна ситуація з племенами, націями та расами. Вони рівні — всі мають право на життя за своїм звичаєм, всі неповторні і вносять свою лепту у розвиток людства. Проте історична роль їх далеко не однакова — це ж очевидно, і не треба лицемірити у цьому питанні. Автор сміливо й обґрунтовано говорить про видатну роль етносів Причорномор'я у світовій історії. І, я думаю, українцям не вистачає… гонору прямо заявити: ситій і зарозумілій Європі не зашкодило б вклонитися змученій, виснаженій лихоліттями нації, яка «стіною незборимою» віками стояла на сторожі європейської цивілізації і як хвилеріз розбивала на-

вали хижаків з азійської «глибинки».

Я далекий від того, щоб співати автору книги одні дифірамби. Книга, точніше, окремі її місця, дуже дискусійна. Багато що викликає у ній навіть подив. Ну, наприклад, як можна стверджувати, що Москва — це не Росія або не зовсім Росія, а вороже утворення не лише щодо українського, а й російського народу? Так, у Москві генетичних русскіх живе менше, ніж «інших». Ну то й що? Сам же автор полюбляє цитувати апостола Павла: «*Мала закваска заквашує все тісто*».

Я думаю, книга втрачає від того, що вона пронизана українським «центропупізмом». Йдеться не про представлення нашого регіону як унікального етнотворчого казана і колиски духовності та культури західного світу — все це обґрунтовано низкою досліджень, на які є посилання в книзі. Тут можна навіть додати хвалебні слова на адресу запорожців — адже вони і ніхто інший реально протистояли експансії мусульманства (в особі Османської імперії) і католицтва — чим і відстояли православну віру. Але ж у всьому треба знати міру. Центропупізм — у надмірному возвеличенні України, протиставленні українців іншим народам, зокрема, росіянам. Надійна ознака справжньої величі народу — відсутність боязні почути неприємні слова на свою адресу. Це нацмени бояться критичних пасажів стосовно себе. А наші вчителі Шевченко, Гоголь, Франко, Драгоманов не боялися бичувати українців за їхні недоліки. І це — на нашу користь. «*Я сам себе, дурний дурю, та ще й, співаючи, орю*» (Т. Шевченко), «*Нікого ми не кращі, а життя у нас безпросвітне*» (М. Гоголь), і т.д. Як потрібен нам холодний душ історії, «*о, роде суєтний, проклятий…*»!

Якось у бесіді зі мною видатний учений і письменник, патріот України Микола Руденко з гіркотою мовив: «*Так, схоже, що головний ворог України — це сам українець*». Справді, історія наша така («велика слава і велика руїна»), що у ній було куди більше підневільного існування нашого народу — народу внутрішньо вільного, нескоримого! І, на жаль, у нас сформувалась антидержавна ментальність, байдужа до справ нації, якою заправляли чужі сили. Ось звідки слізне шевченківське: «*Обніміться, брати мої, молю вас, благаю…*» Наш у минулому пі-

дневільний народ, на мій погляд, звик не називати речі своїми іменами, тому й не може сформувати справжню, патріотичну еліту, тобто зробити вибір між гідними і негідними людьми. Але ж визначає рівень життя нації саме еліта — духовна, наукова, політична, ділова. І я думаю, що завинив у незавидному становищі нашої нації не «українець взагалі», а «елітний українець». Книга Ігоря Каганця викликає, поряд з оптимістичними, і тривожні роздуми про наше майбутнє.

І, нарешті, про Арійський стандарт (така назва книги). Автор виводить ряд еталонних рис характеру, якими повинні володіти люди (народи), що бажають і можуть стати лідерами людства. Такими кращими рисами, принаймні, у потенції, володіють українці, які і формують (будуть формувати) «стандарт» поведінки у грядущому складному світі. Все це у них (українців) — від арійців, від давніх предків. Так-то воно так, але ж треба врахувати, що арійці — *першопредки*, їх давно вже немає. Вони залишилися лише у нашій генній пам'яті, в архетипі, і прориваються звідти назовні як *реліктове випромінювання*. Так, при бажанні можна побачити «арійство» у наших міфах, фольклорі, мові, релігії, у вишиванках і писанках, навіть в одязі. Слід, звичайно, залишився. Але чи можна це беззастережно возводити у *стандарт* сьогоднішнього життя і сьогоднішньої поведінки людей та народу в цілому? Адже *стандарт* — це дещо еталонне і навіть обов'язкове для всіх. Чи не краще було б назвати книгу «Арійський ідеал»?

Я зовсім не відкидаю з порога висновки І. Каганця про доцільність Арійського стандарту як дороговказу для сучасного людства. Просто тут потрібні не лише серйозні застереження і додаткова аргументація, а й нові фундаментальні дослідження в рамках авторської парадигми.

Залишається лише побажати авторові подальшого просування у сфері етнології та історії в річищі своїх конструктивних концепцій. Думаю, що ця книга стане резонансним явищем у нашому житті.

Юрій Канигін

Якщо ідея істинна, то вона належить всім, хто здатний її осягнути. Істинна ідея не може бути «новою», оскільки істина не є продуктом людського розуму. Вона існує незалежно від нас, і все, що ми повинні зробити — це постаратися зрозуміти її.

Рене Генон

Проблема в тому, що реформатори не володіють знаннями, а ті, що ними володіють, надто байдужі, щоб намагатись провести реформи. Але настане день, коли знання і воля об’єднаються, і тоді світ рине вперед.

Луї Повель і Жак Берж’є, «Ранок магів»

Важкі часи і пригнічення необхідні, щоб народ гартував психологічні м’язи.

Френк Герберт, «Дюна»

1. УКРАЇНСЬКИЙ ХАРАКТЕР

Для наведення ладу в Україні потрібні знання про принципи і специфіку розвитку українського народного організму. Ідеологія, освіта, державний устрій, право, організація бізнесу, соціальна політика мають відповідати особливостям української душі. Будь-які спроби реформування, які не враховуватимуть цих особливостей, приречені на невдачу.

1.1. Народ, етнос, нація

З погляду системології, людство є живою цілеспрямованою системою, що знаходиться в процесі самоорганізації і чимраз глибшого структурування. Природними, органічними структурними одиницями людства є народи. Проте в сучасній мові слово «народ» має кілька різних значень, напр., населення, трудящі маси, простолюд та інші. В подальшому ми вживатимемо терміни «народ» і «народний організм» саме в розумінні згаданих природних, надзвичайно стійких органічних утворень.

У науковій літературі все частіше вживаються два інші терміни, які етимологічно означають народ: грецьке слово «етнос» і латинське «нація». На сьогодні серед дослідників існують найрізноманітніші тлумачення цих термінів. **Ми схильні вживати слова «етнос» і «нація» для позначення двох форм існування одного і того самого народного організму.** Етнос — це однорідний, аморфний, малоусвідомлений стан народного організму. Нація — це його вища форма розвитку, якій властиві значна внутрішня структурованість і самоусвідомлення. У формі нації виразно виявляється і розквітає те, що в етносі знаходилось у невиявленому, зародковому стані. Якщо етнос — це невизначена, «незв'язана» однорідність, то нація — це визначена, сконсолідована різнорідність, згармонізована сукупність внутрішньоструктурних елементів. **Визначальним критерієм того, що народний організм набув форми нації, є наявність власної організованої духовної, владної, бізнесової та професійної еліти.**

1.2. Психіка та етнопсихіка

Слово «психіка» походить з грецької мови й означає «душа». Душа оживляє людське тіло та визначає його поведінку. Коли душа покидає тіло, тоді організм людини вмирає й розкладається. Це ж саме стосується й народних організмів. За словами Карла Густава Юнга, *«душа народу є лише дещо складнішою структурою, ніж душа індивіда»*. Ця колективна душа є головним чинником, який визначає поведінку народу, його можливості та перспективи. Чи не найкраще це питання дослідив видатний французький психолог, історик і культуролог Гюстав Лебон. Його знаменита праця «Психологія народів і мас» (в оригіналі — «Psychologie de Foules») заслуговує на особливу увагу.

На основі досліджень історії та культури різних народів і рас Лебон дійшов висновку, що «*кожний народ має душевний устрій так само стійкий, як і його анатомічні особливості, і саме від нього походять його почуття, його думки, його установи, його вірування і його мистецтва… Не викликає сумніву, що історія народів визначається найрізноманітнішими чинниками. Вона сповнена особливих подій і випадковостей, яких могло б і не бути. Однак поряд з цими випадковостями, з цими побічними обставинами існують великі незмінні закони, які й керують загальним розвитком кожної цивілізації. Ці незмінні, найбільш загальні і найбільш фундаментальні закони випливають з душевного устрою народів.* ***Життя народу, його установи, вірування і мистецтва є лише видимими продуктами його невидимої душі. Для того щоб якийсь народ змінив свої установи, вірування і мистецтва, він повинен спочатку переробити свою душу»*.**

При поверховому підході може здатися, що для психічного складу народів більш властива мінливість, а не постійність. Однак ретельне дослідження розвитку цивілізацій переконує в цілком протилежному. Ось як про це пише Лебон: «*Психологічний вид, подібно до анатомічного, складається з дуже невеликого числа основних незмінних особливостей, навколо котрих групуються мінливі й непостійні вторинні ознаки. Садівник змінює зовніш-*

ній вигляд рослини до такої міри, що недосвідчений погляд може її не впізнати; однак при цьому він нітрохи не торкається основних особливостей виду, впливаючи лише на його побічні ознаки. Психічна організація має такі ж незмінні основні особливості, як і анатомічні ознаки видів. Поряд з цим вона володіє і другорядними особливостями, які можуть легко змінитися під впливом середовища, обставин, виховання та інших чинників».

Отже, **досліджуючи душу народу, необхідно розрізняти дві її складові — постійну і змінну.** Змінна складова — це та видима поверхня, яка постійно знаходиться в русі і порівняно легко модернізується під впливом зовнішніх чинників. Постійна складова — це те стабільне ядро, яке заховане у глибини народної підсвідомості, володіє величезною інерцією і змінюється лише під впливом довгострокових цілеспрямованих впливів. Однак ця постійна складова народної душі має параметр, котрий є незмінним від самого зародження народу, — це тип інформаційного метаболізму, або соціотип.

1.3. Типологія національних характерів

Відомо, що будь-яка психічно нормальна людина від народження належить до одного з 16-ти соціотипів. Це твердження можна вважати науково доведеним фактом, підтвердженням чого є величезна статистична база, напрацьована американськими дослідниками типології Карла Густава Юнга.

Згідно з типологією Юнга, кожен із 16-ти соціотипів (психологічних типів) має певну соціальну спеціалізацію, що виражається у наявності вроджених сильних і слабких сторін його психіки. Людина, яка бажає досягнути успіху в житті, повинна розвивати передусім свої сильні сторони, а слабкі підтримувати на рівні, необхідному для нормальної соціальної адаптації. Все це детально описано у спеціальній літературі[1].

Проте нині важливіше інше: **дослідження національних характерів показало, що народна душа підлягає тій самій 16-типній класифікації, що й пси-**

[1] *Каганець І.В.* Психологічні аспекти в менеджменті: типологія Юнга, соціоніка, психоінформатика. — Київ — Тернопіль: Мандрівець, 1997. — 204 с.

хіка індивіда. Наприклад, німецький національний характер описується соціотипом «логіко-сенсорний інтроверт» (псевдонім «Контролер»), американський — «логіко-інтуїтивний екстраверт» («Підприємець»), японський — «сенсорно-логічний інтроверт» («Майстер»).

1.4. Тип української душі

Українська душа належить до соціотипу «етико-інтуїтивний інтроверт», псевдонім — «Миротворець». Провідними психічними функціями цього соціотипу є т.зв. «етика відносин» та «інтуїція здібностей».

Як виявляється домінування цих функцій у психіці українського етносоціального організму? «Етика відносин» — це славетна «українська лагідність» і «кордоцентричність», толерантність, прагнення розв'язувати конфлікти не через суд чи насильство, а шляхом умовляння, налагодження особистих стосунків. Ця психічна якість виразно зафіксована не лише у звичаях, а й в українській мові, де крім слова «відношення» існують також «стосунки», «ставлення» і «відносини», тобто аж 4 синоніми (для порівняння: в російській мові є лише одне слово — «отношения»).

Психічна функція «інтуїція здібностей» виявляється в українській ліричності і мрійливості, поетичності й релігійності, у прагненні до ідеалу, повазі до «внутрішнього світу» людини, її талантів та здібностей. Про наявність цих психічних якостей одностайно писали різні дослідники української душі: Є. Онацький, О. Кульчицький, Д. Чижевський та інші[1].

Так згадані психічні функції «етика відносин» та «інтуїція здібностей» проявляються на побутовому рівні. Вищий же розвиток цих функцій спостерігається у славнозвісній здатності українців до добровільного об'єднання в самоорганізовані й самокеровані структури: братства, артілі, гуртки, кооперативи, товариства, корпорації, добровольчі військові формування. Ці структури ґрунтувалися на глибокій повазі до людини, її свободи та інди-

---

[1] *Миро Продум.* Нація золотих комірців: Психоінформаційна концепція України. — Київ — Тернопіль: Мандрівець, 1994. — 160 с.

відуальності, для них характерна висока культура спілкування. Ось як про цю здатність українців пише відомий етнограф та антрополог Анатолій Пономарьов, описуючи устрій Козацької держави: «*Міське населення України, як і сільське, об'єднувалося у певні громадсько-виробничі організації. Можна без перебільшення стверджувати, що міське суспільство мало КОРПОРАТИВНИЙ УСТРІЙ, чому особливо сприяло Магдебурзьке право — своєрідне самоврядування міст, характерне для XVI–XVII ст. Корпоративність пронизувала населення міст наскрізь, поділяючи його на окремі соціальні верстви… Кожна з верств об'єднувалась довкола своїх громад: спілок, братств, цехів, які мали власні статути. У свою чергу кожне громадське об'єднання також було ієрархічним. Взагалі ТОТАЛЬНА КОРПОРАТИВНІСТЬ СОЦІАЛЬНОЇ СТРУКТУРИ ФОРМУВАЛА ТАКИЙ ТИП СУСПІЛЬСТВА, КОТРИЙ ПРИЙНЯТО НАЗИВАТИ ЗАКРИТИМ. Водночас корпорації створювали необхідні умови для професійної діяльності своїх членів, забезпечуючи їм захист від будь-якої сваволі з боку феодалів, що було вкрай важливо, особливо для рядових громадян. Основним типом міських корпоративних об'єднань були цехи… Цехове братство являє собою історичний приклад досягнення певної соціальної справедливості, бо воно дбало як про працюючих членів цеху, так і про хворих, немічних, тих, хто не мав постійного заробітку, про вагітних жінок-майстринь, про бідних учнів ремісників. Більше того: діяв свого роду кодекс честі цехової організації…*».

Але звернімось до стандартного опису етико-інтуїтивного інтроверта (цей опис використовується для ідентифікації соціотипу людини). І звернімо увагу на те, як добре він підходить для опису українського національного характеру:

Доброта і співчуття — його сильні сторони. Вміє з усіма підтримувати добрі, теплі взаємини. Миротворець. Йому властиві м'яка врівноваженість і спокійна поведінка. Якщо когось образив, то не заспокоїться, доки не вибачиться і не відшкодує збитки. Йому дуже важко не виконати прохання, засмутити друзів відмовою.

Багато мріє і фантазує. У всьому намагається дійти суті, має схильність бачити щось незвичайне, божествен-

не, космічне у найпростіших речах. Полюбляє розповідати про свої сни. Довіряє людям, високо цінує людські здібності й таланти. Ледве не найголовніше для нього — гармонія в близькому оточенні, особливо в сім'ї. Доброзичливий і веселий, дуже важко переносить конфлікти. Йому ближче не змагання, а співробітництво. Вразливий, не переносить насилля. Не любить примушувати інших робити щось проти їхньої волі.

Не може не працювати, коли інші працюють, і продовжує працювати, коли ніхто не працює. Його цікавлять методи, технології, які дозволяють діяти правильно. Сильно розвинуте почуття краси. Почувається дуже незатишно, якщо в приміщенні безладдя; перед початком роботи спочатку наводить чистоту і лад. Постійно контролює свій зовнішній вигляд. За можливості уникає конфліктів, особливо пов'язаних з емоційними вибухами. Передбачливий. Більше розраховує на завчасну підготовку, аніж на щасливий випадок. Будь-яку справу намагається довести до завершеного стану.

Для більшої повноти наведемо фрагмент характеристики даного соціотипу в інтерпретації американської Асоціації психологічного типування (АПТ):

Люди, в яких домінує цей тип, мають велику теплоту, але воліють її не виявляти доти, доки добре не пізнають людину. Вони тримають свою «теплу сторону» всередині, як у хутряному пальті. Вони віддані обов'язкам і зобов'язанням щодо людей або справ, про яких вони піклуються. Їм властивий дуже особистісний підхід до життя, вони все оцінюють через свої внутрішні ідеали й особисті цінності. Їхні найглибші почуття виявляються рідко; їхня внутрішня ніжність замаскована спокійною стриманістю.

У повсякденних справах вони толерантні, щирі, гнучкі, здатні до пристосування. Але якщо погрожують їхнім внутрішнім принципам, вони не поступляться ані дюймом.

Головний інтерес — у пошуку можливостей всередині того, що є, що ймовірно або відомо. Вони бажають, щоб їхня робота зробила внесок у щось, до чого вони мають стосунок, — у людське взаєморозуміння, щастя, здо-

ров'я. Вони прагнуть мати велику мету і безкорисливо працювати заради неї. Представники цього типу дуже цікавляться новими ідеями, схильні до внутрішнього й широкого бачення. Багато з них цікавляться книжками й мовами і нерідко мають дар красномовства; у них є талант бути прекрасними письменниками. Вони можуть бути винахідливими і переконливими в тому предметі, на який скеровано їхній ентузіазм, — тихий, але глибоко закорінений. Їм подобається давати поради, вони тяжіють до навчання, літератури, мистецтва, науки, психології…

1.5. Лицарська культура

Тут можна зауважити, що даний опис ледве чи описує всю українську душу. Більше того, в українців ми знаходимо риси, здавалось би, прямо протилежні наведеним вище. Передусім це ознаки екстраверсії і сенсорики, виявлені найпотужніше у войовничості українців, їхній торговій експансії і здатності до колонізації нових земель. Скажімо, військові традиції наших предків широко відомі принаймні з часів князя Олега та його боротьби з Візантією. Два договори з Візантією, що дійшли до нас (з 907 і 911 рр.), свідчать про повну перемогу Києва, а отже, і про бойовитість давніх русичів. Яскравим виразником цієї сторони української етнопсихіки став Святослав Завойовник, якого Грушевський називає «запорожцем на престолі»: мужній, войовничий князь з лицарською вдачею. Його походи охоплювали грандіозну територію, його ім'я гриміло по всій Східній Європі й Західній Азії, його знали письменники Візантії та арабського світу.

Ще яскравіший вияв цієї частини української душі знаходимо починаючи з XVII ст., коли вся Україна «покозачилася», мала полкову організацію, вела надзвичайно активну зовнішню політику. В українській етнопсихіці знаходимо риси, які швидше говорять про домінування у ній не «етики», а протилежної ознаки, — «логіки». Згідно з дослідженнями Богдана Стебельського, «*християнство застало високо розвинутий рівень законодавства в Русі-Україні, чого доводить список законів "Руська Правда", яка на довший час історії Східної Європи була прикладом для інших правових статутів. Порівнюючи із правними законами Західної Європи, яка раніше України*

прийняла християнство, бачимо вплив поганства, а можна сказати варварства цілі століття пізніше, як була писана "Руська Правда"».

Глибші дослідження показують: Україні властива культура, котра описується структурою логіко-сенсорного екстраверта, псевдонім — «Адміністратор». Зовні це виявляється в таких прикметах, як організованість, дисципліна, кодекс честі, рішучість, рухливість, завчасна підготовка, планомірність, принциповість, деяка прямолінійність тощо. Для кращого уявлення про особливості логіко-сенсорного екстраверта наведемо фрагмент його стандартної характеристики:

Прихильник чесної праці. Не вірить у легкий успіх. Надає перевагу «чесній грі». Не терпить хитрощів і підступу, ненавидить злодіїв та шахраїв. Високо цінує компетентність, професіоналізм. У праці — винятково надійний партнер. Поняття «кодекс честі», «лицарство» — для нього справжня цінність. Вважає дотримання правил сильною рисою, виявом міцної вдачі. Ретельно виконує свої обов'язки. Не може сидіти без діла, завжди готовий до активності. Має велику вроджену енергію. Не терпить зволікань, не любить відкладати виконання рішень. Виконуючи відповідальну роботу, розраховує не на імпровізацію, випадок чи несподіване натхнення, а на своєчасний початок і наполегливість.

А ось ще деякі характерні штрихи до портрету цього соціотипу в інтерпретації АПТ:

Вони живуть за допомогою певного набору правил, які містять в собі їхні основні оцінки світу. Будь-яка зміна в їхніх шляхах вимагає відповідної зміни в їхніх правилах. Вони більше цікавляться тим, щоб побачити існуючі реальності, ніж майбутні можливості. Це робить їх практичними, реалістичними і зацікавленими передусім в тому, що тут і зараз. Вони використовують минулий досвід для вирішення проблем і хочуть бути впевненими, що їхні ідеї, плани і рішення ґрунтуються на солідному фактичному матеріалі. Вони люблять таку роботу, результати якої безпосередні, наочні і реальні. У них є хист до бізнесу, промисловості, виробництва і будівництва. Вони

отримують задоволення від адміністративної роботи, де вони можуть ставити цілі, приймати рішення і давати відповідні накази. Вміння влаштувати справу так, щоб вона була обов'язково виконана, — їхня сильна сторона.

1.6. Психоінформаційна структура нації

На перший погляд може здатися, що ми дійшли парадоксального висновку, адже виявили існування двох різних українських культур, які описуються різними і багато в чому протилежними соціотипами, — «Миротворець» і «Адміністратор». Якими ж насправді є українці? Це непросте питання не раз ставили перед собою дослідники української душі. І врешті наблизилися до відповіді, яку найкраще сформулював доктор Богдан Стебельський: «*Рання українська література і фольклор, як і пізніша у вигляді дум та найновіша у поезії Шевченка, продовжує духовні традиції, просякнуті двома елементами соціальної структури українців, — хліборобства і лицарства. Хлібороб, якого годує земля, символ праці, та лицар, що захищає землю і працю хлібороба, це два елементи цілого, що його символізує плуг та меч, передані легендами ще зі скіфських часів*».

Проте це лише частина відповіді на поставлене запитання. Для повної відповіді потрібно повернутися до розгляду співвідношення між народом, етносом і нацією. Український народ періодично формував нації та відповідні держави, зокрема, Київську Русь і Козацьку націю.

Як ми вже казали, народ у формі етносу являє собою аморфне, однорідне, неструктуроване утворення. **Інтегральна психіка українського етносу однозначно описується соціотипом етико-інтуїтивний інтроверт — «Миротворець».**

Інтегральна психіка української нації в цілому також описується цим самим соціотипом. І це закономірно, адже вона формується на основі українського етносу. Але нація — це структурована система, яка для свого розвитку створює чотири основні функціональні підсистеми. Що це за підсистеми? Відповідь на це запитання дає сама історія розвитку людських суспільств. Де б ми не опинилися — в державі Хетів чи Шумері, у Франкській державі чи Венеціанській республіці, у Візантії чи Київській Русі, —

всюди за строкатістю та неподібністю культур, звичаїв, політичних систем та вірувань можна розгледіти одну спільну рису, а саме наявність чотирьох соціальних функцій — 1) світопізнавальної, 2) владно-адміністраторської та військової, 3) організаторсько-господарської, 4) виконавчої (робочої) — та соціальних груп, котрі ці функції виконують. Таке структурування соціального організму є на диво однаковим у всіх індоєвропейських народів. У ньому закладено первісно правильний принцип, який зводиться до простої думки: **для того щоб соціальний організм міг нормально функціонувати, в ньому хтось має працювати, хтось організовувати працю, хтось владарювати і збройно захищати спільноту, хтось пізнавати світобудову та її закони. Кожна з чотирьох основних соціальних груп має власну колективну психологію і незмінну константу — соціотип.**

1.7. Варни і «чисті групи»

Отже, для нормального існування нації у ній мають виконуватися чотири основні системні функції. Будь-яку корисну роботу можуть якісно виконувати лише люди, котрі є компетентними (від лат. competentis — відповідність) у її виконанні, тобто такі, які мають відповідні здібності і кваліфікацію. Всі інші, за великим рахунком, лише імітують роботу, вносять безладдя та роблять помилки, що їх змушені виправляти знову ж таки компетентні люди.

Люди, компетентні у виконанні чотирьох основних системних функцій, фактично складають чотири т.зв. «чисті групи»[1], незалежно від того, усвідомлюють вони це чи ні.

Організаційне об’єднання членів однієї «чистої групи» приводить до утворення варни. ВАРНА — це відкрита, динамічна, здатна до самоорганізації підсистема національного організму, яка виконує в суспільстві певну соціальну функцію і складається з осіб, які мають для цього відповідні здібності та кваліфікацію, люблять цю

[1] Про «чисті групи» див.: *Шмаков В*. Закон синархии и учение о двойственной природе монад и множеств. — Київ, Софія Ltd., 1994. — С. 152–154.

діяльність і відчувають особисту та групову відповідальність за її здійснення. За нормального розвитку народний організм формує 4 варни.

Спеціалісти — люди, компетентні у без посередньому виконанні роботи (від простої до найбільш складної) в рамках певної професії чи спеціалізації і працюють передусім задля особистих вигод.

Бізнесмени — люди, що компетентно забезпечують взаємодію принаймні двох спеціалістів — від найпростішої торгівлі до великого бізнесу — і діють насамперед задля особистих вигод.

Кшатрії — компетентні державні адміністратори і військові організатори: люди, що займаються практичною діяльністю заради загального блага, тобто працюють на націю в цілому.

Брахмани — люди, що компетентно діють у царині духу і знань, у сфері загальних природничих і етичних принципів, осягають місце системи «нація» в надсистемі (людство, природа, Бог) і діють заради загального блага.

Варна (латинський відповідник — каста) може існувати лише як відкрите утворення, котре добирає і залучає людей з відповідними здібностями і кваліфікацією. За словами видатного французького мислителя Рене Генона, «*в традиційному розумінні цього терміна каста є не що інше, як вираження глибинної індивідуальної природи людини зі всією сукупністю особливих схильностей, що злиті з цією природою і визначають кожного до виконання тих чи інших обов'язків. Але як тільки виконання цих обов'язків перестає підпорядковуватись суворо встановленим правилам (зумовленим кастовою природою людини), неминучим наслідком цього виявляється такий стан, коли кожний змушений виконувати лише ту роботу, яку йому вдалося одержати, навіть у тому випадку, коли людина не відчуває до неї ніякої зацікавленості і не має ніякої внутрішньої кваліфікації для її виконання*».

Варнова диференціація — це природна тенденція розвитку і структурування народного організму, який формує націю: «*Хочуть того люди чи ні, визнають вони це чи ні, але вони вже поділені на чотири касти. …Ніяке людське законодавство, ніякі філософські хитрування, ніякі псевдонауки, ніякі форми терору не здатні скасува-*

ти цей факт. Нормальне функціонування і розвиток людського суспільства можливі лише в тому випадку, коли цей факт буде визнаним і застосованим» (Петро Успенський).

Варни — це не суспільні стани, адже традиційно належність до варни визначається не походженням і не багатством, а виключно особистими здібностями та кваліфікацією. При цьому треба дуже стисло пояснити (це тема окремої праці), що зараз не йдеться про відродження якихось архаїчних систем суспільної організації. Це просто неможливо, адже змінилися і навколишній світ, і людське суспільство. Наприклад, давня арійська варна Вайш'їв у наш час розщеплюється на дві складові: варну Бізнесменів і варну Спеціалістів. Робота сучасного Спеціаліста нерідко потребує творчих людей з надзвичайно високим рівнем інтелектуального та духовного рівня. Нинішні Спеціалісти — це люди, які професійно вирощують хліб, і роблять найскладніші хірургічні операції, і складають чудові пісні, і розв'язують математичні рівняння. Попри надзвичайну різноманітність роботи, всіх їх об'єднує діяльність у рамках вузької спеціалізації — на відміну від функцій бізнесу, державного адміністрування чи духовного проводу нації.

Наголосимо, що для варн за визначенням властива висока міра взаємопроникнення[1]. Спеціаліст високого духовного та інтелектуального рівня може стати Брахманом, а Бізнесмен може перейнятися інтересами всієї нації і стати Кшатрієм. Крім того, здебільшого **коректніше говорити не про належність людини до певної «чистої групи» і, тим більше, варни (адже у сучасному світі варн ще немає), а про Шлях, який свідомо обирає людина. Це може бути шлях Брахмана, шлях Кшатрія, шлях Бізнесмена або шлях Спеціаліста**. Якщо ж людина відчуває, що обрала не свій шлях, то вона зобов'язана спробувати інший. Чим швидше вона знайде свою природну діяльність, тим більше у неї шансів максимально розкрити свій потенціал і, таким чином, справді досягнути життєвого успіху.

---

[1] Що, до речі, було фундаментальним принципом арійських варн, які стали закритими значно пізніше, — після приходу арійців до Індії.

1.8. Система «Україна» та її підсистеми

Як ми вже казали, психіка — як індивідуальна, так і колективна — має змінну і стабільну (відносно постійну) складові. Змінна складова сильно залежить від зовнішніх обставин і в багатьох випадках може затуманювати стабільну складову, яка приховує істинну психічну природу суб'єкта.

Стабільна, істинна сутність людини найкраще пізнається в ситуаціях, коли людина діє найбільш природно, вільно, невимушено. Те ж саме стосується і народу: істинна природа народної душі виявляється в ті епохи, коли народ не знаходиться під чужим ярмом і сам вирішує свою долю. Отже, щоб пізнати природну, архетипову структуру української нації, її треба досліджувати в контексті саме таких епох.

Оскільки людство переживає процес все більшого структурування за національним принципом, то доцільно брати найближчий до нас історичний період, коли народний організм набував форми нації. Для України це час Козацької нації, тож пригляньмось уважніше до її структури. Ось як її описує відомий український історик і письменник Валерій Шевчук:

«Населення розділялось на кілька станів, які мали своє самоуправління, але всі разом підлягали гетьманському уряду: СЕЛЯНИ (виконували господарську повинність, тобто були піддані власнику землі, але мали свою управу і свій суд — так званий копний суд); МІЩАНИ, які розділялися на тих, що володіли Магдебурзьким правом (отже, мали свій магістрат і суд) і які ним не володіли (підлягали козацькій, тобто державній, юрисдикції); ДУХОВЕНСТВО, що мало власне самоуправління та суд, і ШЛЯХТА, яка, в принципі, ще за Хмельницького злилася із старшинською козацькою верствою. …Вся система була виборна: селяни вибирали своїх старших і членів копного суду, так само чинили міщани й козаки. Духовенство також обиралося, зокрема священики приходів… Посполитий (селянин або міщанин) міг перейти у козаки й, навпаки, козак у посполиті».

Отже, в період Козацької держави український народний організм витворив таку структуру нації, яка на-

ближалася до природної, ідеальної структури. Характерно, що чотири основні соціальні групи були відкритими, що уможливлювало перехід з одного стану в інший — якщо лише у людини були відповідні здібності, кваліфікація і бажання. З психологічної точки зору це приводило до формування порівняно однорідних соціальних груп, близьких до базових функціональних підсистем, — варн. Кожна з цих підсистем національного організму характеризувалася власною колективною психологією, яка вписується в один із 16-ти соціотипів.

Брахмани (кращі представники духовенства, мислителі, науковці, письменники) — етико-інтуїтивний інтроверт, «Миротворець».

Кшатрії (козацька еліта) — логіко-сенсорний екстраверт, «Адміністратор».

Бізнесмени (господарська і торговельна еліта) — логіко-сенсорний екстраверт, «Адміністратор».

Спеціалісти (селяни, ремісники, наймані працівники) — етико-інтуїтивний інтроверт, «Миротворець».

Зауважимо, що з погляду персональної сумісності «Миротворець» і «Адміністратор» є психологічно сумісними типами. А це означає, що, будучи носіями нібито протилежних психологічних якостей, вони насправді повністю доповнюють один одного і при взаємодії формують стійку, ефективну, значною мірою — самодостатню систему.

1.9. Повернення до природного порядку

Сьогодні український народ черговий раз починає формувати свою націю, що вимагає природовідповідного соціального структурування. Парадоксально, але системна криза в Україні цьому лише сприяє. Вона перевела суспільство в дуже сприятливий для трансформації стан системної пластичності і так всіх нас «притиснула до стіни», що просто не лишила інших варіантів порятунку, примусила мислити і діяти сміливо та нестандартно. І чим довше буде відтягуватися формування в Україні нової нації на природних засадах, у тим радикальніших формах воно врешті-решт здійсниться.

Зрозуміло, що потужні світові держави у своїй боротьбі за перерозподіл світу не зацікавлені у народженні

сильної, здорової і конкурентоспроможної України. Та справа полегшується тим, що сучасна цивілізація дедалі більше втягується у системну кризу, занурюється в тотальний хаос. Найімовірніший сценарій вже недалекого майбутнього передбачає обвальне накопичення цивілізаційних суперечностей, болючий розпад імперій і поліетнічних утворень, нестримне зростання ідейного, політичного і технологічного хаосу, дестабілізацію глобальної економіки і остаточний розпад системи міжнародної безпеки, «розповзання» соціальної тканини і локальні екологічні катастрофи.

Ми не в змозі зупинити планетарну кризу. Але у нас є шанс пройти через «вушко голки» глобального апокаліпсису і вистояти в цій драматичній ситуації, більше того — використати її для внутрішнього перетворення і піднесення на вищий рівень життєдіяльності. **Для цього Україні потрібно форсувати ПЕРЕХІД до нової цивілізації, до нової екологічної ніші, який передбачає рішучий прорив на вищий рівень у стосунках «людина—Бог», «людина—людина», «людина—природа» і «людина—техносфера» (штучна природа).** І докласти зусиль для ініціювання такого переходу у глобальних масштабах, знайти друзів та союзників для спільного розв'язання спільних проблем.

Водночас Україні необхідно діяти самостійно і покладатися лише на власні сили. Цю думку своє рідно висловив Р. Хіггинс у книзі «Сьомий ворог. Людський фактор у глобальній кризі»:

Наше покоління зіткнулося з
особливим викликом.
Доведеться діяти на самоті
або невеликими групами, не
дивуючись і не нарікаючи на
те, що більшість буде вперто
триматися застарілих
сподівань і легких шляхів,
які ведуть у прірву.

2. ГЕНЕАЛОГІЯ УКРАЇНИ

Якщо прагнеш щось зрозуміти —
пізнай, як воно виникло.

Перехід України до нової цивілізації потребує знань про закономірності трансформацій такого масштабу. Обов'язковою умовою цивілізаційного переходу є здійснення світоглядного, організаційного і технологічного проривів[1]. У цьому переконує феномен неолітичної революції — грандіозний процес тотального перетворення суспільної життєдіяльності, започаткований у середині VI тис. до н.е. на території Північного Надчорномор'я. Тож можна сказати, що Україна вже має певний досвід переходу до нової екологічної ніші.

— Але чи коректно говорити про Україну в рамках подій семитисячолітньої давності? Чи існував уже тоді український народ?

Питання про виникнення українців у науковому світі викликає багато суперечок. Одні дослідники аргументовано доводять, що корені українського етносу сягають принаймні 40-го тис. до н.е.[2], інші — що він сформувався лише у 15-му столітті н.е.[3] Чи можна погодити ці діаметрально протилежні твердження? Так, — якщо підійти до проблеми з точки зору етногенетики, ідею якої запропонував у 1999 р. відомий український науковець і письменник професор Юрій Михайлович Канигін[4].

2.1. Етногенетика

Етногенетика розглядає етнос як соціальний організм, структурно і функціонально подібний до окремої

---

[1] *Каганець І.* Стратегія України // Перехід–IV, 1(3)–2000, www.perehid.org.ua.

[2] *Братко-Кутинський Олексій.* Феномен України. — Київ: «Вечірній Київ», Українська академія оригінальних ідей. — 1996. — С. 184–196.

[3] Советский энциклопедический словарь. — Москва, 1990.

[4] *Канигін Ю.М*. Віхи священної історії: Русь-Україна. — Київ: Україна, 2001. — 368 с.

людської особистості. Тобто етнос — це особистість вищого таксономічного рівня, яка має власні свідомість і підсвідомість, інтелект і пам'ять, генотип і характер, вік і долю. В принципі, тут нічого нового поки що немає, оскільки про «Людину малу» (індивід) і «Людину велику» (народ) говорив ще Платон. **Новизна в іншому, а саме в дослідженні генеалогії етносів подібно до генеалогії окремих осіб.** Тобто кожен етнос, як і людина, має своїх батька і матір, дідів і бабусь, інших предків по батьківській і материнській лінії.

Нові етноси народжуються в результаті взаємодії чоловічого і жіночого начал. Як можна розрізнити — де етнос-батько, а де етнос-матір? Тут доречна аналогія між сперматозоїдом і яйцеклітиною. Відомо, що в момент запліднення: 1) сперматозоїд рухливий, а яйцеклітина нерухома; 2) сперматозоїд в тисячі разів менший, ніж яйцеклітина. Подібно і з етносами — батьківський етнос може бути в тисячі разів меншим за материнський. Але тут кількість не відіграє особливої ролі — це той випадок, коли «*мала закваска квасить усе тісто*»[1]. Головне — якість!

Якщо бути стислим, то можна сформулювати дві головні умови зачаття нового етносу:

1) взаємодія чоловічого і жіночого етносоціальних організмів має відбутися в той період, коли жіночий етнос відкритий для сприйняття чоловічого начала (як правило, така відкритість виникає в період системної кризи материнського етносу);

2) чоловічий і жіночий етносоціальні організми повинні бути психологічно сумісними, відчувати взаємну симпатію (принаймні, не повинні конфліктувати через несумісність характерів або надмірну різницю в рівнях культурного розвитку — відомо, що справді здорові діти народжуються і виростають лише у батьків, що люблять одне одного).

Етногенетичний підхід дозволяє навести лад в наших уявленнях про походження українців. Але для цього нам не обійтися без розгляду ще одного відкриття, яке належить іншому відомому українському вченому — професорові Національного університету «Києво-Могилянська Академія» докторові історичних наук Миколі Олексан-

---

[1] Послання святого апостола Павла до галатів, 5.9.

дровичу Чмихову (1953–1994).

2.2. Пульс України

На основі комплексних досліджень Микола Чмихов показав, що соціальні процеси в Циркумпонтійській зоні (на територіях навколо Чорного моря) знаходяться в тісному зв'язку з процесами природними, до яких належать кліматичні зміни, сейсмічна активність, рух льодовиків, розвиток чорнозему, конфігурація планет Сонячної системи тощо. Природні ж процеси розвиваються з певною циклічністю. **Безпосередньо навколо Чорного моря ця циклічність спрацьовує надзвичайно чітко, неначе годинниковий механізм, але чим далі від моря, тим її прояви все слабкіші.**

Явище «годинникової циклічності» є загадковим і дивовижним, але це ще не все. Археологічні дослідження переконливо доводять, що протягом останніх 10 тисяч років Циркумпонтійська зона виступала своєрідним генератором культурних імпульсів, які згодом поширювались на прилягаючі території і далі на весь світ[1].

Цю пульсацію Микола Чмихов подає у вигляді шести історичних епох (які водночас були особливими природно-кліматичними епохами). Кожна епоха дорівнювала близько 1596 рокам і складалась з трьох періодів по 532 роки. Саме з епохами і періодами пов'язані природно-кліматичні зміни, повторення конфігурацій планет Сонячної системи, розвиток археологічних культур тощо. На зламах періодів і особливо епох відбувались суттєві зміни у житті суспільства і природи.

Констатуючи наявність годинникової циклічності, Чмихов стверджує, що «*з XXVIII ст. до н.е. до наших днів пращури сучасних українців мали кожні 532 роки нову державну систему. Отже, вони прожили періоди дев'яти справжніх держав і лише в останньому періоді — в XVI–XX ст. практично не мали своєї власної державності, формування якої неодноразово припинялося нападами ворогів, починаючи з польського панування на Україні*»[2].

---

[1] *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. К., 1992. С. 249–250.

[2] *Чмихов М.* Україна від минулого до майбутнього // Вісник Київського університету. Історико-філологічні науки, випуск 8. Ви-

Для перевірки цієї тези розглянемо три періоди останньої 1596-річної епохи, яка почалась у 419 році н.е.:

період 1 (419 — 951)
період 2 (951 — 1483)
період 3 (1483 — 2015).

— І що ж відбувалося на початку кожного періоду?

Народжувався новий український етнос, який творив власну державу: Антський союз, Київську Русь, Козацьку державу.

2.2.1. Анти

З підручників історії знаємо, що у V–VI ст. анти займали майже цілу територію України: від пущ Полісся по Чорне море і від Карпат до Дону[1]. Як доводить відомий історик Михайло Брайчевський, грецьке «*анти*» — це те ж саме, що й давньоруське «*поляни*»[2], що значить «богатирі»[3]. Народ антів складався з багатьох племен. За словами Прокопія, «*всі вони високі і незвичайно міцні*»[4]. Править ними не один муж, а багато князів; у важких справах князі скликають віче. Коли заходить небезпека — лучаться в союзи, а небезпека мине — живуть своїм життям. Псевдомакарій пише: «*Вони дуже гостинні і уважливі до чужинців. Рабів не затримують назавжди в неволі, а визначають їм час, по якому вони можуть вертати на свою батьківщину або залишитися між антами як вільні люди*»[5].

давництво Київського університету. 1992. С. 34.

[1] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 29.

[2] Від прадавнього кореня «-пал-» або «-пол-» походять назви «поляни» («богатирі, воїни»), «палиця» (спис), «політика» (наука про владу), назви міст як центрів влади (Сімферополь, Костопіль, Тернопіль), «поле» (підвладна, контрольована територія), скіфське плем'я Палів, імена Раджпал, Ярополк і Святополк, військові терміни «полк», «полковник».

[3] *Брайчевский М.Ю.* Происхождение Руси. — Киев, 1968.

[4] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 29.

[5] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 188.

Анти здобули особливу славу своїми походами на Візантію. Армія у них була досить велика, бо, як подають історичні джерела, одного разу вони взяли 10 тисяч полонених. Суспільство було структуроване на верстви, кожна з них (духовенство, князі з дружинниками, купці, рільники і ремісники) мала своє заняття. Анти були вправними мореплавцями, добре знали Чорне море. Дуже цінувалися їхні довгі прямі мечі, які виготовлялися у великих кількостях і були високої якості. Знаменитими антськими мечами воюють навіть герої англосаксонського «Беовульфа»[1], а в археології вони дали назву цілому класу — «мечі антського типу»[2].

Держава антів протривала майже 3 століття — від кінця IV до VII, що відповідає першій половині 532-річного періоду. За словами історика, *«довготривалість її, розмах експансії, колонізаційні успіхи, участь у політиці Візантії — все вказує, що це була державна організація далеко могутніша, аніж про неї можемо мати уявлення з випадкових і неповних звісток літописців. В історії України вона має важливе значення: український народ уперше знайшов вислів для своєї державної творчості, зорганізував державу на великій частині своєї території і опер її на море»*[3].

2.2.2. Русичі

Значно більше відомостей про Київську Русь. Що значив для неї початок нового періоду, який, за Чмиховим, розпочався у 951 році? Це було панування великої княгині (королеви, регіни, імператриці)[4] Ольги (945–

---

[1] Епічна староанглійська поема VIII ст., що описує героїчні вчинки лицаря Беовульфа і містить повідомлення про історію пн.-германських племен VI ст.

[2] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 310–311.

[3] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 30.

[4] Принаймні 5 німецьких істориків (а німці завжди були дуже ретельними в означуванні титулів) називають Ольгу королевою. Крім того, Магдебурзький єпископ Адальберг, який перебував у Києві в 961–962 р. і особисто спілкувався з Ольгою, називає її «Regina Russorum Olena». Попередники Олени-Ольги (Аскольд, Олег, Ігор) мали титул *кагана*, який прирівнювався до титулів «ба-

964). Дуже подібно, що саме в цей час і народився наступний український етнос — *русичі, руси*. Якщо виражатись коректніше, то **йдеться про народження системоутворюючого етносу (який науковці позначають терміном «внутрішня Русь»), що став організаційним ядром цієї величезної, найбільшої в тодішній Європі держави**[1].

На відміну від своїх попередників Олега та Ігоря, княгиня Ольга не вела зовнішніх війн. Її енергія і талант адміністратора яскраво проявились в активній дипломатії — як назовні, так і в середині країни. За 20 років мирного управління вона перетворила величезну територію, на якій раніше не раз вибухали повстання проти центральної влади, на цілісну, добре впорядковану державу. *«Ні Ігор, ні Олег не мали часу за війнами на внутрішні справи. Ольга сама об'їхала всю державу: була на Десні, на Лузі, на Мсті, у Новгороді, у Пскові. В санях або звичайному возі їхала сотні, тисячі кілометрів. Їздила княгиня також серед племен, недавно підкорених, від яких можна було кожночасно сподіватися повстань»*[2]. Ольга закладала нові міста (Ольжичі, Псков), села, погости[3] і призначала в них правителів.

Вона здійснила адміністративно-територіальну реформу, провела перепис населення, запровадила податкову систему (ввела справедливі податки замість безсистемного «полюддя» — тодішньої форми «державного рекету»), навела лад у сферах полювання і бортного бджільництва як стратегічних галузей для експортного по-

---

зілевс» чи «рекс». Київський Митрополит Іларіон славить Володимира титулом «каган» (від прадавнього «саргон»: *сар* — володар, цар, *гон* — сила, стрімкий потік, звідси японське «сьогун» — військовий зверхник, імператор, а також «хан» — правитель). Арабські історики писали, що руси мають царя, але не звичайного царя, а царя «хакана», що рівнялося титулові грецького імператора. Автор арабської історії Худуд титулує руського кагана «падишахом», що означало «цар царів» — імператор.

[1] *Павленко Юрій.* Етнічний розвиток Київської Русі // Генеза, 1–2/98, с. 94–115.

[2] *Полонська-Василенко Наталія.* Історія України, том 1. — Київ: Либідь, 1992. — С. 101.

[3] Погост — адміністративно-господарський осередок, де призначені володарем Київської Русі люди від його імені віддавали розпорядження, чинили суд, зосереджували данину тощо.

тенціалу держави.

За правління Ольги значно поглибився процес асиміляції варягів, про що свідчать імена в її родині: син Святослав, онуки — Ярополк і Володимир, «ключниця» (особливо довірена особа, що мала ключі від скарбів) Малуша та її брат Добриня.

Вірогідно, що Ольга була четвертою дочкою болгарських царівни Анни і князя Сондока (по-слов'янськи — Сурдика) і від народження звалась Оленою[1]. Цю князівну Олену висватав каган Олег за свого сина Ігоря. Якимівський літопис розповідає, що Олег змінив ім'я Олена на Ольга, щоб воно звучало по-варязьки (Хельга). Олена-Ольга приїхала із тодішньої (до 921 р.) столиці Болгарії Плиски (Плесков): «*І приведоша ему жену отъ Плескова именем Ольгу*» (Повість врем'яних літ).

До Києва Ольга приїхала вже хрещеною (адже походила з християнської царської родини), зі священиками і великою кількістю книжок слов'янською мовою[2]. Вона дала новий імпульс подальшої християнізації України, побудувала церкву святого Миколи на гробі князя-християнина Аскольда[3] і, ймовірно, деякі інші церкви. До Ольги (в першій половині IX століття) в Києві вже була принаймні одна християнська церква — святого Іллі.

Церква на Аскольдовій могилі.
Малюнок Тараса Шевченка

Привертає увагу християнський обряд, принесений княгинею Ольгою в

[1] *Кузич-Березовський Іван.* Жінка і держава. — Львів: Світ, 1994. — С. 52.

[2] Іван Кузич-Березовський повідомляє, що родовід королеви Ольги обґрунтував болгарський історик *С. Чілінгіров* у книзі «Какво то е дал българин на другите народи», Софія, 1941 р. На цього автора посилався болгарський архимандрит Нестор у своїй дисертації «Имал ли е в жилите си българска кръв киевкият княз Светослав Игоревич» (1964). Про болгарське походження Ольги також див.: *Архимандрит Леонид.* Откуда родом была св. великая княгиня русская Ольга // Русская старина, Петербург, 1888 (ця праця була заборонена російським урядом).

[3] *Фундуклеев Иван*. Обозрение Киева в отношении к древностям. — Киев, 1847.

Київ. **Цей слов'янський обряд св. Кирила і Методія суттєво різнився і від греко-візантійського, і від латинського.** «*Від латинського відрізнявся слов'янсько-руською літургійною мовою, від візантійського — єдністю з Римом та перекладом літургійного богослуження, т.зв. Місса грека, або Богослуження св. Петра…*»[1]. У зв'язку з цим папа Іван VIII, який був особисто знайомий зі св. Методієм, у 972 році визнав, що Русь є християнською і має свій окремий обряд[2]. «*Хоча формально слов'янське християнство під тиском німців було скасоване після смерті св. Методія у 884 році, все ж таки воно існує до кінця XI століття за тихим дозволом Риму. В Україні воно зберігається довше і його впливи сягають до самого Києва*»[3].

Чому за правління княгині Ольги в державі панував мир, не було повстань і заворушень? Тому, що Ольга запропонувала своєму народові моральний та справедливий порядок і реалізувала його на найвищому (для тих часів) рівні управлінських технологій.

Київська Русь як державний організм проіснувала до 1240 року, коли татари підкорили Київ. Якщо вести рахунок від правління великої княгині Ольги з 945 р. (часу народження етносу русичів), то це становить **три століття** — так само, як і для Антського союзу.

2.2.3. Козаки

Залишилося вияснити, що означає для України початок третього 532-річного періоду, а саме 1483 рік?

---

[1] *Кузич-Березовський Іван.* Жінка і держава. — Львів: Світ, 1994. — С. 54–55. Див. також: Проф. Микола Чубатий, «Історія християнства на Руси-Україні». — Рим — Нью-Йорк, 1965. — С. 105.

[2] *Кузич-Березовський Іван.* Жінка і держава. — Львів: Світ, 1994. — С. 27 (посилання на «Cosmas Cronicon», Bib. I, Cap. 22. Mon. Ger. Hist., Berlin, 1922).

[3] *Ортинський Іван*. Хрищення, хрест та харизма України. — Рим — Мюнхен — Фрайбург: Видавництво оо. Салезіян, 1988. — С. 28. Детальніше про слов'янський обряд див.: Історія релігії в Україні (за ред. проф. Б. Лобовика) в 10-и томах. Том 1. Дохристиянські вірування. Прийняття християнства. — Київ: Укр. Центр духовної культури, 1996. — С. 228–238.

Очевидно, що йдеться про виникнення Запорізької Січі — цього християнського військово-чернечого ордену, який став організаційним і духовним центром нового українського етносу — «народу козаків»: «*Які б різні оцінки не давались запорізькому козацтву, в одному вони безумовно сходяться: протягом трьох століть (бл. 1480–1775) в низовинах Дніпра діяла регулярна військова організація, з незалежною політикою якої доводилось рахуватись сусіднім країнам — Польщі, Росії, Криму і Туреччині*»[1].

Зрозуміло, що Запорізька Січ — це не вся Україна. Більше того, ніколи головною метою запорізьких козаків не була розбудова української держави. Але якщо не держава, тоді що? Про це чи не найкраще висловився Роман Багдасаров: «*Запорожці стали називати свій край обітованою Палестиною, "дуже гарною, квітучою та ізобилующею", раєм Божим на землі… Здійснюючи наскоки на сусідів, визволяючи з полону "ясир", вивозячи дорогоцінності і золото з панських домів, обмежуючи владні амбіції держав-конкурентів, показуючи приклад безкорисності і зневаги до тліну, Кіш не керувався голим грабіжницьким інтересом, як дехто вважає, а* ***здійснював євангельську потребу у війні проти всіх і всього, що лише може обмежувати свободу християн, Свободу як Принцип****. — "… Істина зробить вас вільними" (Іван, 8.32), "… де Дух Господній, там воля" (2 Кор. 3.17). …Саме відстоювання безмежної, дарованої Христом-Спасителем внутрішньої і зовнішньої свободи було головною функцією Запорізької Січі як православного лицарського ордену. Хоча більшість січовиків вийшла з Південної Росії, а потім опинилася в підданстві у Московського Царя, проте воювали вони не за нього і не за Украйну, "отчизну-матку", а за чистоту і славу дідівської Віри, проповідуючи не словом, а ратними діяннями настання Божого Царства, яке вже поселилося в їхніх душах*»[2].

Саме ідея внутрішньої і зовнішньої свободи, первинним генератором якої **три століття** виступала Запорізька

---

[1] *Багдасаров Роман.* За порогом. Запорожское рыцарство XV–XVIII веков // Волшебная Гора: Философия, эзотеризм, культурология. Т. IV. М., 1996. С. 274–305.

[2] Там само. С. 276, 301–302.

Січ, стала становим хребтом нового українського етносу. Завдяки тому, що січову козацьку школу у більшій чи меншій мірі пройшли сотні тисяч представників найактивнішої частини населення, Україна майже цілковито «покозачилась», а реалізація ідеї тотальної свободи і смиренності лише перед Господом Богом[1] сформувала нові фольклор і літературу, новий стиль мислення і поведінки — сформувала нову людину і нове суспільство.

Пасіонарний спалах і згасання цього генеруючого центру визначали спалах і згасання енергетики всього українського етносоціального організму. Січ впала перед російськими військами без бою, а українці-малороси стали державотворчою силою Російської імперії.

Ми живемо в часи, коли черговий 532-річний період нашого розвитку добігає кінця. Нинішня Україна — це не нащадок етносу козаків; Україна — це і є етнос козаків, який нині перебуває в ослабленому, замученому, виснаженому стані.

Проте це лише одна половина правди. Її друга половина полягає в тому, що на цій самій території небаченими темпами йде прихована підготовка до нового пасіонарного спалаху, до народження українського етносу нової епохи.

2.3. Батьківський етнотворчий фермент

Ми вже говорили, що для виникнення нового етносу потрібні дві головні умови:

1) відкритість материнського організму до сприйняття батьківського начала;

2) психологічна сумісність материнського і батьківського організмів.

Очевидно, що материнські етнічні організми формувались автохтонним населенням України, яке проживало на цій території з незапам'ятних часів[2]. Щодо їх готовності до запліднення батьківським етнічним началом, то во-

---

[1] З цього приводу пригадуються слова Івана Богуна: «Шапку я знімаю лише перед Богом. І лише тоді, коли цього захочу».

[2] Відомий український антрополог Сергій Сегеда переконливо показав безперервну генеалогічно-фізичну лінію сучасного українця аж до V тис. до н.е. Детальніше див.: *Васильченко Сергій.* Індоєвропейська ідея України // Перехід–IV, 2/99.

на виникала тоді, коли ці материнські етноси переживали системну кризу. Саме такі кризові ситуації виникали на території України наприкінці кожного 532-річного періоду — щоб у цьому пересвідчитись, досить погортати підручники історії.

Хто ж виступав у ролі батьківського начала в рамках етногенетичної лінії «анти»—«русичі»—«козаки»? Сьогодні є достатні підстави стверджувати, що це були:

1) галілеяни-тиверці,
2) варяги,
3) литовське лицарство.

2.3.1. Галілеяни

Починаючи з VI тис. до н.е. Україна виступала в ролі постійно діючого «етнотворчого казана», в якому нові народи народжувались, зростали і розходились на всі сторони світу. Одним з таких народів були *гали*[1] (зовнішня назва — *кельти*). За свідченням видатного англійського історика й етнографа Д.С. Прічарда, кельти-гали мали скіфське походження і були вихідцями з нинішньої Галичини[2]. Гальська мова належить до кельтських мов, нею розмовляли кельтські племена, що населяли принаймні з VI–V ст. до н.е. територію Західної і Центральної Європи, а також центральні області Малої Азії (галатські племена)[3].

Велика кількість племен кельтів-галів пішла на захід — лише у Галії-Франції Цезар нарахував понад 50 племен. Після підкорення Римом Галія постачала йому знаменитих легіонерів, якими Римська імперія завойовувала тодішній світ.

Інша частина кельтів-галів помандрувала на південь. В Малій Азії (інша назва — Східна Галлія) вони заснували державу Галатія[4] — саме до християн-галатів (яких ще на-

---

[1] Про народ галів див.: *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 177–183.

[2] *Prichard J.S.* Eastern origin of the Celtic nation. — London, 1857. Див. також: *Каныгин Ю.* Вехи священной истории. — К.: 1999. — С. 155–176.

[3] Лингвистический энциклопедический словарь. — Москва, 1990. — С. 92.

[4] «Галатія — стародавня країна у центральній частині Малої

Переселення галів у Палестину

зивали галогреками[1]) св. апостол Павло написав своє послання у 50-х роках н.е. «*Галати були відгалуженням галів, вихідців з північних берегів Чорного моря, що відокремились від головного переселення в західному напрямку (до нинішньої Франції). Вони закріпилися в Малій Азії у III ст. до Р.Х. До Галатії належали міста Іконія, Лістра, Дервія і, вірогідно, Антіохія Пісидійська*»[2].

Частина галів пішла ще далі на південь і поселилася в Північній Палестині над озером Генезарет (Галілейським морем, пізніше перейменованим на Тиверіадське море). Назва «Палестина» походить від *пал* — «воїн», *стан* — «табір», а вже від неї походить етнонім «филистимляни», яких ще називали «народом моря». Вони оселились на цій території в XIII ст. до н.е. і були вихідцями з Кіпру, Кріту і Малої Азії, як про це пишуть Біблія (Єзекіїль 15.16, Єремія 47.4, Амос 9.7) та сучасні історики[3]. Нині достовірно відомо, що це були пелазги («лелеки») — вихідці з Північного Надчорномор'я, народ того самого етнічного кореня, що й гали[4].

На території Палестини лишилися й інші топоніми, що, вірогідно, пов'язані з Україною: місто Скіфополь, ріка Йордан (Яр-дана — «яра, сонячна вода»), гора Небо, Галлія—Гальлея—Галілея[5], міста Єрусалим (Яро-салим — «со-

---

Азії (тепер Туреччина); бл. 277 року до н.е. завойована кельтськими галатами (звідси назва); з 25 р. до н.е. римська провінція; терен діяльності Павла з Тарсу (Лист до Галатів)» (Універсальний словник-енциклопедія. — К.: Ірина, 1999).

[1] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб., 1998. — С. 85, «Галатия».

[2] *Геллей Генри.* Библейский справочник. — СПб., 1999. — С. 605.

[3] *Грант Майкл*. История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 77.

[4] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 107.

[5] «Галілея — історична країна на Близькому Сході (тепер у північній частині Ізраїлю); до кінця VIII ст. до н.е. ізраїльська провінція; пізніше завойована Ассирією та заселена прибульцями зі східних територій Ассирії; від 105-го року до н.е. знову в Ізраїль-

нячне місто»), Єрихон (Яри-гон — «сонячна сила»), Рама (хрест, символ поєднання небесного і земного, оберіг), Голан (від «гал-лан» — «край галів», територія на сході Галілейського моря), Самарія (від самар — воїн, Самара — притока Дніпра), Назарет — від слова «назирати», оскільки місто знаходиться на південному схилі гори на висоті 350 м над рівнем моря, *«з Назарета відкривається вид на велику дорогу і велике історичне поле битви — долину Ездраелон, яка є єдиним плоским коридором через гірські хребти між Середземним морем і Сходом. Через цю рівнину проходив торговий маршрут між Дамаском і Єгиптом, відомий як "Морський шлях"»*[1].

Народ галілеян всесвітньо відомий тим, що саме в його середовищі народилось християнство: галілеянами були Ісус Христос, Діва Марія, всі апостоли (за винятком Юди Іскаріота, який був юдеєм[2]), численні Христові учні та їхні послідовники. Інакше кажучи, християнство має галілеянську етнічну основу[3].

— Але хіба можна прив'язати універсальну релігійну систему до якогось первинного етносу?

Не те що можна, а це завжди треба робити, якщо хочемо щось зрозуміти.

2.3.2. Етнічна основа християнства

Річ у тім, що будь-яка релігійна система стоїть на чотирьох «опорах»:

1) особистість засновника;
2) етнічна основа;

ській державі; як свідчить Новий Заповіт, Галілея була колискою християнства (Ісус і більшість його учнів походили з Галілеї)» (Універсальний словник-енциклопедія).

[1] *Браунринг Рональд.* Кто есть кто в Новом Завете (Словарь) / Пер. с англ. — М.: Внешсигма, 1998. — С. 93.

[2] «Він був єдиним юдеєм серед апостолів, які всі були галілеянами, і виправдав собою давнє прислів'я "галілеянин любить честь, а юдей — гроші"», див.: Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона, http://encycloped.narod.ru/encyclopedia.htm.

[3] Одним з перших в Україні на це звернув увагу Юрій Канигін, див.: *Канигін Юрій.* Шлях аріїв: Україна в духовній історії людства. — К.: Україна, 1997. — 325 с.

3) усна і письмова традиція (передання);

4) церковна організація (школа).

Наприклад, Мойсей заснував культ Єгови (що від нього походить сучасний юдаїзм), який прийняли і поширили кочові єврейські племена. Аналогічно, основоположником ісламу є Магомед, першими ж його прийняли кочові арабські племена Аравійського півострова. Те ж саме стосується всіх інших релігій, бо інакше й не може бути — будь-яка релігія виникає в конкретний час, в конкретному місці, в середовищі конкретного етносу, який її сприймає і є її першим поширювачем.

— Невже не можна обійтися без «етнічної опори» релігії?

Для того щоб нове знання спромоглося поширитися і жити в віках, для нього має бути створена відповідна структура з носіїв цього знання. Якраз етнос і є такою природною структурою, згуртованою і надзвичайно живучою. Сприйняття знань певним етносом є ідеальним варіантом на першому етапі їх поширення.

Хоча можливі й інші варіанти. Ось що розповідають про зародження буддизму, засновником якого був Сак'я-муні (буквально «Сак'я-людина», тобто людина зі скіфського племені Саків), він же Будда («пробуджений»), вчення якого протягом трьох століть передавалося усно, доки не було записане за наказом індійського імператора Ашоки у III ст. до н.е.: *«Почавши свою проповідницьку діяльність, Сак'я-муні зіткнувся з повним неприйняттям — один проти всіх. Місця для нього не було, світ і учні вже були поділеними між вчителями. А наявність учнів — це наявність певної структури, певної "життєвої сили" того чи іншого знання. Щоб внести у світ нове знання, треба внести у світ носіїв цього знання. Усвідомивши це, Сак'я-муні пішов в учні до аскета Кас'япу, у якого на той час було понад 600 послідовників. Після того як аскет визнав істинність вчення Сак'я-муні, за ним потягнулися і всі його учні. Тепер Будда вже був не один, його вчення одержало фізичне тіло»*[1]. Ми не знаємо, представники якого етносу домінували у школі згаданого аскета, хоча

[1] *Расторгуев С.П.* Философия информационной войны. — М.: Вузовская книга, 2001. — С. 305.

сама школа — це вже своєрідний міні-етнос.

Одне слово, існують універсальні принципи виникнення і поширення нового вчення, одним з яких є принцип етнічної першооснови. Не є винятком і християнство, яке виникло в Галілеї, а його першими носіями стали галілеяни (щоб переконатися в цьому, досить вдумливо прочитати Євангеліє і мати загальне уявлення про реалії тодішньої Палестини). **Всіляке ж приховування і затуманення цього факту можна пояснити лише інформаційною війною, яка ведеться як проти України, так і християнства в цілому.** Ми ще повернемось до цієї теми, а поки що звернімо увагу на психологічні аспекти формування етносу галілеян.

2.3.3. Селекція «екстраверсія–інтроверсія»

Відомо, що одна частина галів-кельтів залишилась на батьківських землях України (Страбон[1] їх називав «чистими кельтами»), а друга частина протягом століть хвилями переселялась до далекої Палестини. Очевидно, що в мандри передусім вирушали люди, сповнені цікавості, жадоби пригод і слави, відкриті до зовнішнього світу, схильні до подорожей і авантюр, любителі гострих відчуттів. І навпаки, на місці залишались люди, більше схильні до внутрішньої активності, прихильники гасла «чужого не потребуємо, а свого не віддамо».

У результаті багатовікової селекції відбувся розподіл надвоє народу галів за ознакою, відомою в психології як «екстраверсія–інтроверсія». Нагадаємо, що екстраверсія — це «*тенденція до скерування уваги й інтересів на зовнішній світ; потреба активного впливу на оточуючу дійсність, поєднана з легкістю зав'язування контактів з іншими людьми; протилежність інтроверсії; одна з типологічних характеристик особи, виді-*

Віктор Ющенко —
типовий «Миротворець»
(етико-інтуїтивний інтроверт)

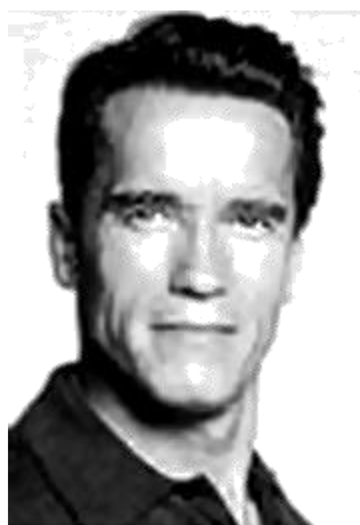
[1] *Страбон* (63 до н.е. — 19 н.е.) — грецький історик, географ і мандрівник; автор першої загальної географії у 17 книгах.

лених Карлом Густавом Юнгом»[1].

Закономірно, що в процесі переходу на нові землі і взаємодії з людністю Палестини галілеяни витворили новий тип ментальності, новий етнічний характер. **Порівняно з українськими галами-автохтонами, галілеяни суттєво сильніше розвинули такі риси, як активність, відкритість, практичність, організованість, здатність до швидкого реагування, рішучість.** Ці риси характеру були просто необхідні для виживання в неспокійних, сповнених небезпек умовах Палестини. Вони були відшліфовані в результаті:

1) складного і нерідко конфліктного співжиття з юдеями, яким після розпаду імперії Соломона вдалося захопити Єрусалимський духовний центр[2], і знайомством з жорсткістю та надзвичайною регламентованістю їхнього «Закону»;

2) тісної взаємодії з Римом, з невблаганною логікою римського права і залізною дисципліною його військової організації (від 63 р. до н.е. Палестина належала до Римської імперії);

Арнольд Шварценеггер — типовий «Адміністратор» (логіко-сенсорний екстраверт)

3) військового досвіду: *«Цих бійців, — пише Флавій, — ніколи не можна було звинуватити у нестачі мужності… Коли армія Веспасіана йшла через Галілею, їй доводилось брати штурмом майже кожне село»*[3]. *«Боротьба проти римлян велась головним чином галілеянами»*[4].

З точки зору типології Юнга, колективна етнопсихіка українських галів-автохтонів описувалась соціотипом етико-інтуїтивний інтроверт (псевдонім

[1] Універсальний словник-енциклопедія (УСЕ). — Київ: Ірина, 1999. — С. 464.

[2] Подібно як Москві після розпаду СРСР вдалося зберегти контроль над Києво-Печерською і Почаївською Лаврою.

[3] *Мень Александр.* Сын человеческий. — Bruxelles, 1998. — С. 56.

[4] *Рид Дуглас*. Спор о Сионе. — М: Твердь, 1993. — С. 70.

— «Миротворець»), а етнопсихіка галілеян — соціотипом логіко-сенсорний екстраверт («Адміністратор»)[1]. Це взаємодоповнюючі (персонально сумісні, дуальні) протилежності — як ключ і замок, як кремінь і кресало. При тісному контакті дуальних соціотипів відбувається надзвичайно інтенсивний і гармонійний інформаційний обмін, який приводить до вивільнення творчої активності обох сторін дуальної взаємодії. «Адміністратор» дає «Миротворцеві» порядок і рішучість, а «Миротворець» наснажує «Адміністратора» своїми етикою, інтуїцією і перспективним мисленням[2].

Незабаром після вознесення Ісуса Христа почався все активніший вихід галілеян з Палестини і повернення їх значної частини (перехід) на свою прабатьківщину в Північному Надчорномор'ї.

— Що ж їх спонукало до такого рішучого кроку, адже люди просто так не зриваються з насиджених місць?

Їх привела у рух заповідь Христа проповідувати Його вчення всім народам і усвідомлення галілеянами своєї ключової ролі у виконанні Божого плану перетворення людства.

2.3.4. Вихід галілеян з Палестини

«*Після Сходження Святого Духа на апостолів в П'ятдесятницю 34 року вони, у виконання повеління Христового, відправилися у ті країни, на які їм вказав жереб. Апостол Андрій одержав Скіфію*»[3]. Нагадаємо, що Скіфією[4] протягом тривалого часу після зникнення цієї держа-

---

[1] *Миро Продум.* Структура українського характеру // Перехід–IV, 1(3)–2000.

[2] Див.: *Каганець Ігор.* Психологічні аспекти в менеджменті: Типологія Юнга — соціоніка — психоінформатика. — Київ — Тернопіль: Мандрівець, 1997. — 204 с.

[3] *Ляшевский Стефан, протоиерей.* История христианства в Земле Русской с I по XI век. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. — С. 140.

[4] Назва Скіфія походить від слова Скупія (об'єднання, союз, сукупність, скупщина, зібрання). Річ у тім, що букву «Υ» (упсилон), яка в класичному грецькому алфавіті відповідає українській «У», у новогрецькій мові почали читати як букву «І» (іпсилон). В результаті первинне Скуфія-Скупія почали читати як Скіфія, відповідно Сурія (сонячна) стала Сірією, а УперБóрія (вища, потужні-

ви називали територію, яка в цілому збігається з територією сучасної України. Скіфія була однією з країн світу, у які пішли з проповіддю 12 апостолів і 70 учнів Христа — зрозуміло, не самі, а з численними помічниками, переважно також галілейського походження. Це була перша хвиля виходу галілеян з Палестини.

Слідом за нею пішла друга хвиля. Річ у тім, що значна частина галілеян глибоко сприйняли вчення Христа і серйозно поставилися до Його пророцтва про неминучість руйнування Єрусалима і грядущого геноциду, які мали відбутися ще протягом життя їхнього покоління. Ті, які повірили в насування смертельної загрози, разом з дітьми і родинами почали організоване переселення на землю прадідів. Вони йшли на північ через Сирію і Малу Азію, і це пояснює швидке поширення християнства саме на цих територіях: «*Першою країною, яка цілком потрапила під християнський вплив, була Мала Азія… Вже в апостольські часи малоазійські церкви вражали своєю багаточисельністю; ми маємо точні відомості про більш чи менш великі громади, що виникли уже в другій половині (а деякі і з середини) I століття в Ефесі, Колоссах, Тарсі, Іконії, Лістрі, Лаодікії, Троаді, Пергамі, Смирні, Сардах, Траллах, Магнезії, Єраполі Фригійському, Фіатирі, Філадельфії і багатьох інших містах та містечках Малої Азії*»[1].

З погляду розгортання християнства Рим у ті часи виглядав далекою периферією. Центром же була населена галами-галатами (яких у літературі здебільшого позначають евфемізмом «еллінізоване населення») Мала Азія, а згодом і Надчорномор'я, оскільки, згідно з церковною історією, тут проповідували апостоли Андрій, Лука, Пилип і Павло. Тож коли у 99 році н.е. єпископ Риму св. Климент прибув у Крим, то застав там поважну громаду з двома тисячами християнських родин і численними храмами як результат проповіді апостола Андрія[2], а зго-

---

ша Бо́рія) стала ГіперБо́рією. Про класичний і новогрецький алфавіти див.: Лингвистический энциклопедический словарь. — М.: Советская энциклопедия. 1990. «Греческое письмо».

[1] *Николаев Юрий.* В поисках божества. — К.: София, 1995. — С. 82–83.

[2] *Ляшевский Стефан, протоиерей.* История христианства в Земле Русской с I по XI век. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. — С. 7.

дом сам заснував 75 нових церковних громад[1].

До речі, згідно з «Діяннями апостолів» (11.26) назва «християни» вперше з’явилася в Антіохії Сирійській приблизно у 43 році. **Проте протягом принаймні чотирьох наступних століть послідовників Христа найчастіше називали «галілеянами».** Фактично, слова «галілеянин» і «християнин» вважалися майже синонімами, тобто в тодішньому світі було ясне усвідомлення галілейської етнооснови християнства[2]. Самі ж християни називали себе «віруючими», «братами» або «святими»[3]. Автор «Першого послання Петра», адресованого «*вибраним переселенцям, розсіяним Понту, Галатії, Кападокії, Азії та Вітинії*», так звертається до християн: «*Ви ж рід вибраний, царське священство, народ святий*» (2.9). Епітети «царське священство» і «народ святий» не були перебільшенням чи компліментом: галілеяни та інші перші послідовники Христа справді усвідомлювали свою всесвітню місію носіїв боголюдського вчення, функцію священства для цілого світу. А оскільки найсильнішим аргументом є особистий приклад, то вони прагнули до святості за прикладом свого Вчителя.

Третя хвиля переселення галілеян на землі України пов’язана з тим, що почало збуватися пророцтво Христа щодо грядущого геноциду в Палестині (Матвій 24.2–22, Марко 13.1–31, Лука 21.5–24). Ознаки його наближення стали дієвою спонукою, яка мала зрушити з місця решту Христового народу. Як відомо, у 66 р. почалося перше юдейське повстання[4]: в Єрусалимі повстанці

---

[1] *Крисаченко Валентин Семенович.* Україна на сторінках Святого письма та витяги з першоджерел, що засвідчують процес поширення християнства на теренах України від апостола Андрія до князя Володимира. — Видання НАН України. Київ: Наукова думка, 2000. — С. 111.

[2] Див.: «Краткий правосл. словарь» http://www.trifon.ru/e_dictionary/, а також «Малый энциклопед. словарь Брокгауза и Ефрона», «Галилея», http://encycl.yandex.ru/.

[3] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб.: 1998. — С. 486.

[4] Дослідники вважають, що це повстання було викликане передусім масовим психозом серед юдеїв з причини очікування ними приходу Месії, який відновить незалежність і могутність начебто юдейської імперії Давида.

підступно — порушивши клятву — перебили римський гарнізон, вчинили різанину греків (точніше, грекомовних) у Самарії, Галілеї і Зайорданні, розбили біля Бейт-хорона римську армію, захопили значні навколишні території, зокрема Галілею[1].

Лють фанатичних повстанців боляче зачепила і галілеян, адже Галілея тоді просто кишіла греками і грецьку мову у ній можна було чути так само, як російську в нинішній Україні, окрім того, юдеї традиційно ставилися до галілеян з презирством, врешті, як і до всіх інших «гоїв» (неюдеїв). А влітку 67 р. римляни, відвойовуючи Галілею, знову знищували всіх підряд так, що Генезаретське озеро почервоніло від галілеянської крові[2].

Святитель Климент, єпископ Римський. Мозаїка із Софійського собору в Києві

Подальші події відомі: у 70 (за імператора Веспасіана) і 135 роках (за імператора Адріана) Римська імперія потопила в крові перше і друге юдейські повстання, зруйнувала багато палестинських міст, зрівняла з землею Єрусалим (у 70 році, винищивши всіх його жителів) і фактично вчинила геноцид на більшості території Палестини[3]. Юдеям під страхом смерті було заборонено з'являтися в Єрусалимі, сам Єрусалим було перейменовано на Aelia Capitolina (або Aelius Adrianus, на честь імператора Адріана, який належав до сім'ї Еліїв)[4], а Юдея була перейменована на римську провінцію

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 259.

[2] *Браунринг Рональд.* Кто есть кто в Новом Завете (Словарь) / Пер. с англ. — М.: Внешсигма, 1998. — С. 48.

[3] Другому постанню передувала низка небувало запеклих єврейських повстань в багатьох місцях Розсіяння, викликаних, окрім релігійної ворожнечі, обуренням через те, що завоювання імператора Траяна (98–117 рр.) змінять маршрути торговельних шляхів на шкоду комерційним інтересам євреїв (*Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 264.).

[4] *Николаев Юрий.* В поисках божества. — К.: София, 1995. — С. 80.

«Сирія Палестина». Оскільки галілеяни також були учасниками бойових дій (захищали свої поселення як від юдейських, так і від римських окупантів), то були змінені й галілейські топоніми[1], зокрема, Галілею римляни перейменували на Тиверіаду — за іменем Тиверії — столиці тетрарха Галілеї і Переї, названої так на честь імператора Тиберія. Відповідно, галілеян стали називати тиверійцями-тиверцями (зовнішня назва).

Повернення галілеян в Україну

Понад півстоліття майже суцільних війн і повстань, юдейського тиску і римського (починаючи від Нерона з 64 р.) переслідування християн змусили галілеян-тиверців масово покидати насиджені місця. Природно, що вони пішли на північ до етнічно близьких Каппадокії і Галатії, а далі рушили на прабатьківські землі Прикарпаття. Схоже, що основні хвилі галілеян-тиверців прибули у низов'я рік Прут, Дністер і Буг у I–II ст. н.е. Ця подія збігається з повідомленнями про стрімке поширення християнства на території Південно-Західної України. Зокрема: «*Від Тертуліана (160–230) знаємо про успіхи в християнізації скіфських країв. У III ст. поширюється християнство в римській провінції Мезія, тобто в нинішньому Покутті (південно-західна Україна)…*» Святий Ієронім (347–420) пише: «*Зимні країни Скіфії є сповнені вогнем віри*»[2]. «*Тиверці і уличі були християнами ще до Нікейського собору 325 року (апостол Пилип)*»[3]. Наприкінці III — на початку IV ст. вже існувала

---

[1] Щось подібне Російська імперія вчинила у Криму після депортації кримських татар, коли на карті з'явились такі дивні назви, як Планерское, Кировское, Первомайское, Почтовое, Научный, Аэрофлотский тощо.

[2] *Ортинський Іван*. Хрищення, хрест та харизма України. — Рим — Мюнхен — Фрайбург: Видавництво оо. Салезіян, 1988. — С. 21.

[3] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 203. Про первинність східнослов'янської Церкви відносно західної див.: *Каныгин Ю.М.* Вехи священной

Скіфська єпархія, а її глава у 325 році був учасником Першого Вселенського собору[1], в якому також брали участь єпископи Кадм Боспорський, Пилип Херсонеський і Теофіл Готфський[2].

Стрімке поширення християнства напередодні виникнення держави антів підтверджується результатами археологічних розкопок. Наприклад, біля с. Чорнявка Новоселицького р-ну Чернівецької обл. в культурному шарі другої пол. IV — поч. V ст. н.е. знайдено атрибути раннього християнства. Особливий інтерес викликає двостороння ливарна форма, з якої виготовляли хрестики завтовшки 4 мм з круглою ямкою для камінця чи емалі. Очевидно, що йдеться, як підтвердив український історик М. Брайчевський, «*про масове місцеве виробництво*»[3]. **А якщо було масове виробництво, то, очевидно, був і масовий попит.**

До переходу галілеян з Палестини в Україну прилучилась і значна частина галатів. Річ у тім, що «*першою країною, яка цілком опинилася під християнським впливом, була Мала Азія*»[4], тобто Східна Галлія. Переслідування християн, особливо при імператорах Нероні (64–68), Деції (250–251), Валеріані (257–280), Діоклетіані та його наступниках (307–313) сприяли витісненню християн за межі Римської імперії. Схоже, саме міграція стала головною причиною, що до III–IV ст. н.е. на території Малої Азії на зміну мові галатів прийшла грецька[5].

Таким чином, на території південно-західної України у II–III ст. н.е. відбулась дуальна взаємодія галілеян-тиверців (соціотип етнопсихіки «Адміністратор») з місцевим населенням («Миротворець»), внаслідок чого спочатку виникла Тивер, а згодом на території сучасної України по-

---

истории. С. 225.

[1] *Лебедев Л.* Крещение Руси. — М.: Изд. Московской патриархии, 1987. — С. 57.

[2] *Ляшевский Стефан, протоиерей.* История христианства в Земле Русской с I по XI век. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. — С. 17.

[3] *Войнаровський Віктор.* Версія виникнення ранньохристиянського вчення на західноукраїнських землях (IV–V ст. н.е.) // Київська церква (Альманах християнської думки). Київ — Львів, 4/1999. С. 55–57.

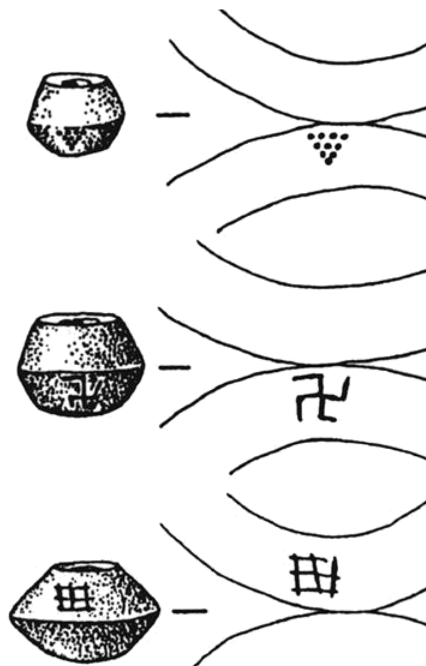
[4] *Николаев Юрий.* В поисках божества. — К.: София, 1995. — С. 82.

[5] Лингвистический энциклопедический словарь. — Москва, 1990. — С. 92.

стало могутнє об’єднання племен під назвою Антський союз.

2.3.5. Тивер — серцевина Держави антів

У результаті взаємодії дуальних етносів виникла потужна нація, в якій органічно поєднались свобода, повага до людини, віра в єдиного Бога і чітка державна організація. **Згідно з легендами, антською державою керувала духовна каста укрів (мудреців)[2]. Тому це начебто була не просто держава, а Свята Земля, свого роду Мекка християнського світу і центр європейської культури[3].**

Ритуальні зображення на кераміці.
Півд.-зах. Україна, III–IV ст. н.е.[1]
Нагорі: символіка циклу, який складається з 4-х фаз, тривалістю 4+3+2+1=10.
Сварга (свастика) — знак Сина Божого, а також символ творчого, атакуючого, чоловічого начала.
Внизу: символ виокремленої, захищеної з чотирьох сторін світу святої землі — «тетрагону», «України».

Таким чином, етнос галілеян-тиверців став батьківським етносом, який у II–III ст. вступив у етнотворчу взаємодію з материнським етносом. Галілеяни-тиверці — прямі нащадки сучасників, друзів і учнів Ісуса Христа — принесли в Україну живі спогади про втіленого Бога і його вчення, підкріплені страшним досвідом виконання Його пророцтв. **Відбулось запліднення українського етносу нового циклу (419–951). Приблизно**

---

[1] Історія культури давнього населення України. Том 1. (Видання НАН України). — Київ: Наукова думка, 2001. — С. 655.

[2] Про укрів читайте у статті: *Васильченко Сергій, Холодна Наталка.* Українець: брахман, організатор, жертва // Перехід–IV, 3(5)–2001.

[3] *Пономарьов Анатолій.* Українська етнографія. — Київ: Либідь, 1994. — С. 102.

через століття він народився під іменем народу антів, ім’я якого було прославлене по всій Євразії. За свідченням готського історика Йордана, серцевиною Антського (тобто богатирського) союзу була земля між Дніпром і Дністром[1], відома також як **Тивер**. З часом римська назва — «тиверці» — забулась, а залишилась самоназва «галілеяни–галичани».

Після взаємодії галілеян з кількісно переважаючим місцевим населенням архетип «Адміністратор» поступово розчинився в етнічному морі «Миротворця». Нинішня Галичина — це типовий «Миротворець», як і Україна в цілому. **Що лишилось у сьогоднішніх галичан від їхніх предків-галілеян, так це незнищима, глибоко укорінена в свідомість і підсвідомість потреба в українській державності.** Про це, серед іншого, засвідчили і Галицько-Волинське князівство (яке проіснувало ціле століття після падіння Києва у 1240 році), і безпрецедентний героїчний опір Української Повстанської Армії аж до кінця 1950-х років (знову війна на два фронти — як і 2 тис. тому в Галілеї), і пасіонарність галичан у перші роки незалежності України, і навіть результати президентських виборів — коли галичани проявляли готовність терпіти будь-який режим, аби лише була українська держава. **Лишився ще один незнищимий архетип — культ матері Ісуса Христа галілеянки Діви Марії і вперте переконання у тому, що Христос був їхнім одноплемінником.**

Як показав Микола Чмихов, початок нового 1596-річного циклу знаменує величезні соціальні перетворення. У нашому випадку формування нового українського етносу і держави Антів збіглося в часі з виникненням феномену слов’янства. Згідно з працями Йордана та інших тогочасних істориків, анти як найсильніші зі слов’ян розташовувалися між Дністром і Дніпром, між Чорним морем і Поліссям[2]. «*Їхньою прабатьківщиною було, найімовірніше, межиріччя Вісли і Дніпра*», — пише видатний чесько-

[1] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 304.

[2] *Баран В.Д.* Східнокарпатський регіон у V–VII ст. н.е. // Етногенез та етнічна історія населення українських Карпат. Том 1. — Львів, 1999. — С. 266, 268.

американський дослідник слов'янства Франтішек Дворнік. «*Одна їх частина, можливо, була керована сарматською верхівкою, званою антами*…»[1]. Тобто з IV ст. на зміну самоназві «гали» приходить ім'я «слов'яни».

2.3.6. Слов'яни — гали нової епохи

Відомо, що в давнину був звичай брати нові імена, якщо з людиною або народом відбувалися суттєві перетворення. Наприклад, у людей зміна імен відбувалась під час релігійних ініціацій — для позначення переходу з одного сакрального статусу в інший, напр., при сходженні на монарший чи церковний престол, хрещенні, постригу в ченці тощо. Заміна етноніму «гали» на «слов'яни» означала, що з народом відбулося радикальне перетворення, він здобув нові якості.

— І що означав новий етнонім?

Та те ж саме, що й попередній. Якщо коротко, то ім'я «гали» походить від «галас-голос-логос», що позначає як голосистість, так і знання. Ці поняття є тісно пов'язаними, оскільки рівень мовлення (висловлювання), вищим проявом якого є пісенність, відбиває рівень мислення. Співучий народ називав себе галами за ознаками, які суттєво відрізняли його від інших народів — «голос» (співучість, милозвучність мовлення) і «логос» (мудрість, знання, інформація). Не випадково символом французьких галів був півень — «птах, що піє»[2].

Новий етнонім — слов'яни — позначав те ж саме, адже поняття «слово» якраз і означає мудрість, знання, мовлення, інформацію («славний», «слава», «прославити», «ославити»). Вірогідно, називаючи себе слов'янами (мудрими, красномовними), новий етнос стверджував, що він є носієм слова, тобто вищих знань, отриманих від Боголюдини за посередництвом народу Христа. Згодом

---

[1] *Дворнік Ф.* Слов'яни в європейській історії та цивілізації / Пер. з англ. — К: Дух і Літера, 2000. — С. 1.

[2] До речі, етимологічно близьким до слова «гал» є слово «гоцул», що означає «галасливий», «непосидючий»; порівняйте з «гоцак» — танок зі стрибками, «гучати» — звучати, шуміти, гудіти (див. «Словарь української мови» Бориса Грінченка). Гуцули мешкають у південно-західній Україні, звідки, вірогідно, і почалося розселення галів.

так стали називати себе інші етноси, народжені в українському етнотворчому казані, тому «слов'яни» стало іменем суперетносу.

Додамо, що назва «гали» існувала давно, принаймні вже пророк Ісайя (8 ст. до н.е.) згадує Галілею як неюдейську («язичницьку») країну (8.23). Якщо вже в цей час гали опанували простори далекої Палестини, то очевидно, що їхнє народження у Північному Надчорномор'ї відбулося раніше. Схоже, що «гали» — це була сукупна самоназва арійських племен попередньої 1596-річної епохи — від 1178 р. до н.е. до 419 р. н.е. Так що зміна самоназви «гали» на сукупну самоназву «слов'яни» ознаменувала перехід українського геосоціального організму до нової епохи (419–2015).

Можна припустити, що перехід слов'ян до наступної епохи (2015–3611) також ознаменується цілком новим іменем або поверненням імені з якоїсь попередньої епохи, наприклад, арії (ярі, пасіонарні, сонячні, життєспроможні). Оскільки група племен з такою сукупною самоназвою прийшла на півострів Індостан у середині II тис. до н.е., то цілком можливо, що ім'я «ар'я» було суперетнічною назвою протягом циклу 2774–1178 до н.е. (хоча, скоріше всього, це вже було повторенням первинного імені від 55 ст. до н.е.).

Зі всього сказаного вище напрошується висновок, що на початку кожної 1596-річної епохи Україна породжує новий суперетнос: арії, гали, слов'яни. Яким буде наступний — після 2015 року? Все залежить від нас.

2.3.7. Варяги

Україна як геосоціальний організм у IX–X століттях н.е. переживала стан системної кризи, що було закономірним явищем в кінці чергового 532-річного періоду (419–951). Місцеве населення перебувало в стані соціальної дезорганізації, песимізму, безпорадності і, так би мовити, нульової пасіонарності. Серед народу все більше визрівало переконання, що наведення ладу в країні власними силами вже є неможливим. Цей пригнічений і безпорадний стан чудово відтворено літописом, згідно з яким десь після 862 року місцеві жителі заявили: «*Земля наша велика і багата, а порядку в ній немає; ідіть до нас*

княжити і володіти нами». І не принципово, чи справді мало місце це відчайдушне покликання допомоги із-зовні. Важливо те, що з погляду етногенетики Україна вже була цілком відкрита до запліднення персонально сумісним з нею чоловічим етносом.

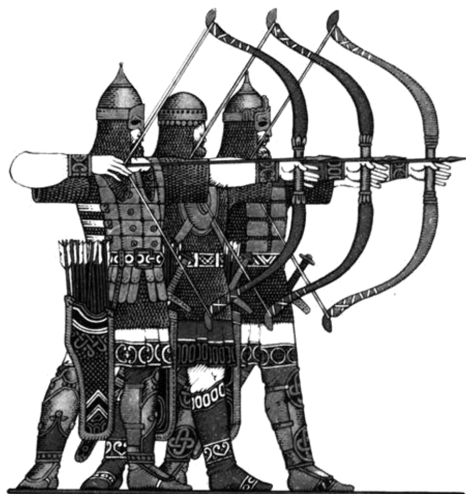
Таким батьківським етносом стали варяги («воїни»), етногенетична взаємодія яких з українським етносоціальним організмом відбулась у найсприятливіший для цього момент — час максимального загострення системної кризи.

Ментальність варягів добре вписується в соціотип, відомий в типології Юнга як «логіко-сенсорний екстраверт» («Адміністратор»).

Щодо їхнього походження у дослідників немає одностайності, проте дедалі більше фактів свідчить про їхні витоки з українського «етнотворчого казана». Варяги перебували у тісних стосунках з населенням Скандинавії і Балтики, проте не були норманами-вікінгами. Згідно з сучасними дослідженнями, «*варяги… говорили староукраїнською чи слов'янською мовою. Записи, залишені варягами, писані кирилицею, а не рунами, якими писали нормани. Маємо згадки, що серед варягів були християни ще перед IX ст., тоді як нормани почали християнізуватися щойно в X і XI століттях. Як це сталося, що варяги-руси, якби вони були норманами, принесли в Русь-Україну не норманських, а руських богів? Як вони могли б відразу забути свого Одина-Водана? Ніколи не згадувати про Валькірію, Валгаллу, богиню Фрею чи Еду? Звідкіля вони могли знати про Перуна, Дажбога, Сварога, Хорса та інших богів? Коли подивитися на статуї варязьких і норманських богів, то бачимо разючу різницю. Перун — русько-варязький бог, з вигляду типовий гал або рус. Це стрункий вусач, безбородий, елегантний молодець. О́дин — норманський головний бог — це однооке страховище з величезною сірою бородою у товаристві двох воронів Ґуґіпа і Мупіпа та двох вовків Ґері та Френчі. О́дин — це бог перемоги і людських жертв. За норманською теорією виходило б так, що норманські вікінги, прийшовши в Русь-Україну, змінили своє ім'я з вікінгів на варягів, змінили свою віру — відцуралися свого германського бога О́дина й прийняли руського Перуна, також змінили свою*

мову тощо. Греки знали вікінгів-норманів, але знали й русів-варягів»[1].

Як відомо, варяги були торговцями і воїнами, активність яких охоплювала на лише Балтію, а й всю Середню і Східну Європу включно з Візантією. Нерідко вони виступали в ролі найманого професійного війська. Саме від цього й походить їхня назва — «варяги», що означає «воїни», «захисники» (від древнього кореня «вар», наприклад «варта», «вартовий»; словенське «varuh» — хоронитель, опікун, захисник; англійське «war» — війна, «warrior» — воїн). Цікаво, що в релігії зороастризму, яка була поширеною серед арійських племен, третій ангел називався Кшатра-Вайріа (Кшатра — лицар, Вайрія — воїн) — опікун металів, з яких роблено зброю — ангел лицарства — ангел полян. За християнства цей ангел — архістратиг Михаїл — став опікуном Києва[2].

Лучники XII–XIII століть

Контакт доповнюючих протилежностей — українського «Миротворця» і варязького «Адміністратора» — виявився дуже плідним і мав ознаки дуальної взаємодії. За словами історика, варяги і київські «луччі люди» (місцева еліта) швидко *«прийшли до порозуміння, так що варяги зайняли Київ без боротьби. Історичний перелом пройшов без потрясінь. Варяги увійшли в місцеву панівну верству, що прибрала ім'я Русі, — і зайнялися новою організацією державного життя. …Заслуга варягів була в тому, що вони з'єднали країну в одну цупку цілість, УВІЛЛЯЛИ В ДЕРЖАВНИЙ ОРГАНІЗМ НОВИЙ ФЕРМЕНТ, оживили його і підштовхнули до нової творчості»*. Київські «луччі люди», продовжує автор, на якийсь час були частково відсторонені від державного проводу, проте утримували свій вплив на державну політику в ролі дорадників та експертів. *«За пізніших часів, коли варязька експансія*

---

[1] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 170–171.

[2] Там само. С. 49.

затихла, їм випало знову взяти кермо держави»[1].

Приблизно через століття після запліднення українського материнського етносу варязьким чоловічим началом народилась потужна і висококультурна держава, найбільша в Європі і відома на весь світ як Київська Русь. Її вихід на історичну арену супроводжувався пасіонарним спалахом в усіх сферах людського життя, а це є характерною ознакою народження нового етносу, нової етносоціальної істоти.

Проте не будемо переоцінювати значення варязького елементу. Пам'ятаймо, що основу нової державної організації заклала велика княгиня Олена-Ольга, що спиралась на слов'янські традиції. Варязьку організованість, експансивність і рішучість вона облагородила світлом мудрості, справедливості та відповідальності перед Богом і людьми. Важливим чинником адміністративних успіхів Ольги було те, що згідно з типологією Юнга вона, вірогідно, була «логіко-сенсорним екстравертом» (псевдонім — «Адміністратор») і за своєю природою належала до арійської варни кшатріїв. Через багато століть мудрий Григорій Сковорода міг би сказати, що вона займалася своєю спорідненою справою, тому й досягнула таких успіхів. Сьогодні ми можемо додати, що вся діяльність великої княгині Ольги була маніфестацією арійської ідеї свободи, творчості й особистої жертовності.

2.3.8. Литовське лицарство

Народження українського етносу нового 532-річного циклу (1483–2015) відбулось завдяки батьківському етнічному організму, що сформувався, як і у випадку з варягами, на теренах Балтії. Литовські племена, як і варяги, були вихідцями з українського «етнотворчого казана». За сучасною класифікацією, вони належать до індоєвропейської групи балтів[2].

На сьогоднішні часи литовська мова краще інших живих індоєвропейських мов зберегла архаїчні риси в

---

[1] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 36.

[2] Універсальний словник-енциклопедія (УСЕ). — Київ: Ірина, 1999. — С. 768.

фонетиці і морфології[1].

Інтегральна етнопсихіка сучасних литовців описується соціотипом логіко-сенсорний екстраверт (за типологією Юнга), псевдонім — «Адміністратор».

Литовська військово-управлінська верства, яка, власне, і стала батьківським началом нового українського етносу, сформувалась у смертельних війнах з Ливонським і Тевтонським лицарськими орденами в першій половині XIII століття: «*Найбільш запізнене у своєму розвитку в своїх глухих лісах, найбільш відстале між усіх народів цієї сім'ї плем'я литовське було загрожене під той час в самім своїм існуванні німецьким рухом в литовськім краї. Напружуючи всі сили у боротьбі з ним, воно розвиває незвичайно живу організаційну діяльність і немов щоб скріпити себе силами культурними, починає поширювати свою зверхність над сусідніми слов'янськими, більш культурними краями*»[2].

На тлі гартування литовського військово-організаційного начала державна організація Київської Русі все більше занепадала. В середовищі князівської династії, за словами історика, «*не стало талановитих одиниць, що вміли б управляти великою країною*»[3]. Як наслідок внутрішньої дезорганізації у 1240 році монголо-татари захопили Київ, а рівно через століття — у 1340 році, зі смертю князя Юрія Тройденовича — втратило не залежність і Галицько-Волинське князівство. Системна криза досягла максимальної гостроти.

Для України це означало, що вона у точно визначений термін відкрилась для взаємодії з персонально сумісним батьківським началом. Як і у випадку з літописним закликанням варягів, місцеве українське населення «*само зі своєї волі закликало до себе литовських княжат*»[4].

Ось як історик описує процес зачаття нового україн-

---

[1] Лингвистический энциклопедический словарь. — Москва, 1990. — С. 271.

[2] *Грушевський Михайло.* Ілюстрована історія України. — Київ — Львів, 1913. — С. 139.

[3] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 70.

[4] *Грушевський Михайло.* Ілюстрована історія України. — Київ — Львів, 1913. — С. 140.

ського етносу: «*Литовські княжата, засідаючи по українських і білоруських землях, прагнули у всім при норовитися до місцевого життя. Вони старалися якнайменше вносити змін у місцеві обставини: "ми старини не рушаємо, а новини не вводимо" — було їхнім правилом. Вони приймали православну віру, місцеву культуру, мову, одним словом — ставали українськими або білоруськими князями, тільки з нової литовської династії, й по змозі старалися далі продовжувати давніше заведені порядки місцевого життя. З другого ж боку, громадянству не раз таки приємно було, приймаючи литовського князя, покінчити з віджилими, докучливими княжими відносинами старої династії, а навіть у громадах, що свого часу виривалися з-під княжої влади і піддавалися під татарську зверхність, встигла наскучити й татарщина… Прикро було тільки князям зрікатися свого панування, але й тут часто укладалося так, що й ці князі зіставалися на своїх волостях, тільки мусили признати над собою владу литовського князя, що засідав у столиці їхньої землі*».

У результаті українські землі переходять під владу литовських князів «*одна по другій, без війн і боротьби, тихо і непомітно, без ґвалту і крику*»[1] (порівняйте з «варязьким варіантом»: «*Варяги зайняли Київ без боротьби. Історичний перелом пройшов без потрясінь…*»[2]).

На перший погляд видавалося, що литовська держава — це просто продовження Київської Русі. **Але в дійсності литовське лицарство внесло ґрунтовні зміни в життя нашого краю, хоча фактично йшлося лише про одну його сферу — державне управління:** «*Велике князівство Литовське відрізнялося від давньої Київської держави тим, що вся влада була сконцентрована в руках великого князя… Зате Литва давала українським князям і панам широке право участі в центральних державних установах і урядах. Вони належали до великокняжої ради і через те мали вплив на всі державні справи, посідали найвищі місця в адміністрації і війську, аж до становищ міністрів і гетьманів, — мали становище цілком рівнорядне з ко-*

---

[1] *Грушевський Михайло.* Ілюстрована історія України. — Київ — Львів, 1913. — С. 140.

[2] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 36.

рінними литовцями. Разом з тим здобули окремі соціальні права — звільнення від різних данин, право утримувати свої військові частини і виступати на їх чолі у військовий похід, право мати провід серед населення своєї землі. Їхню гордість підносило те, що їхня мова була державною мовою, а їхня церква мала упривілейоване становище. Українська аристократія почувала себе співгосподарем у великій Литовській державі. Тому, незважаючи на те, що литовські великі князі безоглядно виступали проти всяких автономістичних тенденцій, — українські князі і пани були глибоко прив'язані до литовської держави, служили їй зі щирого патріотизму, обороняли і дбали про її розквіт та могутність»[1].

Наприкінці правління великого князя Ольґерда (1341–1377) населення Литовсько-Руської держави на 90% складалося з української і білоруської людності, тобто литовці становили лише десяту частку населення (ще один привід згадати про «малу закваску, що заквашує все тісто»[2]). Джерелом права у державі стала «Руська Правда», державною мовою всюди була староукраїнська мова, повсюдно панувала українська культура і православна віра. **Литовська держава запліднила Україну новими управлінськими підходами, згідно з якими твердий державний порядок не придушував людської свободи і творчості, але ставав її гарантом і захисником.** Не менш великою заслугою литовського лицарства є те, що воно організувало захист України від татарських орд і, таким чином, дало можливість народному організму певний час розвиватися у відносному спокої.

Після смерті Ольґерда (1377) Литовсько-Руська держава увійшла в смугу нестабільності, але головне вже сталося — **відбулось зачаття нового етносу, який народився рівно через століття, а саме у 1480-х роках — на початку нового 532-річного періоду.** Його становлення відбувалось у постійних війнах і повстаннях, тому він прославився у світі як Народ козаків[3]. Йому

---

[1] *Крип'якевич І.П.* Історія України. — Львів: Світ, 1990. — С. 113–114.

[2] Послання святого апостола Павла до галатів, 5.9.

[3] Слово «козак» (давнє — «косак»), як і арійське «кшатрій», походить від прадавнього кореня «кес» (кс, кш), що позначав загострення, спрямування (як, скажімо, слово «коса», — це і сільсь-

не вдалося на тривалий час створити стабільної державності, але це надає йому особливої розумової пластичності та відкритості до творення принципово нових моделей державної організації. Ця риса може виявитися незамінною для побудови української держави нової епохи. Епохи, яка має розпочатися у 2015 році.

2.4. Геосоціальний організм «Україна»

Блаженні миротворці,
бо вони синами Божими стануть.

Святий Матвій, 5.9

Фактично ми простежили народження, становлення і згасання трьох етносоціальних організмів — народу антів, народу русичів і народу козаків. Вони розвивалися на території України протягом останнього 1596-річного циклу, після слов'янського пасіонарного спалаху, спричиненого сприйняттям Христового вчення. При цьому Україна виступала в ролі планетарної геосоціальної істоти, Великої Матері, яка кожні 532 роки народжувала нових дітей-етносів. **Природно, що етноси, які розвивались на території України, успадковуючи мову, культуру, традиції, соціотип і генофонд своїх попередників, були українськими етносами.**

2.4.1. Українські етноси та їхні держави

Микола Чмихов відстежив лінію з дев'яти справжніх держав, створених цими етносами, — починаючи від XXVIII ст. до н.е. Очевидно, що українські етноси народжувались і раніше, проте вони, вірогідно, не мали дер-

---

когосподарський інструмент, і зібране волосся, і вузька смуга землі). Воно ж позначало і холодну зброю, меч. Звідси «кесар» («мечник») — князь, імператор, «касарня» — приміщення для воїнів, «кіш» — військовий табір, «косак» — великий ніж (словник Б. Грінченка). Інша поширена на той час зовнішня назва українців — черкаси — означає «священні воїни»: від «чер», «щер», «щир», «чар» — священний, чарівний, божественний, належний до святої Трійці (буква Щ в давнину писалася як тризуб) і «кес» — меч; детальніше див. у згаданій вище книзі Олексія Братка-Кутинського «Феномен України», с. 68.

жавної організації в рамках нинішніх уявлень про державу як механізм панування одних над другими.

Проте повернімось до питання про вік українського народу. Етногенетика дає на нього відповідь: **протягом багатьох тисячоліть на території сучасної України кожні 532 роки народжувався новий етнос; всі ці етноси послідовно виростали один з одного, будучи поколіннями-спадкоємцями неперервного роду. Незважаючи на подібність мови, культури, звичаїв і стереотипу поведінки з незмінним соціотипом («етико-інтуїтивний інтроверт» або «Миротворець»), всі вони були самостійними етносоціальними істотами — подібно, як син і дочка, мати і батько, дід, прадід, прапрадід і так далі.**

Існує органічний зв'язок між територією України і етносами, які на ній народились, зростали і вмирали[1]. З одного боку, Україну як геоприродний комплекс неможливо зрозуміти без її автохтонного населення; з другого боку, життя цього населення формується під потужним впливом природи України. Тому **етноси, які народились і жили на території України, є органічною складовою (підсистемою) цілісного геосоціального організму. Цей організм ми називаємо Україною, а його етнічні підсистеми — українськими етносами.** З цієї точки зору, буде коректним вважати, що історія генетичної лінії (роду) українських етносів — це історія геосоціального організму «Україна». Звертає увагу те, що державотворення на території України безпосередньо пов'язане з особливою активністю *антів* (Антський союз) і *полян* (Київська Русь). Як ми вже знаємо, ці дві назви означають те ж саме — «богатирі», «воїни», «герої». Подібно, що тут ідеться про виконання протягом тисячоліть певної системоутворюючої функції, починаючи від арійських кшатріїв і закінчуючи козаками.

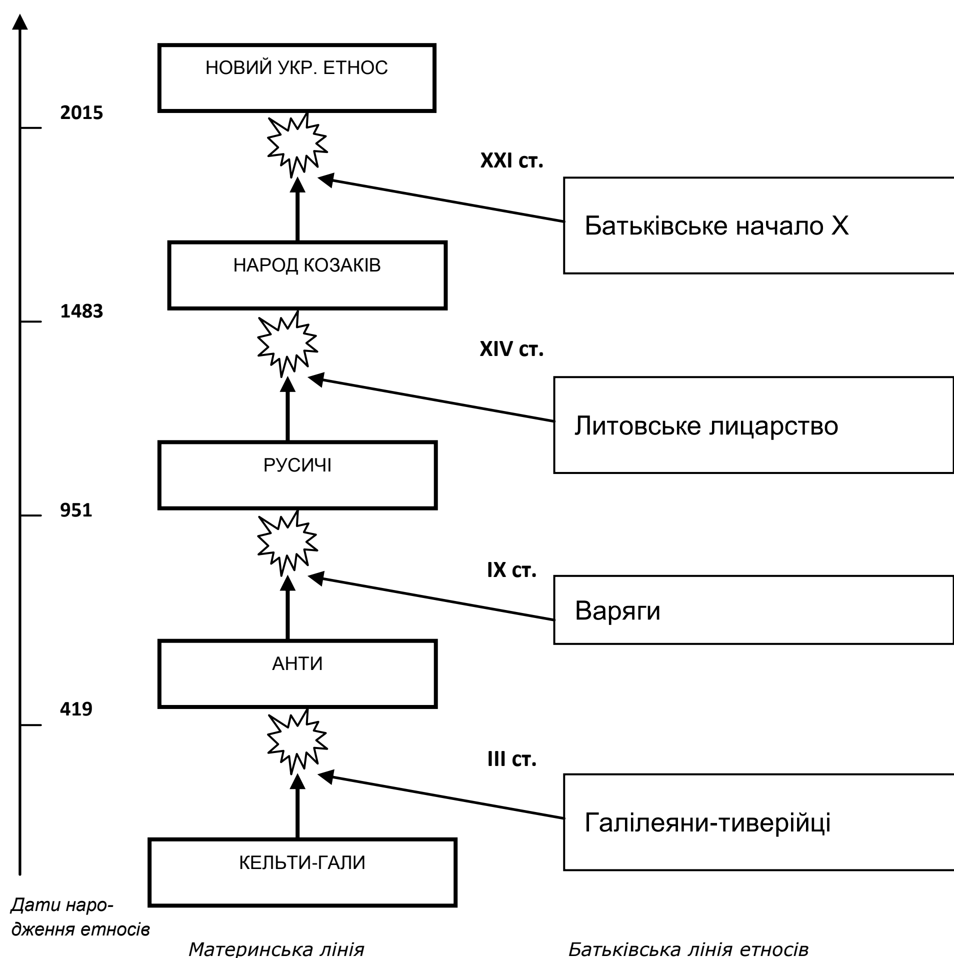
Тобто «**кшатрії», «анти», «поляни», «козаки» — це назви носіїв ФУНКЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ЗАХИСТУ українського геосоціального організму.** Фундаментальним принципом успішності її вико-

[1] Про механізм взаємодії геологічних і соціальних процесів див.: *Васильченко Сергій, Холодна Наталка.* 2015 рік // Перехід–IV, 1(3)–2000, www.perehid.org.ua.

нання вважався органічний зв’язок з рідною землею. Уявлення про силу, яку дає рідна земля, зафіксоване у міфі про Антея. «*Антей — син Посейдона* (символом якого є тризуб) *і Геї* (богині землі), *найвродливіший і наймогутніший поміж гігантами. Він був нездоланний, доки торкався матері-Землі, від якої черпав нові сили. Образ Антея є символом наснаги й сили, що їх дає людині зв’язок з рідною землею, з рідним народом*»[1].

Геосоціальну істоту «Україна» ми розглядаємо передусім у зв’язку з її автохтонними етносами. Значно більше етносів, для яких вона була матір’ю, розійшлися по світах і створили явище, відоме в науці як індоєвропейська спільнота. Тому, якщо поглянути ширше, то Україна — це животворче ядро Індо-Європи.

2.4.2. Фізіологія етнотворення

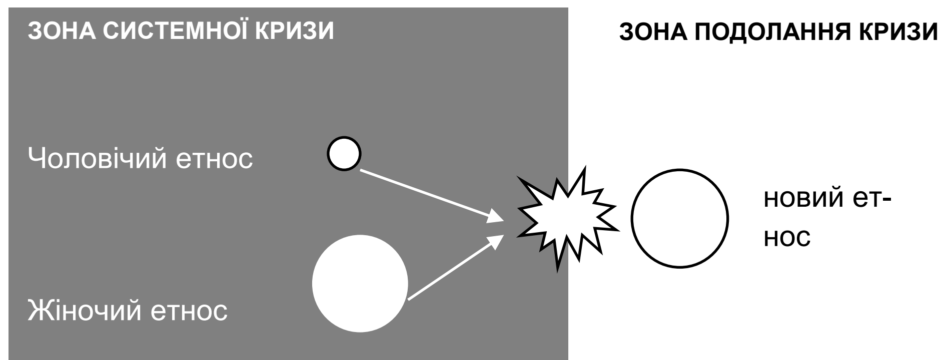
Генеалогія українських етносів християнської ери

---

[1] Словник античної міфології. — Київ: Наукова думка, 1985. — С. 33.

Будь-який етнос, який нещодавно народився, не має етностатевих ознак, тобто у своїй поведінці він органічно поєднує потенції чоловічого і жіночого начала — його етнічна стать перебуває у прихованому (латентному) стані. Вона поступово виявляється по мірі становлення (дорослішання) етносу. В історично короткий період кризи, коли стоїть питання життя або смерті етносу, його статева спеціалізація виявляється особливо яскраво. **Виразне виявлення в етносу статевих ознак (системної спеціалізації «чоловіче–жіноче») — це симптом його втягування в трансформаційну системну кризу.**

Треба сказати, що напередодні зачаття нового етносу в стані системної кризи знаходиться не лише жіночий, а й чоловічий етнос: згадаймо, що галілеяни-тиверці в цей час були вигнанцями, варяги швидко розчинялися серед населення Європи, а маленька Литва вела смертельні війни із західними сусідами. Тобто всі ці чоловічі етноси реально могли зникнути, як зникали тисячі інших (люди здебільшого лишалися, але етноси вмирали). У них було лише два виходи — або етнічна смерть, або продовження життя в новій, зачатій ними істоті. Так само і перед жіночим організмом у період системної кризи гостро постає питання життя чи смерті — про це свідчить загальний хаос, який передував утворенню держави Антів, Київської Русі і Козацької України.

Етносистемна криза та її подолання

Новий етнос народжується не відразу ж після зачаття. Три українських етноси, які народилися протягом останньої 1596-річної епохи (419–2015), проходили визрівання протягом приблизно одного століття. Ймовірно, що **швидкість такого «внутрішньоутробного розвитку» залежить від інтенсивності інформаційного об-**

міну всередині новоутвореного етнічного зародка. При сучасному рівні розвитку транспорту, телекомунікацій і всепроникаючого впливу засобів масової інформації (тобто за умов, коли інтенсивність інформаційного обміну зросла в тисячі разів) час від зачаття етносу до його народження визначається простою зміною поколінь його духовної, владної, бізнесової і професійної еліти, тобто може становити всього 10–15 років. Таким чином, ми входимо в епоху, де **швидкість формування нового етносу зростає на порядок**: в минулому — одне століття, а нині й у майбутньому — одне десятиліття.

А тепер спробуймо узагальнити, в чому виявляється подібність між народженням людини і народженням етносу.

	Людина	**Етнос («велика людина»)**
1	Зачаття відбувається внаслідок взаємодії чоловіка і жінки	Зачаття відбувається внаслідок взаємодії етноса-чоловіка і етноса-жінки
2	У момент зачаття яйцеклітина є непорушною, а сперматозоїд активно рухається	У момент зачаття жіночий етнос знаходиться на своїй території, а чоловічий етнос приходить із-зовні
3	Розміри яйцеклітини в тисячі разів перевищують розміри сперматозоїда	Розміри материнського етносу можуть в тисячі разів перевищувати розміри батьківського етносу
4	Запліднення яйцеклітини відбувається в період овуляції з циклічністю в 28 днів, що збігається з періодом обертання Місяця навколо Землі (Місяць виступає в ролі зовнішнього годинника-синхронізатора)	Запліднення українського етносу-жінки відбувається в період етноовуляції — кожні 532 роки, що визначається повторенням конфігурації «Сонце–Земля–Місяць»[1] (сонячно-місячний годинник-синхронізатор)

[1] У давнину 532-річний цикл вважався часом оновлення небесного та земного кола і називався «Індиктіон» або **«Миротворче коло»** (див.: *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. — К., 1992 — С. 242). Пояснимо, що 532=19x28. 19 років — це місячний цикл, через 19 років повторюються фази Місяця на певну календарну дату. 28 років — це сонячний цикл, календарі через 28 років ідентичні. А у поєднанні 532 роки — це дата повторення Пасхи (Великодня) та інших розрахованих від неї свят на певну календарну дату. Наприклад, якщо у 2003 році Пасха була 27 квітня, то і у 2535 році вона також буде 27 квітня.

5	Яйцеклітина і сперматозоїд мають бути генетично сумісними (передусім належати до одного біологічного виду)	Жіночий і чоловічий етноси мають бути психологічно сумісними (належати до одної раси і, скоріше всього, бути дуальними соціотипами)
6	Період від зачаття до народження становить приблизно 9 місяців	Тривалість періоду від зачаття до народження залежить від інтенсивності міжлюдської взаємодії і в минулому становила приблизно 1 століття, а в сучасну інформаційну епоху становить 10–15 років (зміна поколінь еліти)
7	Якщо зачаття не відбувається, то сперматозоїд і яйцеклітина гинуть	Якщо зачаття етносу не відбувається, то чоловічий і жіночий етноси гинуть як системи

Подібність людського і етнічного зачаття

Усі наведені вище чіткі закономірності етнотворення властиві Україні як природному центру творення арійської (індоєвропейської) спільноти. По мірі віддалення від центру до периферії ці закономірності стають менш чіткими і важче надаються до наукового дослідження.

2.4.3. Формула українського Фенікса

Сто разів Русь відроджувалась і сто разів її руйнували від півночі до півдня.

Велесова книга

Як ми вже знаємо, в процесі розвитку українського геосоціального організму одна частина його людності залишалась на місці, а інша переселялась на нові землі. **Протягом тисячолітньої селекції автохтонне населення України, більше схильне до внутрішньої активності, чим зовнішньої експансії, набуло специфічної ментальності, яка описується соціотипом «етико-інтуїтивний інтроверт» (псевдонім «Миротворець») і постійно відтворюється в нащадках.**

Інша частина, більше схильна до подорожей, пригод, зовнішньої активності і гострих відчуттів, у процесі мандрівок та колонізації нових земель закріпляла і поси-

лювала ознаки екстравертованості[1]. **Судячи з усього, вони викристалізовувались у етнопсихіку з соціотипом «логіко-сенсорний екстраверт» (псевдонім «Адміністратор»)[2].**

«Миротворець» і «Адміністратор» є дуальними соціотипами, тобто взаємодоповнюючими, персонально сумісними протилежностями. При їх взаємодії відбувається гармонійний і надзвичайно активний психоенергетичний обмін, що приводить до виникнення нової системної якості, при якій 1+1=10.

Історичний аналіз свідчить, що деякі етноси, які в минулому покинули Україну, через багато століть знову поверталися на свою прабатьківщину. Якщо ці, вже сформовані етноси: 1) набували ознак чоловічого начала; 2) поверталися на Україну в кінці 532-річного періоду (в момент етноовуляції), 3) мали ментальність із соціотипом «логіко-сенсорного екстраверта» («Адміністратор») і 4) налагоджували дуальну взаємодію[3] з місцевим українським населенням, — то вони давали початок новому українському етносу, що супроводжувалось потужним пасіонарним спалахом.

Отже, маємо українську реалізацію класичної схеми «теза — антитеза — синтез»: **цілісність єдиного етносу → розділення етносу на автохтонів і діаспору → по-**

---

[1] Проте схоже, що деякі індоєвропейські народи зберегли первинний соціотип «Миротворець», наприклад, шотландці, каталонці, італійці, хорвати, білоруси.

[2] Носіями цього інтегрального соціотипу сьогодні є шведи, литовці, латиші, чехи, англійці. По мірі віддалення від батьківщини і взаємодії з іншими народами «Адміністратор» нерідко трансформувався в інші соціотипи, наприклад, «етико-сенсорний екстраверт» («Популяризатор») — у галів-французів, «логіко-інтуїтивний екстраверт» («Підприємець») — у американських англо-саксів, «логіко-сенсорний інтроверт» («Контролер») — у німців тощо. Детальніше див.: *Миро Продум.* Нація золотих комірців. Психоінформаційна концепція України. — Київ — Тернопіль: Мандрівець, 1994. — 159 с.

[3] Дуальна взаємодія виникає лише між взаємодоповнюючими, отже, психологічно сумісними соціотипами. Саме такими соціотипами є «Миротворець» і «Адміністратор». — Див: *Каганець Ігор.* Психологічні аспекти в менеджменті: Типологія Юнга — соціоніка — психоінформатика, а також «Клуб знайомств Перехід–IV» http://observer.sd.org.ua/news.php?id=1679.

вернення найактивнішої частини діаспори і народження нового етносу» — це формула безсмертя України, її унікальної здатності до самовідтворення, оновлення і перенародження.

Нам пощастило жити в особливий час, коли космічний годинник повідомляє благу звістку: незабаром в Україну увіллється свіжа кров і відбудеться зачаття нового етносу, який до 2015 року народиться у вигляді української нації нової епохи.

2.4.4. Четверта хвиля

Але що це за «свіжа кров»? Хто виступить у ролі чоловічого етнотворчого начала — четвертого за час християнської ери — услід за галілеянами, варягами і литовським лицарством? Сьогодні на це питання вже можна дати тверду відповідь. Дивовижно, що ця спільнота так і називається — Четверта хвиля. Саме так позначають українців, що виїхали за кордон протягом останніх 10–15 років.

На сьогодні це найдинамічніша частина українського народу. І справа не лише в тому, що у них вистачило сміливості й волі подолати міждержавні бар'єри і відчайдушно стрибнути у невідоме. Найважливіше, що вони зіткнулися з ЧУЖИМИ культурами і державними системами, то ж тепер можуть об'єктивно оцінити СВОЄ зі всіма його перевагами і недоліками. При цьому вони перебувають у тісному зв'язку з Батьківщиною, адже тут лишилися їхні родичі та друзі, діти і батьки. І де б вони не перебували на планеті Земля, їхні душі нерозривно пов'язані з Україною. Тут їхня любов і їхня доля, тут їхнє майбутнє.

Наднапружена, немислимо важка праця в середовищі ділового та прагматичного Заходу змінила їхню ментальність. Цікаво, що після пережитого на чужині випробовування люди повертаються на Батьківщину великими її патріотами. Важливу роль відіграє не лише перебування в чужорідному мовному і культурному середовищі, а й відсутність звичного для організму харчування. Справді, щоб щось оцінити, треба його на якийсь час втратити. Від українських емігрантів можна почути дивовижні розповіді про те, що на чужині їжа зовсім не смачна, і що ми, в Україні, навіть не уявляємо собі, наскільки смачни-

ми є українські хліб, сало, молоко, сметана, навіть халва.

Повторимо, що перехід України на вищий рівень розвитку здійснювався через народження нею нового етносу. Це відбувалося на початку кожного 532-річного геокосмічного циклу: 419 р. — анти, 951 р. — руси, 1483 р. — козаки. Народженню кожного українського етносу передувало етнічне зачаття, яке відбувалося внаслідок злиття чоловічого і жіночого етносоціальних організмів. У згаданих вище циклах батьківськими організмами були галілеяни, варяги і литовське лицарство, а материнськими — автохтонне населення України.

— Що штовхало їх назустріч одне одному?

Нестерпність існуючого стану речей і загроза знищення. Окремо один від одного вони були приречені на страждання і смерть, а от зливаючись у новій етносоціальній істоті здобували нові системні якості, небачену життєву силу і цивілізаційну перспективу.

Перед реальною загрозою знищення українські автохтонні етноси опинялися в кінці кожного 532-річного циклу: це і поразка у війні з готами у 4-му столітті, і міжусобиці після розвалу держави антів у 8-му столітті, і беззахисність перед монголо-татарами у 13-му столітті (якби останні прийшли в Україну на 2–3 століття раніше, то їх би перерізали як баранів і на цьому б їхні «подвиги» закінчились).

Продовженням цього ряду є нинішня ситуація в Україні: розвал економіки і соціальної інфраструктури, надзвичайна залежність від Росії і Заходу, величезні зовнішні борги, параліч державного управління, різке зменшення народжуваності, понад чотирьохмільйонне скорочення населення.

Характерний момент: під час попередніх криз значна частина населення України або винищувалась, або забиралась у рабство. Сьогодні маємо фактично те ж саме, лише у безкровний спосіб. Хто слабкіший — той вмирає від хвороб і стресів. Велика кількість інтелектуально активних людей виїхала за кордон, зокрема завдяки енергійній політиці Заходу з «відкачування мізків». До 7 мільйонів українських заробітчан щорічно знаходяться за межами України в умовах економічного рабства.

Деякі форми рабства взагалі лишилися без змін: піс-

ля розпаду СРСР з України виїхало понад 400 тисяч жінок, з них до 100 тисяч, згідно з офіційною статистикою, знаходяться у становищі сексуальних рабинь. Те, що під час Четвертої хвилі на заробітки поїхали переважно жінки (раніше це була чоловіча справа), свідчить про те, що заради виживання Україна задіяла останні резерви.

У ще гострішій кризі перебуває еміграція Четвертої хвилі, викинута на Захід у пошуках засобів для існування. Здебільшого вона малоосвічена, без знання мов, неорганізована, з низькою національною свідомістю. Їй важко адаптуватися до чужого середовища, та вона й не дуже намагається це робити, бо має намір повернутися на Батьківщину і зберігає українське громадянство. Вона надінтенсивно працює на найважчих роботах, але лише для того, щоб підтримати свої родини в Україні, назбирати трохи грошей і повернутися додому. Найважче в Португалії, Іспанії та Італії, де на сьогодні, за приблизними підрахунками, перебуває відповідно 300, 500 і 700 тисяч українців.

Дехто взяв з собою дітей і був готовий страждати заради їхнього майбутнього у країні поселення, проте зіткнувся з шокуючою несподіванкою: діти легко переходять на чужу мову і відчужуються від батьків. Очевидно, що діти зможуть адаптуватися до своєї нової «батьківщини», але чи залишаться вони українцями? Це болюче питання спонукає батьків навчати дітей в Україні, самим залишаючись за кордоном, а то й вимушено повертатися додому. Проблема швидкої асиміляції ускладнюється прірвою, яка розділяє новітніх емігрантів від післявоєнної еміграції.

Якщо Четверта хвиля не зможе подолати нинішню кризу, то її неминуче чекає швидка асиміляція (протягом одного покоління), напіврабська праця і безправне становище людей третього сорту. Те ж саме можна сказати про українців, що лишилися в Україні, з невеликим уточненням — їхнє вмирання буде повільнішим.

Шлях подолання кризи захований у нашій історії, в закономірностях пульсуючого розвитку українського геосоціального організму. У 2015 році починається новий 532-річний етнотворчий цикл. Це значить, що незабаром на святій землі України має народитися новий українсь-

кий етнос, нова українська нація, нова українська держава. Але спочатку має відбутися етнічне зачаття.

— Яким має бути чоловіче начало, що воно має робити?

Погляньмо на попередні батьківські формації — галілеян, варягів, литовців:

1. Вони поверталися в Україну як добре організована сила, як колективний носій передових технологій управління.

2. Вони усвідомлювали своє призначення, мали свою ідеологію й активно втручалися в політичні процеси України.

3. Вони були носіями ментальності з соціотипом «Адміністратор» (логіко-сенсорний екстраверт), головними цінностями якого є самодисципліна, планомірність, чесна високоякісна праця, воля до енергійного подолання будь-яких перешкод, а життєве гасло — «Боротьба з хаосом». Цей соціотип є психологічним доповненням до соціотипу «Миротворець», який в цілому описує ментальність автохтонного населення України.

4. Вони налагоджували продуктивну співпрацю з тією частиною автохтонного населення України, що була найбільше зацікавлена в реформах і наведенні порядку.

Зі сказаного випливають чотири напрямки дій для Четвертої хвилі.

1. Самоорганізація, налагодження внутрішніх зв’язків, плекання відчуття цілісного колективного організму.

2. Розробка науково-світоглядної бази і налагодження інформаційно-просвітницької роботи через друковані та електронні видання (журнали, газети, теле- і радіопрограми, Інтернет-сайти). Особливо перспективним виглядає створення газети для українців усього світу з виданням локалізованих версій, у тому числі для південно-західної Європи (Іспанія, Португалія, Італія) та України.

3. Плекання в середовищі Четвертої хвилі субкультури на базі соціотипу «Адміністратор» (логіко-сенсорний екстраверт) шляхом навчання, консультацій, залучення до спільних проектів, радикальної зміни іміджу цієї хвилі еміграції, розвитку у неї національної самосвідомості та самоповаги.

4. Створення в Україні власного дрібного і середнього бізнесу (цей процес уже почався), власних інформаційно-аналітичних, культурно-мистецьких, військово-спортивних, бізнесових, відпочинково-туристичних та інших структур, практична реалізація давнього українського принципу «Свій до свого по своє».

Скоріше всього, що післявоєнна діаспора вже не зможе активно втручатися у внутрішньоукраїнські процеси, зате зможе лобіювати українські інтереси в країнах поселення. Ініціювання ж в Україні цивілізаційного переходу — це призначення Четвертої хвилі. У цій справі найбільшим потенціалом володіє діаспора в Італії, Португалії та Іспанії, оскільки вона найчисельніша і у своїй масі орієнтована на повернення додому. Проте стати потужною етнотворчою силою вона може лише за активної участі нової еміграції США та Канади, яка є найбільш інтелектуальною та організованою. Втішає те, що розвиток подій розвивається саме в цьому напрямі.

— Наскільки реальними є перспективи перетворення еміграції Четвертої хвилі на український субетнос з ознаками активного, батьківського начала?

Є кілька дуже сприятливих моментів.

1. Ідеологія. Четверта хвиля еміграції знаходиться в умовах інформаційного вакууму, що створює унікальні умови для масового сприйняття нею ідеології Великого Переходу. Населенню України, за винятком інтелектуальної еліти, це зробити значно важче, оскільки воно постійно знаходиться під пресом ворожої дезінформації, зомбування та інформаційного забруднення.

2. Організація. Четверта хвиля еміграції вирвана з колишніх організаційних форм і перебуває в стані максимально можливого організаційного розпорошення. Цей хаос створює ідеальні умови для ефективного залучення їх до нової української організації. Знову ж таки, в Україні це зробити незмірно важче, оскільки спочатку треба буде вирвати людей з існуючих структур, здебільшого неефективних, роз’єднаних і керованих чужинцями.

3. Технологія. Організаційне об’єднання Четвертої хвилі, оскільки воно робиться «з нуля», можна здійснити

на базі найновіших технологій менеджменту та комунікацій, зокрема Інтернет-технологій. Більше того, саме з Інтернету і треба розпочинати розбудову організації, оскільки «в мережі» знаходяться найактивніші та найрозвиненіші українці, що стануть першими «центрами кристалізації» нової спільноти. До речі, саме діаспора Четвертої хвилі є найактивнішим читачем журналу нової еліти «Перехід–IV» www.perehid.org.ua та «Народного Оглядача» http://observer.sd.org.ua.

Але для того щоб здійснилося етнічне зачаття, мають відбутися зміни в самій «етнічній яйцеклітині», тобто в Україні. Характер цих змін підказують деякі аналогії з царини ембріології. Відомо, що зачаття проходить у дві фази:

1) Спочатку відбувається активація яйцеклітини — завжди внаслідок зовнішніх впливів: дотику сперматозоїда, зовнішнього підвищення температури, хімічного чи механічного подразнення. Явище активації полягає в тому, що неймовірно швидко (протягом кількох хвилин) відбувається переструктурування яйцеклітини. Після завершення активації яйцеклітина стає готовою до сприйняття батьківського начала.

2) На другій фазі відбувається внесення в яйцеклітину генетичного матеріалу батька і зачаття нової істоти.

Схожа ситуація з материнським етносоціальним організмом — у ньому має виникнути нова структура, можна сказати, новий український субетнос, готовий до дружньої взаємодії з чоловічим субетносом. Вірогідно, що початковою формою такого структурування стане мережа читацьких клубів «Перехід–IV». Якщо продовжити аналогії, то батьківський і материнський субетноси обов’язково повинні полюбити один одного і прагнути об’єднатися в цілісну організаційно-духовну структуру.

Неважко також передбачити, що при зачатті нового етносу організація Четвертої хвилі буде носієм організаційно-вольового імпульсу, тоді як духовно-вольовий імпульс має генеруватися в Україні (що, врешті, вже почалося, підтвердженням чого є ця книга).

Нова спільнота народиться і розвиватиметься подібно до того, як з маленького зернятка, з насінини виростає могутнє дерево. Сутність цієї насінини

розкрита у вченні Христа. Згідно з євангельською символікою, образи «насіння», «зерна» та «хліба» позначають знання, які йдуть від Сина Божого. Глибше дослідження дозволяє зробити уточнення: «хліб» — це розгалужена система істинних знань про природу Людини і Всесвіту, а «зерно» — це компактний світоглядний фундамент цієї системи, її системоутворюючий каркас, головні поняття і принципи.

Активація України почнеться відразу ж, як тільки у нашій свідомості народиться і почне проростати це світоглядне зерно. Згадайте Христову притчу про сіяча (Лука, 8.4–15): «*Зерно, яке впало на добру землю, вродило сторицею*». Так от, щоб наша душа стала добрим ґрунтом для зерна істинних знань, її треба очистити від бур'янів. Справа не проста, оскільки є ворог, який таємно засіває в нашу свідомість «*кукіль*» (Матвій, 13.25). Сучасною мовою це називається «інформаційна війна».

Дивлюсь на все бадьорими очима.
Нікого і нічого не боюсь.
Ніхто мені поганого не вчинить.
Адже мене оберіга Ісус.

На радість обертаю сум тривожний.
Гартую духа серед перемін.
Щоб видіти, як у людині кожній
Велично сяє всеосяжний Він.

Його цілющий образ невгасимий
Усесвітом у серці вироста. —
Здобуду право зватись Божим Сином,
Наслідуючи вічного Христа.

А в час мого останнього змагання,
Щоб зміг я вийти з-за тілесних ґрат
І перейти у вічність бездоганно,
За мною прийде Він, як Старший Брат.

Василь Мороз, 1995

3. ВІЙНА ЗА РОЗУМ

Якщо головним простором війн минулих століть була земля, а у 20 столітті велике значення мали вода і повітря, то бойовий простір сучасних і майбутніх війн — це передусім ноосфера, розум людини і плоди її інтелектуальної діяльності. Але почнемо з відповіді на запитання «Що таке війна?».

3.1. Тихо! Іде війна!

Якщо давати узагальнююче визначення, то війна — це рішучі дії, спрямовані на зміну поведінки супротивника у потрібному напрямку. Людство знає величезну різноманітність способів бойових дій, проте всіх їх можна звести до семи основних видів. Стисло розглянемо їх у порядку збільшення ефективності.

3.1.1. Технологічно-силова війна

Найпримітивнішою формою зміни поведінки людини, групи людей чи народів було і є технологічно-силове (надалі — силове) протистояння за допомогою кам'яних сокир, мечів, списів, вогнепальної зброї, літаків, ракет, лазерів, радіоелектронних засобів, комп'ютерних вірусів тощо. Спосіб доволі дорогий і ризикований, оскільки на будь-яку дію завжди знайдеться ще сильніша протидія, скажімо, у вигляді тероризму, в т.ч. комп'ютерного.

3.1.2. Економічна війна

Значно ефективнішим і водночас безпечнішим способом змінити поведінку супротивника є економічна війна. Що не кажіть, а голод є потужним інструментом для керування людиною, народом, цивілізацією. Це зброя другого рівня ефективності. Прикладом її застосування є економічні санкції, «антидемпінгові розслідування», нееквівалентний товарний обмін, валютні експансії тощо.

3.1.3. Прихований геноцид

Проте економічне середовище може змінитися, і су-

противник може вийти з-під економічного контролю. Для того щоб корінним чином, **назавжди** підірвати його здатність до опору, застосовується зброя третього рівня ефективності — геноцид. Йдеться про цілеспрямоване руйнування генофонду шляхом наркотичного, алкогольного, тютюнового геноциду, широкого застосування штучних харчових добавок, штучних і генетично модифікованих продуктів, цілеспрямованої зміни культури харчування. Ефективність цього виду зброї криється в її непомітності і дешевизні, більше того — на тютюновому, алкогольному і наркотичному бізнесі заробляються величезні гроші.

Розглянуті три види зброї змінюють поведінку противника, впливаючи передусім на фізичну сторону його існування. Наступні чотири види спрямовані на руйнування ментальності і всього способу життя.

3.1.4. Організаційна війна

На найпростішому рівні вона здійснюється шляхом імплантації в національне тіло супротивника чужорідних або відверто ворожих для нього організаційних форм — від усіляких «благодійних фондів розвитку науки та освіти» (технологічний шпіонаж і «випомповування мізків») до структур-накопичувачів нелегальних мігрантів і прихованої работоргівлі. На більш системному рівні **проявом організаційної війни є насадження непритаманних народові системи управління і способу життя.** Наприклад, традиційна (отже, перевірена часом) для України виборна гетьманська модель, яка передбачає персональну відповідальність керівників за плоди свого управління, замінена «найкращою у світі» системою горизонтального розподілу влад з повною безвідповідальністю і безкарністю. З погляду законів менеджменту нинішня система державної організації є повним абсурдом, оскільки розділити можна роботу і права, але відповідальність не ділиться в принципі (там, де відповідає більше одного, вже не відповідає ніхто). Розпорошення влади і, як наслідок, її безвідповідальність та корумпованість, створюють сприятливі умови для прихованої агресії з боку сконсолідованої і цілеспрямованої сили (іншої держа-

ви, ТНК, тоталітарної секти), яка не переймається псевдодемократичними ілюзіями.

3.1.5. Інформаційна війна

Під терміном «інформаційна війна» здебільшого розуміють масоване просування вигідної інформації і замовчування невигідної, а також тенденційну інтерпретацію поточних подій. Ефективність цього виду зброї можна проілюструвати дивовижним фактом ядерного роззброєння України (інформаційне зомбування «на добровільне роззброєння» тут було одним з ключових чинників) чи, скажімо, «трастовим психозом». Інший приклад — масовий психоз навколо Чорнобильської катастрофи: як тепер виявилося, понад 90 відсотків постраждалих вмерло не від радіації, а від примусового переселення з рідної землі і штучно створеної радіофобії (насправді дещо підвищений радіаційний фон є навіть корисним для здоров'я, оскільки підстьобує природний імунітет). Нинішнє пресування свідомості українців ідеями меншовартості, страху і безперспективності нагадує пропагандистську кампанію з метою зниження вартості підприємства перед його дешевою приватизацію.

3.1.6. Хронологічна війна

Ще потужнішим впливом володіє зброя шостого рівня ефективності. Її об'єктом є не інтерпретація поточних подій, а інтерпретація характеру цивілізаційних процесів. Можна сказати, що це війни за минуле, хоча насправді всі війни йдуть за майбутнє. Прикладом застосування цього виду зброї є закидання в масову свідомість деструктивних вигадок про те, що «слов'яни» означає «раби», що трипільці були семітами, що Україна — це «окраїна», яка завжди була прохідним двором, що наша історія — це трагедія ворожнечі та взаємознищення українців, що расові відмінності — це расизм, що наша наука і духовність — це постійні запозичування якщо не із Заходу, то зі Сходу, що писемність нам приніс грек Кирило і так далі. Хронологічна зброя дозволяє тримати людину в покорі шляхом переконання її в тому, що її батьки, діди і прадіди завжди були рабами, тож їй не лишається нічого ін-

шого, як змиритися і самій все життя бути рабом.

3.1.7. Духовна війна

Сьомим — фундаментальним, найвищим рівнем ефективності володіє духовна зброя. Її ефективність полягає у спотвореному висвітленні не поточних подій чи історичних процесів, а у накиданні збочених життєвих цінностей, у викривленні уявлень про саму природу видимого і невидимого світу, про добро і зло. Елементом духовної війни є тенденційна інтерпретація священних книг і священної історії. Чого варта вдовбана в масову свідомість вигадка про те, що Ісус Христос був юдеєм, хоча всі історичні та євангельські джерела стверджують Його належність до галів-галілеян — народу арійського кореню, а Його «юдейське походження» категорично заперечують самі правовірні юдеї. Сьогодні масова свідомість зомбується ідеями «нормальності» гомосексуалізму і «корисності для здоров’я» міжрасових змішувань, «економічної вигоди» від легалізації легких наркотиків, генетичної нездатності українців до вольових вчинків і сильної політики тощо.

Розвиток людства і еволюція методів боротьби держав за ресурси супроводжується перенесенням головних зусиль в напрямку застосування організаційної, інформаційної, хронологічної та духовної зброї. В літературі для позначення трьох останніх здебільшого використовується узагальнюючий термін — «інформаційна зброя».

3.2. Спокійно, ви в руках Матриці!

Народ України є жертвою прихованої зовнішньої агресії. Об’єктивним наслідком актуальної війни є штучна зміна його поведінки: страх перед майбутнім, ослаблена воля, пасивність, зневіреність у власній могутності. При застосуванні силових методів війни ворог відбирає у народу його майно; при застосуванні вищих форм бойових дій народ сам віддає своє майно, добровільно стає рабом і робить рабами своїх дітей. Сьогодні з України щорічно «тихо, мирно і майже демократично» випомповується цінностей в розмірі 4–5 мільярдів доларів, що знекровлює

національний організм, тримає його у стані між життям і смертю. Звідси скорочення населення, руйнування інфраструктури, різке послаблення фізичного і психічного тонусу, небачене досі зростання кількості безпритульних дітей.

Українців постійно лякають можливою війною, якщо вони погано поводитимуться. Спокійно, панове, — проти вас уже давно ведеться сучасна війна, ефективна і нещадна! Вас уже записали в раби, забули лише про це повідомити.

3.2.1. Мислення воїна

Для того щоб вийти з нинішнього рабського стану і перестати бути донором для невидимого ворога, українці повинні ясно усвідомити факт ведення проти них війни, почати мислити в категоріях війни, перетворитися з пасивної жертви війни на її активного учасника. Врешті-решт, це нормально, що в ситуації глобальної кризи і загострення боротьби за ресурси весь світ і всі сфери людського життя перетворилися на бойовий простір. Тому за будь-якими намірами, деклараціями і діями ми повинні бачити власні та чужі інтереси, інтереси України та інших держав, інтереси українського народу та паразитуючих на ньому утворень.

Перехід українців до мислення у категоріях бойових стратегій відповідає українському духу і духу часу:

1. За своєю природою український народ є народом-брахманом (священиком-мудрецем, воїном духу) і народом-кшатрієм (воїном-організатором), але не народом-торговцем. Крім того, українці є народом-виробником, проте ефективність їхнього способу господарювання захована в тому, що воно здійснюється як священнодійство і свята праця, тобто як реалізація тієї ж брахманської функції на практичному і побутовому рівні. Тому перехід до мислення воїна дозволить українцям стати самими собою і почати жити згідно з власною природою.

2. Війна як найбільш рішуча духовна і земна боротьба є привілеєм двох вищих арійських варн — брахманів і кшатріїв. Тому перехід до ментальності воїна автоматично переводить українців у вищий сакральний статус із

суттєво глибшим мисленням і здатністю до глобальних дій, робить їх модерною нацією (у сучасному кризовому світі пацифізм є ознакою слабкості, відсталості і безперспективності). Здійснення притаманної українцям функції всесвітнього миротворця потребує духовної сили і мілітарної потуги.

3. Мислення воїна очищає людське життя від усього зайвого і несуттєвого, наповнює його відповідальністю за кожну свою думку і дію, інтенсивністю і повнотою буття. Воїн не може існувати у світі ілюзій і брехні, він повинен бути чесним із собою і своїм народом. Воїн нічого не робить абияк, тому плодами його діяльності є висока якість і досконалість — Арійський стандарт (від. *стан* — усталений, стабільний і *арт* — мистецтво, досконала форма).

4. У сучасному глобальному бізнесі стратегічний менеджмент все більше набуває ознак воєнних стратегій (яскравим прикладом є філософія японських корпорацій). Бізнес і торгівля, які традиційно мало цікавили українців як заняття низькі і малозмістовні, стануть для них привабливими, якщо розглядатимуться як форма священної війни, як персональна боротьба заради вищих цілей.

Ключовим чинником конкурентоспроможності народу, особливо в сучасних війнах, є наявність своєї мови, обов'язкової для всіх громадян держави. Національна мова збільшує духовну силу народу, зміцнює його егрегор, посилює його здатність до Спільної Дії задля Спільного Блага і як результат — створює кращі умови для пошуків персонального щастя. Крім того, мова — це бойовий код, зрозумілий для своїх і незрозумілий для ворога. Тому при створенні національних держав, які претендували на сильну політику, першим було питання державної мови. Найяскравішим прикладом є Ізраїль, який розпочав формування своєї державності з відродження мови, втраченої понад два тисячоліття тому. Так само надзвичайно енергійні дії у сфері мовної політики здійснили і здійснюють такі держави, як Франція, Німеччина, Італія, Японія та всі інші серйозні політичні гравці. Питання про те, що хтось може не знати державної мови, бо йому важко або неохота, навіть не розглядається, — ВСІ громадяни держави зобов'язані знати державну мо-

ву, інакше вони не матимуть духовної сили захистити свою державу.

З іншого боку, експансія чужих, отже — ворожих держав розпочинається з просування ними власної мови. Циркулювання в середовищі країни мови іншої держави шкідливіше, ніж циркулювання її валюти. Народ, який спілкується мовою іншої держави, стає беззахисним перед зовнішніми маніпуляціями, а його інформаційний потенціал разом з науковими, економічними, військовими та іншими секретами стає легким набутком іноземних спецслужб, оскільки 80% розвідувальної інформації черпається з відкритих джерел.

Ось чому потужні світові держави так різко реагують на проникнення в їхнє середовище іноземних мов, навіть тоді, коли державній мові нічого не загрожує. Єдина державна мова — це єдність нації та її сила. Тому ідеолог італійської незалежності Алессандро Мадзоні відверто писав: «*Слідом за єдністю управління, збройних сил і законів єдність мови найбільшою мірою сприяє тому, щоб зробити єдність нації відчутною, міцною і благотворною*».

3.2.2. Стань незрозумілим для ворога

Україна знаходиться в надзвичайно ослабленому і виснаженому стані. Вона стала універсальним донором для тисяч паразитів, які щодня і щогодини висмоктують її кров. Україні потрібно негайно створити власну державу, оскільки те, що нині називається державою, скоріше нагадує зовнішню паразитичну структуру. Чим більше задавнена хвороба, тим активнішого лікування вона потребує. Лікування нинішньої напівживої України потребує радикальної мовної політики за прикладом Франції та Ізраїлю.

Тому всякі розмови про державну двомовність повинні сприйматися як деструкція «п’ятої колони», внутрішній саботаж і підрив національних інтересів. Усі громадяни України повинні володіти українською мовою, інакше вони не можуть виконувати обов’язки перед своєю державою, а отже, не можуть користуватися громадянськими правами. **Вся інформація в критично важливих галузях, таких як державне управління, наука, економіка, великий і середній бізнес, винаходи та**

ноу-хау, культура та воєнна справа, повинна циркулювати лише українською мовою. Все програмне забезпечення, яке використовується у цих сферах, має бути україномовним і створеним українськими розробниками.

Об'єктивною реальністю є те, що інформаційно-аналітичні і розвідувальні служби іноземних держав в основному орієнтовані на обробку інформації з України російською мовою. Тому будь-яка більш-менш цінна інформація російською мовою легко зчитується і використовується в розвідувальних цілях. Ефективна розвідка створює умови для ефективного застосування проти народу України інформаційно-психологічної зброї.

Різкий перехід на тотальне застосування в Україні державної мови дозволить «закрити оптику» ворожим державам, спотворить їхнє розуміння подій в Україні і різко знизить їхні можливості агресивного втручання в наше життя. Це дозволить українцям звільнитися від зовнішнього зомбування і почати жити власним розумом, згідно з українським способом життя, із сильною внутрішньою і зовнішньою політикою.

3.2.3. Масква і масквічі

Понад три століття Україна перебувала і далі перебуває в тенетах імперської Москви. Протягом останніх 10 років цей пострадянський мегаполіс остаточно перетворився на структуру, яка паразитує на тілі Російської Федерації. У Москві сконцентровано понад 85% фінансових і понад 95% інформаційних ресурсів, рівень життя москвичів принаймні уп'ятеро вищий порівняно з середнім показником по Росії. На сьогодні у 10,5-мільйонній Москві проживає 1,5 млн. азербайджанців (з 1989 року їхня кількість зросла в 75 разів, в їхніх руках майже вся міська ринкова торгівля), 900 тис. татар, 600 тис. вірменів, 500 тис. євреїв, 350 тис. грузинів, 300 тис. циган, понад 250 тис. чеченців, 240 тис. в'єтнамців, 200 тис. китайців, 200 тис. таджиків і так далі. Етнічних русскіх в Москві на сьогодні приблизно 3,3 млн., тобто 31%, і з кожним роком їх стає дедалі менше. Частка міжетнічних шлюбів у місті вже становить 22%.

Московська риторика про захист інтересів русскіх —

це не більше ніж демагогія на експорт. Насправді русскіє для Москви — це всього лише «гарматне м'ясо». Тому вимирання етнічних русскіх і слов'янського населення у «глибинці» Росії Москву не хвилює — на підході дешева робоча сила з Азії, зокрема Китаю. «*Империя повёрнута против нас, мы в этой империи завоёванный народ*», — кажуть русскіє. За останні три роки кількість дітей у Росії скоротилася на 4 млн., дитяча смертність у півтора рази вища, аніж у середньому у світі, кількість абортів досягнула 7 млн. на рік, а маса безпритульних дітей зросла до 4 млн. (значно більше, ніж після громадянської і Другої світової війн). Вимирання зачепило передусім слов'ян, оскільки кількість неслов'янського населення продовжує зростати. Характерно, що серед найбагатших людей Росії майже немає русскіх.

Усе більша відірваність Москви від російських регіонів дозволяє нарешті відповісти на запитання, який народ в імперії СРСР насправді був метропольним (панівним). Річ у тім, що метрополія, як правило, користується вищим рівнем життя порівняно з периферією. Парадокс СРСР полягав у тому, що русскіє як група в ньому не мали такої переваги. Це давало підстави ідеологам «єдіной і нєдєлімой» говорити про «жертовність русскіх заради інших народів» і заперечувати імперський характер СРСР, оскільки рівень життя мешканців національних окраїн, передусім європейських, перевищував рівень життя русскіх.

Насправді ж ніякого парадоксу не було і немає: **метропольне становище посідають не русскіє, а москвичі.** Усвідомлення цього факту все ставить на свої місця. Рівень життя у Москві порівняно з іншими містами був незрівнянно вищим як у колишньому СРСР («вся країна» їздила в Москву на закупки продуктів і промислових товарів), так і в нинішній Росії. Більше того, сформувалася особлива московська ментальність (зокрема, доволі поширена пихатість, а нерідко й агресивність стосовно немосквичів, у тому числі й росіян), яка увиразнюється особливим «масковським діалектом».

Сприйняття Москви як велетенського паразита на тілі Росії, котрий висмоктує всі соки із провінції, захопило більшість населення РФ, про що кажуть результати со-

ціологічних досліджень. Отож Москва реально перетворилася на неслов'янський мегаполіс з доволі агресивною ментальністю, що протистоїть решті Росії. Тому політологи добре знають, що **президентом Росії ніколи не стане корінний москвич.**

Століття тому 10-мільйонна Англія успішно керувала понад 100-мільйонною Британською імперією. Завдяки сучасному розвитку транспорту і телекомунікацій 10-мільйонній Москві ще легше керувати Російською Федерацією і тримати під своїм впливом інші пострадянські території.

Для розширення своєї експансії Москва активно просуває в Україні російську мову під гаслом: «*Территория России* (читай: власть Москвы) — *там, где говорят по-русски*», а українців російського походження намагається перетворити на «п'яту колону», інструмент дестабілізації України з наступним її розчленуванням на «запчастини» для контрольованої Москвою економіки. Активне циркулювання в Україні російської мови робить українців беззахисними проти московського інформаційно-психологічного зомбування і прозорими для інформаційного сканування Москвою, яка монополізувала в Росії майже весь інформаційно-аналітичний потенціал.

3.2.4. Атакуй першим!

Необхідність єдиної державної української мови — це вже не предмет особистих уподобань, національних сентиментів чи економічної рентабельності. Це справа колективного виживання, нашого добробуту, здоров'я, безпеки і продовження роду. **Все треба назвати своїми справжніми іменами.** Демонстративні російськомовні виступи народних депутатів у Верховній Раді є веденням бойових дій проти української держави із застосуванням зброї вищого рівня ефективності та відвертим лобіюванням інтересів Москви. У будь-якій поважаючій себе державі — від Індонезії до Великої Британії — подібні речі отримали б однозначну оцінку як державна зрада. Так само лише державною зрадою можна пояснити те, що **упродовж 12-ти років державної незалежності України стабільно зростає кількість російськомовних серед тих громадян України, які свідомо відно-**

сять себе до «українського етносу», тобто бажають бути українцями. Ця загрозлива тенденція найбільше виражена серед молоді. Будь-яка діяльність пізнається за її плодами. Просування в Україні мови сусідньої держави красномовно свідчить про те, що вища влада продовжує поводитись як колоніальна адміністрація чи комісія з банкрутства.

Стаючи активним учасником актуальної війни, Україна повинна ясно розуміти, що відбувається навколо неї, і бути спроможною оперативно обробляти корисну інформацію про життя іноземних держав. Головним інформаційним об'єктом для України є Росія, оскільки третина її населення більше чи менше пов'язана з Україною: за даними ФСБ приблизно 50 млн. громадян РФ є або українцями, або мають українські прізвища, або мають родичів в Україні. Більша частина російського (радянського) культурного і науково-технічного потенціалу створювалась українцями, але не українською, а російською мовою. Відмовитися від цього потенціалу означає зректися духовного, інтелектуального та технологічного спадку наших предків.

У силу сказаного вище українці мають бути достатньо знайомими з мовою і культурою реального противника, яким є расовий метис Москва. Для неї Україна — це вже навіть не «своя територія» (як було за часів СРСР), а лише об'єкт для економічного і людського визискування, універсальний донор «органів для трансплантації» у старечий імперський організм. **Українці у своїй масі повинні добре, бажано без акценту володіти російською мовою і бути достатньо знайомими з російськомовною культурою — для розуміння російського контексту, захисту від московської агресії і для просування власних інтересів на євразійських обширах.**

Те ж саме стосується знання мов і культур інших великих держав, які стосовно України є конкурентами і потенційними або актуальними противниками. **Зрозуміло, що насамперед українці повинні досконало знати українську мову і бути добре ознайомленими з українською культурою.** Досконале знання українцями, окрім власної, також російської і хоча б ще однієї інозем-

ної мови — це прояв непідробного патріотизму.

3.2.5. Мова Третього Гетьманату

Для стрімкого переходу українців на вищий цивілізаційний рівень треба позбутися ще кількох «інформаційних закладок», імплантованих у нашу психіку в ході інформаційно-психологічної війни. Кожен українець повинен ясно усвідомити, що:

1. Україна — це не ім'я держави, а назва землі, на якій протягом 30-ти тисяч років відбувається динамічний розвиток українського геосоціального організму. Ім'я «Україна» (У-країна, 4-крайна) перекладається як «країна-тетрагон», «виокремлена з 4-х сторін земля», «свята земля». Число 4 (**ч**отири) традиційно позначає повноту мудрості, а букві «У» слов'янського алфавіту відповідає стократна **ч**етвірка (400), тому ім'я «Україна» ще перекладається як «країна мудрості», що є синонімом «святої землі» (давньоукраїнське «ук» означає «учений», звідси «наука», «укий» — вчений, «неук», «неукий» — невчений).

Державні утворення на території України завжди мали власні назви — Козацька держава, Русь, Антський союз, Сарматія, Скіфія, Кіммерія, Арта—Аратта—Артанія. Наш край починали називати «Україною», тобто за назвою землі, лише тоді, коли на цій території в черговий раз руйнувалася державність. Останні два літературно зафіксовані моменти «виринання на поверхню» назви «Україна» збігаються з часом занепаду Козацької держави (після гетьмана Мазепи) і Київської Русі (1183 р.) — після варварського руйнування Києва у 1169 р. суздальським князем Андрієм Боголюбським. Нинішня назва держави «Україна» підтверджує висновок про те, що насправді вона є тимчасовою адміністрацією, яка загострює внутрішню кризу і таким чином створює умови для переходу до повноцінної української державності, яка, згідно з багатотисячолітнім звичаєм, матиме власне ім'я.

2. Українці — це назва не сучасного етносу, а всього українського геосоціального організму (народу), який багато тисячоліть проживає на території України, вкорінений у цю землю і любить її.

Приблизно кожні 532 роки українці самоорганізовуються в нові етноси, які мають власні назви: *козаки* (воїни, від слова «кес» — меч, звідси «кесар» — мечник, «косак» — великий ніж), *руси* (світлі), *анти* (богатирі), *сармати* (воїни), *самари—сумери—кімери* (воїни), *арії* (сонячні). Етнос з іменем *козаки*, що народився приблизно у 1483 році, сьогодні переживає пологові муки гострої кризи і в районі 2015 року має перенародитися у формі нового українського етносу з новою самоназвою.

Таким чином, етнос — це конкретно-історична форма існування народного організму, який протягом тисячолітнього розвитку може багато разів змінювати свою етнічну форму. Якщо мислити точно, то етносу з етнонімом «українці» не існує ні фактично, ні навіть юридично, оскільки колоніальна адміністрація скасувала в українсько-російському «Паспорті громадянина України» та «Свідоцтві про народження» будь-яку згадку про етнічну приналежність. Назва ж «українці» позначає приналежність до українського геосоціального організму, тобто українцями були *арії, самари, скіфи, сармати, анти, руси,* а також нинішні *козаки*.

3. Українська мова — це мова не лише нинішнього українського етносу, а українського геосоціального організму з часу виникнення Трипільської (арійської) цивілізації у 55 ст. до н.е., хоча її найглибший пласт сягає часів виникнення Білої раси у 25 тис. до н.е. Українська мова органічно притаманна цій землі, оскільки ідеально відповідає її енергетиці, клімату, ландшафту, тваринному і рослинному світу. З цієї причини володіння українською мовою надавало силу всім новоствореним українським етносам, забезпечувало їх природний зв’язок з духами предків і духом рідної землі. Відродження України відбудеться лише тоді, коли у ній пануватиме українська мова.

4. Насаджена в Україні «демократична» система державного управління з горизонтальним розподілом влад — це не що інше, як результат організаційної війни. З погляду законів менеджменту нинішня система державної організації є повним абсурдом, оскільки розділити можна роботу і права, але відповідальність не ділиться в принципі (там, де відповідає більше одно-

го, вже не відповідає ніхто). Розпорошення влади і, як наслідок, її безвідповідальність та корумпованість створюють сприятливі умови для прихованої агресії з боку сконсолідованої і цілеспрямованої сили (іншої держави, ТНК, тоталітарної секти), яка не переймається псевдодемократичними ілюзіями. Злет державотворчої потуги українських етносів завжди відбувався при застосуванні ними традиційної для України гетьманської моделі — Гетьманату. «Українська модель» передбачає перевірений тисячоліттями вертикальний розподіл влади на основі балансу сфер Мудрості і Дії — Церкви і Гетьманату.

— В чому полягає сутність гетьманської моделі?

Гетьман концентрує у своїх руках всю повноту законодавчої, виконавчої і судової влади (окрім конституційного суду). Як наслідок, між трьома гілками влади зникає протистояння, здатне загальмувати або цілком зруйнувати будь-які перетворення у державі. Натомість Гетьман отримує всі необхідні повноваження для здійснення системних перетворень. Концентрація влади та її персоналізація позбавляє владу анонімності і колективної безвідповідальності.

Гетьман особисто відповідає за стан справ у всій державі, подібно як голова людини відповідає за стан і поведінку керованого нею тіла. **ЗА РЕЗУЛЬТАТИ СВОЄЇ ДІЯЛЬНОСТІ ГЕТЬМАН ВІДПОВІДАЄ ВЛАСНИМ МАЙНОМ, СВОБОДОЮ І ЖИТТЯМ.**

Гетьман обирається на 3 роки, причому всенародно, що робить його виразником народної волі і надає його владі максимальної легітимності. Метою діяльності Гетьмана є покращення якості життя українського народу і його кількісне зростання.

Для оцінки якості життя в міжнародній практиці використовується Індекс людського розвитку, який розраховується за методикою Програми розвитку ООН на основі індексів тривалості життя, досягнутого рівня освіти і реальних доходів на душу населення. **Для оцінки діяльності Гетьмана має використовуватися Національний індекс людського розвитку, який окрім трьох індексів ООН також включатиме індекс народжуваності.** Зниження Національного індексу людського роз-

витку після двох років гетьманства є підставою для переобрання Гетьмана і порушення проти нього кримінальної справи з описаними вище наслідками.

5. Контроль за діяльністю Гетьмана мають здійснювати не інші «гілки влади», а Українська Помісна Церква (Брахманат). Вона має органічно поєднувати функції віри, науки і мистецтва — так, як це завжди було у традиційних здорових суспільствах.

У нинішній безбожній державі Церква витіснена на периферію національного буття. У гетьманській державі вона перебуватиме в центрі, здійснюючи селекцію кандидатів на гетьманську посаду, проводячи прозорий для народу моніторинг діяльності Гетьмана зі щомісячним оприлюдненням динаміки Національного індексу людського розвитку та його складових, приймаючи обґрунтоване рішення про дострокове переобрання Гетьмана або даючи народу рекомендацію про його повторне обрання на наступний термін.

У випадку порушення Гетьманом «правил гри» Церква як науково-релігійно-мистецька структура звертається до народу і оголошує владу Гетьмана-відступника нелегітимною.

Додатковим чинником убезпечення влади від її можливої узурпації Гетьманом має бути реалізація права громадян Третього Гетьманату на врегульоване законом **володіння цивільною вогнепальною зброєю** — після відповідної підготовки і тестування в загальнонаціональній системі військово-спортивних центрів та клубів.

6. Активність численних в Україні державних та незалежних інтелектуальних центрів має бути спрямована не на те, щоб мінімізувати руйнівні наслідки нинішньої безумної системи управління, а на те, щоб сформувати проект нового, здорового суспільства з одухотвореною національною Церквою (Брахманатом) і справедливою народною Державою (Гетьманатом). Замість того, щоб займатися «гальванізацією трупа» під назвою «держава Україна», потрібно сформувати нормальну модель державної самоорганізації українців згідно з Божим голосом у наших душах і точним раціональним мисленням.

7. Мовна реформа в Україні має базуватися не на тому, як говорили та писали в Україні 50 чи 100 років тому, а на відповідності реформованої української мови реаліям інформаційного та постінформаційного суспільства. Українцям потрібна не просто «солов'їна», а Сенсар — актуальна бойова мова Великого Переходу, найкраща для передачі сенсу, кодування знань і розкриття в людині її боголюдського потенціалу.

Чим пізніше почнеться трансформація нинішньої України, тим радикальніших і жорсткіших форм вона набиратиме. Тому для всіх буде краще, якщо розпочати її якнайскорше. «*Час завжди грає проти нас*» (Морфей).

3.3. Війна за Христа

> Початок інформаційної війни визначити неможливо, і це дає певні переваги агресору. Але парадокс полягає в тому, що якщо жертва нападу встигне усвідомити, що проти неї ведеться інформаційна війна, то отримані агресором на початковому етапі переваги можуть обернутися проти нього самого.
>
> *«Філософія інформаційної війни»*[1]

Ісус Христос започаткував перехід людства на вищий рівень життєдіяльності, показавши особистим прикладом шлях до Боголюдства, Народу Божого: «*Я — дорога, істина і життя. Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене*» (Іван, 14.6). Його вчення дало потужний імпульс для розвитку людства, передусім європейських народів (простір розселення європейців майже збігається з простором поширення християнства). Для того щоб підірвати конкурентоспроможність християнських народів, потрібно було послабити їхній зв'язок з Учителем. Для цього була застосована зброя найвищого рівня ефективності — духовна: християн майже переконали в тому, що Христос був юдеєм.

---

[1] *Расторгуев С.П.* Философия информационной войны. — М.: Вузовская книга, 2001. — С. 138.

Ефективність такого кроку важко переоцінити. Уявіть собі ситуацію, коли під час війни вдається переконати армію, що її полководець походить з ворожого табору і взагалі завжди симпатизував противнику. Для армії це буде глибокосяжний підрив її боєздатності та повна дезорганізація, причому без жодного пострілу.

3.3.1. Галілеянин чи юдей?

Подібне сталося і з християнством, головним ідеологічним противником якого з перших днів діяльності втіленого Сина Божого були носії юдейського світогляду (ними були не обов’язково юдеї за походженням, нерідко це були т.зв. «юдеї по вірі», «юдействуючі»). Для підриву життєспроможності конкурентного для них християнського світогляду систематично просувається теза про єврейські корені Христа. Але це робиться тільки в середовищі неєвреїв, оскільки «для своїх» культивується протилежна теза — Христос не був євреєм. **Ось що про це пише всесвітньо відомий американський письменник Дуглас Рід у своїй фундаментальній книзі «Суперечка про Сіон» (1956 р.) у розділі «Галілеянин»:**

«Твердження, що "Ісус Христос був євреєм", могло б мати сенс лише стосовно до умов Його часу. У цьому випадку воно могло б означати одну з трьох можливостей, або ж усі три: Христос походив з племені Юди; Він проживав в Юдеї; нарешті, Він був "євреєм" за релігією. Це — ознаки раси, місця проживання та релігії.

Новий Заповіт не повідомляє нам генеалогії Пресвятої Діви Марії[1], містить лише три вказівки на Її походження з роду Давида[2]. Євангелісти Матвій та Лука простежують походження Йосипа також від Давида, однак Йосип не був кровним батьком Ісуса Христа. Вчені-юдаїсти заперечують всі ці генеалогічні міркування, вважаючи, що

---

[1] Відомо лише, що найближчі родичі Діви Марії були галілеянами *(усі примітки тут — наші. — **І.К.**)*.

[2] Цар-кшатрій Давид був європейцем за ознаками фізичними (русяве волосся, високий зріст), психічними (творче мислення, музичні і поетичні здібності), культурними (любов до музики і мистецтва, професійне володіння військовою справою) і духовними (здоровий ідеалізм, оптимістичний світогляд, прикладом чого є «Псалми Давидові» — найсвітліша книга Старого Заповіту).

вони були запроваджені задля узгодження подій, що відбулися, з древніми пророцтвами.

Що ж до місця проживання, то в Євангелії від Івана вказується, що Ісус Христос народився у Віфлеємі Юдейському, однак лише через те, що Матір Божа прибула туди з Галілеї для перепису; юдаїсти заперечують і це, вважаючи це вставкою з метою підтвердження пророцтва Міхея про те, що Владика Ізраїлю походитиме з Віфлеєма. І, нарешті, "Єврейська Енциклопедія" наголошує, що батьківщиною Ісуса Христа був Назарет. Отже, всі джерела згодні з тим, що Він був галілеянином, незалежно від випадкового місця Його народження. **Галілея, де Він провів майже все своє життя, була політично цілком відокремлена від Юдеї, маючи свого власного римського тетрарха. Для Юдеї вона була "закордонням". Змішані шлюби між мешканцями цих двох країн були заборонені, і ще до народження Христа Симон Тарсис, один із Маккавейських князів, силоміць переселив усіх юдеїв, які мешкали в Галілеї, знову до Юдеї[1]. Іншими словами, і за расою, і політично галілеяни та юдеї були різними народами.**

Чи можна сказати, що Христос був "євреєм" за релігією? Юдаїстські авторитети, звісно, це категорично заперечують. Те, що на цю тему часто лунає з церковної кафедри та на зібраннях, викликало б бурю обурення в будь-якій синагозі. Незрозуміло, як такі твердження можуть висловлюватися відповідальними громадськими діячами. В епоху Ісуса Христа не існувало ні "єврейської", ні навіть юдейської релігії. Був культ Єгови з його різними сектами фарисеїв, саддукеїв, ессеїв та ін., які затято сперечалися одна з одною та боролися за владу над народом через синагогу. Це були не тільки секти, а й політичні партії, а найсильнішими з них були фарисеї з їхнім "усним переказом" того, що Бог начебто заповідав Мойсеєві.

Якщо вважати нинішніх сіоністів "євреями" (претензія, що її, вочевидь, визнають усі народи Заходу), то партією, яка відповідала їм в епоху Ісуса Христа, слід вважати фарисеїв. Христос усю силу своєї критики ске-

[1] Див. також Першу книгу Маккавеїв, 5.21–34.

ровував саме проти фарисеїв. Він також картав і саддукеїв, і книжників, але із Св. Писання незаперечно випливає, що саме їх (фарисеїв) Він вважав ворогами Бога і людини, а Його картаючий гнів з усією силою було скеровано головним чином проти них. Він атакував їх за те в них самих і в їхній вірі, що сучасні сіоністи оголошують головними характерними особливостями євреїв, єврейства й юдаїзму. За своєю релігією Ісус Христос, поза всяким сумнівом, був цілковитою протилежністю й ворогом усього того, що творить ортодоксального єврея сьогодні і чим були правовірні фарисеї Його часу.

Син (в юридичному сенсі. — ***І.К.***) галілейського теслі, напевне, ніколи не відбував формальної школи: "...Дивувались юдеї й казали: «Як Він знає Писання, не вчившись?»" (Іван. 7.15). Іще істотнішим є те, що Він ніколи не вчився в синагогальних школах і не мав вчителів-рабинів. Його вороги, фарисеї, підтверджують це; якби Він був з їхнього роду і племені, вони не питалися б, "звідки в Нього ця мудрість та міць чудодійна?"

Засліплююче світло одкровення, яке виходило зі вчення цього молодого прибульця, виявляється особливо яскраво на похмурому тлі левітського Закону та фарисейських традицій, проти яких Він постав, прийшовши до Юдеї. Навіть у наші дні повнота та несподівана просвітленість Нагірної Проповіді вражає всіх, хто критично вивчав Старий Заповіт, як полудневе сонце серед глибокої ночі.

Закон, для "виконання"[1] якого Ісус Христос прийшов у цей світ, розрісся на той час у величезну масу законоутворень, котрі придушували все живе своєю складністю та буквоїдством. Тора була тільки початком; на неї було нагромаджено безліч інтер-

---

[1] Правильний переклад цього місця з Євангелія від Матвія (5.17) такий: «Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, але **доповнити**». Одні видання Євангелія дають саме такий переклад (напр., «Новий Завіт з коментарем», Львів, 1994), а інші, які використовують варіант «виконати», дають коментар про правомірність варіанта «доповнити», посилаючись на саме такий переклад грецького слова πληρωσαι в іншому місці з цього самого Євангелія (23.32): «Доповніть і ви міру провини ваших батьків!» (напр., Біблія або книги Святого Письма Старого і Нового заповіту, Москва, 1988).

претацій та розтлумачень рабинів, а старійшини, як старанні шовковики, дедалі ширше снували свої нитки, аби зловити в них найменші з усіх можливих людських вчинків. Покоління законників трудилися над рішеннями на кшталт того, що не можна їсти в суботу яйце, більша частина якого була знесена куркою ще до появи на небі другої зірки. Закон і коментарі до нього становили цілу бібліотеку, а комітетові міжнародних юристів, покликаному скласти щодо нього свою думку, знадобилися б роки, аби лише продивитися гори нагромаджених міркувань.

Але раптом прийшов простий молодий чоловік із Галілеї, простяг руку та викинув геть усю масу цього мотлоху, показавши, де істина і де єресь. Він звів "весь Закон і Пророків" до двох заповідей: "Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією думкою своєю" та "Люби ближнього свого, як себе самого" (Матвій, 22.37, 40). Тим самим було викрито й засуджено головну єресь, котру левіти та фарисеї століттями вплітали у Закон. "Люби свого ближнього, як самого себе", — ця настанова міститься і в книзі Левіт, однак тут головним було обмеження, що за "ближніх" визнаються самі лише собраття-юдеї.

Христос поновив первісну, забуту настанову щодо любові до ближніх незалежно від їхньої раси та віри. Саме це було сенсом Його слів: "Не подумайте ви, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, а доповнити". А щоб не було сумнівів у мовленому, Він додав: "Ви чули, що сказано: «Люби свого ближнього, й ненавидь свого ворога». А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, що вас проклинають, творіть добро тим, що ненавидять вас, і моліться за тих, що вас переслідують" (Матвій, 5.17, 43–44). Формальне заперечення цьому каже, що специфічної заповіді "ненавидь свого ворога" у Старому Заповіті не міститься. Однак значення слів Христа цілком зрозуміле: у Старому Заповіті міститься стільки настанов убивати й винищувати сусідів, яких не визнають за "ближніх", що без почуттів ворожості та ненависті вони (настанови) були б неможливі.

Вчення Ісуса Христа було прямим викликом Законові в його фарисейській інтерпретації; до того ж Він ще бі-

льше посилив цей виклик, відмовившись грати роль націоналістичного визволителя й завойовника, про що йшлося в пророцтвах та що очікувалося усіма від Месії. Прийнявши таку роль, Він, мабуть, знайшов би більше послідовників, а можливо, навіть і підтримку фарисеїв. Однак у Його відповіді чутно не тільки відмову, а й докір: "Моє Царство не з світу цього" (Іван, 18.36), "Царство Боже всередині вас", "не складайте ви скарбів собі на землі… Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа *їх* не нищить, і де злодії *до них* не підкопуються та не крадуть" (Матвій, 6.19–20). Все, що Він висловив такими простими словами, було спокійним, але прямим викликом на адресу наймогутніших людей того місця й часу, ударом по засадах віри, яку їхня секта зводила протягом століть.

Нагірна Проповідь кількома словами спростувала те, чому вчили сотні сторінок Старого Заповіту. Вона протиставила любов ненависті, прощення помсті, милосердя злобі, добросусідство відчуженості, правосуддя дискримінації, життя смерті. Як і розділи "благословінь — проклять" Второзаконня, Нагірна Проповідь починалася благословіннями, але на цьому подібність закінчувалася. Второзаконня обіцяло матеріальні блага у вигляді нових земель, здобичі та винищення ворогів у винагороду за суворе дотримання тисяч, часом найдурніших, "законів і настанов", багато з яких прямо приписували вбивство. Нагірна Проповідь не обіцяла ніяких матеріальних винагород, а просто вчила, що моральна поведінка, смирення перед Богом, намагання жити за правдою, милосердя, чистота, миролюбство та праведність благословенні самі по собі та будуть винагороджені духовно. У Второзаконні за благословіннями ішли прокляття; у Нагірній Проповіді ніяких погроз немає, вона не вимагала, аби порушника було "побито каменями до смерті", "повішено на дереві" або щоб він, нарешті, "спокутував своє прогрішення ціною обмивання рук у крові телиці". Найгірше, що могло вразити грішника, — це бути "найменшим у Царстві Небеснім", а найбільшою винагородою для праведника було стати "великим у Царстві Небеснім".

Молодий Галілеянин ніколи не вчив раболіпст-

ву, а лише внутрішньому смиренню, і тільки в одному незмінно й постійно виявлявся Його гнів: в атаках на фарисеїв. Слово «фарисей» означало «той, хто не стикається з нечистими людьми та речами». За словами «Єврейської Енциклопедії», «Ісус відрізнявся від фарисеїв тільки своїм ставленням до величезної кількості нечистих і немитих». Добре сказано — «тільки»! Саме оце «тільки» містило в собі прірву між поняттями племінного божества та Єдиного Загального Бога, між доктриною ненависті та вченням любові. Виклик був очевидний, і фарисеї його негайно прийняли, почавши розставляти Христу пастки за їхньою старою системою, описаною багато років тому Єремією: «Усі, хто живе зі мною у світі, стежать за мною, а чи не спіткнуся я: можливо, кажуть, "він спіймається, і ми здолаємо його та помстимося йому"».

Фарисеї стежили за Ним, питаючи (учнів Христа): «Чого то Учитель ваш їсть он із митниками та із грішниками?» (це було караним порушенням Закону). Але Христос і в суперечках перемагав їх, обминаючи пастки та відповідаючи швидко, однак спокійно: «Лікаря не потребують здорові, а слабі!.. Бо Я не прийшов кликати праведних, але грішників до покаяння» (Матвій, 9.11–13).

Стежачи за ним далі, фарисеї побачили, що учні Його зривали колосся та їли їх у суботу (що було новим порушенням їхнього «Закону»): «Он учні Твої роблять те, чого не годиться робити в суботу» (Матвій, 12.2). Їхні запитання завжди стосувалися лише обрядів, але ніколи віри або поведінки: «Чого Твої учні ламають перекази старших? Бо не миють вони своїх рук, коли хліб споживають». «Лицеміри!» — відповідав Він. — «Про вас добре Ісая пророкував був, говорячи: "Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене. Та однак надаремне шанують Мене, бо навчають наук — людських приказів"» (Матв. 15.2, 7–9). Це було, як то кажуть, у самісіньке око: «Закон» був законом не Божим, але законом левітів та фарисеїв, іншими словами — «заповідями (приказами) людськими».

Після цього ні про який компроміс не могло бути й мови, Ісус Христос відвернувся від фарисеїв, «покликав народ і промовив до нього: "Послухайте та зрозумійте! Не те, що входить до уст, людину сквернить, але те, що

виходить із уст, те людину сквернить”» (Матвій, 15.10–11). Цим Він викрив убозтво тієї прерогативи священства, яку воно охороняло з особливою ревністю і яка була пов’язана з приготуванням та вживанням їжі та супроводжувалася цілим ритуалом забою худоби, виточування крові тощо. Усе це були, звісно, «заповіді-прикази людські», хоча їх і приписували Мойсеєві; суворому дотриманню цього дієтичного ритуалу, під контролем фарисеїв, вони (фарисеї) надавали першорядного значення. Навіть учні Христа були так привчені до цих харчових традицій, що не могли зрозуміти, як це «те, що виходить із уст», може осквернити людину, але не те, що входить; вони попросили (у Христа) роз’яснення, додавши: «Чи Ти відаєш, що фарисеї, почувши *це* слово, були спокусились?» (Матвій, 15.12).

Ісус відповів учням простою істиною, котра, однак, для фарисеїв була нечуваною єрессю: «Чи ж і ви розуміння не маєте? Чи ж ви не розумієте, що все те, що входить до уст, вступає в живіт та й назовні виходить? Що ж виходить із уст, те походить із серця, — і воно оскверняє людину. Бо з серця виходять лихії думки, душогубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги. Оце те, що людину сквернить. А їсти руками невмитими, — не сквернить це людини» (Матвій, 15.16–20).

Ці слова знову ж таки були караним порушенням «Закону», і фарисеї почали готувати смертельний удар. Вони підготували хитромудрі запитання: «Тоді фарисеї пішли й умовлялись, як зловити на слові Його» (Матвій, 22.15). Були висунені два головні запитання: «Чи годиться давати податок для кесаря, чи ні?» (Матвій, 22.17), і друге: «А хто то мій ближній?» (Лука, 10.29). За заперечну відповідь на перше запитання Він міг бути покараний за законами чужоземних правителів країни, тобто Риму. Неправильна відповідь на друге дала б фарисеям підстави звинуватити Його перед римською владою у порушенні їхнього власного закону, вимагаючи за це покарання.

Цей метод уже було описано Єремією, але він є звичайною річчю і нині, у 20-му столітті по Р.Х. Усі, хто бере участь у публічних дискусіях, добре знають, як можна

заздалегідь підготувати хитре запитання, на яке важко відповісти одразу ж. Є багато способів уникнути пастки: досвідчений промовець може, приміром, або взагалі відмовитися відповідати, або відповісти зустрічним запитанням. Куди важче, однак, замість того, щоб ухилятися, дати відверту і повну відповідь, не поступаючись своїми принципами і водночас уникаючи пастки та не підставляючи себе під удар. Це вимагає найвищих якостей швидкості міркувань, цілковитого самовладання та ясності думки. **Відповіді Христа на обидва запитання фарисеїв являють собою для всіх часів зразки такої досконалості, зрівнятися з якою простий смертний може лише мріяти.**

«Скажи ж нам, як здається Тобі: чи годиться давати податок для кесаря, чи ні?». (Питання звучить в удавано щирому і дружньому тоні). «А Ісус, знавши їхнє лукавство, сказав: "Чого ви, лицеміри, Мене випробовуєте? Тож віддайте, що кесареве — кесареві, а Богу — що Боже". А почувши таке, вони диву далися. І лишивши його, відійшли» (Матвій, 22.18, 21–22).

У другому випадку «підвівсь ось законник один і сказав, Його випробовуючи: "Учителю, що робити мені, щоб вічне життя осягнути?"» (Лука, 10:25). Відповідаючи, Христос знову відкинув увесь тягар левітського закону, поновивши дві істини: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм… і свого ближнього, як самого себе» (Лука, 10.27). І тут з'явилася підступна пастка: «А хто то мій ближній?».

Хто із смертних спромігся б відповісти, як Ісус? Звісно, знайшлися б люди, котрі, як і Він, відверто висловили б свої погляди, знаючи, що важать життям: людей, ладних іти на мучеництво, не так уже й мало. **Але Він зробив більше: як досвідчений фехтувальник, Він обеззброїв супротивника, вибивши шпагу з його рук.** Його провокували заявити відверто, що «язичники» теж є «ближніми», і тим самим засудити самого себе у порушенні закону.

Власне, Христос так і відповів, але Його слова цілком осоромили того, хто запитував; рідко коли законникам випадало зазнавати такого приниження. Левітсько-фарисейське вчення визнавало за «ближніх» лише юдеїв, а з усіх

зневажуваних язичників самаряни вважалися наймерзеннішими. Навіть доторкання до самарянина опоганювало і вважалося найбільшим «порушенням» (так це вважається й досі, та кому з неєвреїв про це відомо?). Метою запитання було спровокувати Христа на таку відповідь, яка б поставила Його під найсуворіше покарання; однак, обравши для відповіді притчу про самарянина, Христос виявив справжню надлюдську сміливість і геніальність, розповівши, як «один чоловік… попався розбійникам, що… завдали *йому* рани та й утекли, покинувши ледве живого *його*. Проходив випадком тією дорогою священик один… і левит» (звичайний докір Христа тим, хто прагнув заподіяти Йому смерть), і проминули. «Проходив же *там* якийсь самарянин та й натрапив на нього й, побачивши, змилувався. І він підійшов й обв’язав йому рани… й приставив його до гостиниці», заплативши за догляд за ним. «Котрий же з цих трьох — на думку твою — був ближній тому, хто попався розбійникам?» (Лука, 10.30–36).

Загнаний у глухий кут законник не наважився вимовити брудне ім’я «самарянин», але відповів: «Той, що вчинив милосердя над ним» (Лука, 10.37), і, мабуть, тільки потім утямив, що тим самим він приєднався до засудження тих, від чийого імені він діяв: священика та левіта. «Ісус же сказав йому: “Йди, — і роби так і ти!”» (Лука, 10.37). **Цими кількома словами Христос, без прямого натяку, примусив того, хто питав, самому ж і засудити усю расову єресь, на якій було побудовано фарисейський закон.**

Один із досить поміркованих критиків-юдаїстів, Монтефіоре, скаржиться, що, кажучи: «Любіть ворогів своїх», Христос зробив виняток, не вимовивши жодного доброго слова про самих фарисеїв. Щодо цього можна сперечатися. Христос знав, що й Він, й усі інші, хто викривав фарисеїв, будуть вбиті. Вірно і те, що Він виокремлював фарисеїв і книжників як головних винуватців секти, яка **спотворила Закон**, затаврувавши їх словами, що не мають собі рівних у світовій літературі: «Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що ви перед людьми зачиняєте Царство Небесне, — бо й самі ви не входите, ані тих, що входять вони, увійти не пускаєте… Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що обходите море та землю, щоб при-

дбати нововірця одного; а коли *те* стається, то робите ви його сином геєни, вдвоє гіршим від вас… Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що даєте десятину із м'яти, і ганусу й кмину, але найважніше в Законі полишили: суд, милосердя та віру… Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що чистите зовнішність кухля та миски, а всередині повні вони здирства й кривди… Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що подібні до гробів побілених, які гарними зверху здаються, а всередині повні вони кісток трупних та всякої нечисті… Горе вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що пророкам надгробки ви ставите, й праведникам прикрашаєте пам'ятники та говорите: "Якби ми жили за днів наших батьків, то ми не були б спільниками їх у крові пророків". Тим самим на себе свідкуєте ви, що сини ви убивців пророків. Доповніть і ви міру ваших батьків! О змії, о роде зміїний…» (Матвій, 23.13, 15, 23, 25, 27, 29–33).

Якщо деякі критики вважають ці три останніх слова аж надто жорсткими, то нехай вони прочитають їх у зв'язку з трьома попередніми реченнями, з яких прозирає передчуття Христом свого близького кінця. Готовий вмерти звертається до тих, хто наміряється заподіяти йому смерть, і тому тут ніякі слова не можуть бути аж надто суворими. Але ж навіть і смертельний докір: «Доповніть і ви міру ваших батьків!» згодом доповнюється словами: «Отче, відпусти їм, — бо не знають, що роблять вони!» (Лука, 23.34). Ми бачимо, як наближається кінець. «Первосвященики, книжники і старійшини» (Синедріон) збираються під проводом Каяфи, щоб узгодити заходи проти того, хто оспорює їхній авторитет і Закон. **Юда Іскаріот, єдиний юдей з-поміж Його учнів-галілеян,** «а з ним люду багато від первосвящеників і старших народу з мечами й кілками» (Матвій, 26.47), іде до Гетсиманського саду та зраджує Ісуса поцілунком смерті.

Цей Юда заслуговує на нашу увагу. Його було двічі канонізовано у 20-му столітті: спершу в більшовицькій Росії (т.зв. «живою церквою»), а потім у Німеччині, після поразки Гітлера. Сенс цих двох епізодів зрозумілий: та секта, яка була на початку нашої ери в Єрусалимі сильнішою за Рим, і сьогодні стоїть на

Заході біля вершини влади. Згідно з Євангелієм від Матвія, Юда згодом повісився; зрада не дала йому щастя, і він обрав вид смерті, «проклятий Богом». Сіоністські історики школи Кастейна виявляють до Юди очевидну прихильність. На думку самого Кастейна, Юда був «добрий хлопець», який розчарувався у Христі і «таємно порвав» з Ним: формулювання, на яке ми натрапляємо тільки в сіоністській літературі.

Керуючі Синедріоном фарисеї піддали Христа тому, що ми тепер назвали б «єврейським судом», хоча відповіднішим сучасним терміном був би «народний суд»: Христос був зраджений донощиком, схоплений та заарештований натовпом, звинувачений трибуналом, який не мав законної влади, та засуджений на смерть після того, як лжесвідки підтвердили зведену на нього умисну брехню. «Старійшини», які скеровували тоді перебіг подій, як це в наш час чинять усілякі «радники», спромоглися звинуватити Христа в таких злочинах, котрі каралися смертю не лише за їхнім Законом, а й за законами римської влади. За «законом Мойсея» Христос був винен у богохульстві, бо оголосив себе Месією, а за законами Риму Він скоїв зраду, бо називав Себе царем юдеїв.

Римський правитель Пилат усіляко намагався, то в один, то в інший спосіб, ухилитися від виконання наполегливих вимог «старійшин», аби Христа було скарано на смерть. Він, однак, був прототипом сучасних британських та американських політиків і понад усе лякався могутності єврейської секти. Дружина умовляла його не мати з ними справу. Він намагався, як це часто роблять політики, перекласти відповідальність на іншого — на свого колегу Ірода Антипу, тетрарха Галілеї, але Ірод відіслав справу назад. Після цього Пилат спробував обмежити покарання бичуванням, але фарисеї вимагали смерті Христа, погрожуючи доносом у Рим: «Якщо Його пустиш, то не кесарів приятель ти» (Іван, 19.12).

Римський Пилат спробував востаннє передати справу до інших рук: «Візьміть Його ви, та й за вашим Законом судіть Його» (Іван, 18.31). Але досвідчені у судочинстві фарисеї легко знайшли відповідь: «Нам не вільно [за римськими законами] нікого вбивати» (Іван, 18.31).

І ще раз Пилат намагався врятувати Його, запропо-

нувавши «народові» простити одного з двох: або Ісуса Христа, або розбійника та вбивцю Варавву. Великих сподівань на удачу у Пилата, вочевидь, не було, оскільки між «народом» та натовпом, або черню, різниця невелика, і від них важко очікувати справедливості або милосердя; натовп завжди лише виконує волю владущої меншості. Отож не дивно, що «первосвященики й старші народ були змовили, щоб просити за Варавву, а Ісусові смерть заподіяти» (Матвій, 27.20). Ще й сьогодні та ж сама секта пречудово вміє «переконувати» маси в усьому, чого їй треба.

Чим далі спливає час, тим яскравіше виблискують барви цієї останньої трагічної сцени. Багряниця, палиця як скіпетр, терновий вінок та глузливе величання: тільки фарисейські уми могли вигадати всі ці знущання, які і в наш час покликані підкреслювати велич перемоги та приниження переможених. Скорботний шлях на Голгофу, ганебне розп'яття між двох злодіїв: цього дня Рим підкорився вимогам фарисеїв, як Персія підкорилася вимогам левітів за п'ятсот років до того.

Фарисеї привчили юдейський народ очікувати приходу Месії, тепер же вони розіп'яли першого, хто ним назвався. Іншими словами, згідно з фарисеями, Месія ще має прийти, цар із племені Давида, претендент на всесвітнє царство, ще має з'явитися: його чекають ще й сьогодні. У Кастейна, в його «Історії юдаїзму»[1], є розділ про життя Ісуса. Пояснивши, що Христос був невдахою, автор пише зневажливо, але вельми промовисто: "Його життя і смерть — це наша справа"» (кінець цитати з книги Дугласа Ріда).

— Якщо Ісус Христос не був євреєм, тоді навіщо Йому зробили обрізання — головний ритуал долучення до єврейського народу?

Навіть якби цей ритуал справді відбувся, то його могли б здійснити для того, щоб полегшити євреям визнати Христа «за свого» і прийняти як свого Спасителя. Але річ в тому, що ніякого обрізання Христа просто не було.

[1] *Kastein Josef.* History and Destiny of the Jews, 1933.

3.3.2. А чи було «обрізання Господнє»?

Якщо проштудіювати всі книги Нового Заповіту, то **ніде у ньому не говориться про те, що над Христом було виконано обряд обрізання.** Тому поширення у масовій свідомості цього твердження можна пояснити лише проявом інформаційної війни на найвищому, духовному рівні. Формальною підставою для просування тези про «обрізання Господнє» є фраза з Євангелія від Луки (2.21): «*Як сповнилося вісім днів, коли належало обрізати хлоп'ятко, назвали його Ісус*». Відразу ж впадає в око різниця між тим, що могли зробити («обрізати» — неозначена форма дієслова) і тим, що зробили («назвали» — доконаний вид). Якби справді відбулося обрізання, то Лука так би й написав: обрізали і назвали — так, як про це у подібних випадках пишеться в Біблії, напр., «*І обрізав Авраам Ісаака, сина свого, у восьмий день, як заповідав йому Бог*» (Буття, 21.4).

— Але чому саме євангеліст Лука згадав про цей звичай, розповідаючи про народження Христа?

Не лише Христа. Таку ж саму форму Лука використовує, розповідаючи про Івана Хрестителя: «*Восьмого дня прийшли обрізати хлоп'ятко*» (1.59) — і знову ж ні слова про здійснення обрізання. Так от, вся справа в тому, що Лука, як відомо, писав своє Євангеліє для неюдеїв, тому при нагоді пояснював незрозумілі для читачів юдейські звичаї. А народження Івана Хрестителя і Ісуса Христа відбулися на території Юдеї, де був поширений звичай обрізання, про що й не забарився повідомити Лука, у такий спосіб вводячи читачів «у контекст» і водночас демонструючи власну ерудицію.

Якби обрізання відбулося, то про нього перш за все повідомив би Матвій, який в порівнянні з іншими євангелістами-синоптиками був найближчим до євангельських подій. Також про обрізання Христа нічого не згадує євангеліст Марко, а для Івана Богослова (улюбленого учня Христа і єдиного євангеліста, що був свідком описаних ним подій) сама ця думка є неймовірною і потворною, оскільки у нього слово «юдей» майже завжди означає «ворог Христа».

Нічого не говориться про обрізання Христа у Діяннях апостолів і апостольських посланнях. Знову ж таки, якби ця подія мала місце, то таким «убойним аргументом» обов'язково скористалися б юдео-християни в гострих суперечках про потрібність-непотрібність обрізання. Але очевидно, що вони не могли використати цей аргумент. Найактивнішим противником обрізання описується апостол Павло (хоча сам, як юдей за походженням, був обрізаний): «*Обрізання ніщо і необрізання ніщо, але все у дотримуванні заповідей Божих*» (1 до коринтян, 7.19). «*Стережіться псів, стережіться лихих робітників, стережіться обрізання*» (До филип'ян, 3.2) тощо. Він не зміг би так написати, якби були хоч якісь відомості про обрізання Христа.

— Але чому християнська Церква не розпізнала цю підміну і навіть святкує «Обрізання Господнє»?

Ефективність інформаційних маніпуляцій ґрунтується на непомітності проникнення у свідомість жертви і наступному «стиранні слідів», тобто витісненні інформації про те, що відбулась маніпуляція. Так що цілком можливо, що Церква навіть не помітила факт внесення у її колективну свідомість «інформаційної закладки», яке відбулося, вірогідно, до середини IV століття (до цього часу святкування «Обрізання Господнього» не існувало). Пояснимо, що інформаційна закладка — це «чорний вхід» в індивідуальну і колективну свідомість, який дозволяє непомітно керувати нею — аж до запуску програми самознищення носія цієї свідомості. Це як психологічне кодування, коли ключове слово, сказане маніпулятором, може на якийсь час паралізувати волю людини. Наприклад, коли під час жорсткої боротьби людина або цілий народ у пошуку сили звертається до Спасителя, йому кажуть «але ж він єврей», «але ж він обрізаний» — і все, параліч, бо на ключові слова спрацювала інформаційна закладка.

— Але чому тоді Христос, не будучи юдеєм, разом зі своїми учнями святкував юдейську Пасху?

Це ще одна дуже небезпечна закладка у нашу масову свідомість.

3.3.3. Пасха чи Таємна вечеря?

Вже у II ст. ідея святкування Христом юдейської Пасхи[1] була засуджена як «квадродециманська єресь», зокрема, такими авторитетами, як Климент Александрійський і Аполлінарій Яропольський[2], а у 341 р. Антіохійський собор взагалі відлучив від Церкви прихильників цієї ідеї як «юдействуючих»[3]. Дивно, але сьогодні ця єресь знову набуває поширення, зокрема, на превеликий жаль, у творах протоієрея Олександра Меня, до якого ми ставимось з великою повагою. Так, у книзі «Сын человеческий» (розд. 15) можна прочитати і про запечене пасхальне ягня, і про ретельно виконаний юдейський ритуал, і про те, як Христос розповідав апостолам про вихід євреїв з Єгипту, і навіть про те, що всі лежали «на низьких ложах», хоча галілеяни зазвичай користувалися стільцями — як і всі арійці, причому ще з трипільських часів (про що говорять численні глиняні фігурки людей на стільцях).

Насправді ж у Євангеліях розповідається зовсім не про юдейську Пасху, хоча б тому, що святкувати її в четвер було протизаконно (юдейська Пасха починалася у п’ятницю ввечері), і сам факт такого порушення закону став би головним звинуваченням проти Христа в руках Синедріону. Насправді ж у той четвер відбулася Таємна вечеря, прощання Христа з апостолами і установлення тайни Пресвятої Євхаристії — цілком в дусі хліборобських, арійських традицій (хліб і вино).

Якщо ж при цьому й говорити про Пасху, то лише в первісному розумінні цього слова, адже «пасха-паска» походить від арійського кореня «пас», що буквально означає «перехід». Наприклад, в англійській мові, відомій своїми архаїзмами, слово «pass» має головні значення «рухатися вперед», «переходити», «перетворюватися», «передавати». Звідси англійське і французьке passage

---

[1] *«Від євр. дієслова passah — переходити»*, — пояснюється у книзі: *Архимандрит Никифор*. Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. — М.: Астрель, 2000. — С. 479.

[2] Ярополь — місто у Малій Азії, де Аполлінарій був єпископом.

[3] Див. сайт http://apologia.narod.ru/holiday/pasha.htm.

(перехід, переправа). В українській мові цей корінь зберігся у слові «пас» у значенні ременя для переходу-передачі від одного шківа до іншого, а також передачі м'яча у спортивних іграх. У єврейській мові від кореня «пас» походить слово «пассах» (перехід). Це щодо походження слів. Саму ж ідею переходу-перетворення євреї запозичили з арійської традиції про Великий потоп і Великий перехід, який відбувся у 55 ст. до н.е. і привів до народження Трипільської цивілізації. Але це вже зовсім інша тема.

Таємна вечеря
(Сальвадор Далі, 1955)

Звернемо увагу на те, що перед установленням тайни Пресвятої Євхаристії Христос відіслав з приміщення Юду Іскаріота — єдиного апостола-негалілеянина. Отож сокровенні слова Ісуса Христа були сказані лише для арійців.

Описані вище вкраплення юдеохристиянської єресі, засудженої Церквою, але до кінця не подоланої, не є одинокими. Цього бур'яну ще багато й очищення від нього християнської свідомості — нагальна потреба часу.

— Але як так сталося, що християнська церква не змогла ефективно захиститися від «юдействуючих»?

Для того щоб це зрозуміти і не допустити подібного

у майбутньому, треба мати уявлення про закономірності розвитку християнської ідеї — від її виникнення до наших днів.

3.4. Метафізичні архетипи

Ми живемо у світі, для якого властиві ритми, пульсації, циклічність. Без них неможливе саме життя. У людини протягом доби (ранок, день, вечір, ніч) змінюються фізіологічні процеси, протягом 28 днів місяць проходить 4 фази, протягом року змінюються 4 пори року, 19 років — місячний цикл, 28 років — сонячний цикл, 532 роки — місячно-сонячний період (етнотворчий цикл), 1596 років — епоха (суперетнотворчий цикл) і так далі. Все це прояви циклічності, синхронізованої «космічним годинником». Але це ще не все…

3.4.1. Соціокультурна динаміка

Під такою назвою в 1937–1941 рр. вийшла безпрецедентна в історії соціології чотиритомна праця видатного російського і американського соціолога Пітирима Сорокіна. В її основу покладено колосальні масиви емпіричного матеріалу, — наприклад, тільки у сфері мистецтва було вивчено близько сотні тисяч картин і скульптур.

Сорокін переконливо показав, що **будь-яка велика культура ґрунтується на цілісній системі цінностей, котра проймає науку і мистецтво, філософію і релігію, етику і право, соціальну і політичну організацію суспільства.** «*Саме цінність є основою і фундаментом всякої культури. З цієї причини найважливіші складові частини такої інтегрованої культури також частіше всього взаємопов'язані: у випадку зміни однієї з них інші неминуче підлягають подібній трансформації*».

Сорокін виділяє три головні форми або «надсистеми» такої інтегрованої культури:

Ідеаційну, головним принципом або головною цінністю якої є надчуттєва реальність — Бог, душа, моральний закон, божественне призначення.

Ідеалістичну, основною посилкою якої є те, що об'єктивна реальність є частково надчуттєвою і частково чуттєвою.

Чуттєву, котра проголошує основною цінністю чуттєву об'єктивну реальність, поза якою «*або немає нічого, або є щось таке, чого ми не можемо відчути, а це — еквівалент нереального, неіснуючого*».

Мистецтво є найчутливішим дзеркалом, що відбиває суспільство і культуру. Кажучи про ідеаційне мистецтво, Сорокін виділяє його головну тему — надчуттєве царство Бога. Його герої — Бог та інші божества, ангели, святі і грішники, душа, а також таємниці світобудови, воплочення, покаяння, розп'яття та інші трансцендентні події. Таке мистецтво мало уваги приділяє предметам і подіям чуттєвого світу. Адже його мета не забавляти, не веселити, не давати чуттєве задоволення, але наблизити віруючого до Бога, до істини: «*Не для прославлення пристрастей людських, не для приниження пожадливості скороминучої, але для возвеличення хвали і слави імені Господнього*» (Теофіл Пресвітер, X століття).

На противагу цьому, чуттєве мистецтво живе і розвивається в емпіричному світі відчуттів. Його мета — надати витончене чуттєве насолодження, збудження втомленим нервам, розвагу, веселощі… Воно вільне від релігії і моралі, його стиль — «мистецтво заради мистецтва». Воно відтворює явища зовнішнього світу такими, якими вони сприймаються нашими органами чуттів. Це мистецтво професійних художників, що обслуговують пасивну публіку.

Ідеалістичне мистецтво є посередником між ідеаційною і чуттєвою формами мистецтва. Його світ частково надчуттєвий, частково чуттєвий, але лише в найвеличніших і найшляхетніших виявах чуттєвої дійсності. Його стиль частково алегоричний і символічний, частково ж раціоналістичний і натуралістичний. Словом, воно являє собою чудовий синтез ідеаційного і найшляхетніших форм чуттєвого мистецтва.

3.4.2. Невблаганна циклічність

Інтегрована культура перебуває у стані постійних циклічних змін, що їх Сорокін зводить до послідовного чергування трьох згаданих форм: «ідеаційна» → «ідеалістична» → «чуттєва» → «ідеаційна» і т.д.

Ідеаційні цінності становили основу інтегрованої ку-

льтури неоліту, Брахманської Індії, грецької культури з VIII до VI ст. до н.е., культури раннього європейського християнського Середньовіччя.

Занепад середньовічної культури полягав саме в руйнуванні цієї ідеаційної форми культури. Він почався наприкінці XII століття, коли з'явився зародок іншого — цілком відмінного — основного принципу, котрий полягав у тому, що об'єктивна реальність та її сенс є чуттєвими. Цей повільно набираючий вагу принцип зіткнувся із занепадаючим принципом ідеаційної культури, і їх злиття в органічне ціле створило у XIII–XIV століттях цілком нову культуру — ідеалістичну. До цієї надсистеми належить і грецька культура V–IV століть до н.е., котра також ґрунтувалася на цій синтезуючій ідеї.

Однак на цьому процес не завершився. Починаючи приблизно з XIV століття став домінувати новий принцип. Виникла сучасна форма нашої культури — культури сенсорної, емпіричної, світської.

За словами Сорокіна, *«теперішня криза культури і суспільства полягає в руйнуванні чуттєвої системи євроамериканської культури»*. Ми живемо в один з поворотних моментів історії, коли одна форма культури і суспільства (чуттєва) зникає, а інша форма (ідеаційна) лише зароджується.

3.4.3. Музей патології

Факт розкладу сучасної чуттєвої культури очевидний навіть для нефахівців. **Це найпомітніше у мистецтві, котре все більше стає товаром, виробленим для продажу, заради релаксації, споживання, розваги і задоволення, для стимуляції втомлених нервів і сексуального збудження. Замість того щоб підносити маси до свого рівня, воно, навпаки, понижується до рівня натовпу. Воно аморальне, десакралізоване і асоціальне, а ще частіше — розпусне, антирелігійне і антисоціальне.**

Як комерційний товар для розваг, мистецтво все більше контролюється торговими ділками, комерційними інтересами і віяннями моди. Щодня ми можемо чути вибрані теми Баха і Вівальді, але лише як додаток до красномовної реклами автомобілів, банківських послуг, гігіє-

нічних прокладок і проносних засобів. Стандарти істинного мистецтва зникають і поступово підмінюються фальшивими критеріями псевдомистецтва.

Характерна риса — хвороблива концентрація чуттєвого мистецтва на патологічних типах людей і подій. Статистика свідчить, що переважна частина всіх сучасних кінофільмів зосереджена на злочинах і сексі. Мистецтво стає все більш неврівноваженим, збоченим, а нерідко й садистським. Узагальнюючи, можна сказати, що сучасне мистецтво — це переважно музей соціальної і культурної патології. Воно сконцентроване на поліцейських моргах, кублах злочинців і статевих органах, воно діє головним чином на рівні соціального дна.

Сорокін доходить висновку, що чуттєва етика і право також зайшли в глухий кут, що вказує на кінець нинішньої епохи. **Без переходу до ідеаційних етики і права, без нової абсолютизації та універсалізації цінностей суспільство не може уникнути катастрофи.** Таким є вердикт історії стосовно попередніх криз чуттєвої етики і чуттєвого права, і таким має бути присуд стосовно нинішньої кризи.

Цікаво, що закономірності, до яких зовсім недавно емпіричним шляхом прийшов Сорокін, були відомі 7 тисяч років тому в рамках Гіперборійської традиції у вченні про Золоту, Срібну, Мідну і Залізну добу. На мові психоінформатики ця фундаментальна закономірність називається Принципом чотирьох фаз.

3.4.4. Принцип чотирьох фаз

Наш світ улаштований так, що будь-яка масштабна ідея (релігійна, наукова, політична, мистецька, технологічна) або система (особистість, корпорація, народ, цивілізація, раса, людство) у процесі свого розвитку має тенденцію проходити чотири фази:

1) генерування та популяризація ідеї або її нового бачення («дитинство»);

2) створення експериментального зразка, діючого прототипу («чернетки») та його перевірка в екстремальних умовах («підлітковий вік», «молодість»);

3) руйнування зразка (кризове випробування, «смерть»), критичний аналіз результатів експерименту

(«психологічна криза»);

4) синтез всього набутого досвіду шляхом переходу на вищий рівень, створення повноцінної моделі та її масове тиражування («зрілість»).

Наочним прикладом може бути створення нового автомобіля. Після формування ідеї нової машини і розробки конструкторської документації (фаза 1) відбувається створення діючого зразка (фаза 2). Ця експериментальна модель перевіряється і проходить жорсткі випробування на механічні, температурні, вібраційні, хімічні та інші навантаження (фаза 3). Після руйнування експериментальної моделі починається етап осмислення її сильних і слабких сторін. І лише після того, як успішно пройдено ці три етапи і зроблено правильні висновки, стає можливим створення повноцінної системи, придатної для масового тиражування (фаза 4).

Дослідження показують, що існує чітка відповідність між фазами розвитку і «формами інтегрованої культури»:

- фаза 1 — ідеалістична («Срібна доба» або «Трета-юга»),
- фаза 2 — сенсорна («Мідна доба» або «Двапара-юга»),
- фаза 3 — криза і руйнування сенсорної культури («Залізна доба» або «Калі-юга»),
- фаза 4 — подолання кризи шляхом переходу (воскресіння) до ідеаційної культури («Золота доба» або «Сатья-юга»).

Системоутворюючим ядром для інтегрованої культури як системи цінностей кожної з чотирьох фаз є один з чотирьох метафізичних архетипів. Ці архетипи дуже рідко виявляються у житті в чистому вигляді (зазвичай маємо їх поєднання у різних пропорціях), проте кожен з них завжди прагне до повного, одноосібного домінування в індивідуальній чи масовій свідомості.

3.4.5. Архетип «Біоробот»

Згідно з ним, існує Бог-Отець, який створив Всесвіт і людину. Людина як творіння Боже носить на собі Його відбиток, проте між нею і Богом існує така ж сама прірва, як між людиною і, скажімо, створеним нею роботом. Людина від самого початку є грішною істотою, вигнаною з

Раю. Вона цілком залежить від Творця і сама не здатна до повноцінних актів творчості. «Повернення в Рай» можливе лише завдяки колективним зусиллям цих слабких недолугих істот. Кращою формою самоорганізації для них є демократія, коли колектив обирає зі свого середовища такого «старшого», який найбільше відповідає усталеним колективним нормам і схильний до їх збереження. З погляду політології архетип «Біоробот» лежить в основі центристських ідеологій, які, за самим визначенням, орієнтовані на збереження існуючого порядку.

Найпослідовніше цей архетип реалізовано в юдаїзмі, звідки він потрапив у раннє післяапостольське християнство і вже з кінця 2 ст. н.е. став у ньому домінуючим. Прийняття описаної світоглядної бази логічно призвело до проникнення у християнство різноманітних відкритих і прихованих єресей «юдействуючих», в тому числі старозавітного уявлення про «страх Божий» і людину як «раба Божого», що цілком суперечить букві і духу Євангелія.

Архетип «Біоробот» відповідає психологічному стану дитинства, в якому до кінця життя перебуває більшість людей. Саме для таких несамостійних «дітей» властива гостра потреба в зовнішньому керуванні. Носій цього архетипу відчуває головну відповідальність не перед собою чи іншими людьми (такими самими «біороботами» чи «дітьми»), а перед зовнішнім Творцем («дорослим», який може нагородити або покарати). Ця відповідальність перед Богом є головним чинником, який обмежує сваволю людини з описаним світоглядом.

Додамо, що християнська церква ніколи б не стала масовою, якби з самого початку не врахувала «дитячий» рівень свідомості своїх членів і не взяла за основу згаданий «дитячий» архетип. Окрім того, архетип «Біоробот» добре надавався для впорядкування церкви і дисциплінування маси віруючих, що переконливо довів оснований на тому ж самому архетипі юдаїзм з його неперевершеним колективізмом.

Архетип «Біоробот» завдяки своєму стабілізуючому впливу на суспільство є дуже зручним для ідейного контролювання людських мас на великих територіях. Тому саме цей тип християнства був сприйнятий Візантійською

імперією, а пізніше імплантований в масову свідомість Київської Русі.

3.4.6. Архетип «Надлюдина»

Згідно з ним, кожна людина є втіленим Богом, поза нею Бога немає. Отже — немає зовнішніх етичних обмежень. За свою поведінку носій «надлюдського архетипу» відповідає в першу чергу перед самим собою, у другу чергу — перед іншими «надлюдьми». Все залежить лише від «надлюдини», а навколишній світ є наче продовженням її тіла, отже — Раєм. Всіляке відхилення від райського стану є тимчасовим явищем, яке потребує негайного виправлення. Формою самоорганізації спільноти з таким світоглядом є монархія на чолі з «божественним правителем» (імператором, фюрером, царем). Він є правителем «сакрального космосу» («Священної Імперії», «Тисячолітнього Райху», «Царства Божого на Землі»), котрий потребує просторового розширення, імперської експансії.

Домінування цього метафізичного архетипу проявилося у хрестових походах 11–13 ст., які втілили релігійну потребу розширення сформованого у Західній Європі т.зв. «Християнського світу» (Pax Christi) на чолі з Римським папою і впорядкування навколишнього світу. В Україні цей архетип почав реалізовуватися з реформами Володимира, проте він швидко був погашений інформаційною агресією з боку Візантії, коли вмираюча імперія спромоглася просунути на нашу землю варіант християнства півтисячолітньої давності, плоди якого дають себе знати до сьогоднішнього дня. Проте надлюдське християнство, загнане у підземелля, таки здійснило прорив назовні і вибухнуло у формі січового військово-чернечого ордену. Додамо, що у 20 столітті надлюдський архетип найяскравіше виявився у нестримному динамізмі націонал-соціалістської Німеччини.

Архетип «Надлюдина» відповідає психологічному стану підлітка з його максималізмом і прагненням до збивання у тісно згуртовані, жорстко організовані групи. Цей архетип є діаметральною протилежністю і радикальним запереченням архетипу «Біоробот». Можна сказати, що «надлюдський» світогляд з його гординею є гострою реакцією на розбалансування, викликане домінуванням світогляду «рабів Божих», пристрасним бажанням «підлітка» якнай-

скорше «вистрибнути з дитячих штанців», позбавитися опікування «дорослих» і самому стати «дорослим». Надлюдський архетип лежить в основі правих ідеологій зі всім їхнім романтизмом та революційністю.

3.4.7. Архетип «Матерія»

Згідно з ним, Бога немає, а всесвіт і людина є продуктами еволюції матерії. Ця матерія має чарівну здатність саморозвиватися, тому цей архетип знаходить своє вираження як у відвертому атеїзмі («Бога немає!»), так і в туманному пантеїзмі («Всесвіт — це Бог!»), різновидами якого є буддизм, а також сучасний космізм з його обожненням матерії. Оскільки матерія розвивається сама, то «прогресивно мислячій людині» треба лише прибрати перепони для її вільного еволюційного розвитку, якщо треба — то і найрадикальнішими засобами. Тим паче, що природа для носія матеріалістичного світогляду є не храмом, а майстернею, у якій можна робити що завгодно.

Домінування цього світоглядного архетипу заперечує будь-яку ієрархію, тож його соціально-політична реалізація тяжіє до відвертої чи прихованої атеїстичної диктатури: від комуністичного тоталітаризму до тоталітаризму «суспільства споживання» на кшталт сучасних США. Послідовний матеріаліст не має жодних моральних обмежень — ні зовнішніх, ні внутрішніх, а тому перебуває у стані цілковитої безвідповідальності. На цьому архетипі ґрунтуються ліві ідеології, для яких властива перманентна революційність заради «всезагального прогресу».

Архетип «Матерія» відповідає психологічному стану внутрішньої кризи і спустошення («темна ніч душі»), за яким настає або руйнування особистості, або її преображення (воскресіння). Цей архетип є тотальним запереченням як архетипу «Біоробот», так і архетипу «Надлюдина». Нинішня глобальна криза спричинена тим, що в сучасній цивілізації домінує матеріалістичний архетип попри її зовнішню релігійність, звідси — стан духовного спустошення, описаний в Біблії як «мерзота запустіння».

3.4.8. Архетип «Боголюдина»

Згідно з цим архетипом, є Бог-Отець — Творець Не-

ба і Землі, Вишній і Святий. Він є соборною особистістю, тобто колективним організмом, що складається з божественних істот: «*Я сказав: ви боги*» (Іван, 10.34). Ці божественні сутності перебувають одна з одною в стані гармонії і любові: «*Бог є любов*» (Перше послання Івана, 4.8). Частина богів «одягнула» духовну оболонку і, втілившись у фізичному світі, стала людьми. Тобто людина має чотири складові: плоть, психіку (душу), дух і божественне ядро. Відповідно, людина має свідомість земну (психіка), духовну і божественну. Пізнання людиною своєї духовної і божественної природи дозволяє їй долучитися до щастя і сили Бога-Отця, що виражається в оволодінні ВІРОЮ — найпотужнішою силою у Всесвіті: «*Істинно кажу вам: коли матимете віру хоч як зерно гірчичне, і горі оцій скажете: "Перейди звідси туди", то й перейде вона, і нічого не буде для вас неможливого*» (Матвій, 17.20).

Як ми вже показали, три описані вище метафізичні системи — «Біоробот», «Надлюдина», «Матерія» — взаємозаперечують і взаємопоборюють одна одну. Суперечність між ними знімається з виходом у надсистему — до архетипу «Боголюдина», який визнає часткову слушність кожної з трьох систем і розставляє їх на свої місця, адже:

• Психофізичну оболонку як людини, так і тварини справді можна розглядати як біоробота, керованого земною свідомістю — психікою (подібно до механічного робота, керованого комп'ютерною програмою). Проте людина принципово відрізняється від тварини тим, що людина керується «оператором» — втіленою духовно-божественною особистістю.

• Людина справді є втіленим богом і за достатнього рівня розвитку може усвідомити свою божественність (за прикладом Христа). Проте її внутрішній «божественний оператор» є представником соборної особистості всемогутнього Бога-Отця. Тому чим сильніший зв'язок людини з Богом-Отцем, тим більша її земна могутність. Крім того, людина є відповідальною не лише перед собою і людьми, а й перед Богом-Отцем, який за необхідності може втручатися в «природний» розвиток земного світу.

• Матерія справді є чарівною, а Всесвіт є живим організмом, але лише тому, що таким його створив Бог-

Отець. Цей всесвіт еволюціонує, але лише тому, що у ньому активно працюють ангели на небі і люди на землі, які разом борються з силами зла і хаосу.

Найяскравішим виявом боголюдського архетипу був період земного життя Ісуса Христа і діяльність його апостолів з їхньою здатністю до цілительства і чудотворення. Часткове відновлення боголюдського архетипу також зустрічаємо у першій половині існування Запорізької Січі як православного військово-чернечого ордену з християнською магією козаків-характерників.

Архетип «Боголюдина» відповідає психологічному стану такої особистості, яка подолала внутрішню кризу і стала «дорослою» (здійснила ініціацію-воскресіння), позбавилася страху і відчула себе втіленою божественною істотою, відповідальною перед Творцем та людьми — мертвими, живими і ненародженими.

3.4.9. Системна альтернатива

Якщо архетипи «Біоробот», «Надлюдина» і «Матерія» лежать в основі центристської, правої і лівої ідеологій, то ідеологія архетипу «Боголюдина» пропонує системну альтернативу і підноситься над поділом «праві—центристи—ліві». Свою соціально-політичну реалізацію боголюдський архетип знаходить у формі варново-корпоративного структурованого суспільства (брахмани, кшатрії, бізнесмени, спеціалісти, непосвячені), керованого гетьманом, який поєднує у своїй особі найвищу законодавчу, виконавчу і судову влади, періодично переобирається і несе перед Богом і народом повну відповідальність (майном, свободою і життям) за плоди свого правління. Фундаментом такого структурування суспільства є принцип «природовідповідної праці», сформульований Григорієм Сковородою, об’єктивні закони менеджменту, наприклад, цілісність влади (влада — це відповідальність, а відповідальність не можна розділити), а також сучасні технології кваліметрії (точної кількісної оцінки якісних показників).

— Чи можна сказати, що проникнення в християнство єресей та інформаційних закладок «юдействуючих» було закономірним явищем?

Принаймні, перша фаза розвитку християнства була сприятливою для проникнення «бур'янів». Так само, як перехід до четвертої, боголюдської фази сприятливий для їх виполювання.

— Куди тоді поділося боголюдське християнство, принесене в Україну галілеянами? Чому так мало залишилося документальних слідів раннього християнства?

Вчення, безпосередньо отримане від Христа, завжди існувало у вигляді «підводної течії», інколи прориваючись на поверхню чи то у формі козацького християнства, чи то у вченні і житті Григорія Сковороди. Очевидно, що ці феномени не виникли на голому місці, а мали під собою потужну традицію. А чому так мало залишилося слідів, то причина проста: найгостріша конкуренція відбувається між системами, які перебувають в одній екологічній ніші. Яскравим прикладом можуть бути парламентські вибори в Україні, коли головним противником Руху є інший Рух, а запеклим ворогом соціалістів — прогресивні соціалісти; водночас комуністи і Рух не є конкурентами, оскільки працюють з різними групами виборців, у різних нішах.

Те ж саме з раннім християнством. Якщо в Україні майже не лишилося дохристиянських артефактів (окрім «Велесової книги», «Слова о полку Ігоревім» та ще небагатьох), то що вже говорити про якесь християнське вчення, якісно відмінне від візантійської моделі, яка стала домінуючою після релігійної реформи Володимира. Прояви всього «невізантійського» знищувалися в першу чергу. Проте «рукописи не горять». Напередодні формування християнства вищого рівня, яке нині визріває в Україні, ми все більше дізнаватимемося і про арійську основу християнства, і про ідеологію Антської держави, і про християнство Аттіли, і про те, що «суперечності» між релігією і наукою — це ще одна інформаційна закладка.

— Отже, нинішнє християнство стоїть на порозі переходу до боголюдської фази?

Безумовно. І провідну роль у майбутньому світі відіграватиме народ, який здійснить першим цей перехід. Щоправда, для цього треба спочатку оволодіти теорією

Великого переходу. Цим ми зараз і займемось. А почнемо від самого початку — з расології і тих далеких часів, «коли все почалося».

4. ОСНОВИ РАСОЛОГІЇ

Немає нічого прихованого, що не відкриється,
ані потаємного, що не виявиться.

Матвій, 10.26

Ознаками інформаційної війни є не лише просування певної, вигідної агресорові інформації, а й накладення табу на ту інформацію, яка для нього не вигідна. Однією з таких «чорних дір» є знання про людські раси і відмінності між ними. Просто дивовижно, що про тварин і їхні породи (раси) ми знаємо набагато більше, ніж про людей. А відсутність знань з цієї сфери нерідко є причиною трагедій як для окремих людей, так і для цілих народів.

4.1. Дещо про расові забобони

Так звана «ліберальна преса» — головний поширювач єресі «юдействуючих» — вже майже переконала громадську думку у нешкідливості, природності і навіть корисності міжрасового змішування. І це при тому, що сучасна наука доводить абсолютно протилежне.

4.1.1. Небезпека змішаних шлюбів

Дозволимо собі навести розлогу цитату: «Існує думка, що в змішаних шлюбах народжуються здоровіші, крупніші й талановитіші діти. Почасти це так. Коли йдеться про дуже різних за расово-етнічним походженням чоловіка та жінку, то й справді, їхні діти можуть бути і крупнішими, і життєздатнішими. **Однак ця особливість є характерною лише для першого покоління. До того ж якщо генетичні лінії подружжя надто далеко «відбігли» одна від одної, то через наявність у дитини батькових генів у неї може виникнути внутрішньоутробний конфлікт із матір'ю. У такому випадку діти не лише не будуть крупнішими та життєспроможнішими, а**

Ця ліберальна пропаганда вже дістала!

й можливі всі негативні наслідки у розвитку плоду — аж до хвороб нервової системи і розумової відсталості.

Добре відомо, що шлюби між родичами є несприятливими для нащадків, однак те ж саме можна сказати і про генетично віддалених людей. Це показали спеціальні дослідження в селищах Америки, де спільно проживають корінні індіанці й нинішні мешканці континенту — афроамериканці та білі переселенці. Діти тут мають велике число спадкових захворювань і в 1,5 рази частіше відстають у розвитку, ніж їхні однолітки в інших регіонах.

Завідувач кафедри педіатрії Московської медичної академії ім. І.М. Сєченова, доктор медичних наук, професор О.К. Ботвіньєв пояснює цей феномен тим, що **в змішаних шлюбах усталений комплекс генів руйнується, а новий комплекс виявляється біологічно слабшим, — адже він не пройшов тисячолітню "обкатку". Як наслідок — зростають захворюваність, дитяча смертність, зменшується тривалість життя... Причому чим більше відмін між расами, чим далі одна від одної розташовуються їхні історичні території — тим більші ускладнення принесуть шлюби між їхніми представниками. Чорні й білі — найвибухонебезпечніша суміш різних хвороб...**

З огляду на сказане найсприятливішими шлюбами є ті, в яких чоловік і дружина належать до близькородинних народів. Що ж до начебто вищих розумових здібностей або талановитості дітей у змішаних шлюбах, то це просто вигадки. У генетиці невідомі будь-які гени, які б шляхом змішування давали ефект особистісного характеру» (кінець цитати)[1].

Про небезпечність міжрасових змішувань вчені знали вже давно. Наприклад, видатний російський антрополог Анатолій Петрович Богданов у своїй книзі «Физиологические наблюдения» (Москва, 1865) писав: «*Народонаселення, що складається з метисів, має більшу частку ідіотів, божевільних, сліпонароджених, заїк та інших порівняно з місцевостями, де ці дві раси живуть окремо.*

---

[1] *Мазуркевич С.А.* Полная иллюстрированная энциклопедия наших заблуждений. Москва: Изд-во «ЭКСМО-Пресс», 2001. — 704 с., илл.

Так, у Нікарагуа і Перу замбоси (метиси негрів та індіанців), хоча і є групою достатньо нечисленною, проте становлять чотири п'ятих населення тюрем»[1].

Поряд з пропагандою міжрасових змішувань у масову свідомість просувається «культура вільного кохання» як ознака сучасного, прогресивного способу життя. Це ще одна «інформаційна закладка» — міна уповільненої дії, зброя третього рівня ефективності, яку ми позначаємо терміном «прихований геноцид». **Виявляється, діти будь-якої жінки обов'язково успадковують якості її першого мужчини, навіть якщо народжуватиме їх вона зовсім від іншого і значно пізніше. Не майбутній біологічний батько, а саме чоловік, який відбирає цноту у дівчини, закладає генофонд і стає ніби генетичним отцем усього її наступного потомства.**

4.1.2. Телегонія — заборонена наука

Ця історія з таємничого розділу науки про фізіологію людини почалася ще 150 років тому, коли основною тягловою силою у господарстві був звичайний кінь. Саме ця тварина і прислужилася до вияснення деяких загадок людського роду…

Селекціонери-заводчики активно працювали тоді над поліпшенням робочих якостей кінських порід. «А що, як схрестити свійського коня із витривалою й могутньою дикою зеброю? — поміркували якось вони. — Цікава вимальовується перспектива!» І робота закипіла. Як матерів майбутніх зеброконей дібрали найкращих породистих кобил, а отців — зебр-жеребців. Пробували, звісно, і навпаки. Досліди із схрещування повторювали знов і знов, але жодного зачаття в усіх згаданих комбінаціях батьків так і не сталося. Воно, власне, і не дивно, адже тодішній науковий світ ще не знав про хромосоми та їхню несумісність у різних тваринних видів…

Невдачі відбили у заводчиків охоту до цієї безперспективної справи. Досліди були припинені, і ніхто про них і не згадував… Аж ось через кілька років трапилося незбагненне: у свійських кобилиць, котрі свого часу без

---

[1] Цит. за статтею: *Авдеев Владимир.* Рассуждение о рассовых предрассудках // Журнал «Атеней», №3–4 (2003).

усяких, як то кажуть, наслідків побували під самцями-зебрами, раптом почали народжуватися… смугасті лошата! Чому, з якого дива?! Батько — породистий жеребець, мати — теж чистокровка, а їхнє дитя — «напівдикий» смугастик! Неймовірно! Та очевидні факти заперечити було неможливо…

Науковий світ був приголомшений. Незвичайне явище дістало назву **телегонія** (від грец. tēle — *вдалину, в далечінь, далеко* та gonē, gonos — *народження, породження*; отже — «віддалене народження»). Досліди поновилися — з іншими тваринами. Феномен підтвердився! Але його наукового пояснення і досі немає. Причина? Згідно з чиїмось рішенням пошуки в цьому напрямку були знову припинені, а їхні результати — засекречені (див. про це далі). Ми можемо назвати лише двох дослідників телегонії: це сучасник Ч. Дарвіна професор Флінт і Фелікс Ледантек. Останній написав книгу «Індивід, еволюція, спадковість і неодарвіністи» (Москва, 1899).

Відкриттям «телегоністів» не здивувалися лише собаківники — фахівці-заводчики та аматори. Адже їм здавна було відомо, що коли породиста сука бодай раз пов'яжеться з безпородним псом-дворнягою, то, якщо навіть цього разу цуценят у неї не буде, у майбутньому чистокровного потомства від неї чекати марно, хоч би з якими елітними «нареченими» її зводитимуть…

З огляду на всі ці дані поставало вельми слушне запитання: «А чи не поширюється ефект телегонії і на людей?» У другій половині XIX століття було проведено інтенсивні фізіологічні, антропологічні, соціологічні, статистичні дослідження (а за можливості — й досліди), які дали можливість зробити твердий висновок: «Так, ефект телегонії поширюється і на людей, причому навіть у чіткішій формі, ніж у тварин».

Ось тут-то і запнулася завіса секретності!

Та нема такої таємниці, яка б рано чи пізно не вияснилася. Широкий загал довго навіть не підозрював про існування телегонії, але у другій половині XX століття вона сама заявила про себе. У цей період (зокрема, унаслідок розвитку комунікацій, послаблення політичних перешкод тощо) можливості спілкування людей різних рас набагато зросли. Результати, як то кажуть, не забарили-

ся. Наприклад, після великих міжнародних заходів (молодіжних фестивалів, спортивних олімпіад тощо) у Москві поширювалися випадки народження негроїдів. І не тільки одразу після цих заходів, а й через доволі тривалий час. Від деяких жінок можна було почути визнання, що вони спарювалися (без наслідків) з неграми ще кілька років тому, а народжували від своїх теперішніх білих чоловіків. Цілком несподівано для батьків виходило щось «ні в матір, ні в отця, а в чорного молодця»… Окрім того, **траплялося, що за гріхи такої матері розплачувалася її цілком нормальна, білошкіра дочка,** яка — знов-таки несподівано для всіх — народжувала мулата, хоч до цього ніколи взагалі не бачила на власні очі живого негра (тобто тут наслідки злягання з представниками інших рас виявлялися уже через покоління).

Отже, ми розповіли про передання нащадкам *зовнішніх* ознак «генетичного батька» у тварин і людей (смугасті зеброконі, брунатні мулати). А чи передаються *приховані, внутрішні* ознаки? Так, передаються. І це в телегонії — найнебезпечніше. Бо ж випадає так, що для жінки та її майбутнього потомства далеко не байдуже, хто був її першим статевим партнером. Саме через такий висновок на цю науку і було накладено табу — аж до знищення друкованих результатів досліджень!

Ось поміркуймо над запитаннячком: а що, як «заїжджий молодець» (і не тільки ж бо заїжджий, а і свій, вітчизняний) — наркоман, алкоголік, психічно хворий? Саме такі «молодці» найбільше схильні до безладних і безвідповідальних зв’язків. Їх треба усіляко остерігатися, але такого годі навіть чекати: православний спосіб життя у нас ще тільки відроджується, і нічим не скута «демократична» мораль мало не цілком ґрунтується на розпусті та легковажності. Ось і трапляється, що зовні, здавалося б, нормальні і здорові батьки у своїх дітях раптом бачать не себе, а давній «привіт» від якогось фізичноморального виродка…

4.1.3. Приховані потенції націотворення

Масова дошлюбна розбещеність і вседозволеність молоді, панування в її середовищі тваринних інстинктів, зневага дівчат до своєї цнотливості тощо — усе це зовсім

не «особиста справа» і не тема для вульгарних анекдотів. Це — *глобальна трагедія нації*. Чому — про це розповідає доцент Тернопільської медакадемії, лікар-гінеколог із майже 45-річним стажем Леонід Гута.

— Леоніде Володимировичу, вашу лекцію на тему «Духовні засади здоров'я сім'ї та нації», підготовлену на прохання Спілки українок, можна назвати справді сенсаційною, — через трактування в ній впливу на всіх нас такого маловідомого і таємничого біологічного явища, як телегонія. Ще радянський словник іншомовних слів дає їй таке визначення: «Вплив чоловічих статевих елементів на організм жіночої особини. Виявляється в появі у її нащадків, одержаних від іншого батьківського організму, ознак, властивих тій чоловічій особині, з якою вона схрещувалася раніше. Телегонія відома у рослин і тварин». Однак, покликаючись на вашу лекцію, дію телегонії можна поширювати і на людей?..

— Уперше явище телегонії відкрили ті, хто займався розплодженням свійських тварин. Для виведення особливо витривалої породи коней якось, наприклад, схрестили молодих лошиць із самцями-зебрами. Експеримент не вдався — кобили навіть не вагітніли, і від нього відмовились. Та яким же було здивування, коли аж через кілька років, більше не маючи жодних контактів із зебрами, кобили почали народжувати… смугастих лошат! Зіставивши факти і здійснивши ще низку досліджень, вчені дійшли висновку, що генофонд кобил було змінено їхніми першими самцями — зебрами. А згодом (вже не один десяток років тому) ті ж учені довели, що ефект телегонії поширюється і на людей, причому у ще більш вираженій формі. Отож дівчата, які з легкістю ідуть на першу, позашлюбну близькість, обов'язково повинні знати — цей «перший» закладає генофонд їхніх майбутніх дітей, незалежно від того, коли і хто стане їх батьком! І якщо цей «перший» мав далеко не кращі якості, то вони передадуться і дітям. До речі, знаний дослідник родоводів багатьох як відомих, так і простих людей Ломброзо зробив висновок, що *позитивні риси в такому випадку передаються значно меншою мірою, ніж негативні*. Стосується це

і хвороб, причому не для одного покоління. Схильність до алкоголізму, наприклад, може обминути дітей, але позначиться на онуках.

— Ви розповідаєте майже фантастичні речі. За роки ведення відповідної тематики у пресі мені довелося перечитати масу літератури про найрізноманітніші аспекти стосунків між жінкою та чоловіком, але інформація про телегонію не траплялася. І тут не все зрозуміло. Дочка моїх знайомих, наприклад, вийшла заміж зовсім не за того, з ким мала першу близькість, однак народила хлопчика, який, мов дві краплі води, схожий на свого батька — її чоловіка…

— Людина — не тварина, тому людська телегонія є набагато складнішим, а головне, ще малодослідженим явищем. Може, з певних причин сучасне суспільство і не зацікавлене в його глибокому, детальному вивченні. Але раніше, коли основні моральні засади ще були непохитними, недарма ж бо так ревно оберігали дошлюбну цнотливість дівчат, а тих, хто її не зберіг, назавжди таврували ганьбою…

А у прикладі, що його ви навели, зовнішня схожість сина на фізіологічного батька, можливо, зовсім не виключає й успадкування хлопчиком певних якостей того незнайомого йому дяді, який був першим маминим мужчиною. Імовірно, що людська телегонія включає в себе якісь складні впливи на рівні біоенергетики. Все це ще треба довго і ретельно досліджувати. Однак існування самого явища вже доведене однозначно. І я теж можу навести приклад. Не так давно оперував одну жінку — директора школи із сусідньої області. Так от, в її родині мав місце такий трагічний випадок. Чоловік залишив молоду дружину, бо вона народила темношкіре маля. Як потім зізналася матері, у неї справді був інтимний зв’язок з темношкірим хлопцем, але… ще за кілька років до заміжжя, коли навчалася в одному з київських вузів…

— Леоніде Володимировичу, у вас великий стаж роботи за фахом, який має безпосередній стосунок до інтимної сфери життя. Чи багато, на ваш погляд, змінилося у ній за цей час з погляду мора-

льності?

— Якщо порівнювати моральність стосунків між хлопцями та дівчатами сьогодні і чотири десятки років тому, то це просто жах. Готуючи лекцію про телегонію, знайшов у літературі такий факт. Коли один із німецьких гінекологів, які під час Другої світової обстежували українських 16–20-річних дівчат перед їх відправленням на примусові роботи в Німеччину, виявив, що майже всі вони незаймані, то він навіть офіційно звернувся до Гітлера. Мовляв, необхідно негайно починати перемови про перемир'я, позаяк народ такої високої моралі перемогти неможливо. Гітлер оскаженів, і лікаря розстріляли, а війну ми все-таки виграли. Однак від того часу відбувся жахливий занепад основних моральних цінностей. Шлюб для багатьох перестав бути «тайною», а став чимось подібним до контракту, що його можна будь-коли розірвати. Звичними стали і дошлюбні та позашлюбні статеві стосунки. Бояться хіба що розголосу чи венеричних хвороб. Тим часом це загрожує непередбачуваними наслідками як для майбутнього родин цих людей, так і для генофонду всієї нації.

— Невже такі інтимні речі можуть мати настільки глобальні наслідки?

— Компетентні люди в цьому вже давно не сумніваються. У Сполучених Штатах, наприклад, після багаторічної пропаганди повної статевої свободи нині відбувається потужне відкочування до споконвічних моральних цінностей, і попит на цнотливих дівчат там теж зріс надзвичайно, — американці злякалися виродження нації. Нам теж треба замислитися над своїм майбутнім, бо згубна спадковість злодіїв, ґвалтівників, збоченців і просто нечесних та підлих людей робить і продовжуватиме робити свою страшну справу.

4.1.4. Шлях до перетворення душі

Споконвіку всі релігії одностайно твердять про необхідність цноти. Наші предки добре знали про феномен телегонії. Ось чому у всіх духовно розвинених народів блудниць зневажали, сікли біля ганебних стовпів, побивали камінням.

Свята Церква підносить шлюб до ступеня Таїнства. При цьому наречений і наречена перед священиком і Церквою добровільно складають клятву взаємної подружньої вірності. Церква стверджує їхнє бажання, випрошує для них у Бога благодать єдності й благословення на народження і християнське виховання дітей. Освячення християнського шлюбу робить його не схожим на будь-який інший шлюб, укладений поза Церквою, бо через благодать Божу він стає «каменем», на якому родина створює **домашню церкву**. Таїнство шлюбу дає родині ті крила, на яких можна злетіти у вищий світ і живити сімейне життя благодатною любов'ю до Бога та один до одного. Церква дарує молодятам ключ до чистих бажань і печать взаєморозуміння, відчиняючи двері у світ, в якому «душевне тіло» сім'ї перетворюється на «тіло духовне».

І ще питання: чи все загублено для жінок, що втратили до шлюбу цноту, але прагнуть доброї сім'ї? У Православній Церкві, в обряді Водохрещення і Таїнстві Покаяння[1], можна знайти *друге народження* і зброєю Духа зруйнувати фізичну ваду. Але покаяння повинне бути щирим, щоб у нього були гідні плоди, тобто щоб сталася *справжня внутрішня зміна*, щоб душа *очистилася і перетворилася*. З погляду духовності телегонія тлумачиться дуже просто: *душа впливає на тіло*. «Гон» (вплив, сила, дія) — це емоції, враження душі матері щодо зачатої в ній дитини: якщо мати про щось думає, то це обов'язково позначиться на дітях. І вони обов'язково народяться схожими на того, кого вона покохала уперше, позаяк кохання — це дуже сильне, практично незабутнє почуття[2]. Святий Ам-

---

[1] Назва тайни «сповіді» або «покаяння» грецькою мовою звучить як «метанойя», тобто «зміна свідомості». Детальніше див.: Технологія перенародження // Перехід–IV, випуск 3 (1–2000).

[2] Для того щоб зробити кохання продуктивнішим (закохуватися не будь у кого, а в майбутнього чоловіка або дружину), корисно володіти не лише антропологічною, а й психологічною грамотністю. Знаходити психологічно сумісного партнера допомагає психоінформатика, яка виникла на базі психологічної типології Юнга і соціоніки Аушри Аугустинавічуте. Детальніше див.: *Каганець Ігор.* Психологічні аспекти в менеджменті: Типологія Юнга — соціоніка — психоінформатика. — Київ — Тернопіль: Мандрівець, 1997. — 204 с.

вросій Медіоланський назвав його «даром першого шлюбу» від Бога. Воно виникає навіть за відсутності фізичної близькості.

Отже, цнотливість зберегти не просто, а повернути — ще більша праця. Зате і нагорода велика: діти, народжувані від цнотливих батьків, — це благословення Боже, вони на радість у житті, на допомогу і розраду у старості, а не на ганьбу і страждання…[1]

4.1.5. Жаба в казані

Уважний погляд на стан масової свідомості в Україні свідчить, що проблема виникнення нового типу людини викликає все більше зацікавлення. Головна причина полягає в тому, що навколишнє середовище стає чимдалі менш придатним для життя людини нинішнього типу. Більше того — пересічна людина зі всіма її згубними звичками, застарілими традиціями, фізичним і духовним нездоров’ям у цьому середовищі об’єктивно приречена на прискорене вимирання. Нове середовище потребує нової людини.

Невідповідність нинішньої людини навколишньому соціальному і природному середовищу очевидна. Але якщо соціальне середовище ще якось можна змінити, то стан природного середовища спонукає до змін саму людину. Причому йдеться не стільки про якусь біологічну мутацію (нинішнє людське тіло вже є достатньо досконалим), скільки про суттєву зміну мислення і способу життя.

Розглянемо лише один аспект цієї проблеми, а саме те, що сучасна людина подібна до наркомана, який для підтримання життя потребує щораз більше медикаментів. Якби сьогодні раптом не стало антибіотиків, то більшість людей просто вимерла б від хвороб. Антибіотики та іншу «хімію» ми вживаємо де треба і де не треба, оскільки нас уже переконали, що це найкращий і найшвидший спосіб одужання: про це авторитетно твердять лікарі, до цього настирливо закликає усепроймаюча реклама.

---

[1] Розділ про телегонію за матеріалами друкованих та електронних видань «Тернопільська газета», «Світло Православ’я», «ЮгZone.Ru» підготував *Валерій Колосюк*, «Голосіїв-Інфо» www.golosiyiv.kiev.ua.

Проте «хімічна революція» зло позбиткувалася над людиною і виставила її беззахисною віч-на-віч з агресивними мікроорганізмами. Річ у тому, що переважна більшість людей на сьогодні фактично втратила природний захист, а штучний хімічний захист вже перевищує можливості самого організму, — чим більше вживаємо медикаментів, тим більше потребуємо нових медикаментів для компенсації побічних наслідків. У результаті майже кожний із нас має забруднений організм і є носієм цілого «букету» задавнених хвороб, алергій, синдромів, неврозів, депресій, фобій тощо. Хворі батьки народжують хворих дітей, а якщо дитині й пощастить народитися здоровою, то неправильне харчування, нездоровий спосіб життя і поганий приклад батьків швидко залучать її до багатомільйонної армії приречених на дискомфорт, страждання і передчасну смерть.

Та це лише один бік медалі, так би мовити, преамбула. Найгірше — попереду. В той час, коли людина ледве витримує «хімічний прес», почали з'являтися хвороботворні мікроорганізми, яких ця «хімія» вже не зупиняє. Крім СНІДу, про який уже багато сказано, нещодавно **зафіксовано стійкі до антибіотиків і практично невиліковні форми туберкульозу та менінгіту**. Ситуація погіршується на очах, в Україні вже оголошено епідемію туберкульозу. Вірогідно, це лише початок смертельно небезпечного процесу, і треба бути готовим до появи нових видів стійких до антибіотиків збудників хвороб.

Небачене підвищення агресивності мікроорганізмів — це лише одна складова різкого погіршення якості навколишнього середовища. Для повноти картини потрібно було б згадати і дестабілізацію клімату, і хімічне та радіоактивне забруднення, і ерозію ґрунтів, і знищення лісів, і розширення озонових дір, і вичерпання природних ресурсів, і стресовий характер сучасного життя, і багато чого іншого. Очевидно, що до таких несприятливих умов переважна більшість людей фізично і психічно не підготовлена, тож вимиратиме прискореним темпом.

Хто зможе вижити у цій кризі навколишнього середовища? Виживуть найздоровіші. Точніше — ті, кому вдалося відновити природний імунітет шляхом свідомих цілеспрямованих зусиль (чисельність осіб, які «від приро-

ди» володіють повноцінним імунітетом, надзвичайно мала, тож їх можна не брати до уваги). У зв'язку з цим прояснюється **сенс актуальної кризи — селекція найбільш життєздатного людського матеріалу для подальшої еволюції**. Але найбільш життєздатні — це не просто найздоровіші фізично. Селекція ведеться ще за кількома параметрами, які далеко не завжди є очевидними.

У науковій літературі описано один надзвичайно цікавий і повчальний експеримент. Уявімо собі великий казан з холодною водою, до якого вкинули жаб і поставили на повільний вогонь. Вода помалу нагрівається і поступово стає окропом, в якому зварюються всі жаби. Жодна з них не вискочила з казана і не врятувалася. Чому? Тому що нервова система жаб з еволюційної точки зору є досить примітивною, оскільки здатна реагувати не на високу температуру, а лише на достатньо відчутні температурні зміни. Наприклад, якби цих жаб кидали в гарячу воду, то вони б усі миттєво відреагували на значний температурний перепад, повистрибували б із казана і легко врятували своє життя.

А тепер уявімо, що серед жаб, які спокійно плавають у все більш гарячій воді, з'явилася група, що має здатність відчувати високу температуру. Ця група врятувала би своє життя і, так би мовити, дала початок «новій расі» жаб — еволюційно розвиненіших, з чутливішою нервовою системою.

Яке це має відношення до людей і нинішньої глобальної кризи? В описаному вище уявному експерименті відбувся однозначний поділ жаб'ячої породи на дві групи: «розвинених» і «відсталих». «Відсталі» тихо зварилися в казані, навіть не відчувши, що, власне, відбулося. «Розвинені» були виділені з основної маси й отримали звільнений «відсталими» життєвий простір для розвитку в якості нової раси. Це **типовий приклад еволюційної кризи та її розв'язання**.

Принагідно зазначимо, що етимологія слова «криза» робить його синонімом таких понять, як «суд», «розділення», «встановлення відмінностей». Фаза, яку зазвичай називають «критичною», означає закінчення певного етапу розвитку і наближення остаточного «рішення»,

зважування всіх «за» і «проти». Цей розподіл результатів на «позитивні» і «негативні» нагадує розділення «обраних» і «проклятих» на дві групи, яким віднині суджено незмінно лишатися такими й надалі.

Сучасне людство нагадує напівсонних жаб у глобальному казані. Навколишнє середовище погіршується на очах і вже «закипає», люди разом зі своїми дітьми дедалі частіше хворіють, проте не можуть повірити в те, що незабаром вони будуть «зварені» живцем. Їхня нервова система перебуває в напівсонному, загальмованому стані і, в кращому разі, починає реагувати лише тоді, коли втрачено майже всі шанси на виживання, наприклад, коли лікарі констатують невиліковну хворобу. Тоді невелика частина людей усе ж таки «просинається» і відчайдушно починає шукати порятунку, хоча більшість так і не усвідомлює необхідності змін і пасивно йде до смерті.

Проте спостерігається невелика кількість людей, здатних усвідомити заздалегідь наявність кризи, відповідним чином підготуватися й уникнути катастрофи або, принаймні, пом'якшити її наслідки. Вони дивляться далі, ніж інші, і починають змінювати спосіб свого життя, не чекаючи, «поки вдарить грім», і не звертаючи уваги на нерозуміння та глузування своїх «сплячих» братів та сестер. Ці «нові люди» поступово позбавляються «загальноприйнятих» шкідливих звичок і гріховних схильностей, відмовляються від нездорової їжі, кидають палити тютюн і зловживати алкоголем, намагаються не заздрити і не злитися, «виполюють» у своїй вдачі бур'яни егоїзму, гордині, брехливості, марнослівства. Вони поліпшують свої стосунки з навколишніми людьми і природним середовищем, очищують і загартовують тіло, вчать цьому своїх дітей, поспішають робити добрі справи.

У такий спосіб ці «нові люди» відроджують свої захисні сили і стають готовими прийняти виклик нинішньої еволюційної кризи. Саме вони мають найбільше шансів вижити в катаклізмах, що розгортаються на наших очах, і забезпечити майбутнє своїм дітям. Їхнє виживання фактично означатиме, що **людство буде розділене на дві групи принаймні за трьома параметрами:**

1) свідомість;

2) воля;

3) здоров’я.

Спочатку людина починає щораз частіше «просинатися», **усвідомлювати** хибний спосіб свого життя і перспективи його дальшого погіршення. Здебільшого такі «пробудження» відбуваються внаслідок хвороб і фізичних страждань. Потім «пробуджена» людина включає свою **волю**, пориває з брудним, хворобливим і темним минулим, стає на шлях оздоровлення і очищення. В результаті цілеспрямованої праці вона освячує свою **душу** і перероджує своє **тіло** (точніше, повертає його до здорового стану), стає спокійною, енергійною та безстрашною.

Але чи достатньо згаданих трьох якостей — розширеної свідомості, сильної волі і здорового тіла — для виживання в планетарній кризі та побудови досконалішої цивілізації?

Уявімо собі, що в якійсь країні певна група людей (наприклад, лікарі чи вчені) усвідомила загрозливий стан речей, почала роботу над собою і досягнула потрібних фізичних та психічних параметрів. В умовах швидкого погіршення природного і соціального середовища їм вдалося вижити, в той час як всі інші або повмирали, або знаходяться у пасивному, пригніченому стані, викликаному новими і старими хворобами.

Що означатиме виживання згаданої вузької групи «нових людей»? У триваліший перспективі — відкочування в далеке минуле, «у печери» примітивного натурального господарства. Адже для повноцінного, цивілізованого життя потрібні і хлібороби, і механіки, і математики, і педагоги, і військові, і представники сотень інших професій. Чи зможе вчений-лінгвіст забезпечити життя собі і своїм дітям сільською працею, та ще й в умовах кліматичного розбалансування? Чи зможе лікар-педіатр захистити себе і свою родину від бандитських зграй, що масово виникатимуть в умовах голоду, епідемій і соціального хаосу? Запитання риторичне — звичайно ж, ні.

Очевидно, що шлях лише індивідуального виживання — це шлях до руйнування культурних, організаційних і технологічних надбань цивілізації з реальною загрозою фізичного знищення більшості індивідів. Людина — це

соціальна істота, і жити по-людськи вона може лише в організованому соціумі. Тому **колективне виживання є обов'язковою умовою виживання індивідуального**. І якщо ми хочемо пережити грядущі катаклізми, то конче необхідно «пробудити» якомога більше інших людей, знайомих і незнайомих, найрізноманітніших професій і напрямків діяльності: мислителів і політиків, митців і бізнесменів, військових і цивільних. **В еволюційній кризі селекція відбувається на рівні як індивідів, так і людських спільнот. Виживуть не просто найздоровіші особи, а найздоровіші нації — найбільш моральні, організовані, технологічно оснащені.**

Люди, що «пробудилися» і стали на шлях удосконалення, потенційно становлять нову національну еліту. Для власного виживання їм потрібно пробудити якомога більшу кількість своїх співвітчизників. Переконати їх у необхідності «пробудження» вони можуть лише власним прикладом. Кожна Нова людина повинна стати зразком для наслідування, що, між іншим, є суттєвою ознакою справжньої елітарності.

Нові люди вже присутні серед нас, хоча вони ще є великою рідкістю. Зате все більше стає тих, хто знаходиться на шляху до Нової людини. Важливо, що вони починають все тісніше взаємодіяти одне з одним. Фактично, на наших очах відбувається формування нової людської спільноти, яка має ознаки нової раси.

Нова раса відрізняється від попередньої психічно і фізично. Можна стверджувати, що представників нової раси об'єднує певна психічна і хімічна ідентичність. Як ми вже говорили, це:

1) пробуджена свідомість;

2) сильніша воля;

3) тіла, побудовані *в основному* на рослинній їжі, а також тваринній, отриманій без насильства (молоко і молокопродукти)[1].

Ця нова ідентичність вже створює відчутні бар'єри

---

[1] По суті, йдеться про їжу, отриману згідно з Золотим правилом етики («Роби іншому те, що хотів би, щоб робили тобі»), тобто шляхом співпраці з природою. Що стосується вживання м'яса і сала, то вони потребують правильної технології приготування згідно з народними традиціями.

між представниками нової і попередньої раси, тим самим сприяючи виплеканню особливої расової чистоти (до речі, слово «раса» походить від лат. *rasa* — «чиста»). Нова людина починає шукати таких самих Нових людей — для праці, дозвілля, створення сім'ї, бізнесу, політики тощо. **Чисте прагне до чистого.**

Нові люди вже давно існують серед нас, але раніше їх було надто мало для формування впливової соціальної групи. В останні роки їхня кількість швидко зростає, ще трішки, і буде досягнута «критична маса» Нових людей, завдяки якій процеси самоорганізації нової спільноти відбуватимуться стрибкоподібно. І якщо нинішнє соціальне середовище з його розрекламованими псевдоцінностями чинить відчайдушний опір «пробудженню» до нового життя, то в середовищі людей Нової раси процес психічного і фізичного переродження розвиватиметься надзвичайно стрімко і яскраво. Особливо, якщо тотальне оздоровлення стане елементом державної політики.

Парадоксально, але системна криза в Україні лише сприяє формуванню нової раси. Вона нас так «притиснула до стіни», що просто не лишила інших варіантів порятунку, примусила мислити і діяти сміливо та нестандартно. Крім того, криза значною мірою вже прояснила, «хто є хто», створила передумови для чіткого розділення на «вчорашніх» і «завтрашніх», еліту і псевдоеліту, «сплячих» і «пробуджених», «розвинених» і «відсталих».

Такого роду добір на рівні індивідів і спільнот є універсальним механізмом еволюції людського роду. 9 тисяч років тому відбувся подібний процес: мезолітична криза була подолана шляхом «неолітичної революції», в якій головною дійовою особою стала нова — арійська — спільнота з новим рівнем свідомості, новою соціальною організацією, новими виробничими і військовими технологіями.

4.1.6. Тягар білої людини[1]

Люди мають різний колір шкіри, розріз очей і навіть різні релігійні та політичні переконання. Привести усе

---

[1] Текст цього підрозділу є фрагментом з однойменної статті Максима Дяченка, опублікованої на http://observer.sd.org.ua/news.php?id=2123.

людство до єдиного клонованого зразка ніколи нікому не вдасться. І те, що всі ми різні, засвідчує, що кожному з роду людського, кожній нації та расі притаманна виключна своєрідність. Ось тільки своєрідність білої людини останнім часом піддається усе більшому пресингу з боку небілих народів. Шляхом міграції, інфільтрації небілих в культуру Білої раси ламаються характерні для європейців традиційні цінності, розмивається генетична складова, деградують внутрішні сили раси.

Усе це змушує фахівців говорити про те, що Біла Європа, скуштувавши усі плоди толерантності, інтернаціоналізму та політкоректності, знову починає голосно казати про втрату національної самоідентифікації і відповідно про необхідність міграційних бар'єрів та повернення до національних цінностей.

Складно не помітити, що правий поворот у Європі має під собою вельми серйозні підстави. Нині у світі частка білого населення стрімко зменшується. Це зменшення не тільки популяції, але й носіїв певних цінностей. Дикий Південь, котрий стає чимдалі сильнішим, являє собою історично більш низький ступінь розвитку людства, має чужий для північної білої людини менталітет. Не надто переймаючись створенням власних цінностей, Південь атакує батьківщину білої людини — Європу — прагнучи, уникнувши історичних вкладень, стати володарем тих благ, що були створені білим людством. Але при цьому південці не бажають асимілюватися, приймати пануючий устрій, а всіляко намагаються підкреслити свої дикі південні звичаї.

Цілі квартали, в яких білому ліпше не з'являтися, живуть за своїми законами. В той же час немає такого кварталу, до якого б південець не міг безперешкодно потрапити, продемонструвавши свою неасимільованість. Наукові прогнози також позбавлені оптимізму. Якщо у 1950 році європейське та північноамериканське населення складало 32% від світового, то у 2025 році прогнозується зменшення його долі до 15%. А скільки з цих 15% буде власне білих? Не більше 10%! В той же час за вказаний термін частка африканського населення збільшиться від 9% до 18%. Азіатів буде замість 53% вже 57%.

Франція, Німеччина, Нідерланди, Австрія, Північна

Італія вже волають від засилля турків, арабів, африканців та інших південців. Північна Європа та Скандинавія рік від року відчувають все більше незручностей від міграції чужинців. Ісламський фактор у Європі набирає обертів. У центрі Європи з'являються цілі ісламські анклави, що сіють екстремізм, чужинську південну культуру та криваві конфлікти.

Європа перетворюється на порохову бочку, де більше всього небезпек очікує саме на білу людину. Бо, окрім усього іншого, білі не плодяться такими шаленими темпами, як їхні південні сусіди. У Німеччині в турецьких родинах по 5–6 дітей, а у суто німецьких — по 1–2 дитини. Така сама картина — з арабами у Франції.

Білий світ поступово приходить до розуміння означеної проблеми. Так, у США нещодавно вийшла у світ книга відомого політичного діяча, конгресмена Пата Бьюкенена «Загибель Заходу. Вимирання Білої раси». Посилаючись на офіційні дані ООН, Бьюкенен пише, що до 2050 року нащадки Білої раси (того кита, на якому тримається світова цивілізація) складатимуть лише до 10% від усього людства. З них кожному третьому піде сьомий десяток років, а кожному десятому — дев'ятий. Німців стане менше на 23 000 000 чоловік, росіян — на 30 000 000. А у самій Америці білих буде абсолютна меншість. Що стосується небілої популяції, то вона значно збільшиться.

Коріння проблеми слід шукати в тих тенденціях, котрі панують у Європі з приходом ліберального капіталізму. Про ці тенденції писали ще Ніцше і Евола. Сутність проблеми полягає у заміні традиційних арійських цінностей на привнесені. Звідки? Про це далі. А поки зупинимося детальніше на самих цінностях, що їх підсовують європейській цивілізації. **Ідеться про свідоме нівелювання культу героя, який панував в арійському середовищі практично до кінця Середньовіччя. І відповідно до заміни його на культ толерантного обивателя.**

Рівність, терплячість, смиренність, лояльність до людських пороків, збочень, політкоректність — далеко не весь комплекс чеснот, що їх має наслідувати нині представник Білої раси. Ці чесноти і стали тим вірусом,

котрий призвів до деградації арійських націй.

Типовим проявом культу обивателя став переворот піраміди цінностей, коли останні стали першими. В Америці давно популярним є жарт, що найкраще там живеться безробітній багатодітній чорношкірій наркоманці-лесбіянці, зараженій СНІДом. Адже на її захист можуть стати найрізноманітніші організації — від спілки феміністок до товариства анонімних наркоманів. А найгірше почуватиметься працюючий білий традиційної орієнтації. Оскільки саме на нього націлені усі ці войовничі феміністки та чорношкірі брати, а на його гроші лікуються наркомани, отримують дотації чорні ледарі та зводяться клініки для хворих на СНІД підстаркуватих педерастів. Це і є політкоректний терплячий світ, в якому нормальна, здорова, повноцінна людина почуває себе не лише незатишно, але й певним чином зобов'язаною різноманітним розкладеним меншинам. Ще б пак! Бо ж вони чимось ображені, чи не від самої природи. Тому їм треба всіляко допомагати. Звісно, за рахунок нормальних.

Укорінені в білому світі режими колективної безвідповідальності, які іменуються сучасними демократіями, змушені спиратися на різного роду меншини, аби не мати іміджу диктаторських. У суспільних стосунках також відбулася підміна понять. **Замість принципу «право—відповідальність», який раніше панував в арійському світі, поширився чужий для білого світу принцип «право—обов'язок». Тим самим колективна безвідповідальність набула державного характеру.** Ієрархічна структура білого світу, що поєднувала в собі традиційні цінності, передбачала, що праву громадянина повинна відповідати міра відповідальності за користування цим правом. Кожен мав стільки прав, скільки відповідальності міг на себе взяти. І навпаки, розмір відповідальності залежав від наявності певних прав. Ніхто нікого не вводив в оману уявною рівністю. Підміна відповідальності обов'язком підірвала традиційний ієрархічний принцип арійського світу. Настала епоха безвідповідальності, для якої є чужим культ героя й аскета. Разом з нею настала епоха занепаду Білої раси.

Виявилася перевернутою і система соціальної допомоги. Нова система стала породжувати спожи-

вацькі нахили та соціальний паразитизм. Лишилися у минулому аскетизм, жертовність, прагнення залучитися до вищих цінностей культурного й духовного світу, спрага за творенням прекрасного. Замість цього на сцену вийшов культ споживання за будь-яку ціну (ось вам і зростання екологічної напруги), прагнення будь-якими засобами зберегти своє життя, сприяння масовій низькій культурі, утворення суспільства, націленого лише на чимраз більше споживання. Тепер вже не низи почали тягнутися нагору, прагнучи дорости до рівня духовних, культурних і політичних вождів. Навпаки, верхи почали опускатися до рівня шудри, намагаючись сподобатися та спертися на нижчі касти. Тим самим відбулася деградація владних інститутів, духовних і культурних цінностей, зведення їх до рівня черні. Вони перестали бути взірцем для наслідування.

Проте не слід думати, що соціальних пільг немає. Вони є, тільки надаються не зовсім тим людям. Типовий приклад того, як соціальна політика може отруїти націю, — Європа та США. Ти наркоман, хворий на СНІД, сексуальна меншина, розумово відсталий, у тебе неповна сім'я, ти біженець, алкоголік — для тебе допомога є. Якщо ж сім'я здорова, батьки та діти повноцінні, то жодної державної допомоги для тебе не буде. Тим самим стимулюється не здорове, а хворе. Потрібні пільги — стань хворим, набудь собі порок, розвали сім'ю.

Якщо думати раціонально, саме здорові, розумні, сильні, нормальні люди і сім'ї повинні мати підтримку. Тоді й решта будуть прагнути створювати міцні родини, народжувати здорове потомство, розвивати й вдосконалювати себе. Маєш порок — наркоман, алкоголік, гомосексуаліст тощо, — пробач, жодних пільг і допомоги. Позбався, тоді й отримаєш.

Природа сама прихильна до здорових тварин. Ватажок зграї з'їдає найліпші шматки м'яса, у нього найкраща, найплодовитіша самиця, але він і відповідає за безпеку всієї зграї, і першим кидається на ворога.

Так і людина. Якщо вона розумна, талановита, духовно і фізично повноцінна, націлена на створення здорової сім'ї та народження здорового потомства, то має отримати державну підтримку. Тоді ж подібні прагнення й у інших

з'являться. І пороків стане менше, і суспільство буде здоровішим, і природа відплатить добром. А все відбувається навпаки. Держава відбирає ліки у хворої дитини, лишає без підтримки молоду сім'ю для того, щоб вилікувати хворого на СНІД наркомана. Держава відбирає у здорового й сильного, працездатного і талановитого, щоб винагородити повну протилежність. Як наслідок, здорового в нації лишається усе менше, а хворого більше. Відбувається виродження всієї Білої раси.

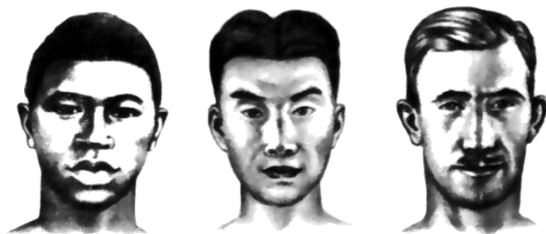
4.2. Принцип расоутворення

А тепер саме час поговорити про те, що таке раси і як вони виникли. Сучасна наука не дає на цю тему однозначної відповіді. Головна причина невизначеності не у відсутності наукових доказів чи недосконалості методології. Річ у тому, що расологія — це поле інтенсивної інформаційної війни: між тими, хто хоче гармонії між людьми всіх етносів та рас, і тими, хто хоче всіх перемішати, ослабити, а потім над ними панувати.

4.2.1. Палеоантропи — неоантропи — великі раси

У сучасній науці вважається усталеним фактом, що приблизно 45 тисяч років тому, ймовірно, на території Близького Сходу, сформувалась перша людська раса — «неоантропи». Приблизно у 40 тис. до н.е. вони пережили «демографічний вибух» і протягом наступних тисячоліть витіснили древнішу породу Homo sapiens — палеоантропів (у тому числі неандертальців) — і заселили простори Африки, Азії та Європи.

У результаті тривалого (5–10 тисяч років) та достатньо ізольованого розвитку на згаданих територіях відбулась т.зв. локалізація неоантропів, тобто їх пристосування до місцевих енергетичних і природно-кліматичних умов.

Негроїд, монголоїд, європеоїд

Наслідком цієї локалізації і стали три «великі раси» — чорна (негро-австралоїдна, екваторіальна або африкано-океанійсь-

ка), жовта (монголоїдна або азіатсько-американська) і біла (європеоїдна або євразійська).

І тут ми підійшли до великої таємниці, яка приховує народження трьох великих рас. Не викликає сумнівів те, що важливим (хоча й не єдиним) чинником расоутворення були природно-кліматичні умови. Наприклад, *«серед ознак європеоїдної раси, сформованих під впливом зовнішнього середовища, слід передусім виділити світлий колір шкіри. На думку багатьох фахівців, він сприяє глибшому проникненню сонячних променів у тіло людини й виробленню вітаміну Д, який захищає організм від рахіту. Тож не дивно, що найсвітліші відтінки шкіри, волосся й очей властиві населенню Скандинавії та сусідніх регіонів Північної Європи, де після відступу льодовика переважав прохолодний клімат із дуже слабкою інсоляцією. Певне адаптивне значення мав і характерний для європеоїдів вузький ніс, що різко виступав із площини обличчя. Завдяки його будові збільшувався носоглотковий шлях, і холодне повітря, перш ніж потрапити до гортані та легенів, устигало нагрітися»*[1].

— А чому найсвітлішими є саме європеоїди? Хіба на європейських просторах менше сонця і холодніше, ніж в Азії, де сформувалися монголоїди? Скоріше навпаки, та й полюс холоду знаходиться саме в Азії...

Розгадка криється в тому, що основні раси сформувались ще в плейстоцені, тобто в ті часи, коли клімат суттєво відрізнявся від теперішнього. Точно встановлено, що в цей період Європа переживала період зледеніння: *«Драматичною подією в історії людства було велике зледеніння Північної півкулі. Почавшись кількасот тисяч років тому, зледеніння досягло максимального розвитку 100–150 тис. років тому. **Просуваючись із Скандинавії на південь**, льодовик долиною Прадніпра досяг району сучасного Кременчука. Однак максимальне похолодання відбулося пізніше, наприкінці льодовикової епохи, тобто 20–17 тис. років тому. Льодовиковий період історії Землі названий геологами плейстоценом. Археологи називають*

[1] *Станко В.Н., Гладких М.І., Сегеда С.П.* Історія первісного суспільства. — Київ: Либідь, 1999. — С. 109.

його палеолітом, або давньокам'яним віком. ***Різке потепління клімату близько 10 тис. років до наших днів привело до зникнення скандинавського льодовика і настання геологічної сучасності — голоцену.*** *Почалася нова археологічна епоха — мезоліт, або середньокам'яний вік. У льодовиковий період потужність крижаного щита над Скандинавією сягала кількох кілометрів»*[1]. *«У ті часи моря та океани до 45-го градуса північної широти вкрилися кригою»*, зокрема, Атлантичний океан вкривався льодом до північного узбережжя Іспанії[2]. *«Альпи, гори півдня Франції, вкрилися потужними льодовиками. Франція стала країною мохів та північних оленів»*[3].

— А що відбувалося на протилежній частині північної півкулі?

Ви будете здивовані, але **в цей час «*на Чукотці і на півночі Якутії був помірний клімат,*** *і зростав там не мох ягель, а гарні березові ліси… 93 століття тому в Північній Якутії, на бе́резі Північного Льодовитого океану росла високостовбурна береза і рослинність, теплолюбніша за сучасну»*[4].

Отже, приблизно 10 тисячоліть тому відбулись кліматичні зміни, які мали надзвичайно різкий, катастрофічний характер. Професор Національного університету «Києво-Могилянська Академія» доктор історичних наук Микола Чмихов цей планетарний катаклізм відносить до 7562 року до н.е.[5] Незалежні від нього датування радіовуглецевим методом, проведені в рамках досліджень різкої зміни рослинності в Північній Якутії, викликаної раптовим похолоданням, дають дуже близьке число, а саме **7333±50** до н.е.[6] (відносна похибка між двома датуван-

---

[1] *Залізняк Л.Л.* Нариси стародавньої історії України. — К.: Абрис, 1994. — С. 11.

[2] Там само. С. 13.

[3] *Вотяков А.А., Вотяков А.А.* Теоретическая география. — М.: София, 1998. — С. 30. Інтернет-версія http://world.freeglobus.com/geography/

[4] Там само.

[5] *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. — К., 1992. — С. 249–250.

[6] *Каплина Т.Н., Ложкин А.В.* Возраст «Ледового комплекса»

нями становить 3 відсотки).

— Але чим пояснити різке потепління в Європі й одночасно різке похолодання в Азії?

Лише одним — зміщенням земної кори.

4.2.2. Літосферне зміщення

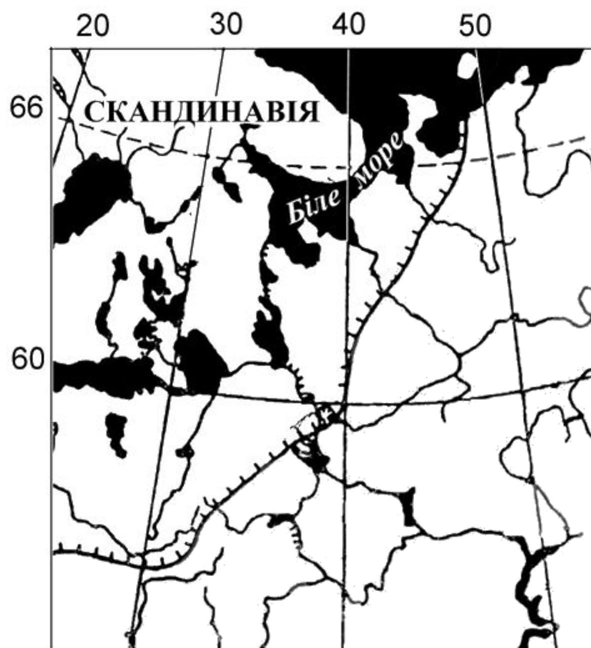
Пригляньмося до конфігурації льодовика під час останнього, т.зв. «валдайського» або «вюрмського» зледеніння (80–10 тис. років тому). З карти добре видно, що льодовик не зачепив Азії — він не дійшов навіть до Уралу. Водночас відомо, що напередодні потепління в Північній Африці було значно холодніше, ніж тепер, а в горах Лівану був льодовик.

Валдайський льодовик дуже нагадує полярну льодоснігову шапку. Якщо це так, то полюс мав би знаходитись приблизно в центрі цієї шапки (приблизно, тому що розвиток льодовика пов'язаний не лише з низькою температурою, а й з рельєфом місцевості, вологістю повітря та іншими чинниками).

На основі карти поширення валдайського льодовика можна у першому наближенні зробити припущення, що **попередній північний полюс знаходився в районі Скандинавії.**

— А може, скандинавський льодовик — це ніяка не полярна шапка?

А де ви ще знайдете льодовик завтовшки кілька кілометрів, як не біля полюсу? Нагадаємо, що в нинішній Антарктиді сере-

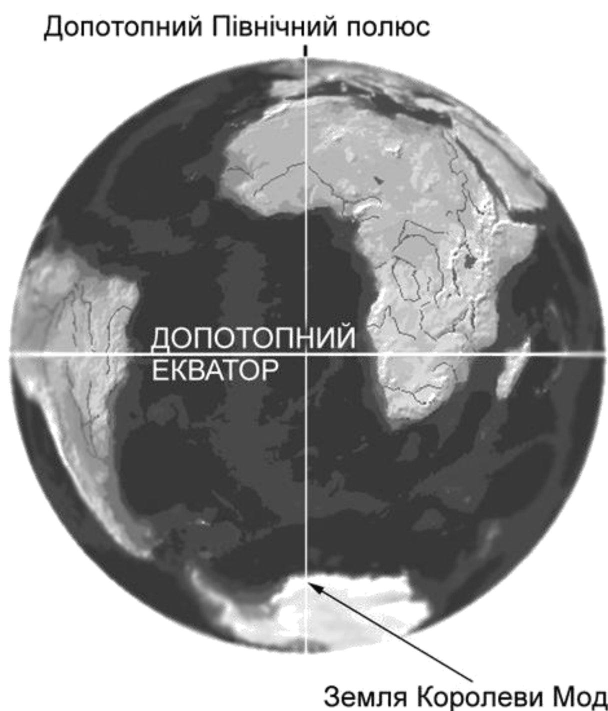

Межі Валдайського льодовика

Приморских низменностей Якутии // Изв. Акад. наук, серия Географическая, 1982, №2, с. 85. Дослідження, про які повідомлено у 1982 році, дають вік берези, що росла в Якутії до похолодання, у 9315±50 років.

дня товщина льоду становить 1880 метрів[1]. Пізніше ми розглянемо додаткові свідчення на користь того, що **в пізньому палеоліті Північний полюс останній раз знаходився в районі між Скандинавією та Ісландією, а приблизно в 7562 році до н.е. він стрімко змістився градусів на 25–30 і зайняв нинішнє становище.** Зрозуміло, що зміщення полюсів викликало серію катаклізмів. Момент зміщення полюсів розділяє період палеоліту і мезоліту (перехід до неоліту), а також допотопний клімат (плейстоцен) і післяпотопний (голоцен).

Зміщення літосфери лише на перший погляд видається фантастичним. Геофізики і географи знають, що протягом багатомільйонної історії Землі такі зміщення, а також інверсії геомагнітного поля (зміна полярності) відбувалися багато разів. Серед іншого, про це свідчать поклади кам'яного вугілля в Антарктиді і за Північним полярним колом, сліди древніх екваторів і пов'язані з ними пасма гірських хребтів та розломів земної кори[2].

Планета Земля до останнього літосферного зміщення

— Якщо справді Європа знаходилась раніше на 25–30 градусів північніше, то ближча до Європи частина Антарктиди (Земля Королеви Мод) також мала би знаходитись на 25–30 градусів північніше, тобто ближче до екватора.

Так воно і було. На основі геологічних досліджень, зокрема аналізу залишків рослинності, вчені дійшли висновку, що *«тривалий період, протягом якого Земля*

[1] Універсальний словник-енциклопедія (УСЕ). — Київ: Ірина, 1999. — С. 63.

[2] *Вотяков А.А., Вотяков А.А.* Теоретическая география. — М.: София, 1998. — С. 30. Інтернет-версія http://world.freeglobus.com/geography/

Королеви Мод і прилеглі до неї райони були вільними від льоду, завершився не більш, ніж 6 тисячоліть тому»[1].

Феномен стрімкого танення льодовика у північній півкулі (який формувався протягом принаймні 40 тисячоліть) і так само стрімкого обледеніння частини Антарктиди можна розумно пояснити лише тим, що приблизно 10 тисячоліть тому відбулось зміщення літосфери приблизно по нульовому меридіану в напрямку з півночі на південь.

— Які ж потрібні титанічні сили для такого зміщення!

Насправді вони на кілька порядків менші, ніж здається на перший погляд. Розгляньмо механізм цього природного явища.

Ми знаємо, що Земля складається з тонкої твердої кам'яної плівки — літосфери (земної кори)[2], яка плаває на розплавленій магмі, точніше — на «змащувальному прошарку», який називають астеносферою. Вся ця система — і земна кора, і внутрішньопланетна рідина — обертаються навколо своєї осі зі швидкістю 1 оберт на добу. Розташування цієї осі стосовно площини обертання планети Земля навколо Сонця є досить стабільним, хоча також може коливатись під впливом специфічних ситуацій у Сонячній системі.

— Тоді про яке зміщення ми говоримо?

Ідеться не про зміну осі обертання планети, а про зміщення літосфери щодо планетарної осі. Давайте проведемо уявний експеримент і побудуємо найпростішу модель[3]. Візьміть кульку для настільного тенісу

---

[1] *Комаров Виктор.* Тайны космических катастроф. — М.: Вече, 1999. — 496 с., с. 268, 278. Додамо, що ці масштабні сейсмографічні дослідження Антарктиди було проведено у 1958 році в рамках міжнародного геофізичного року.

[2] Екваторіальний радіус Землі становить 6378,2 км, полярний радіус — 6356,8, а товщина земної кори — від 5–10 км під океанами до 60–80 км під гірськими районами. Як бачимо, земна кора — це досить тонка і вразлива оболонка, чутлива як до внутрішньопланетних, так і до макрокосмічних процесів.

[3] Цю модель описано у книзі: *Вотяков А.А., Вотяков А.А.* Теоретическая география. — М.: София, 1998. — С. 18. Інтернет-вер-

і заповніть її ртуттю. На поверхні кульки намалюйте моря і континенти. Тепер розкрутіть цю кульку навколо своєї осі в умовах невагомості, скажімо, в кабіні космічного корабля. Кулька буде добре і стабільно обертатися доти, доки на її поверхню не налипне яка-небудь порошинка. Ця порошинка породить нескомпенсовану відцентрову силу, яка розвертатиме поверхню кульки так, що порошинка врешті-решт опиниться на екваторі. Зверніть увагу, що зі ртуттю, яка обертається всередині кульки, нічого не станеться — вона як крутилась, так і крутиться — вісь її обертання залишається незмінною. Розвернеться лише оболонка з намальованими на ній морями і континентами. Якби ми там жили, то все, що помітили б — це незвичну поведінку Сонця.

Це була дуже спрощена модель, на реальній Землі відбуваються складніші процеси. Річ у тім, що **внаслідок обертання і відцентрової сили екваторіальний радіус нашої планети на 21 км більший за полярний радіус.** Тому при переміщенні полярних територій до екватора їхня висота щодо рівня Світового океану буде зменшуватись. Продовжимо наш експеримент і уявимо собі, що полярна територія *миттєво* перемістилась на екватор (тобто зміщення становить 90 градусів — екстремальний варіант). У такому разі ця територія опиниться під шаром води завтовшки 2 десятки кілометрів. Щоправда, через якийсь час відбудеться «релаксація» земної кори: приполярні території опустяться на два десятки кілометрів, а екваторіальні на таку ж висоту піднімуться. Все врешті-решт повернеться «на круги своя», проте нові екваторіальні землі вже будуть омиті водами Великого потопу.

Десять тисячоліть тому відбулося зміщення земної кори приблизно на 25–30 градусів, що призвело до затоплення значних територій. Якщо розділити 21 км на 90 градусів, то отримаємо 0,23 км/град. Це значить, що при переміщенні території в меридіональному напрямку до екватора на 1 градус вона занурюватиметься в воду на 230 метрів. Це дуже грубі розрахунки, проте з них випливає, що при зміщенні на 25 градусів шар води міг становити кілька кілометрів.

сія http://world.freeglobus.com/geography/

Ось вам і Всесвітній потоп! Навіть якщо врахувати, що релаксація літосфери почалась відразу після початку зміщення, то максимальний шар води все ж таки міг досягати сотень метрів. Італійський дослідник Флавіо Барбієро, який спеціально займався цим питанням, вважає, що вертикальний рух земної кори не може перевищувати 3 або 4 кілометри[1].

Додамо, що внаслідок релаксації літосфери затоплені території незабаром піднялися до свого природного рівня (т.зв. «рівня ізостатичної рівноваги»). Очевидно, що така швидка перебудова земної кори супроводжувалась сильними землетрусами і різким посиленням вулканічної діяльності.

— Невже раніше науковці не бачили можливості зміщення літосфери як причини катастрофічних кліматичних змін і потопів?

Чому ж, добре бачили. Просто вони, як жартують вчені, «належали не до тієї профспілки». Тобто в процесі конкуренції «перемогли» інші наукові школи, а праці «переможених», як це прийнято, всіляко замовчувалися (і далі замовчуються)[2].

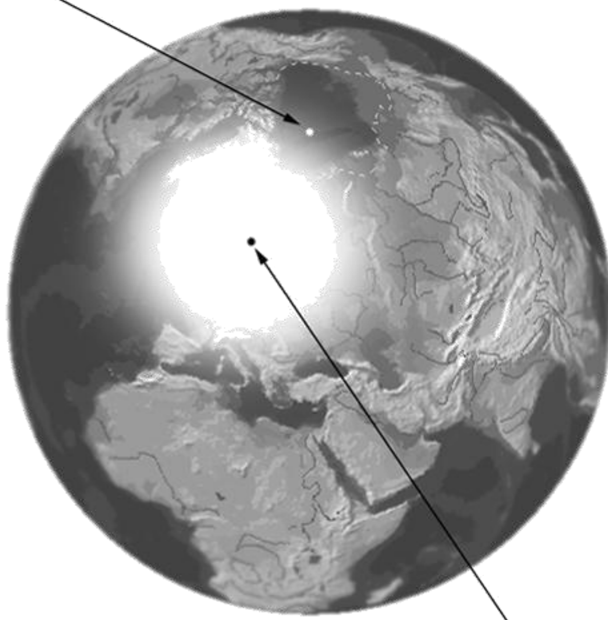
Гіпотезу про літосферні зміщення запропонував ще в 50-х роках XX століття американський вчений, професор Кинського коледжу Чарльз Хепгуд[3]. Він обґрунтовував думку про те, що за певних умов літосфера може «ковзнути» по астеносфері (яка виконує роль змащувального прошарку) і зміститися стосовно центрального ядра планети. В результаті саме такого зміщення 10 тисячоліть тому, стверджував Хепгуд, Південний полюс пересунувся за межі Південного полярного кола, а північно-західний сектор — Аляска і Сибір — змістилися на Північ. Додамо, що Альберт Ейнштейн не лише схвально відгукнувся про ідею Хепгуда, а й виступив

---

[1] *Flavio Barbiero.* On the possibility of very rapid shifts of the poles (До питання про можливість дуже швидкого зміщення полюсів). Джерело: http://www.unibg.it/maths/dynamics/poles.zip.

[2] Про недобросовісну конкуренцію наукових шкіл див.: *Станіслав Гроф.* Структура наукових революцій // Перехід–IV, 10. — http://www.perehid.kiev.ua/n10/3.html.

[3] *Charles Hapgood.* The Path of the Pole, Chilton Book Co, Philadelphia, 1970.

Північний полюс до і після літосферного зміщення

автором передмови до його книги «Дрейфуюча земна кора», написаної в 1953 році.

Інший американський вчений — геофізик А. О'Келлі в результаті проведених досліджень дійшов висновку, що в період останнього зледеніння Північний полюс знаходився на 30 градусів південніше, ніж сьогодні[1]. А за даними французького традиціоналіста Поля Ле Кура, опублікованими в 1929 році у статті про Гіперборійську традицію, у початкову епоху Північний полюс «*був не там, де він знаходиться сьогодні, а, судячи з усього, в регіонах, близьких до Ісландії і Гренландії*»[2].

Вчені вважають, що зміщення літосфери відбувались і на інших планетах Сонячної системи, зокрема, на Венері та Марсі (стаття американського дослідника Пітера Шульца «Міграція полюсів Марса», опублікована в журналі «У світі науки» за лютий 1986 р.).

Згідно з емпіричними даними, проаналізованими Хепгудом, під час минулих «мандрівок» літосфери кут зміщення ніколи не перевищував 40 градусів[3]. Можливо, що потужності поштовху, отриманого внаслідок зовнішнього збурення, вистачає лише на проковзування до 40 градусів — внаслідок в'язкості астеносфери отриманий літосферою імпульс поступово згасає.

Сьогодні ми ще точно не знаємо, які фактори спричинили останнє літосферне зміщення. **Найімовірніше, що воно було викликане збуренням у Сонячній си-**

---

[1] *Зайдлер Л.* Атлантида. — М., 1966. — С. 293.

[2] *Генон Рене.* Атлантида и Гиперборея // Милый ангел, т. 1. — М.: Арктогея, 1991. — С. 18.

[3] Див: http://www.poleshift.org

стемі. Це збурення могло призвести до надмірно різкого, хоча й невеликого коливного руху земної осі, проте достатнього для зрушення літосфери. І в цьому немає нічого неймовірного, оскільки Сонячна система розвивається в пульсуючому режимі, а всі її планети і Сонце перебувають у постійній взаємодії — нині це навряд чи хтось стане заперечувати.

Можливість невеликого, але різкого коливання земної осі та спричинюваного ним «проковзування» літосфери по астеносфері виглядає ще реальнішою з позицій фізики ефіру[1]. Згідно з сучасними підходами, Сонячна система (як і вся галактика) знаходиться в єдиному ефірному потоці, який підпорядковується законам, подібним до законів гідродинаміки. Тому раптове збурення в одному місці поширюється в просторі приблизно так, як у рідкому середовищі, і може викликати різкі (катастрофічні) зміни орбітальних параметрів планет[2].

4.2.3. Формування великих рас

Отже, у палеоліті найтепліший клімат був в Африці, помірний — в Азії, а найхолодніший — в Європі, на північному заході якої знаходився Північний полюс. Неважко побачити, що тодішнє Північне полярне коло могло сягати нинішньої 40-ї паралелі, тобто більша частина території Європи і, зокрема, північно-західна частина Ук-

---

[1] *Селин А.А.* К основам существования материи (Физическая картина мира. Результаты инженерных методов исследования проблем современной науки). — Днепропетровск: Международная академия биоэнерготехнологий Украины, 1996. — 292 с.

Ацюковский В.А. Общая эфиродинамика (Моделирование структур вещества и полей на основе представлений о газоподобном эфире). — Москва: Энергоатомиздат, 1990. — 280 с.

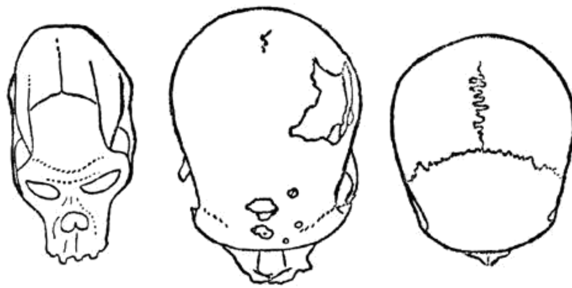
Брусин С.Д., Брусин Л.Д. К новым основам физики. — Житомир — Москва, 1997. — 120 с.

[2] Хепгуд не був знайомий з подібними космічними явищами і шукав причини літосферного зміщення в межах планети Земля. Зокрема, він припускав, що планетарна дестабілізація може виникнути внаслідок надмірного зростання льодо-снігових шапок у приполярних зонах. Але коли пізніше після ретельних розрахунків переконався, що виниклі при цьому сили недостатні, то почав схилятися до думки, що зміщення відбувалися поступово — протягом 5 тисяч років. Проте сучасні дослідження вказують саме на катастрофічний характер зрушень земної кори.

раїни знаходились у приполярній зоні.

Як ми вже знаємо, приблизно 40 тисяч років тому неоантропи протягом кількох тисячоліть заселили простори Африки, Азії та Європи, витісняючи з них (шляхом асиміляції і, частково, фізичного знищення) палеоантропів (неандертальців та інших). **Почався процес локалізації неоантропів — їх пристосування (адаптація) до життя на відповідних територіях.** Але перед тим як перейти до розгляду цього питання, необхідно познайомитись з одним важливим інструментом антропологічних досліджень, який називається

4.2.4. Головний індекс

Від довгоголовості до круглоголовості.
Зліва направо: черепи шимпанзе, неандертальця, європеоїда

Інші його назви — черепний показник або черепний індекс. **Головний індекс — це відношення ширини голови (поперечний діаметр, якщо дивитися на неї згори) до її довжини (повздовжній діаметр), виражене у відсотках.** При значенні головного індексу до 74,9 людей називають довгоголовими (доліхокефалами), при індексі від 75 до 79,9 їх називають середньоголовими (мезокефалами), а при індексі 80 і більше — круглоголовими (брахікефалами). Головний індекс не треба плутати з «висотним індексом» (висота черепа) і «лицевим індексом» (відношення довжини обличчя до його ширини).

На думку сучасних антропологів, *«довгоголовість є пережитком глибокої древності, атавізмом»*[1]. *«Ослаблення рельєфу черепної коробки дозволило вільніше розвиватися головному мозку, тож череп поступово збільшувався вшир. Крім того, прогресивний розвиток головного мозку приводив до ослаблення рельєфу черепа, череп ставав вищим, лоб піднімався крутіше, форма черепа*

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 202.

ставала круглішою (більшість давніх людей, найближчих предків людини, мали видовжену форму черепа, для них була характерна доліхокефалія)»[1].

Людиноподібні істоти — Гомо габілус, Гомо еректус, пітекантропи, неандертальці, синантропи та інші, в тому числі всі без винятку проміжні форми — були довгоголовими[2]. На сьогодні найдовші голови мають австралійські аборигени, ескімоси і кафри.

Об'єм людського мозку коливається в діапазоні від 1000 до 2000 куб. см. **На індивідуальному рівні немає прямої залежності між розумовими здібностями і формою та об'ємом черепа.** Відомо, що у багатьох видатних людей його об'єм був навіть нижчим за середній. Одна з причин цього криється в тому, що людина використовує лише незначну частку можливостей свого мозку. Тому справа не в об'ємі мозку, а в ефективності його використання, в якості його організації.

Проте безперечним є й те, що збільшення об'єму мозку і брахікефалізація в еволюційному плані дають людині додаткові шанси у розкритті її творчого потенціалу.

А тепер можна повернутися до теми формування великих рас. Якщо ми говоримо, що раса вже сформувалась, то це значить, що вона в цілому пристосувалась до життя у своєму природному середовищі.

4.2.5. Негроїди

Схоже, що першими пристосувалися негроїди, оскільки життя в екваторіальній зоні, без значних сезонних коливань температури і за наявності практично весь рік рослинної їжі, було найкомфортнішим. Головну проблему створювало пекуче екваторіальне сонце, проте протягом тисячоліть природного добору вона була вирішена: «*Характерні риси екваторіальних рас сформувалися в Африці на південь від Сахари (негроїди) й Південно-Східної Азії (австралоїди)*[3]*. Деякі з них відрізняються*

---

[1] *Нестурх М.Ф.* Происхождение человека. — М.: Наука, 1958. — С. 155.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 202.

[3] Очевидно, йдеться передусім про Австралію і Тасманію, які

адаптацією до жаркого й вологого клімату та підвищеної сонячної інсоляції (випромінювання). Так, темний колір шкіри з великою кількістю пігменту (меланіну) оберігає організм від шкідливої дії ультрафіолетового випромінювання, яке призводить до перегріву й опіків шкіри.

Схожу роль відіграє й густе волосся спіральної форми, яке утворює на голові щось подібне до суцільної природної пористої «шапки»: воно не пропускає тепло, захищаючи шкіру й кровоносні судини від надмірного нагрівання. Це стосується й таких особливостей будови обличчя, як дуже широкий ніс із великими отворами й розвинута слизова частина губ, що забезпечують посилене виділення вологи, необхідне для охолодження організму в умовах спекотного клімату. Завдяки цим та іншим рисам негроїди Африки й аборигени Австралії мають змогу без будь-якої шкоди для здоров'я перебувати під палючим сонячним промінням протягом тривалого часу»[1].

На думку деяких антропологів, суттєвим чинником формування негроїдної раси було також значне змішування африканських неоантропів з африканськими палеоантропами (неандертальцями, можливо — також з Гомо еректус та іншими архаїчними підвидами Гомо сапієнс)[2].

Антропологи знають, що **домінантними здебільшого є ті ознаки, які є древнішими, оскільки за ними стоїть життєва енергія більшої кількості поколінь предків**[3]. У зв'язку з цим головною причиною довгоголовості негроїдів вважають вплив домішок палеоантропів, які всі були довгоголовими.

4.2.6. Монголоїди

Менш комфортними, порівняно з екваторіальною зоною, були умови Південно-Східної Азії, в

були заселені у 38 тисячолітті до н.е. До літосферного зміщення Австралія перебувала в тропічній і помірній природно-кліматичних зонах. Це пояснює, чому шкіра австралоїдів є світлішою порівняно з негроїдами.

[1] *Станко В.Н., Гладких М.І., Сегеда С.П.* Історія первісного суспільства. — Київ: Либідь, 1999. — С. 109.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 51, 267.

[3] *Вольтман Людвиг.* Политическая антропология. (1903 г.): Пер. с нем. — М: Белые альвы, 2000. — С. 98.

яких сформувалася жовта раса — монголоїди. Адаптація неоантропів на цих територіях проходила важче, вимагала більших зусиль і була триваліщою. В результаті локалізація азіатських неоантропів, яка завершилась виникненням жовтої раси, відбулась на вищому рівні розвитку і пізніше (порівняно з чорною расою).

Важливим чинником формування монголоїдної раси були змішування неоантропів з азіатськими палеоантропами, передусім — синантропами[1], а пізніше — і з європейськими кроманьйонцями. Як пише авторитетний фахівець з антропології В.П. Алексєєв, *«простежується об'єктивна, основана на морфології лінія спадкоємності між синантропами, віддаленими від сучасності не менш як на три сотні тисячоліть, і сучасними монголоїдами»*[2]. Виявляється, що вже 300 тисяч років тому синантропи Південно-Східної Азії мали виразні монголоїдні риси.

З погляду форми черепа в середовищі монголоїдів переважає середньоголовість (мезокефальність), хоча присутня і значна частка довгоголових (чукчі, ескімоси). До речі, інколи дослідників збиває з пантелику т.зв. «несправжня брахікефальність». Такою є, наприклад, «брахікефальність» таджиків і узбеків, викликана особливостями догляду за немовлятами. Виявляється, перші рік-півтора їх щодня тісно замотують у пелюшки і тримають тривалий час в положенні на спині в особливій колисці («гахвара»). В результаті — сплющення голови і «брахікефальність». Водночас відомо, що таджики й узбеки, які виросли в Росії (тобто доглядалися по-іншому), зберігають свою природну доліхокефальність.

4.2.7. Європеоїди

Європейські неоантропи — кроманьйонці — сформувалися як раса в холодній зоні, яка в допотопні часи охоплювала практично всю Європу. Це відбулося в районі 25 тис. до н.е. і на найвищому організаційно-культурному рівні, оскільки на рівнях двох попередніх рас адаптація до суворого клімату була неможли-

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 51, 267.

[2] *Алексеев В.П.* В поисках предков. — М.: Наука, 1989. — С. 144.

вою. Особливостями європеоїдів стали високий зріст, світлі очі, шкіра і волосся.

З погляду генетики, європеоїди в цілому володіли і володіють рецесивними спадковими ознаками, тобто при змішуванні з представниками двох інших — древніших — рас здебільшого перемагають негроїдні і монголоїдні гени. Це дає антропологам підстави стверджувати, що кроманьйонці «*тривалий час знаходились в ізоляції, що дозволило їм збільшити власну популяцію й уникнути повного поглинання навколишнім середовищем неандертальців, які володіли домінуючою генною структурою (якою володіє, скажімо, і на сьогодні негроїдне і монголоїдне населення Землі стосовно до європеоїдного)*»[1].

Європеоїди в основному є круглоголовими (брахікефалами), хоча в Західній Європі (особливо на півдні Франції та Італії, а також у Німеччині) є значна частка довгоголових, — це середземноморська і північноєвропейська («нордична») підраси. Щодо останньої, то «*доліхокефальність-довгоголовість передалась їм від представників середземноморської підраси, яка має дуже велику домішку негроїдної раси*»[2]. «*Багато що говорить про те, що первісні негроїдні довгоголові раси переселилися з Африки; в Південній Європі вони витворили расу малорослу, довгоголову і смугляву, а на півночі — біляву*»[3].

Додамо, що контакти європеоїдів і негроїдів на територіях Європи зафіксовані ще з допотопних часів. Наприклад, відомо, що у період з 18 по 15 тис. до н.е., коли відбулося тимчасове потепління і розквітла Оріньяко-Солютрейська археологічна культура, в Західній Європі проживали негроїдні племена — т.зв. «гримальдійська раса», яку вважають близькою до меланезійців і папуасів[4].

Ще інтенсивнішими були міжрасові змішування в часи рабовласницьких Єгипту, Карфагена, Римської імперії, французької колоніальної експансії тощо.

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 22, 54.

[2] Там само. С. 203.

[3] *Вольтман Людвиг.* Политическая антропология. (1903 г.): Пер. с нем. — М: Белые альвы, 2000. — С. 401.

[4] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 46–48.

Особливого розмаху змішування в Західній Європі досягли протягом останнього століття. Ілюстрацією цього факту є нинішні футбольні збірні Нідерландів і Франції, які на три чверті представлені мулатами.

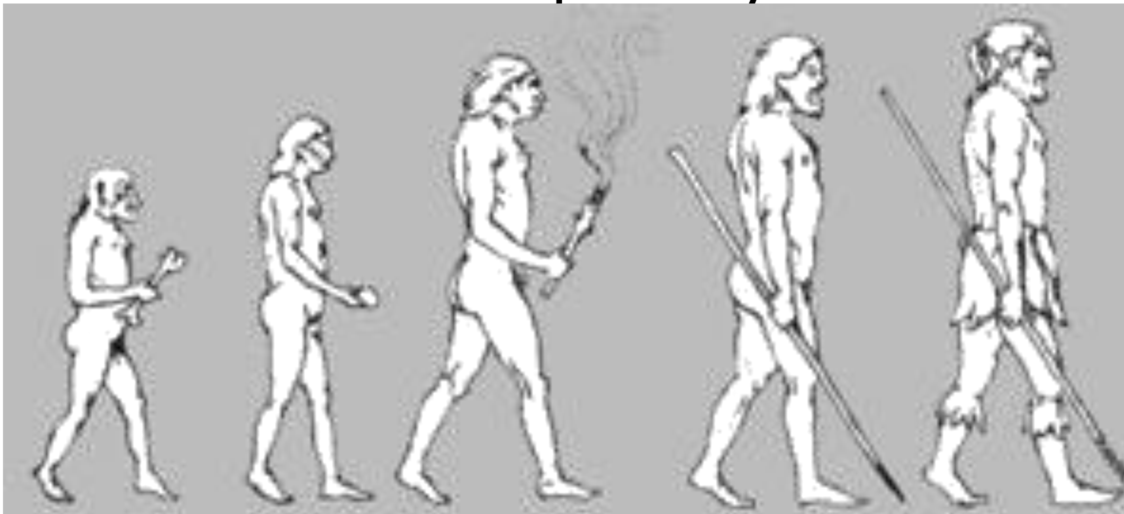
4.2.8. Великі раси та еволюція Homo sapiens

Таким чином, три великі раси сформувалися на різних континентах і в різні часи: найраніше (приблизно до 35 тис. до н.е.) — чорна раса в Африці, згодом жовта раса в Азії, і найпізніше (до 25 тис. до н.е.) — біла раса в Європі. Так що у пізньому палеоліті великі раси вже були сформовані.

Можна сказати, що кожна з трьох рас **зафіксувала** відповідну стадію еволюційного розвитку людського роду, адже після того як раса сформувалась, вона втрачає еволюційну пластичність і її розвиток різко сповільнюється.

Найкраще це можна відстежити на прикладі зміни середнього зросту і форми черепа. Погляньмо спочатку на дуже спрощену схему антропогенезу.

Схема антропогенезу

Австралопітек Homo habilis Пітекантроп Неандерталець Кроманьйонець

У процесі еволюції людини її щелепи зменшувались, зріст збільшувався, череп округлювався. Цю ж саму закономірність спостерігаємо, порівнюючи великі раси (див. таблицю).

Основні ознаки великих людських рас			
Основні ознаки	**Чорна раса**	**Жовта раса**	**Біла раса**
Територія переважного поширення	Африка	Азія	Європа
Зріст тіла	частіше низький	середній	частіше високий
Колір шкіри	темно-коричнева або чорна	жовтувата	світла
Колір очей	карі і чорні	карі	від світло-сірих і голубих до карих
Колір волосся	чорне	темне	від світлого до темного
Щелепи	сильно-виступаючі	середньо-виступаючі	слабко-виступаючі
Форма черепа	довгоголові	частіше середньоголові	частіше круглоголові

Про еволюцію людського роду саме в описаному вище напрямі свідчить також співвідношення антропологічних параметрів чоловіків і жінок[1]. Відомо, що з чоловічим началом більше пов’язані такі якості, як прагнення до змін, пошуки новизни; жіночому ж началу властивіші прагнення до стабільності, до зберігання і впорядкування того, що є. Таким чином, порівнюючи параметри чоловіків і жінок, можна прогнозувати напрямок еволюційних змін. Так-от: середній зріст чоловіків більший порівняно з жінками, отже, людство розвивається в напрямку збільшення зросту. Чоловіки мають більший об’єм головного мозку — у чоловіків у середньому 1450 см^3, у жінок — 1300 см^3, отже, людство розвивається в напрямку збільшення об’єму головного мозку (повторимо, що на індивідуальному рівні об’єм мозку не визначає розумові здібності).

Таким чином, еволюція людського роду відбувається в напрямі збільшення зросту, об’єму головного мозку і круглоголовості, а також зменшення

[1] Цей принцип добре відомий біологам. Він стосується не лише людей, а й усього живого. Наприклад, у комах самці менші за самиць: це свідчить про те, що еволюційний розвиток комах іде у бік зменшення розмірів. І це справді так, адже мільйони років тому комахи були значно більшими.

розмірів щелеп. Ці ознаки посилюються в напрямі негроїди → монголоїди → європеоїди.

Три великі раси можна умовно розглядати як три спеціалізовані підсистеми глобального біосоціального організму «Людство» і, водночас, три послідовні сходинки у його еволюційно-мутаційному розвитку.

Якщо на індивідуальному рівні немає прямої залежності між перерахованими антропологічними параметрами і психологією людини (в т.ч. розумовими здібностями), то на рівні трьох великих рас така залежність є очевидною.

4.3. Психологія великих рас

Ідеться про те, що співвідношення між розумовими здібностями і расовою належністю має статистичний характер: високим інтелектом можуть володіти представники всіх рас, але з різною ймовірністю.

4.3.1. Спостереження Гюстава Лебона

Одну з перших психологічних типологій расових відмінностей запропонував видатний французький психолог, соціолог і історик Гюстав Лебон (1841–1931) у своїй всесвітньовідомій праці «Psychologie des Foules» («Психологія натовпів»), 1898 р.:

«Розглядаючи лише головні психологічні ознаки людських рас, ми можемо розділити їх на такі чотири групи: первісні, нижчі, середні і вищі.

***Первісні раси** — ті, у яких не знаходять ні найменшого сліду культури і які зупинилися на тій епосі сервісної тваринності, яку переживали наші предки в кам'яній добі: такими є нинішні фіджийці й австралійці.*

*Крім первісних рас, існують ще **нижчі раси**, головними представниками яких є негри. Вони здібні до зачатків цивілізації, але лише до зачатків. Ніколи їм не вдавалося піднятись вище цілком варварських форм цивілізації, хоча випадок робив їх (наприклад, негрів Сан-Домінго) спадкоємцями вищих цивілізацій.*

*До **середніх рас** ми відносимо китайців, японців, монголів і семітичні народи. Через ассирійців, монголів,*

китайців, арабів вони створили високі типи цивілізацій, які могли бути перевершеними лише європейськими народами.

Серед ***вищих рас*** *можуть займати місце лише індоєвропейські народи. Як і в древності, в епоху греків і римлян, так і в наші часи лише вони одні виявилися здібними до великих відкриттів у сфері мистецтва, науки і промисловості. Лише завдяки їм ми маємо той високий рівень, якого досягнула нинішня цивілізація. Пара й електрика вийшли з їхніх рук. Найменш розвинені з цих вищих рас, наприклад індуси, піднеслися в царині мистецтва, літератури і філософії до такого рівня, якого ніколи не могли досягнути монголи, китайці і семіти»*[1].

Лебон не пояснює, чому виникло таке розділення рас — він просто констатує фактичний стан справ, покладаючись на результати спостережень. При цьому він звертає увагу на те, що **чим вище стоїть раса, тим більше в ній внутрішньої різноманітності:** «*У нижчих рас всі індивіди, навіть тоді, коли вони належать до різних статей, володіють майже тим самим психічним рівнем. У вищих рас нерівність індивідів і статей, навпаки, є загальним правилом*». Тому для вимірювання величини расових відмінностей доцільніше порівнювати не середні, а вищі прошарки населення. «*Індуси, китайці, європейці мало відрізняються своїми середніми шарами і водночас суттєво різняться вищими*»[2].

Гюстав Лебон був одним з перших, хто застосували науковий підхід у дослідженні расової психології. Тим сильніше здивування у нас викликають глибина та проникливість стародавніх, так би мовити, донаукових текстів, які у символічній формі віддзеркалюють ті ж самі закономірності.

4.3.2. Хроніка Ура-Лінда

Йдеться про древній текст, відомий як «Хроніка Ура-Лінда». Що це за документ? У 1859 році одна з голландських бібліотек придбала фрагмент старовинного рукопису, написаного на давньофризькій мові, яка вже

[1] *Лебон Гюстав.* Психология народов и масс. — СПб.: Макет, 1995. — С. 30.

[2] Там само. С. 38.

300 років вважається мертвою. Колишній власник рукопису, який продав його бібліотеці, стверджував, що рідкісний документ зберігався в його роді з XIII ст., але написаний набагато раніше (дата, вказана автором рукопису — «3449 р. після затоплення країни Альтланд»). Хроніка Ура-Лінда фактично починається з опису походження рас:

«До дванадцятого Юла він народив трьох дів:
Ліду з розжареного пилу;
Фінду з гарячого пилу;
Фрею з теплого пилу.

Коли вони були створені, Вральда[1] *наділив їх своїм подихом. Божественний Од*[2] *наблизився до них, і кожна народила 12 синів і 12 дочок…*[3] *Від цього пішли всі люди.*

Ліда була чорною, з кучерявим волоссям, як у ягняти, очі її палали, як зорі, так що навіть погляд орла був мутним порівняно з нею. Вона нічого не хотіла знати про закони, її вчинки визначалися її пристрастями.

Фінда була жовтою, її волосся було подібне до гриви жеребця. Вона написала 1000 законів, проте не виконала жодного з них. Вона ненавиділа праведних за їхню прямоту і була поступливою до підлабузників. Її слова були солодкими, наче мед, але горе тому, хто їй повірив. Вона прагнула владарювати над усіма, її сини були подібні їй, їхні сестри прислужували їм, і сини убивали одне одного.

Фрея була білою, наче сніг на зорі, і блакить її очей була сильнішою за блакить райдуги. Волосся її було подібне променям полуденного сонця, вони були тонкими, наче павутина. Її їжею був мед, а її напоєм — роса, зібрана з квіткових пелюстків.

Світла Фрея. Перше, чому вчились її діти, був догляд за собою, друге — любов до чеснот. Коли вони ставали дорослішими, вона вчила їх пізнавати цінність свободи. Вона говорила: "Без свободи всі інші чесноти добрі лише для того, щоб зробити вас рабами, а ваших нащад-

[1] Вральда — «Святий дух» у давньогерманській міфології.

[2] «Боже Дихання».

[3] Число 12 (дюжина, тузінь) вказує на індоєвропейські корені цього міфу.

ків укрити вічною ганьбою"»[1].

Три священні Матері — це три расові типи, три світоглядні моделі. Ось як їх інтерпретує відомий російський традиціоналіст Олександр Дугін:

Нащадки чорної Ліди не знають, що таке закон — ні зовнішній, ні внутрішній. Їхня поведінка визначається хаотичними імпульсами. Ієрархії у них фактично не існує. Їхній соціальний устрій — хаотична анархія. Вони часто стають рабами народів жовтої раси.

Нащадки жовтої Фінди живуть при патріархаті. Чоловік стоїть у центрі їхньої цивілізації, жінка займає підпорядковане, вторинне становище. Вони живуть в умовах жорсткої ієрархії, у них є володарі, слуги, раби. Їхні закони ретельно розписані, але виконуються лише під впливом зовнішнього тиску. Їхній Бог і їхні закони — назовні. Вони схильні до ідолопоклонства, сліпого поклоніння, обожнювання земних речей (влади, грошей, насолоджень). Вони войовничі й агресивні. Їхній соціальний устрій — авторитарний централізм.

Нащадки білої Фреї мають закон у своїй душі, тому зовні вони є цілком вільними. Їхній соціальний устрій — органічна (райська) демократія. Вони вшановують жіноче начало, Велику Білу Матір — концентрат расової ідеї і божественної чистоти. У них не буває рабів, оскільки свобода є для них фундаментальною цінністю. Іноді нащадки Фреї приходять до народів жовтої Фінди і стають серед них вищою кастою, володарями, царями. Серед білих бувають відступники і вигнанці, які ставлять потенції білої раси на службу інтересів народів жовтої раси. Лише завдяки таким відступникам нащадки Фінди можуть дійсно конкурувати з нащадками Фреї[2].

Ось такий символічний опис психології трьох великих рас. Попри деякі на диво точні спостереження і влучні формулювання, йому не вистачає системності. Історія знає, що відсутність системності та цілісності нерідко призводить до неточних висновків і помилкових вчинків, а в расових питаннях — і до злочинів проти людяності. Уникнути небезпек допомагає психоінформатика — син-

---

[1] «Ura-Linda Chronik», Leipzig, 1933, p. 16.

[2] *Дугин Александр.* Мистерия Евразии. — М.: Арктогея, 1996. — С. 63, 98–112.

тетична наука, що виникла на стику системології, психології і менеджменту.

4.3.3. Психоінформатика і вертикальна типологія

Психоінформатика — це наука, яка вивчає загальні закономірності зародження, розвитку і взаємодії психоінформаційних систем[1]. До такого роду систем відносимо людей, народи, раси, людство, деякі стійкі соціально-організаційні утворення (напр., наукові школи або церкви) — одне слово, системи, що наділені психікою й існують завдяки інформаційному обміну з навколишнім середовищем.

У контексті теми расоутворення нас цікавить лише одна складова психоінформатики, а саме **вертикальна типологія психоінформаційних систем**[2]. До вертикальної типології прийшли емпірично в ході дослідження феномену персональної сумісності людей. Виявилось, що кожну конкретну людину можна віднести до одного з чотирьох рівнів особистого розвитку.

1. Рівень особистого досвіду

Це перший, базовий рівень людського розвитку. На цьому рівні людина вчиться методом спроб і помилок. Ефективні дії вона може виконувати лише тоді, коли вони увійшли в її особистий досвід шляхом багатократного повторення. Для освоєння нових операцій їй потрібна особиста присутність вчителя, наставника, тренера, який вчить за принципом «роби як я» і ретельно контролює хід навчання. Самостійно вчитися вона ще не вміє, так само не вміє вчитися на чужих помилках — лише на власних. Можна сказати, що **це дитячий рівень, через який проходить кожна людина**. Це «початковий клас» школи жит-

1. Рівень особистого досвіду

[1] Детальніше див.: *Каганець І.В.* Психологічні аспекти в менеджменті: типологія Юнга, соціоніка, психоінформатика. — Київ — Тернопіль: Мандрівець, 1997.

[2] Адже ще є горизонтальна типологія, яка досліджує 16 соціотипів (типологія Юнга) і відносини між ними (соціоніка).

тя.

Людина–1 може ефективно діяти лише під прямим керівництвом розвиненіших людей. Частина людей взагалі зупиняється на цьому дитячому рівні (не переходить у «другий клас») і може пристойно облаштувати своє життя лише за наявності зовнішньої опіки і прямого керування (з боку родичів, колективу, держави).

При освоєнні першого рівня людина може стати добрим виконавцем, майстерність якого поступово зростає по мірі накопичення життєвого і професійного досвіду. Можна сказати, що при цьому людина розвивається не у висоту (шляхом виходу на вищий рівень), а в ширину — шляхом максимального освоєння простору першого, базового рівня розвитку. Зрозуміло, що Людина–1 не здатна керувати іншими, оскільки вона не здатна керувати собою.

2. Рівень колективного досвіду

Частина людей в процесі свого розвитку переходить на другий рівень. Для освоєння якоїсь нової операції Людині–2 не обов’язково шукати собі «тренера» або робити десятки невдалих спроб для випадкового виходу на бажаний результат. Вона може подивитися, як це роблять інші, або прочитати про це в книзі, інструкції, нормативному матеріалі. Людина–2 здобуває здатність засвоювати колективний досвід і вчитися на чужих помилках та здобутках.

Освоюючи другий рівень, людина випрацьовує в собі спроможність накопичувати факти, числа, інструкції, норми, правила. Вона розвиває пам’ять, стає ерудитом і може надійно діяти в стандартних ситуаціях. У неї випрацьовується здатність до колективних дій.

На другому рівні ми вже зустрічаємо початки творчості, але ця творчість, як правило, полягає не в тому, щоб придумати щось своє, оригінальне. Творчість другого рівня — це вміння знайти вже готові зразки, відібрати з них краще і застосувати на максимально доступному рівні досконалості. Підсвідоме бажання Людини–2 — все впорядкувати й унормувати, максимально зменшити присутність

2 Рівень колективного досвіду

1. Рівень особистого досвіду

незрозумілого і невпорядкованого. Все має бути вписане в певну схему, норму, правило.

Другий психоінформаційний рівень є недосяжним для Людини–1. Точніше, вона здатна усвідомити його корисність, але лише теоретично, на словах — неначе дитина, яка ще не вміє читати, але розуміє переваги цього вміння. Для освоєння другого рівня потрібно внутрішньо змінитися і вийти на цей рівень.

Найвищий рівень Людини–2 — це ерудит, який ідеально діє в стандартних ситуаціях. У таких випадках йому властиві впевненість і точність. Проте ситуація радикально змінюється, коли ерудит стикається з невідомим, яке виходить за межі наявного особистого і колективного досвіду. В нестандартних ситуаціях у Людини–2 з'являється страх, невпевненість, розгубленість аж до повного паралічу діяльності. В разі активної позиції вона намагається діяти наосліп, але при цьому її дії мають випадковий і ненадійний характер.

Можна сказати, що другий рівень відповідає підлітковому віку. Згадайте підліткові максималізм, культ грубої сили і грубої енергії («важкий метал»), неусвідомлена жорстокість, схильність до об'єднання в ієрархічно жорсткі угруповання (зокрема, банди), «стадний інстинкт». Хто пам'ятає себе підлітком, той може продовжити цей перелік проявів, які найбільше властиві саме для другого психоінформаційного рівня.

3. Людина творчості

Разюча відмінність між ерудитом (Людиною–2) і творцем (Людиною–3) виявляється саме в нестандартних ситуаціях. Там, де ерудит переживає параліч і починає панікувати, Людина–3 відчуває натхнення: «Нарешті з'явилась справа, де я зможу проявити себе і свої здібності!».

Людина–3 у своєму житті менше покладається на знання фактажу, норм і правил; порівняно з Людиною–2 вона може бути менш ерудованою і навіть мати гіршу пам'ять. **Людина–3 більше довіряє своїй логіці, винахідливості, динамічності, інтелектуальній розкутості, відкрито-**

3 Рівень творчості
2 Рівень колективного досвіду
1. Рівень особистого досвіду

сті перед майбутнім. Її більше цікавлять не правила, норми і масиви показників, а принципи, концепції, логічні підходи. Її гасло: «Знання деяких принципів легко компенсує незнання деяких фактів».

Нерідко усталені норми і правила (такі приємні для Людини–2) Людина–3 сприймає як обмеження, кайдани, тюрму. **Вона прагне більшої свободи, адже лише у свободі вона може повною мірою проявити свої творчі потенції. Людина–3 не боїться невизначеного майбутнього, оскільки вірить у свою здатність знайти рішення будь-якої проблеми. Тому *Людина творчості* схильна до оптимізму і відкрита до новацій та змін.** Завдяки виходу на третій рівень вона здобуває динаміку, гнучкість, активність, ініціативність, розумову пластичність, вищу здатність до налагодження гармонійних людських стосунків. Це рівень зрілої людини.

4. Людина мудрості

Для першого рівня властивий хаос, який потребує зовнішнього впорядкування. Другий рівень впорядковує хаос і «запихає» його в зовнішні статичні схеми, правила, норми, закриті системи. Третій рівень надає їм динаміки, відкритості, здатності до вільного розвитку і необмежених трансформацій. **Четвертий рівень підпорядковує творчий імпульс універсальним принципам, не дає свободі перетворитися на сваволю, об’єднує суперечливі ініціативи в гармонійну цілісність, облагороджує творчий розум світлом мудрості і любові.**

Якщо Людина–3 завжди знайде вихід з халепи, то Людина–4 у неї просто не втрапить. Там, де Людина–3 застосовує свою потужну логіку для прийняття рішення, там Людина–4 вже може знати відповідь інтуїтивно. Це як у жарті про те, хто такі експерти: «Експерти — це люди, які вже не думають. Вони знають».

4 Рівень цілісності (мудрості)
3 Рівень творчості
2 Рівень колективного досвіду
1. Рівень особистого досвіду

Може скластися враження, що Людина–4 — це та ж Людина–3, лише мисляча більш системно і масштабно. Насправді дещо складніше. **Рівень–4 — це рівень стабі-**

льної гармонійної єдності людини з природою, суспільством і Богом. Можна сказати, що це рівень святості. Людина–4 здебільшого перебуває в стані безгрішності, оскільки «гріх» — це якраз те, що руйнує або послаблює згадану гармонійну єдність системи «людина» з надсистемою.

— Яким чином пов'язані святість і мудрість?

Завдяки святості людина відкрита до сприйняття інформації з «невидимого світу», вона знаходиться під опікою небесних сил, їй допомагають ангели і сам Господь Бог: «*Праведники завжди мудрі, бо вони — друзі Господа, живуть у його товаристві і навчаються Ним; ним, що є безконечною мудрістю*»[1].

Допомога згори зовсім не значить, що Людина–4 чує якісь «голоси» або має «видіння». Господь Бог не бажає лякати людину, він здебільшого діє дуже делікатно і невимушено. Просто в потрібний час людині приходить мудра думка, вона «випадково» знаходить потрібну книжку або людину, «випадково» складаються сприятливі обставини і т.п.

Можна сказати, що на відміну від Людини–3, яка діє передусім власною творчою волею, Людина–4 вміє пізнавати Божу волю і вписуватися в життєвий потік. Зі сторони здається, що такій людині просто щастить, що їй «усміхається доля», що вона увійшла у «світлу смугу» свого життя.

Треба сказати, що такий стан єдності з Богом можуть час від часу переживати люди всіх чотирьох рівнів. Проте **чим вищий рівень розвитку людини, тим легше їй розуміти Божі задуми і слідувати ним.**

Рівень–4 — це водночас рівень любові. Чому? Щоб бути здоровим, треба любити здоров'я. Щоб осягнути знання, треба любити знання. Щоб поєднатися з Богом, треба любити Бога. Любов — це те, що єднає земну людину з Небом. Саме тому в християнстві любов має ключове значення: «*І коли я говорю мовами людськими й ангельськими, а любові не маю, то я — мідь дзвеняча або кимвал гудячий! І коли маю дар пророкувати, і знаю*

---

[1] *Вальторта Марія.* Богочоловік. Том 1 / Пер. з нім. — Львів: Місіонер, 1999. — С. 26.

всі таємниці й усе знання, і коли маю всю віру, щоб навіть гори переставляти, та любові не маю — то я ніщо!»[1].

Людина–4 вже не потребує зовнішнього закону, оскільки вона підпорядковується вищому — Божому закону, який постійно лунає в її душі. Справжня свобода досягається лише на четвертому рівні. Її обов'язковими атрибутами є самодисципліна, відповідальність, святість.

4.3.4. Homo simplex і Homo duplex

Деякі дослідники звернули увагу, що людський вид ніби складається з двох підмножин або підвидів[2], які психологічно суттєво відрізняються одне від одного. **В термінах, які запропонував французький антрополог Марсель Мосс, це Homo simplex («Людина проста», «суцільна») і Homo duplex («Людина подвійна», «розділена»)**[3].

У масової «Людини простої» (яка становить переважну більшість людства) емоції і відчуття, розум і пристрасті нероздільно сплавлені одне з одним, злиті в єдиний конгломерат. Вона легко потрапляє під зовнішній вплив, всією натурою реагує на найменші враження — навіть не усвідомлюючи цього. Через такі особливості деякі антропологи називають її також «Людиною дифузною» або «конформною».

У другого підвиду, що зустрічається на порядок рідше — «Людини подвійної», — існує наче «психологічний двійник» або «внутрішній спостерігач», який забезпечує адекватну рефлексію — осмислення людиною передумов, закономірностей і механіз-

4 Рівень цілісності (мудрості)	**Homo-duplex**
3 Рівень творчості	
↑ Перехід 2–3 ↑	
2 Рівень колективного досвіду	**Homo-simplex**
1. Рівень особистого досвіду	

---

[1] Перше послання св. апостола Павла до Коринтян, 13.1–2.

[2] Термін «підвид» тут і далі по тексту вживається в розумінні, прийнятому в систематиці, — як таксономічна категорія рангом нижче виду.

[3] *Mauss M.* Sociologie et anthropologie, P.U.F., Paris, 1973, p. 306.

мів власної діяльності. Рефлексія — це здатність володіти самим собою як предметом; «*здатність вже не просто пізнавати, але пізнавати самого себе; не просто знати, а знати, що знаєш*»[1]. При зовнішньому спостереженні «Людина подвійна» виділяється особливою схильністю до самоконтролю, вмінням панувати над власними інстинктами і пристрастями, здатністю раціонально організовувати своє життя.

Навіщо ми згадали про ці людські підвиди? Річ у тім, що Homo simplex відповідає першому і другому психоінформаційному рівню, а Homo duplex — третьому і четвертому. **Найбільший еволюційний бар'єр долається при переході з другого рівня на третій.** Людина–1 і Людина–2 — це два рівні розвитку Homo simplex, так само Людина–3 і Людина–4 — два рівні розвитку Homo duplex. Здатність до ефективного самокерування (підпорядкування внутрішньому закону) з'являється на третьому рівні і досягає довершеності на четвертому.

4.3.5. Типологія великих рас

Досі ми розглядали рівні розвитку на прикладі людських особистостей. Але ця вертикальна типологія властива всім психоінформаційним системам, у тому числі — людським расам.

ДЛЯ РАСИ ПЕРШОГО РІВНЯ (рівня особистого досвіду) характерне відчуття невіддільності людини від навколишнього світу, ірраціональність, висока соціальна однорідність (слабка соціальна структурованість), здатність ефективно діяти лише на основі особистого досвіду, вчитися методом власних спроб і помилок. В цілому ці особливості найбільше притаманні чорній расі, яка найкраще виражає ідею злиття людини з природою. Тож не випадково, що у видах спорту, які найближчі до способу життя давньої людини (напр., бігу на довгі дистанції), негроїди часто досягають найвищих спортивних показників. Негритянська музика — це дуже земна музика, і за це ми її любимо.

Ще раз наголосимо, що йдеться про расу в цілому —

---

[1] *Тейяр де Шарден Пьер.* Феномен человека. — М.: Наука, 1987. — С. 136.

як життєво важливу підсистему для повноцінного існування людства та його нормального еволюційного розвитку.

Серед негроїдів є люди всіх чотирьох психоінформаційних рівнів, адже належність до тієї чи іншої раси не визначає рівень особистого розвитку конкретної людини. Проте в цілому чорна раса — це раса–1 з притаманними їй емоційністю, безпосередністю, імпульсивністю, зниженою здатністю до систематичної праці. Відомий жартівливий вислів «працюють як негри» — це очевидний нонсенс. Негроїди схильні працювати лише для забезпечення мінімального рівня існування. Якщо ж він досягнутий, то вони з великим задоволенням насолоджуватимуться своїм дозвіллям і будуть при цьому цілком щасливими. Ця дитяча безпосередність значною мірою втрачена представниками жовтої і білої рас. Здатність радіти малому і перебувати у найтіснішому зв'язку з природою — це те, чому можна повчитися у негроїдів.

Расі, яка в цілому перебуває на першому рівні, надзвичайно важко створювати стабільні державні утворення. Саме з цим пов'язана наведена вище риса нащадків священної матері Ліди: «їхній соціальний устрій — хаотична анархія». Тому в плані соціальної організації негроїди, безумовно, потребують допомоги вищих рас. Подібно до дітей, які потребують допомоги дорослих в організації і захисті їхнього дитячого життя — такого яскравого, емоційного і безпосереднього.

ДЛЯ РАСИ ДРУГОГО РІВНЯ (рівня колективного досвіду) вже властиве відчуття більшої виділеності людини з природного оточення. У неї суттєво вища здатність навчатися на основі чужого досвіду, вміння ефективно застосовувати колективний досвід, соціальні норми, технологічні стандарти. Звідси особливий традиціоналізм, схильність до зрівнялівки, колективізм за принципом «великого мурашника», механічна дисциплінованість. На цьому рівні присутня вища (порівняно з першим рівнем) соціальна структурованість, розвинена здатність до створення статичних ієрархізованих державних утворень з тенденцією ігнорування індивідуальних людських особливостей та здібностей.

Описані якості найбільш властиві жовтій расі, яка

найкраще виражає ідеї колективізму, традиціоналізму, незмінності. Характерним прикладом можуть бути японці. Відомо, що їхні економічні успіхи пов'язані не стільки з власними відкриттями, скільки з умінням використовувати напрацювання європеоїдів, зокрема, шляхом масштабного придбання патентів та ліцензій. Яскравою ілюстрацією є й «азіатський спосіб» ведення переговорів: вони приходять вже з готовим рішенням, випрацюваним колективно. Якщо ж ця «домашня заготовка» не спрацьовує, тоді вони повертаються додому і формують нову «заготовку». Вони не ризикують оперативно приймати нестандартні рішення, оскільки це суперечить способу мислення, притаманному расі другого психоінформаційного рівня. Цьому типу мислення відповідає і азіатський спосіб службового зростання за принципом «чим старіший, тим старший». Для європеоїдів він видається примітивним, але для раси–2 — це найефективніша модель.

Жовта раса, наприклад, в особі китайців і японців, показала свою здатність до створення достатньо стабільних державних структур. Їхня характерна риса — надзвичайна статичність і кастова розчленованість. Нерідко це жорсткі авторитарні і тиранічні режими. В цьому плані жовта раса неначе уособлює підлітковий вік людства, з властивими для підлітків здатністю до швидкого «збивання» в достатньо жорсткі угруповання, схильністю до максималізму і немотивованих проявів жорстокості. Жовта раса потребує допомоги з боку білої раси в плані розвитку толерантності, терпимості, милосердя, інтелектуальної гнучкості, активізації творчого начала, хоча їхня підліткова впертість і затятість цьому може серйозно заважати.

ДЛЯ РАСИ ТРЕТЬОГО РІВНЯ (рівня творчості) є характерною здатність до ефективних нестандартних дій, до творчості, до раціонального прорахування причинно-наслідкових зв'язків, відкритість до нового, несподіваного, нетрадиційного. Звідси повага до людських здібностей та індивідуальних особливостей, повага до людської свободи і прагнення до змін. На цьому рівні виявляється висока соціальна динаміка, різноманітність і структурованість, велика кількість новацій, які можуть бути як позитивними, так і негативними.

Описані якості найбільш властиві білій расі, яка най-

добре (хао)

好

女 жінка (ню)

子 син (дзі)

Китайське ідеографічно-фонетичне письмо

краще виражає ідеї необмеженої творчості, нестандартного мислення, свободи, нестримного розвитку і соціальної різноманітності. Тож не випадково, що життєві зміни сприймаються жовтою расою як загроза («*Щоб ти жив у часи змін!*» — характерне східне прокляття), а білою — як благо («*Хоч би й гірше, аби інше*», — характерне українське прислів'я).

Ми вже говорили, що другий рівень — це рівень ерудиції, а третій — це рівень логіки. Різниця між «ерудицією» жовтої раси і «логікою» білої раси яскраво виявляється у системі письма. **Для досконалого володіння писемною китайською мовою потрібно знати понад 10 тисяч ієрогліфів** (всього у китайській мові їх близько 50 тисяч). Очевидно, що раса, яка здатна запам'ятовувати такі величезні масиви інформації, повинна володіти специфічним мисленням. Не менш вражаючими є описи культу предків у давніх монголів, який був головною складовою їхньої релігії. У монголів цілком нормальним вважався стан, коли людина пам'ятала описи понад сотні своїх предків.

Для білої людини така здатність до запам'ятовування вважається винятковою. **Вона більше покладається не на накопичення фактів, а на *свою логіку* і випрацювані правила.** В цілому це ефективніший шлях. Наприклад, європейське алфавітне письмо не потребує запам'ятовування десятків тисяч ієрогліфів — достатньо знати чотири десятки знаків і не дуже складні правила їх застосування.

гора (шан)

піктографія

проміжна форма

山

сучасне написання

Китайське письмо від піктограми до ідеограми

І алфавітне, і ієрогліфічне письмо походять від найдавнішого піктографічного письма (від лат. pictus — розмальований), яке полягає у зображенні предметів, понять і подій спрощеними умовними знаками, схемами, малюнками. **Жовта раса пі-**

шла шляхом збільшення кількості піктограм і спрощення їх до т.зв. «ідеограм» — знаків, які не відтворюють мову, а служать нагадуванням, підказкою для особи, яка сприймає повідомлення. **Біла раса пішла протилежним шляхом**, який краще відповідає її типу мислення, — почала зменшувати кількість знаків, але збільшувати кількість правил щодо їх застосування. Тобто проблема великої кількості знаків була подолана застосуванням нової якості, а саме — логіки.

Динамічність і творчість третього рівня самоорганізації несе як великі можливості, так і великі небезпеки. Технологічна могутність білої раси та її нестримна, морально необмежена активність, особливо в її американізованому варіанті, поставила людство на межу самознищення. Тому з білою расою пов'язані як найбільші загрози для людства, так і найбільші його надії на подолання глобальної кризи і здоровий розвиток у новій планетарній ситуації.

З логіки еволюційного розвитку людства як глобального біосоціального організму випливає, що наступним кроком буде перехід людства на четвертий психоінформаційний рівень.

ЦЕ МОЖЕ ВІДБУТИСЯ ЛИШЕ ОДНИМ ЄДИНИМ СПОСОБОМ: ЧЕРЕЗ НАРОДЖЕННЯ РАСИ ЧЕТВЕРТОГО РІВНЯ — РАСИ–IV.

4.3.6. Універсальний механізм расоутворення

Ми вже розповідали про відомий науковий експеримент, в результаті якого відбувся однозначний поділ жаб'ячої породи на дві групи: «розвинених» і «відсталих» (див.: 4.1.5. «Жаба в казані»). «Відсталі» тихо зварилися в казані, навіть не зрозумівши, що, власне, відбулося. «Розвинені» були виділені з основної маси і отримали звільнений «відсталими» життєвий простір для розвитку як нова раса.

Щось подібне нині відбувається з людством. «Глобальний казан» вже закипає, часу обмаль. Тому треба якнайшвидше зрозуміти закономірності расоутворення і вчасно «вистрибнути» у нову екологічну нішу.

У словниках слово раса здебільшого виводять від

французького *rase* та італійського *razza*, що буквально означає «порода». Етимологічно це слово походить від прадавнього кореня «ра» («ар», «яр», «рус», «рос») — сонячний, божественний, блискаючий, світлий, русявий, чистий, красивий, радісний, ярий, сповнений життєвої сили.

Річ у тім, що первинно слово *раса* стосувалося лише білої раси. Нині воно використовується в ширшому сенсі — для позначення великої групи людей, що склалася історично і характеризується спільністю спадкових фізичних особливостей (будова тіла, колір шкіри, очей і волосся, форма голови, розріз очей тощо). *«Людські раси близькі до підвидів, тобто відмінності між ними незначні і людство являє собою єдиний біологічний вид»*[1].

— Що потрібно для виникнення нової раси?

По-перше, **виникнення нових спадкових психофізіологічних якостей**, які сприяють пристосуванню до навколишнього (в т.ч. соціального) середовища. Такого роду *«спадкова (генотипічна) мінливість зумовлена виникненням мутацій і їх комбінаціями при схрещуванні»*[2]. Нові якості з'являються внаслідок мутацій або змішувань між різними підвидами.

По-друге, **природний добір осіб, які є носіями цих якостей**. Найефективніший добір має місце під час еволюційних криз, пов'язаних з різкою зміною навколишнього середовища і неможливістю жити «по-старому». До речі, головна праця Чарльза Дарвіна (1809–1882), видана у 1859 році, називалася не зовсім так, як нас вчили у школі. Її повна назва — «Походження видів шляхом природного добору, або збереження вибраних рас у боротьбі за існування»[3].

По-третє, **закріплення нових якостей у групі, яка є їх носієм, шляхом схрещування між членами цієї групи**. Важливу роль при цьому відіграє географічна ізоляція цієї групи «нових» осіб від «вчорашніх», а та-

---

[1] *Реймерс Н.Ф.* Популярный биологический словарь. — М.: Наука, 1990. — С. 377.

[2] Там само. С. 193, стаття «Изменчивость».

[3] On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life. — http://www.literature.org/authors/darwin-charles.

кож наявність між ними фізіологічних чи психологічних бар'єрів. Тобто для виникнення раси потрібен достатньо ізольований від навколишніх теренів «расотворчий казан».

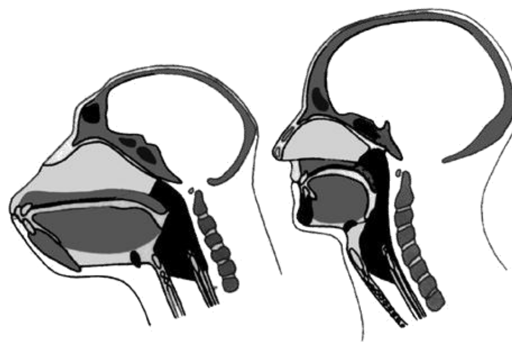
4.4. РАСА–І: Неоантропи

На думку більшості вчених, неоантропи (Homo sapiens sapiens[1]) як раса сформувалися приблизно 40 тисяч років тому в районі Близького Сходу, скоріше всього в Месопотамії з її тодішнім чудовим помірним кліматом. Імовірно, що вони виникли в результаті генних мутацій (про джерело цих мутацій ми поки що промовчимо)[2]. Головними мутаційними змінами неоантропів були:

1) прогресивніший череп (у т.ч. вища брахікефальність, яка сприяє кращій організації головного мозку) і пов'язана з цим така психічна новація, як

2) третя сигнальна система, яка уможливила повноцінне розкриття в земній людині феномену совісті як фундаментальної властивості людського духу і потужного чинника колективного виживання[3];

3) членороздільна мова (володіння Словом). Мова стала найпрактичнішим здобутком Людини і головним чинником ефективнішої соціальної організації, вищої здатності до злагоджених дій (на роботі, на полюванні, в бою, при плануванні робіт і бойових операцій), розвиненіших технологій і, загалом, більшої життєспроможності. Са-

Чому тварини не говорять. Для розвитку мовного апарату потрібна «видовжена глотка». Неоантропи стали першим у світі видом Homo sapiens, що оволодів мовою. Це сталося приблизно 40 тисячоліть тому

[1] Саме так антропологи позначають неоантропів як підвид Homo sapiens.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 24–25. Про енергетичні чинники генних мутацій див.: *Сергій Васильченко, Наталка Холодна.* 2015 рік // Перехід–IV, 1(3)–2000.

[3] Дет. див.: *Каганець І.* Політична антропологія // Перехід–IV, 2(7)–2001.

ме з народженням неоантропів пов'язане виникнення першої у світі мови, яка лежить в основі всіх мов світу[1].

Завдяки цим новаціям неоантропи набули суттєво вищої життєздатності і конкурентоспроможності порівняно з палеоантропами. В результаті такої переваги популяція неоантропів пережила неймовірний демографічний вибух і кількома потужними хвилями заселила всі доступні території Земної кулі.

До останнього літосферного зміщення (яке відбулося, ймовірно, близько 7562 р. до н.е.) на тодішньому Близькому Сході був м'який помірний клімат. Скоріше всього, **перша хвиля переселенців ринула в Африку**. Внаслідок змішування неоантропів з африканськими палеоантропами, пристосування до екваторіального клімату Африки і достатньо ізольованого розвитку у Південному расотворчому казані виникла негроїдна раса: «*Сьогодні з повною впевненістю можна сказати, що у формуванні негроїдної раси брали участь не лише кроманьйонці, неандертальці, представники підвиду Гомо еректус, а й інші палеоантропи, що населяли Африку і Середземномор'я*»[2]. Це була раса першого психоінформаційного рівня.

Друга хвиля пішла на схід — «у чудесні краї, де сходить Сонце». В результаті змішування неоантропів з азіатськими палеоантропами (передусім синантропами — носіями виразних монголоїдних ознак), пристосування до тропічного клімату Південно-Східної Азії та ізольованого розвитку у Східному расотворчому казані виникла монголоїдна раса як раса першого психоінформаційного рівня. Пізніше (орієнтовно, близько 24–20 тис. до н.е.) вона здійснила перехід на другий психоінформаційний рівень завдяки «вливанню свіжої крові» з боку європейських кроманьйонців: «*Перші кроманьйонці, що зайшли далеко на схід, були практично повністю асимільовані синантропами й іншими підвидами палеоантропів. У східному етнічному казані тих часів і народилась*

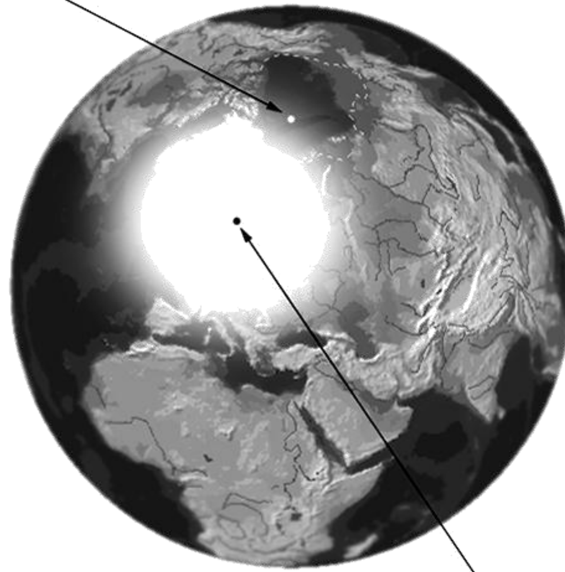
---

[1] *Дерягина М.А.* Эволюционная антропология: биологические и культурные аспекты. — М.: УРАО, 1999. — С. 185–188.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 51. Див. також: *Дерягина М.А.* Эволюционная антропология: биологические и культурные аспекты. — М.: УРАО, 1999. — С. 123.

раса монголоїдів»[1].

Третя велика хвиля вибухово зростаючої популяції неоантропів пішла у найважчому напрямі — на північ приблизно 35 тисяч років тому і дала початок білій, європеоїдній расі: *«Ми можемо вважати Центральну і Східну Європу не лише місцем постійного, багатотисячолітнього проживання русів-бореалів (європеоїдів. — **І.К.**), а й їх прабатьківщиною — тобто місцем, де вони сформувались і закріпилися як практично друга природна фаза-ступінь у розвитку суперетносу (неоантропів. — **І.К.**)»*[2].

Розселення неоантропів. Послідовність розселення першої людської раси після демографічного вибуху у 40 тис. до н.е.

Біла раса сформувалась у суворих умовах приполярної Європи («на льодовій кромці»), тому адаптація північних неоантропів тривала найдовше — приблизно до 25-го тис. до н.е.

Європейську локалізацію неоантропів умовно називають кроманьйонцями (за назвою антропологічної стоянки Cro Magnon у південній Франції), хоча точніше їх було б назвати русами[3], тобто білими, русявими. Це була раса другого психоінформаційного рівня.

В якості Північного (т.зв. Бореального) расотворчого казана виступило Північне Надчорномор'я[4] — територія від вкритих льодовиком К**ар**пат до ріки **Ра** (найдавніша назва Волги) і від **Ру**ського (Чорного) моря до північного (Валдайського) льодовика.

На цій достатньо ізольованій території сформувало-

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 51.

[2] Там само. С. 77.

[3] Саме так їх називає російський історик, етнолог і антрополог Ю.Д. Пєтухов.

[4] Обґрунтування цієї тези — далі по тексту.

ся ядро білої раси: «*Ядро базової європеоїдної раси від 5 до 10 тисяч років знаходилося в ізоляції, що дозволило йому випрацювати і закріпити свою прамову і свою ментальність, зберегти свої підвидові ознаки*»[1].

4.5. РАСА–ІІ: Європеоїди-бореали

4.5.1. Раса, тобто «чиста»

Північні неоантропи найменше змішалися з палеоантропами.

По-перше, холодні північні території були найменш заселені палеоантропами, тому й контакти з ними були найменш інтенсивними.

Homo sapiens sapiens (неоантроп), 1200–2000 см^3 40 тис. років — сучасність

Homo sapiens neandertalensis (палеоантроп),1000–1500 см^3 150–25 тис. років тому

Пітекантроп, 800–1100 см^3 1,5 млн. — 100 тис. років тому

Австралопітек, 400–600 см^3 4–1 млн. років тому

Шимпанзе, до 400 см^3 від 15 млн. років тому

Еволюція черепа від шимпанзе до людини

По-друге, світла пігментація неоантропів, яка виникла внаслідок генної мутації і стала домінантною ознакою в умовах дефіциту сонячного світла, сприяла чіткому розділенню на «своїх» і «чужих», створила суттєвий міжрасовий бар’єр. Усе світле стало вважатися своїм, добрим, красивим[2], божественним, а все темне — чужим, злим, поганим, небезпечним, потворним, демонічним. У свідомості білої людини цей фундаментальний архетип існує й досі. Тому словом «раса», що можна перекласти як «сонячна чистота», первинно називалася саме біла раса як найменш змішана з палео-

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 25.

[2] Навіть у чорноволосих і чорнооких італійців збереглося з латини «бела дона» (прекрасна дама), де латинська «бела» походить від індоєвропейського «біла», тобто одночасно і біла, і красива.

антропами.

На думку багатьох дослідників, унаслідок схрещування згаданих двох підвидів Homo sapiens — палеоантропів і неоантропів — виникало життєздатне потомство.

Разом із тим достеменно відомо, що їх поведінка відрізнялася — у них була різна ментальність: *«І одним, і другим було властиво турбуватися про немічних і хворих членів суспільства, ховати померлих. Однак на стоянках неандертальської людини виявлені у величезній кількості залишки осіб їхнього підвиду, насильно умертвлених, з розтрощеними черепами і «мозковими» кістками, що однозначно говорить про значне поширення серед неандертальців канібалізму. Ця внутрішня особливість підвиду мала надзвичайно стійкий характер протягом багатьох десятків тисячоліть.*

Велика Мати Всесвіту. Мистецтво європеоїдів Центральної Європи, 25 тис. до н.е. Символ жіночого начала Всесвіту — Велика Матір-Природа, добра і любляча, але водночас сліпа і тому жахаюча. Для підкреслення цього Велика Матір зображалася без обличчя як сліпа, глуха і німа

Уже пізніше дослідники неодноразово стикались і стикаються досі з канібалізмом в середовищі африканських, полінезійських негроїдних племен і, в меншій мірі, з пережитками канібалізму в окремих монголоїдних народів і народностей (зокрема, ритуальним поїданням людської печінки японськими самураями і т.п.).

Дані антропології свідчать, що найбільше число підвидових ознак неандертальців (черепна коробка видовжена у відношенні "обличчя – потилиця" і нижча, широке обличчя, низький і часто спадистий лоб, приплюснутий ніс з широкими отворами, висунута вперед нижня частина обличчя, скошене назад підборіддя, масивний кістяк, особливості бу-

дови тіла тощо) збереглося в негроїдній і монголоїдній расах.

У європеоїдній расі подібні ознаки практично непомітні (за винятком вторинних ознак у представників середземноморських підрас європеоїдної раси, проте вони мають значно пізніше походження)»[1].

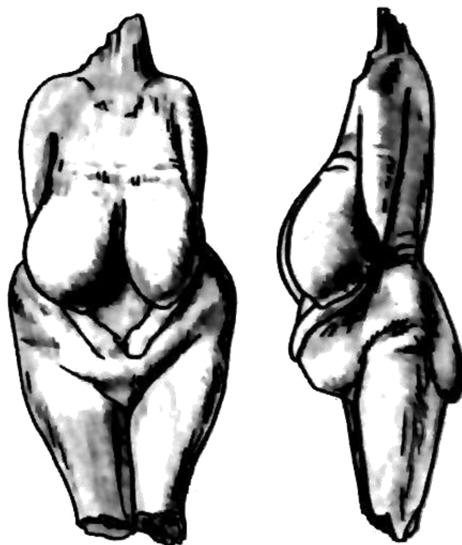
4.5.2. Бореальна мова

Біла раса, як найбільш прогресуюча лінія неоантропів, досягла найбільших успіхів у розвитку первісної мови. Північна — бореальна — мова формувалася одночасно з бореальною расою.

— Коли виникла ця мова?

«Зародження і формування мови є процесом складним і не має певної дати свого початку. І все ж цілком очевидно, що рання бореальна прамова існувала вже в 35–30 тис. до н.е.»[2].

Вірогідно, важливою подією в житті бореалів було те, що вони навчилися вимовляти звуки «а» і «о» (з’ясовано, що ці звуки були принципово недоступними для палеоантропів[3]), а пізніше і звук «**р**» — найбільш дзвінкий, вібруючий, енергійний. Можливо, що при цьому у них виникала така ж радість, як і у сучасних дітей, коли вони починають вимовляти цей звук і застосовувати його де треба і де не треба.

Жіноча фігурка з мамонтового ікла.
Пізній палеоліт, Костенки–1 (30–20 тис. до н.е.)

Оскільки освоєння цих звуків було чимось надзвичайним, то слова зі звуками «р», «а», «о» бореали почали використовувати для позначення всього **ра**дісного, світлого (**ру**сявого,

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 20–21.

[2] Там само. С. 31.

[3] *Дерягина М.А.* Эволюционная антропология: биологические и культурные аспекты. — М.: УРАО, 1999. — С. 185.

яркого), чистого (**ра**сового, п**ор**одистого), ен**ер**гійного (**яр**ого, уд**ар**ного, **ра**зячого), бойового (сам**ар**а), сонячного і божественного (**Ра**, **Ар, Яр, Яр**ило)[1].

За даними антропології, приблизно у 25 тис. до н.е. біла раса (а отже, і бореальна мова) вже сформувалася, тобто витворився підвид, добре пристосований до природно-кліматичних умов свого проживання.

Після вдалого пристосування у більшості випадків починається стрімке зростання населення і його поширення на нові землі. І справді, «*у 25–15 тисячоліттях до н.е. ми зустрічаємо кроманьйонців повсюдно від Піренеїв до Камчатки і від льодовиків на Півночі до південних околиць Африки (стоянка Нельсон-бей)*»[2]. Водночас, тобто починаючи з 25 тис. до н.е., популяція неандертальців у Європі різко скорочується. На думку дослідників, однією з причин цього були війни між неандертальцями і європеоїдами-кроманьйонцями.

Невеликі збройні сутички мали місце і між самими європеоїдами. Проте, згідно з даними археології, на бореальному етапі європеоїди не вели братовбивчих війн. Потужним стримуючим чинником була спільна мова. Ворожнеча між носіями бореальної священно-ритуальної мови була заборонена жерцями. «*Війни велись з прикордонними племенами неандертальців, представниками Гомо еректус, змішаними племенами, тобто з "чужими, темними, поганими, німотними"*»[3].

По мірі розселення від расотворчого центру до периферії зростало змішування з місцевими палеоантропами. Водночас у самому центрі, завдяки значному перевищуванню народжуваності над смертністю, підтримувався розвиток «чистої лінії» — відбувався «чистий процес»[4]. Подібно до чистої води поблизу джерела, з

---

[1] По мірі віддалення від Бореального центру до периферії дзвінкий звук «р» вимовляється все гірше, наприклад, французи, німці і євреї гаркавлять, а англійці та американці його взагалі не вимовляють.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 30.

[3] Там само. С. 73.

[4] Про розвиток «чистого процесу» в Україні див. розділ 2 «Генеалогія України».

якого бере початок озеро. Крім того, навколишні споріднені племена створювали своєрідний «етнічний кокон», який служив додатковим захистом від змішування.

Ядро білої раси витворилось у приполярному (до літосферного зміщення) Північному Надчорномор'ї, куди прийшла північна хвиля неоантропів. Згодом бореали опанували всю територію навколо Руського (Чорного) моря — т.зв. Циркумпонтійську зону. Далі вихідці з Півночі почали заселяти теплий Близький Схід і Месопотамію (батьківщину неоантропів), витісняючи з цих «райських» територій місцевих первинних неоантропів.

Бореали мали достатньо сили для оволодіння цими землями, оскільки були розвиненішими за неоантропів-автохтонів. Як пише Юрій Пєтухов, у 25 тисячолітті до н.е. європеоїди, зберігаючи основні ознаки неоантропів, вже суттєво відрізнялися і від своїх пращурів, що 10 тисячоліть перед тим проживали на Близькому Сході, і від своїх родичів-сучасників, які проживали на тій самій прабатьківщині. Кілька тисячоліть безперервного руху — руху у постійній боротьбі за виживання — перетворили колишніх «розніжених» мешканців помірної зони на невибагливих, витривалих і надзвичайно стійких сіверян[1]. Імовірно, що через якийсь час більша частина європеоїдного населення проживала вже на територіях Малої Азії, Близького Сходу і Месопотамії.

Головними причинами особливої життєздатності європеоїдів були:

1) найбільш якісний вихідний людський матеріал (найвища чистота неоантропів через мінімальні змішування з неандертальцями);

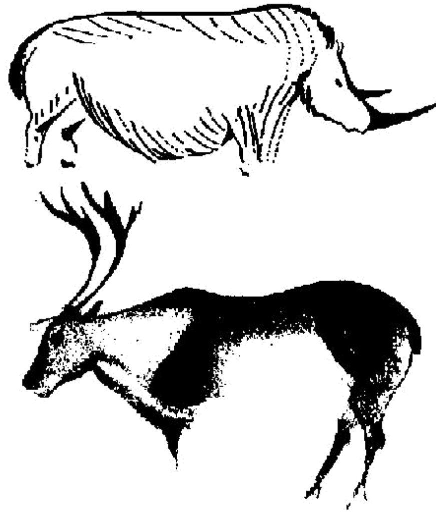
2) найбільш жорсткий природний добір в умовах приполярної Європи.

4.5.3. Культурна однорідність

Починаючи з 25 тис. до н.е. європеоїди пережили демографічний вибух і протягом кількох тисячоліть заселили величезні простори Євразії, а також, меншою мі-

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 58.

рою, Африку. Про це свідчать не лише залишки їхніх скелетів, а й мистецтво.

Зразки верхньопалеолітичного мистецтва

Дивовижно, але печерний живопис і скульптури цього періоду, незважаючи на величезні відстані, творилися за одними канонами і неначе несуть на собі відбиток руки одного майстра, однієї школи (прояв расової психології другого, нормативного рівня розвитку).

Узагалі, європеоїди-кроманьйонці 25-го тисячоліття до н.е. були значно розумнішими, ніж нам здається. Відомо, що в ті часи вони вже мали розвинену систему магічних обрядів, для здійснення яких будували спеціальні святилища, оздоблені витворами первісного мистецтва. Треба визнати, що деякі палеолітичні малюнки виглядають цілком сучасно і навіть професійно.

На той час вже існували музичні інструменти: духові (флейти), ударні (барабани) і струнні. Наприклад, на стоянках Подніпров’я відкрито чотири флейти, одна з яких мала дуже складну на той час конструкцію з шістьма отворами для видобування цілої гами звуків[1].

Видатний антрополог Хведір Вовк у Мізині над Десною розкопав селище, де знайшов кістки мамонта, північного оленя, багато крем’яного знаряддя та виробів з мамонтової ікловини. Між останніми особливо цікаві орнаментовані ритим меандром[2] браслети, а також єдині такого роду у світі стилізовані фігурки пташок і тварин. Знахідка датована 25–20 тисячоліттями до н.е. («Енциклопедія українознавства», том IV, с. 1514)[3].

У районі Сунгиря (200 км на схід від Москви) знайдено кісткові рештки вождя одного з бореальних родів. *«Це було багате поховання 24-го тисячоліття — мабуть,*

---

[1] *Чмихов М.О.* Давня культура: Навч. посібник. — К.: Либідь, 1994. — С. 55.

[2] Меандр — геометричний орнамент у вигляді безперервної ламаної лінії зі звивинами під прямим кутом.

[3] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 15.

*одне з перших воістину царсько-княжих поховань, що поклало на багато тисячоліть вперед традицію поховання правителів родів і держав древніх русів (європеоїдів-бореалів. — **І.К.**) та їх наступників*»[1].

У Костенках під Воронежем знайдено залишки величезного приміщення площею 600 кв.м, датованого 18–15 тис. до н.е. (періоду часткового потепління і розквіту Оріньяко-Солютрейської археологічної культури); приміщення мало 9 вогнищ для обігріву, святилище (прикрашене скульптурами жінок, мамонта, ведмедя, печерного лева), склади для продуктів та зброї, майстерню з примітивними верстатами з великих кісток мамонтів. Мешканці поселення вже добре вміли шити одяг — зі знайдених статуеток видно, що вони одягалися в добре припасовані хутряні комбінезони з капюшонами[2].

Таким чином, європеоїди 25–15 тис. до н.е. вже мали достатньо розвинену культуру і непогано облаштовані поселення. Сучасні дослідники звертають увагу на те, що «*у Північній Африці і на Близькому Сході постійних і довготривалих поселень, які належать до цього періоду, не знайдено, тамтешні мешканці продовжували вести чисто кочове життя — що не зайве врахувати тим, хто звик вважати цей регіон єдиним і унікальним вогнищем людської культури*»[3].

4.5.4. Расова чистота і міжрасові змішування

З погляду вертикальної типології, формування в районі Близького Сходу і Месопотамії популяції неоантропів у 40 тис. до н.е. означало освоєння Людиною першого (базового) психоінформаційного рівня розвитку. Формування білої (кроманьйонської) раси було переходом на другий психоінформаційний рівень. Пізніше змішування кроманьйонців, що пішли на схід, з монголоїдами дозволило «підтягнути» останніх на другий, «нормативний» рівень. Іншого способу просто не було, оскільки «*перенесення вищої цивілізації на нижчі раси можливе лише*

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 65.

[2] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 47.

[3] Там само.

шляхом змішування крові, причому має відбутися злиття з елементами обдарованішої раси. Простого економічного і психологічного дотику недостатньо, щоб викликати тривалі розумові перетворення. Сила ідей розбивається об органічну обмеженість природного обдарування»[1].

Повторимо, що формування бореальної (європеоїдної) раси супроводжувалось стрибком на другий психоінформаційний рівень. Як ми вже говорили, це стало можливим завдяки чистоті вихідного людського матеріалу (мінімальними змішуваннями з палеоантропами) і найбільш жорстким умовам природного добору.

Зі всього сказаного вище випливають два важливі висновки.

1. Для нормального розвитку людського роду потрібна наявність двох протилежних процесів: а) розвиток чистої лінії (раси) і її зростання; б) міжрасові змішування. **При цьому територія расотворчого казана виступає в ролі расово чистого еволюційного центру, а навколишні території, на яких відбуваються змішування, — в ролі еволюційної периферії.**

2. Перехід на наступну вищу сходинку психоінформаційного розвитку потребує формування нової раси.

4.5.5. Примордіальна Традиція

Перехід на другий рівень відкрив перед європеоїдами принципово нову можливість, яка у неоантропів знаходилась у зародковому стані. Йдеться про спроможність свідомого контакту з Творцем. Сутність цього феномену ми розкриємо у наступних публікаціях, а поки лише скажемо, що важливим моментом цього контакту була (і є досі) здатність доступу («підключення») людини до Загального інформаційного поля («Ефірних хронік», «Хронік Акаши»[2] або «Книги Господньої»). Саме з такого роду підключенням пов’язані феномени яснобачення, телепатії, одкровення тощо.

Ця мутаційна зміна, базована на реалізації потенцій

---

[1] *Вольтман Людвиг.* Политическая антропология. (1903 г.): Пер. с нем. — М: Белые альвы, 2000. — С. 246–247.

[2] Akasha — Ефір, п’ятий елемент герметизму (quinta essentia), первинний елемент, з якого походять решта чотири («земля», «вода», «повітря», «вогонь»).

Третьої сигнальної системи (див. «4.4. РАСА–I: Неоантропи»), дозволяла отримувати знання «неземного» походження у вигляді образів та інтуїтивних ідей (завдяки Третій сигнальній) і розуміти їх (завдяки Мові). **Саме тому «Слово» — це і мова, і знання, і наука.** Володіння Словом було головною відмінністю європеоїдів. У цьому сенсі вони були «галами» і «слов'янами»[1] — носіями мови і вищих знань (про виникнення суперетносу слов'ян див.: «2.3.6. Слов'яни — гали нової епохи»).

Здатність «підключатися» до згаданої «Вселенської бібліотеки» є дарованим згори додатком до можливостей другого психоінформаційного рівня, особливою Божою ласкою, яка значно прискорила розвиток людства. Нагадаємо, що другий рівень, на відміну від першого, дозволяє ефективно засвоювати і застосовувати чужий досвід (див.: «4.3.3. Психоінформатика і вертикальна типологія»).

Знання «неземного» походження, що дійшли до нас з мороку тисячоліть, позначаються терміном Примордіальна Традиція[2] (тобто «первинна традиція»).

— Що про неї відомо?

По-перше, те, що ці знання не могли бути створені тодішніми людьми, дуже часто в них навіть не було для цього практичної потреби (наприклад, знання про відстань від Землі до Сонця чи алгебраїчні рівняння з кількома невідомими). Принципи Аюрвіди (відичної медицини) — це принципи медицини майбутнього, до якої лише підбирається сучасна наука. Інший приклад — знання про космічні цикли та їх тривалість, уявлення про Сина Божого як іпостась Святої Трійці, здатну безпосередньо контактувати з людьми. Вищою формою цього контакту мало бути прийняття Сином Божим людського тіла від земної матері. Реконструкція стародавніх міфів приводить до ви-

---

[1] «Слов'яни» початково значило «ті, що виразно, зрозуміло говорять», на відміну від «німців» — «тих, що неясно говорять». Див.: *Цыганенко Г.П.* Этимологический словарь русского языка. — К., 1989. — С. 383.

[2] Примордіальна Традиція — система високих знань неземного походження, яка стала духовним фундаментом білої раси і європейської цивілізації.

сновку, що завдяки «Ефірним хронікам» багато тисячоліть тому вже було відомо про майбутній прихід Спасителя.

По-друге, *«існують достовірні свідчення про те, що Примордіальна Традиція нинішнього циклу прийшла з гіперборійських регіонів»*[1]. Гіпербо́рією[2] називали Північне Надчорномор'я, яке стосовно Месопотамії (батьківщини неоантропів) до літосферного зміщення знаходилося точно на півночі, «на льодовій кромці» (в античні часи з Гіпербо́рією ототожнювали Скіфію).

По-третє, за твердженням Рене Генона, корені Примордіальної Традиції сягають в минуле на 25 тисячоліть. Це збігається з нашим уявленням, що вихід на другий психоінформаційний рівень відкрився лише тоді, коли біла раса в цілому завершила своє формування. Саме в цей час вона досягла фізичних і психічних параметрів, необхідних для засвоєння і збереження Знань.

4.5.6. Перша і друга хвилі «русявої діаспори»

Як ми вже знаємо, починаючи з 25 тисячоліття до н.е. починається перша хвиля стрімкого розселення європеоїдів («кроманьйонців», «русів-бореалів») в усіх доступних напрямках. Володіючи значною перевагою у розвитку, вони легко проходили через середовище місцевих народів. У результаті протягом історично короткого часу практично вся Євразія (за винятком Південно-Східної Азії) стала європеоїдною. Нагадаємо, що *«у 40–10 тисячоліттях ні в Сибіру, ні в Середній Азії, ні на півострові Індостан монголоїдів не було. Вони з'являться там значно пізніше. І тому, коли йдеться про стоянки палеоліту, мезоліту і навіть неоліту на Далекому Сході, у Прибайкаллі, на Уралі, в Семиріччі, на Тібеті, у долинах Інду, то маються на увазі виключно європеоїди і, частково, європеоїдно-неандерталоїдні метиси, тобто змішані протоетноси. З цієї причини ми цілком обґрунтовано говоримо*

---

[1] *Генон Рене.* Кризис современного мира. — М.: Арктогея, 1991. — С. 29.

[2] ГіперБо́рія (буквально — «Вища Бо́рія») — в уявленні давніх греків легендарна країна, планетарний духовний центр. У грецькій міфології *Борей (Бореас, Борієць)* — бог північно-східного вітру, *Борисфен* (стародавня назва Дніпра) — «Борійський потік».

Зображення бізона. Наскельний розпис з печери Ляско, Південна Франція, 13–9 тис. до н.е.

про існування у верхньому палеоліті (тобто у 35 тис. — 8 тис. до н.е. — ***І.К.****) другого етнічно-культурно-мовного ядра русів-бореалів у Сибіру, третього — в Середній Азії, четвертого — в долині Інду»*[1].

Друга потужна хвиля розселення європеоїдів припадає на 15–8 тисячоліття до н.е. Цілком можливо, що воно було викликане демографічним вибухом унаслідок тимчасового потепління 18–15 тис. до н.е. і наступним похолоданням з новим наступом скандинавського льодовика. Цей етап добре простежується завдяки тому, що європеоїди оволоділи культурою «геометричних мікролітів». Це маленькі кам'яні ножоподібні пластини у формі трапецій, трикутників, ромбів. З них виготовляли надзвичайно гострі і міцні ножі, тесаки, наконечники списів, гарпуни, серпи тощо. Технологією мікролітів володіли виключно європеоїди: «*Вони є всюди, де живуть індоєвропейські народи, але їх немає там, де немає цих народів*»[2]. Крім того, «*карта поширення геометричних мікролітів точно збігається з поширенням сільського господарства*», — очевидно, через те, що саме з гострих як бритва мікролітів виготовляли первісні серпи[3].

Поселення європеоїдів 12–9 тис. до н.е. (протоміста Зарзі, Заві Чені, Шанідар) — носіїв культури геометричних мікролітів, виявлені в горах Загросу (північний Ірак). Уся організація їхнього життя говорить про тісний зв'язок з їхньою північною батьківщиною: «*У Зарзі знайдені матеріали, які дозволяють говорити про прихід носіїв цієї археологічної культури з півночі, із-за Кавказу — з руських сте-*

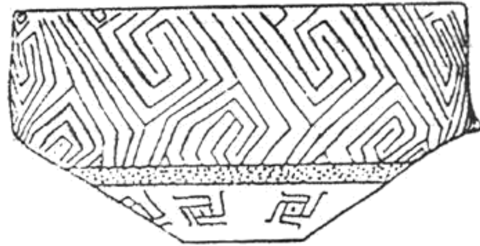
[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 74.

[2] *Матюшин Г.Н.* Археологический словарь. — М.: Просвещение, 1996. — С. 79. «Индоевропейцы».

[3] Там само. С. 146–147. «Микролиты».

пів»[1]. *«Тут маються на увазі степи Північного Надчорномор’я — землі, з незапам’ятних часів заселені русами-бореалами і пізніше русами-індоєвропейцями»*[2].

Свастична традиція білої раси.
Браслет 26 тис. до н.е. з Мізина (Україна) і чаша 6 тис. до н.е. із Джан Хасана (Анатолія). Той самий свастичний узор, характерний для білої раси. Ці предмети розділяє 20 тисячоліть, але вони виготовлені в одній традиції. Внизу — узор з традиційної української вишиванки

Загальновизнаним науковим фактом є те, що першим містом в історії людства був Єрихон (Ярихон, Яригон) — нинішній Ярихо в Палестині. Значно рідше згадується інший твердо з’ясований факт — **Ярихон з 9 тис. до н.е. заселяли європеоїди-бореали, які безроздільно панували на Близькому Сході до появи на цих територіях семітів наприкінці 2 тис. до н.е.** Мешканцями Ярихону були «*європеоїди достатньо високого зросту, які мали “кроманьйонську” комплекцію. Дані антропології дозволяють зробити висновок, що вони не мали домішок неандертальців. Усього в місті проживало не менше 3 тисяч людей. Вони вже вели достатньо розвинуте сільське господарство (вирощували пшеницю, ячмінь, виноград, інжир та інше), займалися полюванням. Їм вдалося одомашнити газель, буйвола, дикого кабана (прасеміти і семіти не вміли обробляти свиняче м’ясо і тому ніколи свиней не розводили; свинарство є ознакою індоєвропейської культури тваринництва). Вели торгівлю зерном, коштовним камінням, сіркою. Розкопки показали прямий*

---

[1] *Мелларт Дж.* Древнейшие цивилизации Ближнего Востока. — М.: Наука, 1982.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 83.

зв'язок культури місцевих європеоїдів з культурою європеоїдів-бореалів. Фактично Ярихон був форпостом тодішньої цивілізації»[1].

Сьогодні Ярихон розкопано не більше ніж на 12%. Подальші дослідження першого міста європеоїдів-бореалів заморожені. Річ у тім, що всі археологічні розкопки на Близькому Сході протягом останніх десятиріч проводяться і фінансуються в рамках «біблійної археології», тобто пріоритет надається об'єктам з історії юдейсько-семітської етнічної групи. Якщо ж дослідники виявляють городище, селище, стоянку, місто індоєвропейців, то розкопки заморожуються і навіть вже отримані відомості не публікуються у наукових виданнях. Отримати ліцензію на розкопки археологічних культур індоєвропейців у наш час практично неможливо. На це існує негласна заборона. Сьогодні Ярихо-Єрихон передано під юрисдикцію Палестинської автономії. Вже розкопане навіть не законсервували, башти Ярихо, це перше і основне диво світу, віддані на руйнування і знищення[2].

Єрихон — перше місто європеоїдів на Близькому Сході, але далеко не єдине. «*На землях нинішньої Палестини, Сирії, Іраку, Ливану, Йорданії, частково Ірану і Туреччини існувало багато вогнищ культури, землеробства, виробництва, які можна вважати археологічними культурами єрихонського типу*»[3].

4.5.7. Бореальний духовний центр

Після сформування білої раси у 25 тис. до н.е. частина європеоїдів-бореалів залишилась у своєму «етнічному лігві» — Північному Надчорномор'ї (Борії), а більша частина розійшлась по всій Євразії. Незважаючи на тисячі кілометрів, що їх розділяли, біла раса протягом десятків тисячоліть розвивалась як нерозривна цілісність. **Це досягалося, на думку дослідників, завдяки наявності єдиного духовного центру — святилища в гротах Кам'яної Могили на річці Молочній[4] поблизу иниш-**

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 100–106.

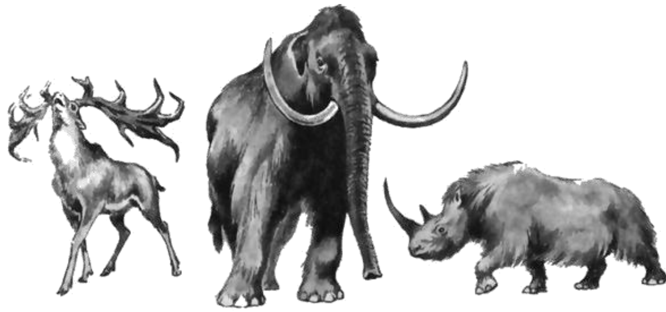
[2] Там само. С. 105.

[3] Там само. С. 117.

[4] Слово «молочний» водночас означає «білий». Порівняйте з

нього Мелітополя.

На плитах гротів зафіксовано послідовності знаків 12–6 тисячоліть до н.е., які є першим у світі ритуально-магічним письмом[1]. Завдяки ініціативі відомого археолога Юрія Шилова і наполегливій праці шумеролога професора Анатолія Кифішина вдалося розшифрувати значну частину цих записів. У тому числі і ймовірну назву святилища — «Шу-нун» (чи «Су-нун»)[2].

Тваринний світ бореальної України. Велетенський олень, мамонт, шерстистий носоріг

Найдавніші розшифровані письмові записи позначені, можливо, 11 582-м роком до н.е.[3] Це перше у світі письмо було піктографічним, а дати, за словами А. Кифішина, позначались різницями циклів Місяця та Сиріуса[4] — найяскравішої після Сонця зірки (таке датування зберігалось на Близькому Сході ще й за шумерських часів[5]). Фактично жерці[6] Шу-нуна вели перший у світі міфо-історичний літопис.

Священні записи Шу-нуна копіювалися жерцями європеоїдної діаспори, передусім з Циркумпонтійської зони.

українським словом «набіл», яке означає молокопродукти. Річка Молочна впадає в Молочний лиман.

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 246.

[2] Будемо вважати цю назву умовною, оскільки вона реконструйована за сучасними семітськими мовами, тобто після тисячолітніх змін і перетворень.

[3] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 236.

[4] *Кифішин Анатолій.* Шумерські та протошумерські написи Кам’яної Могили // Український світ, 1–3/1995, С. 9.

[5] *Шилов Ю.О.* Праісторія Русі-України (VII тис. до н.е. — I тис. н.е.). — Київ — Хмельницький, 1998. — С. 23.

[6] Слово «жерці» походить від кореня *жар і позначає людей духовно «жарких», «гарячих» (*gar), пристрасних, пасіонарних, ярих (*jar), сповнених духовної сили. Високочастотне звукосполучення «ар» позначає найвищу температуру; далі йдуть «ор» (горіти, звідси «горе» — пекуче страждання душі) і низькочастотне «ур» (звідси «журба» — слабкий варіант горя-горіння).

Естетика раси. Традиційний для білої раси узор на посуді. Городище європеоїдів Хачилар (Мала Азія, 6 тис. до н.е.)

Наприклад, фрагмент літопису Шунуна було відтворено на барельєфі святилища Чатал-уюка, датованого Дж. Меллартом[1] 6 200±97 роком до н.е.[2] Багато копій цього літопису знаходимо також у бібліотеках Шумера (Сумера).

Зв'язки між європеоїдами Півночі і Півдня Циркумпонтійської зони були надзвичайно тісними. Річ у тім, що *«жерці-волхви Кам'яної Могили, Чатал-уюка, Хачилара, Ереду, Убейда, Ярихо-Єрихона та ін. були жерцями-волхвами одного народу, точніше, одного суперетносу русів. Вони говорили на одній мові (або дуже близьких діалектах). Сама мова не могла сильно змінитися навіть при дуже значному географічному розпорошенні її носіїв. Чому? Тому що у неї, мови, не було конкурентів — погранично-периферійні протоетноси були практично німотні, "без'язикі"»*[3].

На основі існуючих археологічних даних можна впевнено говорити про постійні паломництва жерців-волхвів півдня до добре відомих для них святинь півночі. Серед іншого, про це говорять записи, залишені ними на плитах Кам'яної Могили, і сліди здійснених ними ритуальних жертв[4]. Ці паломництва відбувалися на тлі постійних торговельно-обмінних і культурно-родових зв'язків.

Чому йшли паломники з технологічно розвиненіших південних центрів білої раси у північні, ще достатньо первозданні місця? *«А вони і йшли за первозданністю. Так і нині з надсучасних мегаполісів паломники їдуть у первозданну глухомань на поклоніння чомусь такому, що не змі-*

---

[1] Англійський археолог, який у 1961–1963 рр. розкопав Чатал-уюк (цю назву часто пишуть на англійський манер як Чатал-Гуюк).

[2] *Мелларт Дж.* Древнейшие цивилизации Ближнего Востока. — М.: Наука, 1982.

[3] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 247.

[4] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 244–245.

нилося з давніх часів, зберегло себе у цій глухомані»[1]. У пам'яті і побуті Борії ще були свіжими традиції перших європеоїдів — безстрашних мисливців за мамонтами, носорогами і велетенськими оленями. Тут ще витав дух героїчної раси, яка пройшла жорстокий природний добір, освоїла нову екологічну нішу[2] і дала надзвичайно здорове, загартоване, чисте потомство. Converting Бореали Північного Надчорномор'я були «*охоронцями "істинно-православної", тобто первозданно справжньої віри (світогляду), яка була частково втрачена близькосхідними русами за п'ять-шість тисячоліть активного землеробства і скотарства (з 12–11 по 6–5 тис. до н.е.)… Волхви-паломники та їхні посланці йшли на північ за первозданною, невтраченою істиною. Вони знаходили те, що шукали, і переносили на південь. І тому ми ще раз можемо з упевненістю сказати, що практично всі космогонічні уявлення, міфоритуали, міфообрази і міфотрадиції, властиві давнім цивілізаціям Близького Сходу (від Шумера і Аккада до Єгипта, Хеттії і Філістії[3]), були випрацювані і збережені бореалами півночі… З цієї причини північ завжди володіла для південних, середземноморських цивілізацій особливою сакральністю, а сіверяни ("гіперборії" у давньогрецькій традиції, "бореали" в нашому розумінні) були "священним народом", хоронителем віри і звичаїв предків.*

По суті, так воно і було. Руси-бореали в силу відомих нам причин найкраще зберігали свій підвидовий антропологічний образ (брахікефальність, світлі покрови, високий зріст і грацильний кістяк), первинну ностратично-бореальну мову і первинний, випрацюваний ще з 40-го по 25-те тисячоліття, світогляд.

Прихід нових форм господарювання, а також просочування в їхнє середовище все більшої кількості представників середземноморської підраси з часом буде змінювати й бореалів. Історія Європи, історія Середземномор'я — це історія витіснення брахікефальних європеоїдів кроманьйоно-бореального типу доліхокефальними

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 249.

[2] Екологічна ніша — це сукупність стосунків Людина—Бог, Людина—Людина, Людина—Природа і Людина—Техносфера (штучна природа).

[3] Палестини (сучасна назва).

метисами європеоїдно-негроїдного типу»[1].

Саме в силу описаних вище причин Бо́рія була священною землею, а Кам'яна Могила — духовним центром білої раси (можливо, корені усталеного виразу «Свята Русь» сягають тих далеких часів): «*Не виключено, що комплекс подібних святилищ древнього типу (саме печерно-гротових, а не створених штучно, рукотворних храмів) і був тим сакральним магнітом, що притягував жерців-волхвів розселених по Євразії багаточисельних родів русів — подібно до того, як Кааба в Мецці притягує до себе мусульман-паломників із усього світу*»[2].

4.5.8. Духовний імпульс і його розгортання

Для характеристики незайманої чистоти і первозданності Борії цитований вище Юрій Пєтухов ужив епітет «глухомань», який може призвести до викривлених уявлень про тодішній стан Північного Надчорномор'я. Річ у тім, що будь-яка цивілізаційна будова має «три поверхи» — три складові:

1) духовно-світоглядну;
2) соціально-організаційну;
3) технологічну.

Розвиток цивілізації завжди починається з духовно-світоглядного імпульсу. В цей час реалізуються найвищі потенції — ті, що пов'язані з самореалізацією людини, з її фізичним, психічним і духовним розвитком. У термінах видатного соціолога Пітирима Сорокіна, це фаза «ідеаційної культури»[3], головними цінностями якої є Бог і людська душа. У цей час для здійснення справ потрібно найменше формальностей, законів, приписів, оскільки людей згуртовує єдиний дух, жива Традиція і закон, який звучить у їхній душі.

Наступна, соціально-організаційна фаза, є більш заземленою і прагматичною. Під час цієї фази («ідеалістичної» — за Сорокіним) людська енергія більше спрямовується на питання державотворення, суспільної

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 249–251.

[2] Там само. С. 254.

[3] *Сорокин П.А.* Социокультурная динамика // Человек. Цивилизация. Общество: Пер. с англ. — М.: Политиздат, 1992. — 543 с.

організації, боротьби за владу, завоювання територій тощо. Це час реалізації інших, більш «земних» потенцій. Внутрішній закон затуманюється, і тоді людей згуртовує не стільки дух, скільки державні закони, організації, соціальні установи.

На останній, технологічній («сенсорній» — за Сорокіним), фазі головними цінностями стають чинники, що забезпечують чисто матеріальні аспекти людського існування. Традиція забувається, про духовні прояви (наприклад, совість) людям стає якось навіть незручно говорити. Форми суспільного життя костеніють, особисте благо ставиться вище за спільне благо. Натомість людська енергія спрямовується у технологічне русло, і спільнота переживає справжній «технологічний бум». На цій фазі реалізуються найбільш заземлені потенції, а головним об'єднуючим чинником стають матеріальні блага, гроші, чуттєві насолодження.

Оскільки прояви цієї фази є матеріальними і наочними, то багатьом здається, що саме тепер цивілізація досягнула найвищого рівня. Проте згодом стає все очевиднішим, що це ілюзія. Різке ослаблення духовного об'єднуючого начала робить спільноту нестабільною, тканина життя розпадається. Тоді у активної частини людей раптом з'являється ностальгія за первозданною духовністю. Таким чином виникають передумови для нового духовного імпульсу і переходу до «ідеаційної» фази НОВОГО ЛЮДСЬКОГО ЦИКЛУ.

Проте цей міжфазовий перехід не є реставрацією минулої духовності, адже те, що було добрим вчора, сьогодні може стати пережитком і гальмом. Життя продовжується лише через смерть і нове народження. **Високотехнологічна, але бездуховна цивілізація вмирає. На її місце приходить нова система — неформальна, буйна, сповнена життєвої енергії і здоров'я. Її об'єднуюча сила — прагнення до святості, її метод — імпровізація. Вона з'являється тихо і непомітно, її помічають лише тоді, коли паросток нового життя «скромно», але впевнено проламує асфальт старої цивілізації.**

— А чи можливий ідеальний варіант, коли відбувається поєднання високої духовності і високих

технологій, небесного і земного?

Так, можливий. Річ у тім, що процес «духовність → соціальна організація → технології» розвивається не лише в часі, а й у просторі — від центру до периферії. Тобто в первинному центрі творення цивілізації домінує її духовно-світоглядна складова, яка поступово ослаблюється по мірі віддалення до периферії. Тому на крайній периферії домінують технологічні аспекти цивілізації.

Таким чином виникають два цивілізаційні полюси: духовний у центрі і технологічний на периферії. **Цивілізаційний прорив відбувається тоді, коли частина високотехнологічної периферії повертається до високодуховного центру. Або коли технологічна периферія створює інфраструктуру, яка пізніше буде по-своєму використана духовним центром[1].** Саме завдяки цьому механізму відбувся цивілізаційний перехід на третій психоінформаційний рівень, у процесі якого виникла нова раса, відома під назвою

4.6. РАСА-ІІІ: Арії

Як ми вже знаємо, найтехнологічніша периферія білої раси 9–6 тис. до н.е. знаходилась у районі Близького Сходу і Малої Азії, де були найсприятливіші умови для сільського господарства — на відміну від приполярної Борії (нагадаємо, що Близький Схід тоді знаходився приблизно на тій самій широті, що й нинішня Україна). Форпостом тодішньої цивілізації був згаданий вище Яригон-Єрихон. Досягнувши небачених на той час технологічних висот, європеоїди Яригона покинули його у 7 тис. до н.е. «*Що стало причиною їхнього уходу, ми не знаємо*»[2]. Але відомо, що незадовго перед цим, а саме близько 7 562 року до н.е., відбулося зміщення літосфери. Це призвело до різких кліматичних змін, руйнування існую-

---

[1] Трохи забіжимо наперед і звернемо увагу, що сьогодні Західна технологічна периферія, передусім США, насправді створює Інтернет не для себе, хоча вона думає лише про власні інтереси. Інтернетом заволодіє той, хто буде духовно та інтелектуально сильнішим. Скоріше всього, телекомунікаційна і програмна інфраструктура створюється для нового духовного центру.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 254.

чої екологічної ніші та глобальної кризи.

4.6.1. Глобальна криза та її подолання

Водночас на території Європи почали виникати умови, сприятливі для ведення сільського господарства. Тому приблизно через тисячоліття, коли відбулося утвердження голоцену (тобто клімат у цілому вже майже не відрізнявся від сучасного)[1], почалося переселення європеоїдів з Близького Сходу і Малої Азії на територію Європи, передусім на Балкани і у Північне Надчорномор'я[2]. *«Переселенці з Близького Сходу, особливо з Малої Азії, несли в Європу землеробство, скотарство, навички металообробки, нові технології обробки кераміки — всі ознаки прогресивного відтворюючого господарювання»*[3]. Найкраще простежено переселення в Борію з Чатал-уюка, що обґрунтовано комплексом даних лінгвістики (відповідність написів святилища Чатал-уюка нижньодніпровському Шу-нуну), археології (знахідки Чатал-уюкського посуду біля Кам'яної Могили), антропології (залишки людей східносередземноморського типу в могильниках дніпровського Надпоріжжя), зоології (кістки найдавніших домашніх тварин близькосхідних типів на поселеннях від Дністра до ріки Молочної, на якій стоїть Кам'яна Могила)[4]. Зауважимо, що в момент взаємодії **обидві спільноти перебували в стані системної кризи**, викликаної порушенням екологічної рівноваги на заселених ними територіях.

У результаті взаємодії європеоїдів Бо́рії з їх технологічною периферією (Близький Схід та Мала Азія) і розвитку в умовах перехідного клімату (від полярного до помірного) в расотворчому казані Північного Надчорномор'я виникла нова європеоїдна

---

[1] *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. — К., 1992. — С. 51, 248.

[2] Детальніше про це див.: *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 236.

[3] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 250.

[4] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 233.

раса[1]. Вона сформувалася в процесі подолання глобальної кліматично-екологічної кризи, викликаної зміщенням літосфери. Якщо мислити системно, то нова раса була відповіддю людства на глобальну кризу, більше того — вона була єдино можливим засобом подолання кризи.

Цю расу іноді позначають терміном «індоєвропейці». Зрозуміло, що себе вони так не називали, тим більше, що ця назва з'явилася лише у 19 столітті як науковий термін для позначення сім'ї споріднених мов. Самоназва, судячи з усього, була АРІЇ (ярі, сонячні, життєспроможні, пасіонарні, сильні), принаймні саме так називали себе їхні нащадки у II тис. до н.е.

Тому, якщо бути науково коректним, то краще вживати термін «арійська раса». Що ж стосується терміну «індоєвропейці», то він фактично позначає сім'ю народів, які виникли внаслідок поширення по світу арійських народів і їх змішувань з народами інших рас. **Тобто арійці — це найбільш расово чисте ядро індоєвропейців.**

У науковому світі терміном «арійці» частіше позначають лише один фрагмент розвитку арійської раси, а саме племена, які в середині II тис. до н.е. прийшли в Іран і в Індію. *«Працями кількох поколінь учених коло пошуків прабатьківщини аріїв — від Індії до Скандинавії — звузилось, нарешті, до низин Дніпра. Заслуга в цьому належить німцю К. Ріттеру, англійцю Г. Чайльду, австрійцю П. Кречмеру, болгарину В. Георгієву, українцю В.М. Даниленку, американцю М. Гімбутас, росіянину О.Н. Трубачову»*[2].

На території України арії створювали свої держави. Можливо, якась із них мала ім'я «Сонцеподібна Аратта» (як стверджує Юрій Шилов), хоча слово «Аратта» («Арта») більше нагадує назву не держави, а краю[3]. Важливо,

---

[1] Першопричиною народження нової раси стало божественне втручання, але про це ми поговоримо у наступних книгах.

[2] *Шилов Ю.А.* Прародина ариев: История, обряды и мифы. — Киев: СИНТО, 1995. — С. 5.

[3] «Та» — «те» означає «земля», порівняйте з єгипетським Та-Рус (земля русів), латинським Терра (земля, територія), кельтським Тара (сакральний центр, «земля Сонця»). Тому Аратта — це «ар-та», тобто «сонячна земля», «підсоння» (земля під Сонцем), «піднебесна».

що ця назва зафіксована і на глиняних табличках з прашумерськими письменами, знайдених в основному в Подунав'ї (т.зв. археологічна культура Кереш, VI тис. до н.е.), і на табличках Месопотамії[1]. Українська земля просто нашпигована матеріальними залишками дивовижної цивілізації, відомої під назвою «Трипільська цивілізація».

Північне Надчорномор'я — це особлива територія в історії людського роду, оскільки тут народились дві раси — бореальна і арійська (друга вийшла з надр першої). «*Це безкрайні і багаті звіром та травами степи, де руси-індоєвропейці вперше у світі приручили дикого коня і, внаслідок цього (лише одна з причин), підкорили цей світ. Саме слово-поняття "князь-конязь-конунг-кьоніг" походить від руського "конник" (кіннотник), як і "шевалье-кавалер-кабальеро" від слова "кобила"*»[2].

Напочатку арійці були білявими — як і їхні попередники європеоїди-бореали. Головна відмінність арійців полягала у їхній ментальності, адже це була раса третього психоінформаційного рівня — рівня творчості і нестандартних дій (див. підрозділ 4.3.5. Типологія великих рас)**. Згодом почалися й фізичні зміни: внаслідок збільшення сонячного освітлення раса ставала все більш смуглявою (за винятком тих арійців, що пішли на північ), а через перехід в основному на рослинну їжу відбулась грацилізація скелета, тобто порівняно з бореалами-кроманьйонцями арійці були стрункішими і мали витонченіші форми.**

Перед тим як продовжити розгляд життя арійців, для відпочинку і підбиття попередніх підсумків пропонуємо:

9 запитань і відповідей

Чому Валдайський льодовик насувався не з півночі, а зі Скандинавії? Тому що в районі Скандинавії знаходився Північний полюс.

Чому під час Валдайського зледеніння в Північній Якутії був помірний клімат? Тому, що допотоп-

[1] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 239.

[2] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 250.

ний Північний полюс знаходився від Якутії на 25–30 градусів далі, ніж тепер.

Чому в Європі сформувалась раса з білим кольором шкіри? Тому що більша частина Європи знаходилась за Полярним колом в умовах низької інтенсивності сонячного освітлення.

Чому землю України називали Сонцеподібною Араттою? Тому що це її прадавня назва, яка вказує на культ Сонця як джерела світла, тепла і самого життя. Надзвичайна важливість Сонця особливо гостро відчувалась саме в холодній приполярній зоні. В результаті Сонце стало символом єдиного життєдайного і світлоносного Бога, верховного володаря всіх сил небесних і земних. У помірних широтах такого ставлення до Сонця вже не було, а тим більше в екваторіальних регіонах, де пекуче сонце нерідко ставало носієм смерті. Півдню більш властиві місячні культи.

Чому біла раса сформувалась найпізніше? Завершення формування раси — це завершення адаптації людей до місцевих умов. Чим суворіші ці умови, тим важче відбувається адаптація і тим довше вона триває. Біла раса перебувала в найсуворіших умовах, тому й сформувалась найпізніше. З тієї ж причини чорна раса, перебуваючи в найкомфортніших умовах, сформувалась першою.

Чому нинішні українці темніші, ніж їхні світловолосі предки? Тому що після голоценового потепління почалась адаптація до нових кліматичних умов: різке збільшення сонячного світла вимагало посилення пігментації шкіри, волосся і очей. З цієї ж причини українські жінки світліші за чоловіків, оскільки в еволюційному розподілі ролей жінка відповідає за стабільність, а чоловік — за зміни.

Чому нинішні скандинави в більшості залишились світлими? Тому що вони живуть майже в тих самих умовах, в яких формувалась біла раса понад 25 тисяч років тому. Північна Швеція знаходиться за Північним полярним колом і бачить полярні сяйва так само, як колись їх бачили європеоїди-бореали допотопної України.

Чому у багатьох європейців їхні діти напочатку

мають світле волосся і сині очі, але згодом темнішають? Тому що згідно з біогенетичним законом розвиток людини в стислому вигляді повторює розвиток її раси[1]. Геосоціальна істота «Україна» в своєму дитинстві також була русявою і синьоокою…

Чому «Рігвіда» і «Зенд-Авеста», описуючи життя аріїв Придніпров'я, згадує про північне сяйво і кілька місяців полярної ночі? Тому що частина допотопної України була за полярним колом.

Авторитетний знавець відичної літератури, індійський дослідник Бал Гангадхар Тілак у своїй праці «Арктична батьківщина у Відах» показав, що зафіксовані колективною пам'яттю аріїв холодний клімат, зоряне небо й особливості руху Сонця відповідають регіонам за Північним полярним колом. Серед іншого, Тілак вказує на описаний у Рігвіді 10-місячний рік, оскільки під час решти 2-х місяців стояв повний морок полярної ночі. Проте відичні легенди вказують і на 7-місячний рік. Автор підсумовує, що *«якого б погляду ми не дотримувались, наявність 7, 8, 9, 10, 11-місячного року на древній арійській батьківщині є фактом у межах Арктичного кола…»*[2]

Треба сказати, що Рігвіда є дуже авторитетним джерелом з прадавньої історії аріїв. Ця чи не найдавніша у світі збірка священних текстів описує життя аріїв у Подніпров'ї, їхні вірування і міфологію. Саме завдяки Рігвіді науковцям вдалося реконструювати поховальні арійські обряди і пояснити структуру українських курганів[3].

Проте згадані в Рігвіді полярні сяйва й описи полярної ночі аж ніяк не лучилися з лагідним кліматом нинішньої України. Цей «україно-арктичний парадокс» став причиною завзятих суперечок про арійську батьківщину. **Гітлерівські науковці її бачили у Північній Німеччині, але це не підтверджувалось археологією. Така**

---

[1] Біогенетичний закон — «Онтогенез є стислим повторенням філогенезу» — сформулював німецький вчений Ернст Геккель (1834–1918). Він же запровадив у науковий обіг терміни онтогенез (індивідуальний розвиток) та філогенез (історичний розвиток).

[2] *Гусева Н.Р.* Русские сквозь тысячелетия. Арктическая теория. — М.: Белые альвы, 1988. — С. 137–139. *Тилак Б.Г.* Арктическая родина в Ведах. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 2002. — 528 с.

[3] *Шилов Ю.А.* Прародина ариев: История, обряды и мифы. — Киев: СИНТО, 1995.

ж сама ситуація з росіянами — Полярне коло у них є, а арійських курганів у приполярній зоні немає.

Насправді ж ніякого парадоксу не існує. Прабатьківщина аріїв справді частково знаходилась за Північним полярним колом, але лише до 7 562 року до н.е. — імовірної дати літосферного зміщення та Всесвітнього потопу.

4.6.2. Велика неолітична революція

Найголовнішим було те, що арійці порівняно з іншими расами володіли незрівнянно вищою здатністю до творчості. Саме завдяки цій принципово новій якості стала можливою **грандіозна перебудова всієї системи життя тогочасного людства, відома під назвою «Велика неолітична революція»**[1]. Це був стрімкий перехід від привласнюючого до відтворюючого господарства, головними особливостями якого стали[2]:

1) формування стада свійських тварин у складі рогатої худоби і свині;

2) вирощування кількох видів пшениці, а також ячменю;

3) вдосконалення зброї (лук і стріли) та виробів з каменю;

4) виробництво керамічного посуду;

5) винайдення прядіння і ткацтва (в тодішній Україні було винайдено перший ткацький верстат і колесо);

6) різкий розвиток водного і наземного транспорту (лижі, сани, вози).

Революційні зміни в матеріальній сфері супроводжувались не менш принциповими змінами у світогляді та соціальній організації. Ця надзвичайно важлива тема дещо виходить за рамки даної книги, тому зупинимось лише на основних моментах.

Імовірно, що головна самоназва першого арійського етносу звучала як «арії», «ярії». Ця самоназва, яка початково означала «сонячний, життєспроможний, божественний, ярий, пасіонарний», поступово набула й інших значень:

---

[1] Див.: Стратегія України // Перехід–IV, 1(3)–2000.

[2] *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. — К., 1992. — С. 95–96.

1) «шляхетний», «справедливий», «благородний»;

2) «землероб», «орач світу» (порівняйте з латинськими: *arator, aratoris* — орач; *aratrum* — плуг; *aratura* — оранка).

По суті, назва «арії» почала означати гармонійне поєднання передового світогляду, духовної та фізичної сили («ярь») і передових землеробських технологій. Оранка землі була перетворена на священнодійство, на працю-молитву до верховного сонячного бога Яра-Ора[1]. З тих часів походять латинські *oratoria* — ораторське мистецтво, риторика, красномовство — і *oratorium* — молитвенний дім, храм[2].

Що нам ще відомо про Аратту? Те, що вона не знала рабства. Серед відомих записів Аратти лише один раз згадується слово *раб*, і то лише як *«раб плуга країни»* — тобто це міг бути і жрець, зобов'язаний починати оранку та інші роботи сільськогосподарського циклу.

Придніпровська Аратта (Трипільська цивілізація) *«породила іранські Аратту і Арту, індійські Арату і Бгарату, етруську Артану, древньоруські Арту і Арсанію. Нащадки араттів у III–II тисячоліттях до н.е. називали себе "сонячними" — ілонами (звідси Іліон — Троя) і лелегами (лелеками, грецькою — "пелазгами"). Лелеги-ілони стали предками троянців (лілів, венедів…), греків (пелазгів, еллінів, данайців…), частково римлян (венедів, етрусків, сабінів…), слов'ян (іллонів, гелонів, краян, венедів, нориків, русів…)»*[3].

«На Черкащині традиція "Сонцеподібної країни землеробів" проіснувала до Київської Русі — до складу якої, за свідченнями арабських мандрівників IX–X століть, входило князівство Арсанія зі столицею Артою[4]*. Напевно, саме ця*

---

[1] Поєднання праці і священнодійства, посвячення Богові своєї навіть повсякденної діяльності є ідеальною практикою для саморозвитку і самореалізації людини.

[2] Про глибоку укоріненість культу Ора свідчать його сліди в індоєвропейських мовах. Так, у грецькій мові «аре» означає «молитва», «оро» в латинській — «молити», «оракл» в англійській — «пророцтво» і т.д.

[3] *Даниленко В.Н.* Космогония первобытного общества // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 96.

[4] «АРТАНІЯ, Арсанія, Арта — одне з ранньофеодальних державних утворень східних слов'ян 8–9 ст. Згадується арабськими і

країна вважалась іранцями земним раєм і втіленням вищого світоустрою — священною Артою; такі уявлення могли у них скластися в арійські або ж у скіфські часи»[1].

Причина такої етнотворчої потуги зрозуміла. Як ми вже знаємо, після адаптації спільноти до нових природно-кліматичних умов (тобто формування нової раси) відбувається демографічний вибух, який нагадує неймовірно інтенсивне ділення яйцеклітини після зачаття. **Біологічна і психічна енергія раси, накопичена в сотнях і тисячах поколінь предків, раптово знаходить своє самовираження в новому етносі і вивільнюється з колосальним розмахом.**

Перший етнос арійської раси, народжений у 6 тис. до н.е., згодом також пережив свій демографічний вибух, що привело до розселення арійців по всьому світу і формування індоєвропейської спільноти. Фактично, повторилася ситуація з розселенням європеоїдів-бореалів, яка мала місце на 20 тисячоліть раніше.

4.6.3. Хронологія Арійського циклу

А тепер перейдемо до найнеймовірнішого — встановлення хронології розвитку арійської раси. Це стало можливим завдяки відкриттю вже згадуваного нами видатного українського вченого, археолога і культуролога, доктора історичних наук Миколи Чмихова.

Він виявив періодичність кліматичних та історичних епох Циркумпонтійської зони, яка складається з 1596-річних природно-історичних епох і 532-річних періодів. На основі цієї періодичності можна реконструювати ймовірну хронологію циклічного розвитку України після літосферного зміщення[2].

Як уже було показано у «Генеалогії України», поча-

перськими авторами поряд з Куявією і Славією. Артанія вела торгівлю з країнами арабського Сходу. Деякі дослідники ототожнюють Артанію з територією Антів, інші — з Тмутараканню, Черніговом, Рязанню». — Український радянський енциклопедичний словник (у трьох томах). — Київ, 1986, том 1.

[1] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 221.

[2] На основі схеми, наведеної у книзі: *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. — К., 1992. — С. 249.

Хронологія розвитку арійської раси

№ періоду	Дата початку епохи або періоду	Назви епох і періодів розвитку геосоціальної істоти Україна. Арійський цикл.
	7562 р. до н.е.	**Зміщення літосфери, початок голоцену і мезоліту[1]. Європеоїди-бореали**
	7030	Середній мезоліт
	6498	Пізній мезоліт
1	**5966**	**Протонеоліт, утвердження голоцену, початок 7980-річного (Арійського) циклу. Перший (протоарійський) етнос нового циклу**
2	5434	Середній протонеоліт. Перший арійський етнос і його батьківщина — Сонцеподібна Аратта[1] (сакральна назва — ГіперБо́рія)
3	4902	Пізній протонеоліт
4	**4370**	**Неоліт (суперетнос самари-сумери-кімери)**
5	3838	Середній неоліт
6	3306	Пізній неоліт (мідний вік)
7	**2774**	**Бронзовий вік (суперетнос аріїв)**
8	2242	Середній бронзовий вік
9	1710	Пізній бронзовий вік
10	**1178**	**Залізний вік (суперетнос галів)**
11	646	Скіфи
12	114	Сармати
13	**419 р. н.е.**	**Анти (суперетнос слов'ян)**
14	951	Русичі
15	1483	Козаки
16	**2015**	**Нова 1596-річна епоха, початок нового 532-річного періоду і нового 7980-річного циклу. Новий арійський етнос, нова раса, арійська держава нового циклу**

ток кожного 532-річного періоду збігався з народженням нового українського етносу. Новий етнос виростав з попереднього материнського етносу і водночас суттєво відрізнявся від нього — як дитина відрізняється від матері. Особливо значні відмінності між материнським і синівським етносом виникають при переході до нової 1596-річної епохи, а найбільші — при переході до нового 7980-річного циклу.

---

[1] Мезоліт являє собою перехідний період від старої Європи (льодовикової) до нової (теплої, післяльодовикової), епоха подо-

Згідно з християнською традицією, зафіксованою у статті «Про зчислення кіл часу та поновлення стихій» (із авторитетного збірника XVI–XVIII ст., що зберіг традиції Русі), час від творення світу до кінця світу становить 7 980 років і складається з 15-ти Великих світотворчих (миротворчих) кіл по 532 роки кожний.

— Отже, з часу утвердження голоцену геосоціальна істота Україна пройшла 15 Великих світотворчих кіл?

Так, і на початку кожного нового світотворчого кола народжувався новий український етнос з соціотипом «Миротворець». Протягом останнього 7 980-річного циклу таких етносів було 15.

— А чи лишилася в християнській традиції згадка про народження першого етносу Арійського циклу, яке відбулося в районі 5 966 року до н.е.?

Так. За традицією Антіохійської церкви[2], «сотворення світу» відбулося у 5 969 році[3]. Це і є згадка про народження першого, протоарійського етносу, етносу-предтечі. Ми навіть можемо сказати, коли відбулося його етнічне зачаття, — приблизно у 6 200 році до н.е. Імовірно, що в ролі чоловічого начала виступило населення високотехнологічного Чатал-уюка, яке переселилося у Північне Надчорномор'я.

— Чому саме ця дата?

Та тому, що 6 200±97 — це з'ясована Дж. Меллартом дата запису у храмі Чатал-уюка, скопійована з по-

---

лання глобальної кризи, викликаної зміщенням літосфери.

[1] Ім'я Аратта–Арта–Артанія означає «сонячна земля», «підсоння», «піднебесна» (*ар* — сонце, *та* — земля, територія).

[2] Антіохія, заснована в 300 році до н.е., була столицею Сирійського царства в часи династії селевкідів, славилась високою культурою. В Антіохії, згідно з «Діяннями апостолів», вперше учні Ісуса Христа стали називатися християнами. Тепер патріарх Антіохійський живе у Дамаску, але зберігає попередній титул. Нині — невеличке місто Антакіє. Є ще одна Антіохія, яка була столицею Тісідії, в ній проповідував апостол Павло.

[3] *Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т.* Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. — К., 1992. — С. 247.

дніпровського Шу-нуна (святилища Кам'яна Могила)[1]. Копію зробили жерці Чатал-уюкського Шу-еден-на-кидуга[2] відразу ж після повернення з Шу-нуна, де, можливо, була укладена домовленість про переселення їхнього народу на територію Північного Надчорномор'я.

Згаданий етнос-предтеча народився в районі 5 969 року до н.е., тобто приблизно через 1–2 століття після етнозачаття. Його народження було рухом у напрямку подолання екологічної кризи. Проте цей етнос ще не був арійським — він лише створив сприятливе середовище для формування першого етносу арійської раси, дійсно **став «предтечею», перехідною ланкою між статичним старим і динамічним новим світом**. Тому на ньому ніяк не можна було зупинятися — потрібно було негайно зробити наступний крок.

І його було здійснено. Він датується 5 508 роком до н.е. і у християнській традиції є загальноприйнятою датою «сотворення світу» (за т.зв. «константинопольською», або «візантійською ерою»). Саме від цієї дати веде відлік Нестор-літописець[3].

До розмови про грандіозність і святість події, яка відбулась у 5 508 році до н.е., ми ще повернемося. А зараз лише скажемо, що в цей рік відбулося духовне зачаття першого арійського етносу, який народився приблизно через сторіччя, а саме в районі 5 434 року до н.е.

---

[1] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 230.

[2] Назва цього святилища перекладається як «Руки-закону степу країни благої» (за розшифровкою професора А.Г. Кифішина).

[3] Див. коментар до «Повісті врем'яних літ». — Київ: «Радянський письменник», 1990. — С. 478–479.

5. АРІЙСЬКА ІДЕЯ

5.1 Діаспора, яка не повернулася

Феномен виникнення арійської раси та індоєвропейської спільноти неможливо осягнути без дослідження цивілізації сумерів (у семітській вимові — шумерів). Вона почалася з великого переселення арійців з України на південь — у Месопотамію — через Закавказзя. У Верхній Месопотамії на лівому бéрезі річки Тигр вони заснували місто Самара, що існує й до сьогодні.

Південні території вже були заселені бореальним і змішаним населенням, тож їх, можливо, доводилося завойовувати. У всякому разі переселенці на південь називали себе «самарами», тобто «сонячними воїнами»[1]. Це була перша арійська діаспора, тому культура Самари разом з Трипільською культурою є найближчою до першоджерела арійської раси. З цієї причини **символіка Самари — це первинна арійська символіка.**

Символіка перших арійців.
Художня культура арійців Самари (6–5 тис. до н.е.). Хрест і сварга (свастика, укр. «свастя») — характерні символи арійців та, пізніше, індоєвропейців. Хрест — це арійський оберіг від усього злого, чужого, темного, нечистого. Сварга — хрест у динаміці, символ життя, що приносить щастя

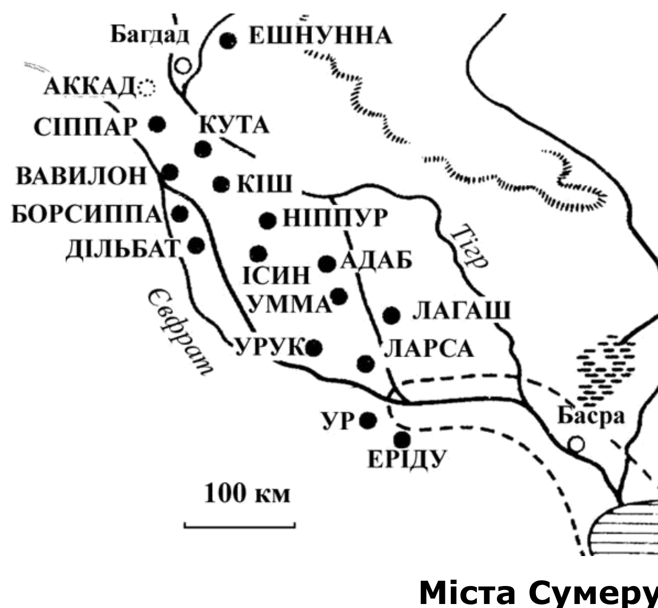
У Верхній Месопотамії самари надовго не затримались і пішли далі на південний схід, де оволоділи межиріччям (грець-

[1] Нагадаємо, що на санскриті слово «самара» має головні значення «сутичка», «битва», «війна». Відповідно, самари — це воїни, богатирі, герої, силачі, носії влади. Від слова «самара» походять назви «сумери» (шумери), «кімери-кімерійці», «кхмери», «самураї». Назва «Самарія» (місто у Палестині) перекладається як «сторожова вежа» — див.: *Архимандрит Никифор.* Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. — М.: Астрель, 2000. — С. 540.

кою — «месопотамія») рік Тигру і Євфрату аж до Перської затоки.

Тут треба на хвильку перевести подих і зауважити, що для непідготованого читача арійсько-українські[1] корені сумерів можуть здатися фантастикою. Але Україна якраз і цікава тим, що правда про неї часто перевершує найсміливіші фантазії. **Річ у тім, що походження сумерів з надчорноморських степів є визнаним науковим фактом, доведеним такими авторитетними археологами і вченими, як С. Піґґот, Г. Кларк, Г. Лейтгам, В. Чайлд, Р. Седійо, Г. Ру, Г. Генкен, Е. Гок, І. Ліснер, Л. Вуллі та іншими[2].**

Нагадаємо, що у 30-ті роки XX століття, з розгортанням широкомасштабних археологічних розкопок у Месопотамії і знайденням там добіблійних «глиняних книг», склалось уявлення, що «історія почалась в Сумері»[3] — наприкінці IV тис. до н.е. Проте згадані книги розкрили і ту обставину, що самі сумери виводили себе з якоїсь Аратти…

Міста Сумеру

І ось починаючи з 1940 року в Румунії, Болгарії, Угорщині, а згодом і в Україні почали знаходити глиняні таблички з прашумерськими письменами. Ці написи разом з руїнами найдавніших на Землі міст засвідчили формування держа-

[1] Нагадаємо, що термін «Україна» ми вживаємо в розумінні геосоціальної істоти, яка склалася на території сучасної України з часу виникнення білої раси у 25 тис. до н.е.

[2] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 69.

[3] *Kramer S.N.* History begins at Sumer. — New York, 1956 («Історія почалась у Сумері»). Автор цієї книги — видатний шумеролог Семюел Крамер — народився в містечку Жашків (нинішня Черкаська область) у 1897 році. Див. також: *Крамер Сэмюэл.* История начинается в Шумере. Пер. с англ. — М.: Наука, 1991. — 235 с.

ви Аратта вже в VI тис. до н.е.[1] Англійський вчений Роулінсон (H.C. Rawlinson), один із дешифраторів сумерського письма, повідомив, що всі знайдені на глиняних табличках одномовні клинові написи зроблені сколотською[2] (скіфською) мовою і на базі тієї мови їх було прочитано. Це стало підтвердженням того, про що писали античні історики Берос (сучасник Александра Македонського) та Помпей Троґ: арійці-сколоти з Праукраїни підкорили Азію ще за 1500 років до Нінуса, який жив за 3000 р. до Хр., тобто до половини V тисячоліття до н.е.[3]

По мірі повільного (протягом кількох віків) просування на південь Месопотамії самари-сумери змішувались з місцевою людністю, яка в расовому плані вже була результатом змішування європеоїдів і негроїдів. У результаті такого змішування і під впливом палючого сонця сумери втратили свою бореальну русявість і набули вірменоїдних ознак (про що свідчать їхні зображення), хоча духовний світ ще тривалий час у цілому залишався арійським[4].

5.1.1. Ці фантастичні сумери

Після північномесопотамської Самари арії-сумери продовжили просування на південь, заснували у Середній Месопотамії місто Кіш[5] і пішли далі. У 2600 році Кіш поступився першістю місту Ур[6] у південній Месопотамії. Інші міста: Урук, Киян, Куту, Марі, Ума, Шипар — що не кажіть, а їхні назви таки подібні до українських Київ, Ку-

---

[1] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 221.

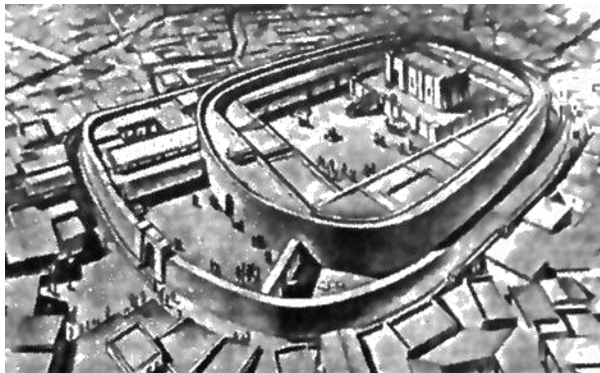
[2] Сколоти (від «з кола», тобто «з сонця») — сонячні, світлі, русяві, діти сонця, ра-сини, русини. Порівняйте з лат. «sol» — сонце, рос. «соль» — сіль, яку добували випарюванням з солоної води (розсолу), Коломия — місце, де миють сіль (в районі цього карпатського міста багато солоних джерел). Тобто «скіфи» — це зовнішня назва, а «сколоти» — самоназва.

[3] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 68.

[4] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 254.

[5] Кіш — укр. «військовий табір» («Словарь української мови» Б. Грінченка).

[6] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 16.

Сумерське городище Хафадже. «Круглий храм» і житлові квартали сумерського міста. Перша половина III тис. до н.е. Реконструкція

ти, Маріївка, Умань, Шипарівці тощо. Маючи спільні мову і вірування, сумери ділилися на півсотні міст-держав з вічовим устроєм.

У кожній з державок віче обирало «раду старійшин», як і на Русі. Ці старійшини називались *«думу-уру»*, тобто верховні (*уру–гуру–горішні–високі*) радники (*думу*-). Наше літописне «думу думали» значить «раду радили». Щороку на Новий рік, як записано в сумерських текстах, *«місто збиралось на думу-віче»* й обирало вождя-короля (як у нас на Січі), що звався *лугаль («лу» — людина, галь — «великий»)*. Єдиного володаря сумери не мали — процвітали, так би мовити, демократія і місцеве самоврядування. Цією децентралізованістю і пізнішими міжусобицями скористались семітські аккади на чолі з Саргоном I Великим (2371–2316 рр. до н.е.), які невеликим військом (всього 5400 воїнів)[1] завоювали Сумер і створили централізовану державу, в якій згодом було запроваджено режим найжорстокішого деспотизму[2].

У сімейному житті оріїв-сумерів панував патріархат, проте **жінка користувалася великою повагою (як і у всіх арійських народів) і була захищена законами**. Один з перших у світі писаних кодексів законів називався «Закон Ешнунни» — це той кодекс, що його пізніше використав Гаммурапі — видатний правитель Вавилонії (1728–1687 рр. до н.е.).

Одним з найбільших свят сумерів був Великий день. У цей день вони обдаровували один одного писанками, мальованими символами вічного життя, взаємно бажали щастя, здоров’я, довголіття і багато іншого.

В основу сумерської системи числення, поряд з десятковою системою, були покладені, як і на Русі, числа 6

---

[1] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 81.

[2] На ріках вавилонських (упорядник *М.Н. Москаленко*). — Київ: Дніпро, 1991. — С. 11.

(півтузіня, тобто півдюжини), 12 (тузінь, тобто дюжина), 30 (півкопи) і 60 (копа). Нагадаємо, що копна система є традиційною для України, наприклад, згідно з «Універсальним словником-енциклопедією», копою називали:

1) копицю хліба з 60 снопів;

2) одиницю лічби (60 снопів, 60 яєць);

3) грошову одиницю у Великому князівстві Литовському та в Україні XIV–XVIII ст., яка дорівнювала 60 литовським грошам (пам'ятаєте українську казку *«Я Коза-Дереза за три копи куплена…»*?);

4) схід сільської громади для розв'язання судових (копний суд) та інших громадських справ.

Число 60 прийняли за основу завдяки астрономічним обчисленням. Зауваживши, що рік складається з 365 днів, сумери розділили річне коло на 360 частин, день і ніч окремо розділили на 12 годин (*тузінь*), годину — на 60 хвилин, а хвилину — на 60 секунд. Це було дуже зручно, хоча б тому, що 360=60х6, а 6+6=12. А що стосується однієї секунди, то це проміжок між ударами серця фізично здорової людини в стані спокою.

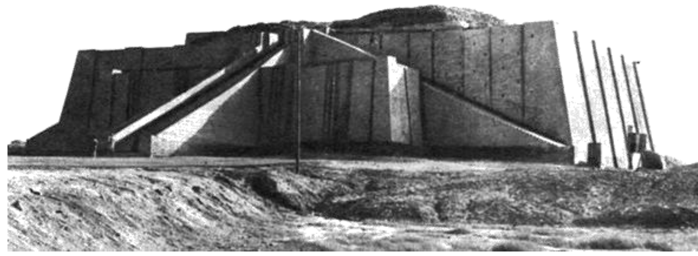
Описана система числення неначе прокладає місток між мікрокосмосом людини і макрокосмосом. Ця її тотальна людяність, ґрунтована на уявленні про Всесвіт як цілісний організм, яскраво виявилась у системі лінійних вимірювань. Одиницею довжини у сумерів був *гин* (від «згин»), тобто зігнута рука від ліктя до середнього пальця (18 дюймів, або 45 см); 4 *гини* складали один *саг*, тобто скільки, скільки можна сягнути розпростертими руками (72 дюйми, або 1,8 м)[1], 6 *сагів* — це була одна *сара* (10,7 м), а 12 *сар* становили 1 *ган* (72 саги, 128,4 м). **Неважко побачити, що сумерські *гини, саги, гани* — це традиційні українські *лікті, сажні, гони.* Останні застосовувались по всій Україні для вимірювання земельних ділянок**, при

Сумерський сажень

[1] Величина сумерського сагу (180 см) говорить про те, що сумери були такими ж високими, як і сучасні українці (хто сумнівається, нехай зміряє величину власного «сагу»).

цьому розрізнялись: *добрі гони* (120 сажнів), *середні гони* (80 сажнів) і *невеликі гони* (60 сажнів)[1]. Ця одиниця довжини глибоко укорінена в народному побуті і фольклорі, наприклад, у піснях: «*Чия пшениця, що довгії гони? Це ж того козака, що чорнії брови*», «*Орав наш переліг і потом обливався, А гони гнав та й гнав, назад не озирався*», або в «Енеїді» Котляревського: «*Пройшовши відсіль гонів двоє…*».

Сумерський храм.
Храмовий комплекс (зіккурат) в Урі після часткової відбудови у 1980 році

Описану систему числення справді можна назвати арійською, адже вона була органічно близькою арійським хліборобам і протривала в українських селах понад 7 тисячоліть.

З усього цього напрошуються два цікавих висновки:

1) арійські жерці у другій половині VI тис. до н.е. вже мали розвинену власну систему числення;

2) для українського геосоціального організму властива феноменальна колективна пам'ять, передусім завдяки традиціоналізму українського села.

Арійсько-сумерська система числення поєднує пульсацію людини (удари серця) з пульсацією планети Земля (календарний рік). Арійські мудреці були переконаними, що наш Всесвіт — це одна велика Людина, цілісний людиноподібний організм. Ця грандіозна ідея органічного взаємозв'язку Бога, Всесвіту, народу й окремої людини згодом буде зафіксована у відичній системі знань і підтверджена фактом вочоловічення Ісуса Христа.

5.1.2. Література сумерів

У дослідників викликало здивування те, що писемність святилища Шу-нун (Кам'яна Могила) від VII тис. до н.е. до кінця VI тис. до н.е. (появи в Месопотамії перших держав) проіснувала практично без змін. Це пояснюється

---

[1] *Грінченко Борис.* Словарь української мови. — Київ, 1907.

тим, що протосумерська мова спочатку була мовою варни жерців і тривалий час перебувала в незмінному, «законсервованому» стані[1]. Можливо, облаштування заболоченої Месопотамії відбирало у народу надто багато сил, тож було не до літератури. Крім того, ще існували допотопні навички європеоїдів-бореалів (раси–2) запам'ятовувати величезні масиви інформації, тож у записах і не було особливої потреби. З цих причин стрімкий розвиток літератури припадає лише на IV тис. до н.е. Це були часи, коли за допомогою системи відвідних і зрошувальних каналів та басейнів вже була скорена водна стихія, розпочалося бурхливе зростання багатства країни, розквіт її культури.

Прочитаймо деякі фрагменти сумерської літератури. Можливо, вони нагадають нам щось дуже рідне і близьке…

МІСТО — ЗВ'ЯЗОК ЗЕМЛІ І НЕБА…

Місто — зв'язок Землі і Неба, і ми живемо в ньому,
Ніппур-місто — воістину місто, і ми живемо в ньому,
Місто «Пальмової Горожі», і ми живемо в ньому.
Там «Жіночий Потік», потік сяйнобризний біжить.
«Виноградна Пристань», міська пристань, стоїть,
І «Сусідня Пристань», причальна пристань, стоїть.
Там «Медове Джерело» водою своєю солодкою поїть.
Там «Княжий Потік», чиї води іскряться, тече.
А полям, що зрошені потоками його, по сто сажнів лік іде.
Там Енліль юний — юнак міста — живе.
Там Нінліль юна — дівчина міста — живе…

ЯКБИ НЕ МАТИ МОЯ…

— «Герою! Якби не мати моя, на вулицю і в степ тебе прогнали б!
Якби не батько мій Зуен, на вулицю і в степ тебе прогнали б!
Якби не брат мій Уту, на вулицю і в степ тебе прогнали б!»
— «Дівчино, не сварись!
Інанно, обміняймося гідно словами!
Нінегалло, порадьмося тихо!
Мій батько від твого не гірший!
Інанно, обміняймося гідно словами!
Моя мати від твоєї не гірша!
Нінегалло, порадьмося тихо!..».

---

[1] *Гринив Владимир.* Праязык и символ. — К.: Логос, 1999. — С. 99.

КОЛИ Я, ВОЛОДАРКА, СЯЯЛА В НЕБЕСАХ...

Коли я, володарка, сяяла в небесах,
Коли я сяяла, коли я танцювала,
Від сходу до заходу сонця пісень співала,
Навпроти мене, навпроти мене
Володар Куліанна став навпроти мене!
Володар мою руку стиснув,
Ушумгальанна мене обійняв!
«Облиш мене, о Дикий бик!
Я мушу додому йти!
Облиш мене, Кулі-Енліль!
Я мушу додому йти!
Що я матінці своїй скажу-збрешу,
Нінгаль, матінці своїй, скажу-збрешу?»
— «Дозволь навчити тебе, дозволь навчити тебе!
О найхитріша Інанно! Дозволь навчити тебе!
«Подруга моя заманила мене гуляти,
Гуляти-співати, під бубон танцювати!
Ах, чудові її пісні, — для мене вона співала!
Ах, веселилася я, — до самого світання гуляла!»
Рідній матінці так ти скажи, так збреши!
А ми з тобою в місячнім сяйві будемо тішитись-обійматись!
Я приготую світле ложе, розкішне ложе, царське ложе!
Ах, настане солодкий час, ах, прийде щастя-радість!»
«Сагідда» — пісня ця!
— Я, діва, вулицею походжаю,
Вулицею походжаю в сяйві дня,
Я, Інанна, вулицею походжаю,
Вулицею походжаю в сяйві дня!

По суті, все зрозуміло без зайвих коментарів, а останні рядки взагалі нагадують наше *«А я собі гуляю, як рибка по Дунаю…»*.

У фрагменті «Місто — зв’язок Землі і Неба» перераховані назви каналів і пристаней міста Ніппура. До речі, саме в регіон Ніппура була переселена в 598 і 587 рр. до н.е. юдейська еліта після того, як Юдею завоював вавилонський цар Навуходоносор II (Небокаднецар)[1].

У любовній пісні-діалозі «Якби не мати моя…» описана розмова-сварка між Інанною та Думузі (сумерським богом, опікуном скотарів), яка нагадує розмову-сварку Одарки і Карася із «Запорожця за Дунаєм».

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 177.

Мозаїчне оздоблення колон храму Інанни.
Урук, II тисячоліття до н.е.

А в пісні «Коли я, володарка, сяяла на небесах» ми цілком занурюємось у світ народної поезії. Володарка Інанна (Астарта), яка сяє в небесах (Зоря, планета Венера), водночас постає перед нами і мов якась сільська дівчина, що гуляє по вулиці, досить гордовито сперечається із залицяльником, котрого зображено таким собі бравим сільським джиґуном, що «ліпиться» до дівчини. При розмові з ним Інанна використовує якесь незрозуміле звертання «Дикий бик». Річ у тому, що це не зовсім точний переклад з сумерської. За часів Київської Русі таке звертання побутує у формі шанобливого «Яр Тур»[1] або «Буй Тур», як, наприклад, у «Слові о полку Ігоревім»: «*І рече йому Буй Тур Всеволод…*», «*Яр Туре Всеволоде!*» тощо. Слово «буйний» означає «великий, сильний, могутній, нестримний, ярий», але не «дикий». Отож Інанна зверталася з пошаною до свого залицяльника, а не обзивала його «биком», як хтось може подумати.

5.1.3. Свята Трійця і Небесна Діва

Сумери мали уявлення про три світи — небо, землю і підземне царство, — поєднані у нерозривну цілісність (подібно до українських *прав, яв і нав*). Вірили в неминучість покарання за порушення моральних приписів.

У сумерів, а отже і в аріїв, була Свята Трійця. Верховну тріаду богів очолював **Ан** («небеса») — люблячий і справедливий для всіх людей бог небес, якому, до речі, було посвячене місто Урук. До тріади також входили Енліль і Енкі.

Енліль (Ан-ліль, «небесний дух») — це бог повітря, верховний володар всього, що міститься між небом і світовим океаном. Він вважався покровителем міста Ніппур. Сумерський Енліль нагадує українського Полеля, сина

---

[1] Саме так у кельтській міфології називається легендарний кшатрій — король Артур (Яртур). Тобто «Артур» — це не власне ім’я, а вище кшатріянське звання.

верховного бога Сварога (Бога-Отця); «*Усюдисущий Полель — то життєдайне повітря, святий дух якого проникає у всі істоти, обдаровує і наповнює їх життям*»[1].

Енкі (Ан-ко, «син небес») — бог прісних водоймищ, володар мудрості, охоронець людської долі. Сумери його найбільше любили і шанували, тому що він був дуже розумний і допомагав людям. Він бог чистої води і життєдайного дощу. **Він був Спасителем людства, бо врятував його від Великого потопу.** Енкі давав життя, підтримував чистоту, лікував людей, а при релігійних обрядах очищення проганяв злих духів. Сумери вірили, що бог Енкі знав «хліб життя» і «воду життя», яка допомагала живим людям, а інколи й мертвим[2].

Інанна — це сумерська богиня кохання, урожаїв і плодючості людського роду, дочка головного бога Ана. Вона подібна до української Діванни — богині материнства, невинності і чистоти, покровительки породільних обрядів, дітонародження і жіночої долі[3].

Простежується разюча подібність між арійсько-сумерською тріадою богів і християнською Святою Трійцею: бог небес Ан нагадує Бога Отця, бог повітря Енліль — Святого Духа, що «всюди є і все наповняє» (сумерське «ліль» означає «дух»), а улюблений бог сумерів Енкі, який знав «хліб життя» і «воду життя», лікував людей і виганяв злих духів, є наче прообразом Ісуса Христа — Сина Божого, здатного приймати людську форму (втілюватись).

Сумери також вірили, що кожна людина має свого заступника перед могутніми богами — на зразок християнського ангела-хоронителя.

Сумери любили своїх світлих богів, тому що боги любили сумерів. Пізніше, після завоювання Сумерії семітськими аккадами (у 24 столітті до н.е.), а особливо після виникнення на цій території семітського Вавилонського царства (у 20 ст. до н.е.) світогляд населення Межиріччя суттєво змінюється. Давні боги почали втрачати свою

---

[1] *Войтович Валерій.* Сокіл-Род (Легенди та міфи стародавніх українців). — Рівне: Оріана, 1997. — С. 143.

[2] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 76.

[3] *Войтович Валерій.* Сокіл-Род (Легенди та міфи стародавніх українців). — Рівне: Оріана, 1997. — С. 202.

Саргон Великий.
Іракський музей, Багдад[1]

первісну святість і набувати невластивої раніше жорстокості, а то й зіпсованості. Наприклад, сумерська богиня кохання і родючості Інанна перетворилась на вавилонську Іштар — примхливу богиню кохання, родючості, війн і чвар.

Після Саргона I починається епоха державного деспотизму і рабства. На зміну невеликим господарствам вільних землеробів приходять величезні рабовласницькі царські господарства. Виробляється вчення про вічність і неперервність царської влади, про призначення людей бути рабами богів і царів.

Шумерська мова перестає бути розмовною. Із образотворчого мистецтва ретельно вилучається все живе — лишаються лише стандартні сцени поклоніння богам і уславлення царів-жерців.

Розквітає лихварство, яке все більше розоряє землевласників Вавилонії. Нераціональне використання земель та зрошувальних вод призводить до засолення ґрунту і запустіння колись квітучих районів[2].

У цілому це ознаки «відкочування назад», опускання з третього (творчого) на другий (нормативний) рівень розвитку, що супроводжувало витіснення сумерів (раса–III) семітськими народами (раса–II).

Цікаво, що Саргон, можливо, був індоєвропейцем, про що говорить його ім'я — Сар-гон: «Сар» означає «цар», а «гон» — стрімкий, ярий, потужний[3]. Сар-

---

[1] До дикого розграбування музею у квітні 2003 р. (під час окупації Багдада військами США).

[2] На ріках вавилонських (упорядник *М.Н. Москаленко*). — Київ: Дніпро, 1991. — С. 11–13.

[3] Порівняйте з українськими «статевий гін» — нестримна статева пристрасть, «гончій пес», «гонець» — кур'єр, «гінкий» — швидко ростучий, ярий, «макогон» («той, що жене мак») — дерев'яний стрижень із потовщеним заокругленим кінцем, яким розтирають мак у макитрі.

гон — це, можливо, не особисте ім'я, а титул, так само як Арджуна (яр-гун) або Артур (яр-тур). Вірогідно, як це було не один раз, місцевих семітів Саргон використав як інструмент для досягнення власних політичних цілей. Через півтора тисячоліття подібне зробив русявий Давид, використавши ще досить диких кочівників-євреїв як ударну силу для творення своєї імперії. Про цей поширений історичний феномен, коли індоєвропейці очолювали культурно нижчі народи інших рас[1], згадувалося у розділі 4.3 «Психологія великих рас».

Сумери як народ, пізніше як нація-держава, а згодом і як імперія проіснували приблизно 2,5 тисячі років. За цей довгий час вони вдосконалили свою мову і письмо. Але хоч їхня і українська мови за цей тривалий період зазнали великих змін, в сумерійських записах знаходимо сотні слів, подібних до українських, наприклад:

ама → мама
пато → тато
унк → онук, свояк, родич
ґаґ → гак
думу → думати, радити
ґуру → горішній, вищий, верховний
лю → людина

Сумерський купець-міняйло називався «*димкар*», бо ходив від дима (дому) до дима (дим–дім–хата). Цікаво, що в Україні до Першої світової війни захожі купці-міняйли також звалися «*димкарі*», а спідниця звалася «*димка*», бо придбана у димкаря. Так слово *димкар* прожило без змін приблизно 7 тисячоліть[2].

5.1.4. Спадкоємці Примордіальної традиції

Сумери справили величезний вплив на розвиток

[1] Щось подібне відбулося в Камбоджі, куди дійшли самари-сумери-кімери-кхмери, а також у Лаосі і В'єтнамі, де лишились традиції арійського бойового мистецтва і місто Сайгон — назва столиці В'єтнаму до 1976 року (у цій назві замість дзвінкого «Сар» або «Цар» вжито м'яке «сай», як у скіфів).

[2] *Кузич-Березовський Іван.* Жінка і держава. — Львів: Світ, 1994. — С. 164.

людської культури, науки, релігії. Чи не найвідомішою у світі є сумерська «Поема про Гільгамеша». Її головний герой — Гільгамеш, правитель міста Урук (близько 2700–2600 рр. до н.е.) — виводив свій рід із Аратти[1].

У сумерів існував міф про потоп, найдавніший серед аналогічних міфів, поширених у різних народів стародавнього Сходу. Міф розповідає про побожного правителя Зіасудру. Він, скоряючись божественному голосу, збудував величезний корабель, завдяки чому врятувався від потопу. Цього праведника названо «рятівником імені всіх рослин і насіння роду людського»[2].

Через багато століть деякі деталі сумерського опису Великого потопу майже дослівно будуть відтворені у Біблії. Наприклад, фрагмент, який пізніше потрапив до книги «Буття» (8):

Виніс голуба і відпустив я;
Полетів голуб і назад повернувся:
Місця не знайшов, назад прилетів він.
Виніс ластівку і відпустив я;
Полетіла ластівка і назад повернулась:
Місця не знайшла, назад прилетіла.
Виніс крука і відпустив я;
Крук полетів, спадання води побачив,
Не повернувся…
Вийшов я, на чотири сторони склав я жертви …[3]

Тут доречно згадати і легенду про походження Саргона I — засновника семітської держави Аккад: «*Мати Саргона була невільницею, що працювала від ранку до вечора 7 днів на тиждень. Вона виплела очеретяний кошик, поклала дитя з кошиком в очерет над берегом Євфрату. По воду прийшов водонос Акі, знайшов хлопця і виховав його. Богиня Іштар (Інанна) зробила хлопця, як доріс, царем аккадів*». Ця легенда записана щонайменше за 1000 років перед Мойсеєм[4].

Можливо, подібність сюжету про походження Сарго-

---

[1] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 248.

[2] На ріках вавилонських (упорядник *М.Н. Москаленко*). — Київ: Дніпро, 1991. — С. 389.

[3] Там само. С. 146.

[4] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 72.

на і Мойсея пов’язана з тим, що патріарх Авраам, від якого євреї виводять свої корені, походив з «Ура халдейського»[1], тобто з міста колишнього Сумера.

Як вже згадувалось, після аккадського завоювання на зміну люблячим і сонячним богам сумерів прийшли інші боги, владні і суворі. **Це пов’язано зі зміною расового складу населення Месопотамії, коли на місце індоєвропейців (раси–3) прийшли семіти (раса–2). Відомо, що у спільнот другого психоінформаційного рівня (рівня колективних норм) для підтримання порядку і дисципліни найефективнішим стимулом є страх перед покаранням, а не самосвідомість — як у спільнот третього рівня (рівня свободи і творчості).**

Піктографічне письмо.
Кіш, IV тис. до н.е.
З книги В. Замаровського «Спочатку був Шумер», Київ: «Веселка», 1983

Саме з цієї причини релігійні системи семітів (юдейський Закон, ісламський шаріат) є громіздкими і детально унормованими[2], з широким застосуванням погроз (згадайте насичений прокляттями Старий Завіт) і жорстокої практики їх виконання — відрубування частин тіла і смертна кара за порівняно невеликі провини (напр., перелюб), зокрема, повільне вбивство через колективне укаменування, причому перші камені мали кинути найближчі родичі засудженого (Второзаконня, 13.10).

З цієї ж причини семіти уявляли свого родоплемінного бога Яхве передусім як грізного, ревнивого і невблаганного: «*Палкий Бог, і мстивий Господь, Господь мстивий та лютий, — Господь мстивий до тих, хто Його ненавидить, і пам’ятає про кривду Своїх ворогів*» (Наум,

[1] Книга Буття, 11.28.

[2] Можете самі взяти Біблію і порівняти об’ємний і похмурий Старий Завіт (священні тексти раси–2) з компактним і світлим Євангелієм (священні тексти раси–3).

1.2)[1].

Сумери володіли високими знаннями «божественного походження». Наприклад, вони знали, що зоряне небо робить повний оберт за 25 920 років. У храмових бібліотеках Ніппура і Сіппара всі таблиці, присвячені діленню і множенню, основуються на числі 12 960 (тобто 25 920:2)[2]. Сумери знали і число «пі», і теорему, яку через тисячу років відкрив Піфагор. Їхні жерці і вчені вирішували складні алгебраїчні задачі, розв'язували квадратні рівняння з кількома невідомими, завдання на складні проценти і навіть завдання, що виходили за межі алгебри[3].

Серед клинописних текстів, знайдених у Сумері, міститься математичний ряд, кінцевий підсумок якого виражається числом 195 955 200 000 000. Це було число, яким, на думку спеціалістів, європейська наука не могла оперувати навіть у часи Декарта і Лейбніца[4].

«Писали вони дерев'яними паличками по вологій глині, і те, що вони робили, надовго випереджувало як практичні потреби життя, так і загальний рівень знань. Ми бачимо високі знання, що раптом з'являються і на рівень яких людство виходить лише через тисячоліття»[5].

Такого роду РАПТОВІСТЬ є характерною ознакою того, що це не власні знання, а привнесені іззовні. Звідки вони взялися? Це тема наступної книги, а ми продовжимо дослідження феномену арійства.

5.2. Друга арійська хвиля

Одним з найвідоміших проявів розгортання арійської раси стало переселення частини аріїв в Індію в середині II тис. до н.е. На думку дослідників, назва «Індія» походить від арійського племені «сіндів»,

---

[1] Це традиційний переклад, але він не точний, оскільки в івритському оригіналі слова «Бог» і «Господь» відсутні, зате широко застосовуються власні імена «Адонай» і «Елоїм».

[2] *Горбовский А.А.* Факты, догадки, гипотезы. — М.: Знание, 1988. — С. 94.

[3] *Нейгебауэр О.* Точные науки в древности. — М., 1968. — С. 50.

[4] *Керам К.* Боги, гробницы, ученые. — М., 1960. — С. 293.

[5] *Горбовский А.А.* Факты, догадки, гипотезы. — М.: Знание, 1988. — С. 81.

які вирушили на південний схід з Таманського півострова, древня назва якого — Сіндіка[1]. Уперше цей зв'язок відстежив німецький вчений К. Ріттер ще в середині XIX століття.

Індія має ще одну назву — Бгаратта, тобто «Божественна Аратта» (від. санскр. *бгаґа* — бог). Саме в Індії були записані і збережені аратто-арійські віди (тобто «знання», «відомості», звідси *відати* — знати, *медвідь* — «медовий відун», *відьма*). Необхідність запису відичної мудрості була викликана тим, що усна традиція почала забуватись: давалися взнаки і змішування з місцевим населенням, і втрата людьми здатності запам'ятовувати великі масиви інформації, оскільки на зміну «нормативному мисленню» поступово приходило «логічне мислення» (детальніше див.: 4.3.3. «Психоігформатика і вертикальна типологія»).

5.2.1. Богосвітла діаспора

Не менш грандіозним процесом розгортання раси було розселення аріїв у південно-західному напрямі. Племена, які в кінці III тис. до н.е. ринули на територію Греції, Італії, Малої Азії і всього Середземномор'я, називалися пелазгами. Відомо, що «пелазги» (з санскриту — лелеки) — це прийнята у згаданих краях назва племен лелегів[2]. Можливо, що тоді це була загальна назва переселенців з території України. Ця традиція збереглась до наших днів: символом всесвітньої української діаспори є лелеки-журавлі («*Чуєш, брате мій, товаришу мій, відлітають сірим шнуром журавлі у вирій…*»). Лелеги-пелазги заснували Трою[3] і пішли далі на Захід, зокрема в Італію і Грецію: «*Першими індоєвропейцями в Греції були не греки, а пелазги, які прийшли з півночі у III тис.*

---

[1] Арійські племена, які пішли на північ, заснували Нову Сіндіку (Скандію), назва якої згодом трансформувалася у «Скандинавію» — «Скандію Нову» (на її честь південноукраїнський заповідник назвали Асканія Нова).

[2] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 267.

[3] Оспіваний в «Енеїді» Котляревського український колорит пелазгів-троянців у світлі останніх відкриттів вже не видається чимось неймовірним. Між троянцями і козаками справді було багато подібного.

Лелеки —
символ української діаспори

до н.е.»[1]; професор О. Чертков півтора століття тому навів назви етруських племен в Італії: трояни, орателі, дуліби, ірпіні, бреги, обричі, давні, поляни[2].

Геродот писав, що Еллада початково називалася Пелазгією, а ряд дослідників вважає, що ці назви є спорідненими. Плутарх уважав, що пелазги були засновниками Риму і писав, що «*пелазги, які обійшли більшу частину землі і підкорили мало не всі народи, поселились там і дали місту своє ім'я в ознаменування сили своєї зброї*»[3]. «*Приблизно у 22 ст. до н.е. пелазги завоювали Кріт, де з їх появою виникає грандіозна Мінойська (точніше, Середньомінойська) культура. В ідеальних умовах великого острова і відсутності серйозних суперників на морях вона протягом 700 років могла розвиватися безперешкодно і стала явищем воістину унікальним, за багатьма параметрами перевершивши всі сучасні їй цивілізації стародавнього світу*»[4].

Тодішні вихідці з українського етнотворчого казана ще зберігали світлі зовнішні покрови, властиві європеоїдам-бореалам і раннім арійцям. Тобто в основному вони ще були русявими, тому Гомер називав їх «богосвітлими пелазгами» (Одіссея, XIX).

Пелазги були вправними воїнами і майстрами у виготовленні залізної зброї. Це й не дивно, адже згідно з найновішими даними «*в V–IV тисячоліттях до н.е. рівень металургії в Прикарпатті суттєво випереджав Месопотамію*»[5].

За розрахунками, Троя була зруйнована приблизно

---

[1] *Залізняк Л.Л.* Нариси стародавньої історії України. — К.: Абрис, 1994. — С. 106.

[2] *Чертков О.* Пелазго-фракійські племена, які заселяли Італію // Основа, №4, 5–1994, №6–1995.

[3] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 107.

[4] Там само. С. 99.

[5] Там само. С. 86.

у 1250 році до н.е.[1], що збігається з часом прибуття пелазгів у Палестину в рамках т.зв. навали народів моря: «*Це була масова міграція войовничих племен з Нижнього Подунав'я та Північного Причорномор'я в Грецію, Малу Азію, Палестину, на острови Середземного моря*»[2].

Проте це була далеко не перша хвиля заселення Палестини арійськими племенами. Одна з попередніх хвиль датується 2200–2000 рр. до н.е. Як пише англійський історик Майкл Грант, «*їхні колодязеподібні поховання з могильними горбами нагадують поширену в південноруських степах культуру курганів*»[3]. Пізніше були гети[4] (хети) й етнічно близькі їм гіксоси (гікси) — також вихідці з Північного Надчорномор'я. Останні навіть завоювали Єгипет приблизно у 1720 році до н.е. і панували в ньому до 1570 року до н.е.[5], запровадивши 15-ту і 16-ту династії фараонів. Один з цих фараонів мав ім'я Киян, в Єгипті збереглася його статуя. Відомо, що гіксоси і хети були високі на зріст, русяві, синьоокі і білошкірі, вони привезли з собою металеву зброю, колісниці і вози, яких ніхто доти у тих краях не бачив. У кінці XIX ст. до н.е. вони здобули Ханаан, а згодом на місці стародавнього Ярусалима європеоїдів-бореалів побудували новий Ярусалим (Яр-салим — сонячне, арійське поселення)[6]. У Біблії про походження Ярусалиму сказано: «*Твій батько — аморeєць, а мати твоя — хеттеянка*» (Єзекіїль, 16.3).

Пелазги-троянці, в тому числі вихідці з Крита, стали тими біблійними «филистимлянами», які тривалий час були головними супротивниками євреїв.

---

[1] *Шилов Юрий.* Праистория Руси // Начала цивилизации. — М.: Раритет, 1999. — С. 267.

[2] *Залізняк Л.Л.* Нариси стародавньої історії України. — К.: Абрис, 1994. — С. 108.

[3] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 18.

[4] Етимологія етноніму «гети» невідома, проте можна припустити, що він позначав щось стрімко-потужне (як гуни), богатирське (анти), бойове (поляни, самари). Можливо, від цього ж кореня «гет» походить українське «гетьман» — військовий зверхник.

[5] *Джеджора Олена.* Історія європейської цивілізації. Частина 1. — Львів: Видавництво Львівської Богословської Академії, 1999. — С. 29.

[6] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 93.

Від пелазгів (єврейською — «пелиштим») також виводять назву «Палестина», яку євреї ще називали «крітським півднем» (за іншою версією «Палестина» означає «військовий табір» від *пал* — «воїн», *стан* — «табір», «поселення»). Пелазги тут заснували п'ять сильних міст-держав, займались морською і караванною торгівлею. У періоди воєн вони проводили спільні наради і мали єдине військове командування (подібно як у Сумері, державі Антів і Київській Русі). Це об'єднане командування «*керувало добре озброєними і вишколеними професіоналами — вихідцями з військово-феодального прошарку (варни воїнів. —* ***І.К.****), який панував над місцевим ханаанським населенням. Опорою армії стало монопольне володіння залізом. Монополія полягала в тому, що филистимляни відмовлялись постачати ковалів, залізну зброю та інструменти своїм сусідам-ізраїльтянам*»[1].

Арійські народи, які народжувались і виходили у широкі світи з українського етнотворчого казана, відомі під багатьма іншими назвами, зокрема: **Руси** (світлі, русяві), **Самари-Сумери-Кімери-Кімерійці** («сонячні воїни»), **Кельти-Гали-Галати-Галілеяни** (тобто «голосисті» і «білі»[2], порівняйте з грецьким «гала» — молоко і українським «набіл» — молокопродукти), **Гелони-Будини** («пробуджені»), які мали столицю Гелон (нині Більське городище, що над Ворсклою) і, за повідомленнями Геродота, говорили еллінською (геллонською) мовою, **Скіфи-Сколоти** («сонячні»), **Таври** («тури», «яр-тури» — носії сили турів, *кентаври* — «кінні таври»), **Анти** (богатирі, герої, звідси антична культура й античні, героїчні часи), а також **Роксолани** (від русколань — руська земля), **Россомони** (від русо-ман — русява людина), **Черкаси** (священні воїни), **Козаки** (воїни, мечоносці), **Укри** (мудреці, «учителі волхвів»).

Як пише американський дослідник Артур Кемп у своїй праці «Марш титанів: історія Білої раси»[3], «*Покида-*

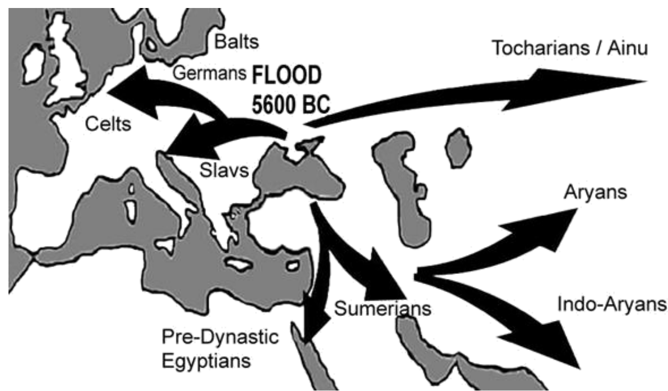
---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 78–79.

[2] У європеоїдів слово «білий» водночас означало «красивий», «приємний», «ввічливий». Напр., італ. *belladonna* — прекрасна дама, франц. *galant* — люб'язний, *Галатея* — прекрасна жінка, вирізьблена Пігмаліоном з каменю, яка ожила від його кохання.

[3] *Arthur Kemp*. **March of the Titans. A History of the White**

ючи басейн Чорного моря, індоєвропейські народи завоювали Європу і Азію. Європа була заселена чотирма головними групами: кельтами, германцями, балтами і слов'янами. На півдні вони оселилися в додинастичному Єгипті і на Середньому Сході, проникаючи в Індію (Індоарійці), Афганістан (Арійці), Китай (Тохари) і Японію (Айни[1]).

Марш титанів (розселення арійців).
З книги Артура Кемпа «Марш титанів: історія Білої раси»

Хоча ці індоєвропейські племена використовували різні імена, всі вони належали до спільної породи. Їхні мови виникли з однієї протоіндоєвропейської мови[2], яка сформувалася в той час, коли їхні предки жили разом на первісній території всіх індоєвропейців, що нині є Україною[3].

Серед усіх індоєвропейців, які населяли Європу близько 2000 р. до н.е., у великих завоюваннях брала участь група, відома як слов'яни, що мешкали найближче до рідної землі предків[4].

Земля, яку вони заселяли — відома сьогодні як Україна — була ідеальним місцем для вирощування зернових, що спонукало поселенців займатися сільським господарством, а не війнами чи завоюваннями. Можливо, через близькість до давньої прабатьківщини в Південній

Race. — USA, Ostara Publications 1999, **2001. Інтернет-версія —** www.white-history.com. Фрагменти з перших 5 розділів книги див.: «Перехід–IV», №2 (7)–2001. www.perehid.org.ua.

[1] Етнонім «айну» — це, скоріше всього, трансформоване монголоїдами «ар'я–анйя–айна».

[2] Згідно з езотеричною традицією, ця мова називалася сенсар, що перекладають як «мова сонця».

[3] В оригіналі Артур Кемп уживає термін «Південна Росія», але йдеться саме про Україну, що випливає з наведеної ним карти і згадки про нинішні українські населені пункти або географічні регіони на території «Південної Росії» (наприклад, Межиричі на Київщині чи причорноморські степи).

[4] Артур Кемп називає слов'янами і пелазгів, і аріїв, адже етнонім «слов'яни» з'явився лише у III–IV ст. н.е.

Русі племена, що формували слов'ян, зберегли найдовше культурні риси своїх предків».

Щоб не загубитися у морі фактів, спробуймо структурувати наші знання про аріїв за трьома основними сферами людської життєдіяльності: 1) духовно-світоглядна; 2) соціально-організаційна; 3) технологічна.

5.2.2. Світогляд свободи

В основу арійського світогляду покладена проста ідея: весь світ, видимий і невидимий, — це цілісний живий організм, що розвивається. Цим світом керує Бог-Творець, податель життя, справедливий і люблячий. Людина розвивається і вдосконалюється разом зі всім світом, більше того — вдосконалюючи себе, людина вдосконалює світ. Це вдосконалення відбувається лише тоді, коли людина діє **свідомо і добровільно**. Розвиваючи в свободі себе і навколишній світ, людина стає Божим співробітником-співтворцем і сама поступово набуває божественних ознак. Тому ключовими словами арійського світогляду є «свобода» і «творчість». Усе, що робиться несвобідно, під примусом, — це зло. Ця теза пізніше була зафіксована в індо-арійському «Кодексі[1] Ману» («Кодексі Боголюдини») у вигляді такої екстреми:

Усе, що залежить від чужої волі, — зло;
Усе, що залежить від власної волі, — добро;
Необхідно знати це коротке визначення добра і зла.

Свобода і творчість — це засіб розвитку людини і наближення її до Бога. Проте цей засіб небезпечний, оскільки може нести як добро, так і зло. Його правильне і безпечне застосування відбувається лише тоді, коли людина усвідомлює себе невід'ємною складовою світового організму і відчуває до нього любов. Тому наступними ключовими словами арійського світогляду є «**цілісність» (єдність), «любов», «праведність».**

Творчість, здійснювана з любов'ю і прагненням до святості, завжди несе добро. Бог сприяє творчості люди-

---

[1] Слово «кодекс» буквальна означає «сукупність дощок» (со-деск), оскільки перші книжки являли собою прошнуровані дощечки з письменами.

ни, надає їй сміливості і натхнення. Завдяки Божій любові людина не боїться творити, хоча творчість — це завжди зіткнення з невідомим і таємничим. **Уявлення про доброго і милосердного Бога — це необхідна умова творчої розкутості людини. Творчість і страх є несумісними.**

5.2.3. Природовідповідна соціальна організація

Практичним наслідком описаних вище світоглядних засад стали:

- стрімкий розвиток відтворюючого господарства;
- надзвичайна етнотворча потенція;
- збалансовані стосунки між чоловіками і жінками (на території України жінка ніколи не була рабинею);
- відраза до деспотизму (на території України ніколи не було деспотичних держав).

Відраза до тиранії — це архетипова особливість арійського мислення. Згадаймо, що вже індоєвропейський Сумер складався з вільних міст-держав, де князь («лугаль») щороку обирався на загальних зборах-вічах (тиранія на цій території виникла лише після знищення сумерської державності семітським Аккадом). Подібний устрій несли з собою пелазги — досить згадати давню Грецію з її демократичними містами-полісами. Арійська традиція людської свободи знайшла своє продовження в державі Антів і Київській Русі, а на Запорізькій Січі стала центральним принципом усієї організації життя. Інша справа, що цією свободою наші предки не завжди вміли правильно розпорядитися, проте іншого шляху не буває: «щоб навчитися плавати — треба плавати».

Хетський воїн.
Зображення на стіні гробниці фараона Хоремхеба.
Близько 1400 р. до н.е.

Описуючи життя індоєвропейських народів, історики звертають уваги на ще одну спільну характерну рису — **становий (феодальний) устрій, обов'язковим елементом якого є об-**

меження царської влади. Наприклад, з початку II тис. до н.е. суспільство хетів (гетитів, гетів) ділилося на жерців, бояр[1] з військом, купців, ремісників, селян. Хети *«мали деякі звичаї, властиві, як прийнято вважати, суто індоєвропейцям. До таких звичаїв належить, наприклад, більш демократичний, ніж у типово східних деспотіях, спосіб урядування. Усе військо хетитів творило асамблею "панкус"* (зібрання панів. — ***І.К.***), *яка спільно вирішувала всі важливі судові справи, карала злочинців. Влада зосереджувалася в руках невеликої кількості най потужніших родин, які володіли великими землями і присягали на вірність цареві. Такі стосунки з правничої точки зору можна назвати примітивною феодальною системою»*[2]. Держава хетів була *«федерацією з дрібними князівствами, провінціями, протекторатами та васалами, що давало ассирійцям*[3] *змогу за гроші викликати міжусобні війни»*[4]. Подібний устрій зустрічаємо у пелазгів-филистимлян, у індійських аріїв, антів, русичів та багатьох інших індоєвропейських народів.

Зародки цього устрою сягають середини VI тис. до н.е. і випливають з відичного вчення про чотири соціальні функції. На території України воно було втіленим у життя за допомогою чотирьох соціальних підсистем — т.зв. варн.

Арійські варни мали такі назви:

1) **Брахмани** («люди Брахма», де Б-РА-х-МА — це скорочений запис формули «Бог неба і землі»[5]);

---

[1] Від «бої», «бійці», «воїни».

[2] *Джеджора Олена.* Історія європейської цивілізації. Частина 1. — Львів: Видавництво Львівської Богословської Академії, 1999. — С. 36.

[3] Ассирія (Ассур) — семітська держав, яка виникла в середині 2 тис. до н.е. і досягла найбільшої могутності у 9 ст. до н.е. Відома своєю агресивністю і жорстокими методами ведення війни (див. *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 129). Назва «Ассур» (а-сур) означає «не-Сурія» («не-Русія») або «проти-Сурії». В індоарійській традиції «асура» — це демон (а — «не», сура — «праведник»).

[4] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 91.

[5] Аналогічно як у церковно-слов'янській «Бъ» — Бог, «Гь» — Господь, «Іс» — Ісус, «Мріа» — Марія тощо, символ «х» (руна Гебо) позначає гармонійне об'єднання.

2) **Кшатрії** («люди влади», «мечоносці», від «кес» — меч);

3) **Вайш'ї** (господарі, «люди справи», «ділові люди»);

4) **Шудри** (несамостійні працівники-виконавці, неповнолітні, не посвячені у професію).

Ці назви варн сьогодні є загальновідомими завдяки поширенню відомостей про Індію, де понад 3 тис. тому придніпровські арії сформували суспільство, структуроване на 4 варни[1]. Найдивовижніше те, що ці ж самі назви є глибоко вкоріненими в українську культуру.

5.2.4. Брахмани

На санскриті назва цієї варни звучить як «brahmana». **З часів Трипільської Аратти в українській мові залишилося слово «врахман» або «рахман».** Згідно зі словником Бориса Грінченка, «рахман» означає: «*Житель міфічної місцевості, праведний християнин*». Це слово представлене в різноманітних прислів'ях і приказках: «*На Юра-Івана, на Рахманський великдень*», «*постимося, як рахмани*», «*рахманна земля*», «*рахманний кінь*». Слово «рахманний» означає спокійний, сумирний, тихий[2].

Особливий інтерес викликає прислів'я *«Поти рахман плохий[3], поки собаки не обступлять» («Доти брахман сумирний, доки його не чіпають»)*. Це прислів'я пов'язане з тим, що саме **арійські брахмани були першими творцями системи бойових єдиноборств**, від яких пішли нинішні «кун-фу», «карате» тощо. Все пояснюється тим,

---

[1] Латинським відповідником арійського «*варна*» (якість, відмінність, барва) є слово «*каста*». Латинське «castus» означає «чистий, незмішаний».

[2] *Грінченко Борис.* Словарь української мови. — Київ, 1907.

[3] Українське слово «плохий» означає «*смирний, тихий, кроткий*» (Словарь української мови), тобто має позитивне забарвлення. Цікаво, що в російській мові слово «плохой» має виразно негативне значення. Подібно українське слово «орати» (священнодійствувати, молитися) російською мовою означає «голосно кричати», звідки походить «орава» — «беспорядочное и шумное скопление людей» (*Ожегов С.И.* Словарь русского языка. М., 1981); так само українське слово «вродливий» означає красивий, а російське «уродливый» — потворний.

що брахмани-волхви не мали права носити зброї, а захищати своє життя від будь-якої небезпеки чи ворога були змушені за допомогою засобів, якими їх наділила природа, — власних рук і ніг, а також палиці.

Про варну брахманів згадується у літописі «Повість врем'яних літ»: «*Закон же у іуктриян, яких ще називають врахманами і осторовитами, від прадідів за приклад і благочестя взятий, під страхом великим не їсти м'яса, не пити вина, блуду не творити і ніякої злоби*»[1]. Перелічені «кваліфікаційні вимоги» до брахманів пов'язані зі специфікою виконуваної ними функції. Згідно з віруваннями аріїв, брахман був створений з Божих вуст: «*Заради процвітання світів Він створив зі своїх уст, рук, стегон і ступень брахмана, кшатрія, вайш'ю і шудру*» (Закони Ману). Функція брахмана полягала в тому, щоб бути постійно відкритим до Божої мудрості, зберігати отримані від Нього знання (Слово) і передавати їх людям — а для цього треба було постійно тримати в чистоті тіло і душу.

Народна пам'ять донесла до нас згадку про варну брахманів в топонімах (напр., Рахманівка на Дніпропетровщині), у великій кількості прізвищ, похідних від «рахман» (Рахман, Рахманюк, Рахманський, Рахманов, Рахманінов тощо), а також звичаях і легендах. Центральне місце серед них посідає Рахманський Великдень: «*Четвертої середи по святах великодніх обходять гуцули Рахманський Великдень. Того дня не йдуть вправді до церкви, але дома на знак свята здержуються від усякої роботи. Гуцули повістують, що рахмани — се черці, справедливі руснаки; вони такої віри, як і ми. Вони*

[1] Повість врем'яних літ: Літопис (За Іпатським списком) — К.: Рад. письменник, 1990. — С. 22–23.

жиють далеко на сході в монастирі, де ведуть богомільне житє…»[1]. На думку Ю. Шилова, «*в цій легенді мовиться саме про арійських брахманів-жерців, які пішли в Індію й не вернулися*»[2].

Святкування Рахманського Великодня було поширене в Україні — Олекса Воропай зібрав його описи на Полтавщині, Херсонщині, Київщині, Поділлі[3].

5.2.5. Священна мова санскрит

Феноменальним досягненням індоарійських брахманів було створення ними штучної мови, відомої нині як санскрит. Слово *санскрит* означає «досконало оброблений», «відшліфований», «культурний». Ця мова вважається священною, бо нею користувалися жерці для спілкування з Богом, нею написані релігійні тексти. Інші верстви населення — воїни, селяни, ремісники, торговці — розмовляли просторічною мовою, пракритом. Компонент *-крит у* словах *санскрит* і *пракрит* має значення «зроблений», «створений», а *пра-* означає те саме, що й українське *пра-* в словах *прадід, правнук, праліс, правітчизна, прабатько* тощо. Тобто термін *пракрит* означає «первісний», «правічний», «прастворений». Із цими двома термінами пов'язані два інші дуже важливі терміни — *санскріті* (культура) та *пракріті* (природа)[4]. Так що **співвідношення між санскритом і пракритом приблизно таке ж, як між сучасною українською літературною мовою і мовою розмовною (діалектно-суржиковою).**

Санскрит і українська мова походять від спільного кореня — священної мови Сенсар (перекладають як «мова сонця», насправді — «носій сенсу»), народженої у Північному Надчорномор'ї у 55 ст. до н.е. Завдяки славно-

[1] *Шухевич В.* Гуцульщина. Рахманський Великдень. Ч. IV, — Львів, 1904. — С. 243 (цит. за журналом «Український світ», 2/92, С. 37).

[2] *Шилов Ю.* Брама безсмертя // Український світ, 2/92, С. 8.

[3] *Воропай О.* Звичаї нашого народу, 2 т., том II. — К: Оберіг, 1991, С. 48–50. (Репринтне видання за оригіналом: Мюнхен, Українське видавництво, 1966).

[4] *Наливайко Степан.* Таємниці розкриває санскрит. — К.: Вид. центр «Просвіта», 2000. — С. 5.

звісному українському традиціоналізму багато чого з мови трипільських аріїв збереглось до наших часів, звідки подібність між українською мовою і санскритом. Причому йдеться не лише про основний лексичний фонд, а й граматичну будову, тотожність численних префіксів, суфіксів, часток, наявність відмінків і відмінкових закінчень, кличної форми тощо. Ось деякі тільки лексичні сходження, досліджені Степаном Наливайком[1]:

Терміни спорідненості: тата — тато, мата, ма́тар — мати, матір, нана — неня, дада — дід, пардада — прадід, девар — дівер, бграта — брат, свастрі — сестра, свасур — свекор, суну — син, відгва — вдова, наводга — невістка, снуша — синова дружина (рос. сноха).

Займенники: ту — ти, сваям — сам, свій — свій, тваї — твій, маї — мій, катара — котрий, татсама — той самий, анья — інший, та — та, тат — той, то — те.

Числівники: аді — один, дві — два, трі — три, чатура — чотири, панча — п'ять, даса — десять, шата — сто, убга — обидва, багута — багато, багутера — багатеро, двітій — другий, трітій — третій, шаштха — шостий, двішата трідаша чатварі — двісті тридцять чотири.

Частини тіла: наса — ніс, бгру — брова, гріва — шия, пада — п'ята, хаста — кисть, мурдга — обличчя (морда), паршва — перса, стана — стан, груди.

Прикметники: пурна — повний, крішна — гарний (красний), прія — приємний, сваччха — свіжий, нава — новий, юва — юний, сукха — сухий, танга — тугий, нанга — нагий, віхваліт — схвильований, швета — світлий, уткріта — відкритий, паріпурна — переповнений.

Іменники: уда — вода, муша — миша, шула — шило, манса — м'ясо, дгама — дім, ніша — ніч, тама — тьма, авіка — овечка, біджа — зерно (збіжжя), пхена — піна, дгвані — дзвін, набга — небо, набгаса — небеса, кута — куток, самбгар — собор, раса — роса, двара — двері, гірі — гора, ватар — вітер, гіма — зима, юшіка — юшка, чашака — чашка, коша — кіш, плавана — плавання, парівартана — переміна (досл. перевертання).

Дієслова: смаяті — сміятися, рудаті — ридати, бгаяті — боятися, плаваті — плавати, кагаті — казати,

---

[1] *Наливайко Степан.* Таємниці розкриває санскрит. — К.: Вид. центр «Просвіта», 2000. — С. 3–4.

наштаті — нищити, бгагаті — бігати, кхелаті — гуляти, ліп'яті — ліпити, лубг'яті — любити, будг'яті — будити, джіті — жити, кшаяті — сяяти, чуматі — цілувати (цьомати), піті — пити, ліг'яті — лизати, джняті — знати, падаті — падати.

Службові слова: хат — геть, атаг — отож, тада — тоді, праті — проти, ну — ну, на — ні, то — то.

У пам'ятках, писаних санскритом, особливо в Рігведі, Магабгараті й Рамаяні, багато точок дотикання з Україною, українцями й українськими реаліями, давніми й сьогочасними. Наш фольклор зберігає основний міф Рігведи про битву громовержця Індри з могутнім асуром — демоном Вритрою, який у наших веснянках виступає як злий цар Ворот або Воротар. Рамаяна виявляє тісну спорідненість із українським фольклором, звичаями та обрядами. У Магабгараті боги, царі, мудреці й могутні воїни носять імена, які сьогодні побутують в українців як прізвища. І водночас діють племена й народи, що їх античні автори фіксують на території Давньої України. З чого напрошується цілком логічний висновок: **предки сучасних українців брали участь у подіях, описаних у Магабгараті, а самі ці події, принаймні деякі, відбувалися і на теренах України**.

Такі українські прізвища, як Баглай, Бака, Бакота, Балвір (Бальвір, Балбир), Бушма, Бушмака, Вишень, Гупал (Гупало), Кічак, Кришень, Кундера, Кундіренко, Курупа, Манджула, Пандай, Панікар, Судас, Хопта, Чамара, Шандра, Шіваненко, Шудря, Шудрак та багато інших прослідковуються у ведах та епосах. Вони важко надаються до витлумачення на слов'янському ґрунті, але легко й переконливо пояснюються з санскриту.

Є низка й українських назв, що мають своїх двійників в Індії та індійських джерелах. Це Вишнопіль, Краснопіль, Канів, Миргород, Миропіль, Панікарча, Райгородок, Родень, Самгородок, Тараща, Трипілля, Халеп'я, Чигирин, Шандра, Умань, Ямпіль тощо. Вони й собі переконливо витлумачуються з санскриту.

Санскрит допомагає по-новому поглянути на деякі українські реалії, скажімо, на ті ж імена й назви. Проілюструвати це можна бодай таким прикладом. У Рігведі й Магабгараті чимало імен із компонентом — *шравас,* то-

тожним слов'янському — *слав: Вішравас, Уграшравас, Пар'яшравас, Бгурішравас, Багушравас* тощо. Вони тотожні нашим історичним і сучасним іменам *Віслав, Горислав, Переяслав* і *Богуслав*. Останні три імені, тобто *Переяслав, Борислав* і *Богуслав* водночас означили й міста, помітні в багатовіковій історії України, та й не лише України. Щодо походження і значення цих імен та назв і досі немає одностайності: назву *Переяслав виводять* від «переяти славу», *Борислав* — від «який славно бореться», *Богуслав* — від «бога славлячий» чи «славний, як бог». І тільки санскрит дозволив з'ясувати, що ці три імені й назви — семантичні, тобто значеннєві двійники, вони мають однакове значення. Оскільки компоненти *Пар'я-, Бгурі-, Багу-* в санскриті синоніми й означають «багато», «дуже», «вкрай, «надзвичайно», «винятково». Тобто всі три назви і всі три імені мають однаковий зміст — «Багатославний», «Велеславний», «Преславний».

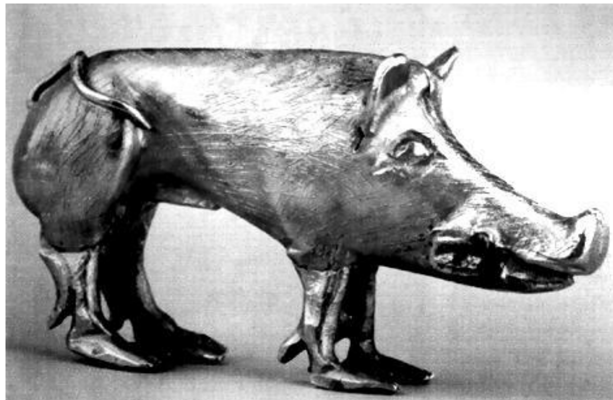
Характерно, що подібні імена й назви лише згадуються в Рігведі та Магабгараті — в сучасних індійців і в сучасній Індії немає ні таких імен, ні таких назв. Тоді як в Україні такі імена й назви побутують і досі. Це можна пояснити одним: подібні імена відичні арії принесли до Індії з місць свого попереднього проживання, зі своєї прабатьківщини, тобто з території сучасної України.

«І якщо в епічних пам'ятках на санскриті стільки точок дотикання з Україною, то, поза сумнівом, на нашій давній землі колись звучав і санскрит — мова священнодійств і жерців, мова культури, літератури й науки. Як і пракрит — мова простолюду, мова воїнів і хліборобів. Сліди цих мов і досі зберігаються в нашому фольклорі, побутовій, обрядовій і весільній термінології, в іменах, прізвищах, етнонімах, топонімах і гідронімах. Немає жодного сумніву, що найбільші несподіванки й відкриття стануться при зверненні саме до санскриту й санскритських джерел, які чекають своїх дослідників і які здатні пролити яскраве світло на нашу багатовікову історію і культуру, часто-густо обібрану, перекручену й хибно витлумачену. Саме санскрит і санскритські джерела дають змогу по-новому, іноді під незвичним і незвичайним кутом поглянути на давні й сьогочасні українські реалії, які досі

або не мали пояснення, або пояснювалися поверхово й малопереконливо»[1].

5.2.6. Земля Вепра

Символом варни брахманів був білий, або сонячний, вепр[2]. Це пов’язано з тим, що виконання духовної функції потребує деякої віддаленості від світу, а вепр якраз і вважався «самітником», «монахом» (від гр. «монос» — один, єдиний). Расотворчий казан білої раси називався іменем Бо́рія («Земля вепра»), а з 55 ст. до н.е. — іменем ГіперБо́рія.

Символ варни брахманів. Золота фігурка вепра зі срібними іклами. Скіфський курган Хомина могила, 4 ст. до н.е.

У переважній більшості джерел ім’я Гіпербо́рія пояснюють як «країна крайньої півночі», оскільки слово «гіпер» означає «підвищення», «надмірність», «вище норми», а «Бореєм» давні греки начебто називали північний вітер. Згадане пояснення є типовим прикладом «народної етимології» (на зразок Адам — «земля», Україна — «окраїна»). Точним перекладом імені Гіпербо́рія (Hyperborea) буде «вище Борії» або «вища Бо́рія» — очевидно, що на північний напрямок тут немає жодного натяку.

— Але ж Борей є богом північного вітру?

Це ще одна масово розтиражована дурниця. **Бореєм давні греки називали не північний, а північно-східний вітер**[3], що підтверджує і Геродот у своїй 7-й

---

[1] *Наливайко Степан.* Таємниці розкриває санскрит. — К.: Вид. центр «Просвіта», 2000. — С. 7.

[2] У кельтській традиції він був символом друїдів, тобто кельтських (гальських) брахманів.

[3] Про це читаємо у багатьох джерелах, напр.: ***Ф.А. Брокгауз, И.А. Ефрон.*** Энциклопедический словарь (статья «Адриатическое море»). — http://www.booksite.ru/fulltext/bro/kga/brokefr/index.htm; *Гаспаров М.Л.* Занимательная Греция: Рассказы о древнегреческой ку-

книзі («Полігімнія»): для захисту від потужного північно-східного вітру греки звернулися до його господаря — бога Борея. Скоріше всього, Борея зробили «північним» не дуже давно, під впливом поширеного профанічного тлумачення Гіперборії як «Крайньої Півночі».

Варто також звернути увагу на те, що у греків відсутня етимологія імені цього вітру. У давнину вітри нерідко іменувалися за назвами країн, з яких вони дмуть. Тому ім’я Борей (Βορέας — «Бореас», «Борис») насправді означає «Борі́єць», «мешканець Бо́рії» (на зразок Англія — англі́єць, Ке́нія — кені́єць). Вказівкою на «борійський напрям» залишилося уявлення про те, що Βορέας–Борієць мешкав у Фракії, яка знаходилась якраз у північно-східному напрямку щодо Греції[1]. Прикладом назви вітру за «країною його базування» є Афганець — гарячий вітер з Афганістану, або Левантієць — так іспанці називали вітер зі Сходу (Леванту). Додамо, що старовинна назва Дніпра — Борисфен — буквально означає «Борійський потік».

На думку авторитетного знавця Гіперборійської традиції Рене Генона, *«істина полягає в тому, що загальноприйняте ім’я ГіперБо́рія стало вживатися греками лише в епоху, коли вони вже втратили сенс цієї давньої назви»*[2]. Він же стверджує, що назва Бо́рія означає «Земля Вепра» («Варахі») і що ця країна вважалася священною землею — місцем перебування первинного духовного центру нинішнього циклу проявлення світу, який в арійських Відах називається «Швета-вараха-Кальпа» — «Білого (світлого, сонячного) вепра цикл»[3]. В українській міфології вепр був символом Сонця[4]. У німецькій мові слово «вепер» існує у формі «ебер», в англійській —

льтуре. Часть третья. Греко-персидские войны. — http://sno.nm.ru/lib/school/gaspar/index.htm; *Даврижеци Аракел.* Книга историй (1602–1662). — http://vostlit.narod.ru/Texts/rus2/Davrizeci/framevved.htm.

[1] Мифы народов мира. М.: Советская энциклопедия, 1980–2000. Т. 1, С. 183.

[2] *Генон Рене.* Символы священной науки: Пер. с франц. — М.: Беловодье, 1997. — С. 191.

[3] Там само. С. 190.

[4] *Войтович Валерій.* Українська міфологія. — К.: Либідь, 2002. — С. 532.

«боар», у російській — «боров».

Це твердження Генона про центральне розташування Землі Вепра на нашій планеті дозволяє зрозуміти, звідки узялося ототожнення Борії з полярними регіонами. **У сакральній традиції свята Бо́рія вважалася «країною осі», «пупом Землі», духовно-цивілізаційним полюсом, який пізніше греки профанічно ототожнили з географічним полюсом.** Ось як про це пише Генон: «*Полярна священна земля, місце перебування первинного духовного центру цієї Манвантари* (всього циклу існування людства. — ***І.К.***), *іменується також Варахі, або Земля Вепра. Крім того, оскільки саме тут перебувала первинна духовна влада, стосовно якої всяка інша законна влада цього ж рівня буття є всього лише еманацією, то не менш природно, що представники такої влади отримували також і символ вепра як свою особливу відзнаку і потім зберігали її у потоці часу. Ось чому друїди самі іменували себе "вепрами", хоча, оскільки символіка завжди є багатоаспектною, тут можна водночас побачити і натяк на віддаленість, якої вони дотримувалися стосовно зовнішнього світу, адже вепр завжди вважався "самітником"*»[1].

Таким чином, свого часу відбулося профанічне змішування уявлень про духовний і географічний полюси. Ця помилка живе і донині: сьогодні деякі російські дослідники-патріоти, іноді навіть з докторськими ступенями, галасливо шукають духовний полюс Гіпербореї в Арктиці, тобто там, де його ніколи не було і не могло бути[2]. Їх збило з пантелику ще й те, що у Відах поряд з описом життя в помірному кліматі Європи зафіксовані феномени, які спостерігаються лише поблизу Північного полярного кола. Цей парадокс викликаний тим, що Віди зберегли народну пам'ять ще кроманьйонської Борії до літосферного зміщення середини 8 тис. до н.е. — коли північний

[1] *Генон Рене.* Символы священной науки: Пер. с франц. — М.: Беловодье, 1997. — С. 190.

[2] Прикладом такого роду пошуків є розтиражовані писання Валерія Дьоміна, напр. «Гиперборея. Исторические корни русского народа». — Москва: Гранд, 2000. В анотації до книги читаємо: «В книге в доступной широкому читателю форме излагается полярная концепция происхождения русского и других народов России...».

полюс знаходився приблизно в районі Ісландії, Скандинавія покоїлася під двокілометровим льодовим панцирем (як у нинішній Антарктиді), більша частина Західної Європи була тундрою, а Північне полярне коло сягало північно-західних регіонів України[1].

— Якщо Бо́рія — це країна планетарного духовного центру, то що означає Гіпербо́рія?

Ми вже писали, що Бо́рія — це священна земля, колиска Білої (кроманьйонської, європеоїдної) раси і, відповідно, бореальної мови, які виникли десь перед 25 тис. до н.е. Приблизно у цей час європеоїди-борійці сформувалися як раса, пережили демографічний вибух і протягом кількох тисячоліть пройшли всю Євразію і Африку, а згодом Америку і практично весь світ, перетворюючи його культурно та генетично. Виникнення Білої раси пов'язують з Примордіальною (первинною) традицією — системою високих знань неземного походження. Її виникнення Генон відносить на 25 тисячоліть у минуле, що приблизно збігається у часі із зафіксованим археологією вибухоподібним поширенням по світу матеріальної культури кроманьйонців. Первинність же цієї традиції викликана тим, що лише Біла раса вперше опанувала довгострокову пам'ять — якість, без якої ефективна передача знань є неможливою (попередники кроманьйонців — месопотамські неоантропи — мали лише «дитячу» пам'ять).

Територіально Бо́рія знаходилася на землях північніше Понтійського озера (попередника Чорного моря), стосовно Греції — на північному сході, тому Борієць — це бог північно-східного вітру. Напередодні затоплення більшої частини Борії (окрім півострова Крим і приморських територій сучасного Півдня України) у 55 ст. до н.е. (Циркумпонтійська катастрофа) частина людності здійснила перехід на північ — на вищі землі, де створила нову потужну цивілізацію під назвою ГіперБо́рія (Вища або Верхня Бо́рія), ядром якої стали землі від Волині до Київщини.

Проте префікс «гіпер», який з'явився після Третього переходу, пов'язаний не лише з підвищенням рельєфу, а й з підвищенням культурно-циві-

---

[1] Детальніше див.: 4.2.2. «Літосферне зміщення».

лізаційним.

1. Почнемо з того, що грецькою мовою слово «гіпер» писалося як ΥΠΕΡ («ὑπερ») — «упер»[1]. В українській мові маємо слово з цим самим коренем — «упертий», яке означає «той, хто намагається все робити по-своєму, наполягає на своєму», «непоступливий», «наполегливий», «стійкий», «твердий», «затятий», «невиправний», «який триває довгий час, затяжний». Це слово добре відбиває характер нової цивілізації УперБорії, яка суттєво відрізнялася від «старого світу» і все уперто робила по-своєму.

2. Слово «упер» містить корінь «пер», від якого походять слова «перти» (з силою рухатися вперед), «упертий» (здатний протистояти силі, той, на якого можна опертися), «перший» (той, хто починає), Перун (володар сили, воїн). Тут також варто згадати скандинавський відповідник Перуна — Тор: той, хто йде ПЕРшим і ТОРує шлях, і старовинну назву Дніпра — «Данапре», буквально «вода пре» — потужний водяний потік. До речі, «упер» дуже нагадує слово «вепер» (*упер, вупер* — «той, що пре»), яким називали цю сильну і стрімку тварину.

3. «Упер» також указує на понаднормовість, зверхність, вищу якість. Звідси і українське слово «перемога» (пере-мога, виявлення більшої могутності). Як показав Степан Наливайко, від «пере» (вища якість) також походять слова «Переяслав» (преславний), «пребагатий», «премудрий» тощо. Санскритським відповідником сенсарського «упер», грецького «гіпер» та українського «пере» є слово «пар'я» в розуміння «багато», «дуже», «надзвичайно». До речі, від кореня «пере» походить також слово «ПЕРЕхід», яке позначає здійснення надзусилля для ПЕРЕтворення у просторі та часі.

---

[1] Букву «Υ» (упсилон), яка в класичному грецькому алфавіті стоїть між буквами «Τ» і «Φ», має числове значення 400 і відповідає українській «У», у новогрецькій мові почали читати як букву «І» (іпсилон). В результаті первинне «упер» почало звучати як «гіпер». Так само слово Скуфія-Скупія (об'єднання, союз, сукупність, скупщина, зібрання) почали читати як Скіфія, а слово Сурія (сонячна) як Сірія. Про класичний і новогрецький алфавіти див.: Лингвистический энциклопедический словарь. — М.: Советская энциклопедия, 1990, «Греческое письмо».

4. Те ж саме значення, що й грецьке «упер», має латинське слово «супер».

5. В англійській мові, відомій своєю консервативністю, слово «упер» збереглося у формі «upper», що означає «верхній», «вищий»: *The Upper House* (Верхня Палата парламенту), *the upper ten* («верхівка суспільства»), *upper storey* (верхній поверх), *upper-cut* (аперкот — удар знизу вверх у боксі), *upper works* (надводна частина корабля).

Таким чином, у районі 55 ст. до н.е. на зміну Борії прийшла Вища Бо́рія або Верхня Бо́рія, відома у світі як УперБо́рія–ГіперБо́рія, яка стала колискою арійської раси, планетарним духовним центром нового цивілізаційного циклу, расотворчим казаном індоєвропейських народів. **Земля Вепра як планетарний духовний полюс продовжила свій розвиток на нових територіях, у формі вищої цивілізації.**

Ім'я УперБо́рія, серед іншого, має значення країни Осі, духовного полюса. Ця «вісь світу» уявлялася прямостоячим стовпом, навколо якого все обертається і який одночасно є колоною, що тримає небо. В англійській мові цей взаємозв'язок зберігся у слові *upright* (підпорка, колона, стійка, вертикальний, прямий, чесний), в українській — у слові «вишній» (*висотний*, водночас — *вісьовий, «вісний»*). Звідси й сакральне дерево вишня (англ. *cherry* — чарівний, укр. *черешня* — чарівна вишня, япон. *сакура* — сакральна), присвячене Вишньому — Богу-Отцю, творцю Неба і Землі та всього видимого і невидимого. Вишня символізувала Дерево життя, в якому поєднуються три світи: «божественний», «земний» і «підземний» (світ духів померлих), і була символом УперБорії як святої землі, де «небеса наближаються до землі».

Уявлення про осьове становище Борії збереглося в міфі про Атланта, який тримає на собі небо, оскільки Альтландом (*альт* — стара, *ланд* — земля) почали називати Борію після її затоплення внаслідок Циркумпонтійської катастрофи[1]. З поняттям «священної осі» пов'язане грецьке слово «ортос» — ПРЯмий, ПРАвильний, вірний, від якого походить грецьке *ортодокс* (правовірний) і українське

[1] Детальніше див.: «Четверте пришестя Спасителя. 6.2. Рама–Ной–Ману–Луг–Гопал–Дажбог–…» // Перехід–IV, №8.

православний (*прав* — правильний, прямий, чесний, щирий, *слава* — слово, знання, інформація). Тому Гіперборійська традиція — це Православна традиція: система божественних знань і звичаїв, які походять з духовного Полюса, зберігаються і періодично оновлюються у цій країні Осі.

Корінь **вар* (від якого походить «Варахі» — Земля вепра) або **вір* на санскриті ще має значення «накривати», «захищати» і «ховати»; він служить, як пише Рене Генон, для позначення неба й ідеально прикладається до духовних центрів, які є на землі образами самого небесного світу[1]. *«Додамо, що той самий корінь має ще й значення "вибору" або "обрання" (вара), що, очевидно, позначає регіон, який прийнято позначати такими іменами, як "земля обраних", "земля святих" або "земля блаженних"»*[2].

5.2.7. Кшатрії

Назва арійської варни кшатріїв збереглась в українській мові у словах «кіш», «кошовий», «шатро» (військовий намет)[3]. У перекладі з санскриту слово «*кшатра*» означає «влада»[4], а **кшатрії (kşatriya) — це «наділені**

---

[1] Від санскритського «вір» походить українське «віра», будівельна команда «віра!» (вгору!), слова «вирій», «ірій» (давня назва раю, де росте Світове Дерево, у верхів'ї якого перебувають птахи й душі праведників), назва Ірландія (Ір-лан — вишня, свята земля).

[2] *Генон Генон Рене.* Символы священной науки: Пер. с франц. — М.: Беловодье, 1997. — С. 191.

[3] Повторимо, що арійське слово «кшатрій», як і «козак» (давнє — «косак»), походить від бореального кореня «кес» (кс, кш), що позначав загострення, спрямування (як, скажімо, слово «коса», — це і сільськогосподарський інструмент, і зібране волосся, і вузька смуга землі). Воно ж позначало і холодну зброю, меч. Звідси «кесар» — мечник, військовий зверхник, «касарня» — приміщення для воїнів, «кіш» — військовий табір, «косак» — великий ніж (словник Б. Грінченка). Інша поширена зовнішня назва українців — черкаси — означає «священні воїни»: від «чер», «щер», «щир», «чар» — священний, чарівний, божественний, посвячений Трійці (буква Щ в давнину писалася як тризуб) і «кес» — меч; детальніше див. у книзі Олексія Братка-Кутинського «Феномен України». — К.: «Вечірній Київ», Українська академія оригінальних ідей. — 1996. — С. 68.

[4] *Залізняк Л.Л.* Нариси стародавньої історії України. — К.: Абрис, 1994. — С. 116.

владою», «люди влади». Звучання назви варни кшатріїв як слова жіночого роду — «кшатрія» — притаманне українській мові: «референтура» (група, що виконує функцію реферування), «адвокатура» (діяльність адвоката), «господарка» (функція ведення господарства) тощо.

Варна кшатріїв набула особливого значення в Козацькій Україні, в результаті чого всіх українців почали називати козаками або черкасами (давньоукраїнське «черкас» — священний, **чар**івний воїн). Про прямий генетичний зв'язок між арійськими кшатріями і козаками свідчать такі елементи, як кобзарство, «оселедець», червона китайка, малиновий прапор, бойовий пояс, інститут козаків-характерників тощо. *«Багато архаїчних елементів козацької культури, як і української традиційної культури взагалі, мають дуже глибокі історичні корені, що сягають праіндоєвропейських часів. Багато з них простежуються у культурній традиції арійської Рігвіди, що почала формуватися 6 000–5 000 р. тому в українських степах. Сліди деяких з цих архаїчних рис є у культурі інших народів індоєвропейської мовної сім'ї»*[1].

У скіфські часи для позначення належності людини до варни кшатріїв використовували слово «ксай» («сай»), наприклад, в імені першого скіфського царя Колоксая[2] («коло» — об'єднання, скупчення-скуфія, союз, держава; «ксай» — цар; тобто Колоксай — «Цар державного об'єднання»). Царське звання було найвищим у варні кшатріїв, від слова «цар» походить «лицар» — шляхетний воїн. У нинішній Україні величезна кількість прізвищ з кшатріянськими «ксай», «цар», «кас»: Максай, Сай, Сайко, Сайчук, Сайченко, Саєнко, Цар, Царевич, Царевський, Царенко, Царик, Царинний, Царук, Черкас, Черкасенко тощо. Арійські воїни ще називалися самарами, звідки українські прізвища Самар, Самарай, Самардак, Самаренко, Самарин, Самарич, Самарчук та інші.

Варни кшатріїв і брахманів об'єднує те, що загальне благо вони, згідно зі своєю природою, став-

---

[1] *Залізняк Л.Л.* Первісна історія України: Навч. посібник. — К.: Вища школа, 1999. — С. 145.

[2] *Братко-Кутинський Олексій.* Феномен України. — Київ: «Вечірній Київ», Українська академія оригінальних ідей. — 1996. — С. 79.

лять вище власного блага. Їхнє призначення — служіння Богу і народу. Ці дві варни являють собою організуюче начало, і їхня сила проявляється лише у тісній взаємодії: «*Влада кшатріїв, яка зміцнюється брахманством і яка отримує поради радників, непереможна і перемагає у вічності, озброєна відповідно до наук*»[1]. Ця ж сама думка про необхідність гармонійної взаємодії варн брахманів і кшатріїв проходить через усю кельтську традицію (яка разом з індоарійською традицією безпосередньо випливає з Примордіальної традиції). Найбільш виразно це проявилося в легендах про Мерлина (друїда-брахмана) і короля Артура (кшатрія-лицаря).

Крилатий Тур.
Символічне зображення покровителя варни кшартіїв (Ассирія)

Символом варни кшатріїв був могутній тур, звідки походить арійський титул «буй-тур» і «яр-тур» (Ар-тур). Оскільки основна активність кшатріїв відбувалася на землях Півдня України, то вони отримали назву «Земля Тура» (Таврія)[2]. Покровителем воїнства вважався Син Божий в його «силовій іпостасі», відомий у різних народів під різними іменами, — Рама, Мітра, Баал («ба» — дитина, «ал»-«ель» — дух, Бог), Аполлон–Гопалан–Гопал, Перун, Тор, Тараніс та багато інших. Нерідко його божественну могутність символічно зображали у вигляді Крилатого Тура: людська голова означала, що це боголюдина, крила означали зв’язок з божественним світом, а потужне тіло тура підкреслювало його найвищу могутність.

[1] Артхашастра, или Наука политики. Перевод с санскрита. — М., Наука, 1993. — С. 25.

[2] Зміна назв символізувала перехід від влади брахманів до влади кшатріїв, від Золотої до Срібної доби.

5.2.8. Вайш'ї

Назва цієї варни на санскриті звучить як «*вайш'я*» (vaiçya) — «наділені господарством», «наділені справою» (порівняйте з «*кшатрія*»). Ця назва збереглась у давньоруському «весь» — *село* (білоруською — *вёска*, польською — *wieś*). Санскритське слово «віш» — «сільська громада» має свій індійський відповідник — «грама», тобто сільська община[1]. Це слово має і латинський відповідник — «vici», що означає «господарство», «селянський двір».

Варну вайш'їв складали самостійні виробники, власники свого господарства: землероби, скотарі, купці, ремісники. Саме ця варна була основою економічної могутності держави, складала її «середній клас». Якщо використовувати сучасну термінологію, то вайш'ї — це люди, які мають свою справу, свій «бізнес», одним словом, «бізнесмени». Англійське слово *business man* (від *business* — діло, заняття; *man* — людина) походить від староанглійського *bisig* — активність, діловитість. Очевидна близькість коренів «весь», «віш», «vic» і «bis» (звуки «б» і «в», а також «ш» і «с» нерідко переходять одне в одне, наприклад, Варвара і Barbara). Отож **сучасне слово «бізнесмен» — це повний відповідник арійському «весіман» (ділова людина, господар, ґазда).** Про це свідчать і синоніми слова «*господар*», які прямо вказують на діловитість і самостійність: «*Власник землі, заможний селянин, хлібороб, господар своєї долі, сам собі пан, сам собі голова*»[2]. З ним пов'язане слово «*госпóда*» — «*дім, домівка, оселя, хата, господарство*»[3]. Все це дозволяє наблизитися до стародавніх уявлень про село. **Арійське село (весь, віш) — це осередок ділових людей (якими в той час вважались селяни — вайш'ї) і ділової активності (сільського господарства, торгівлі та ремесел). Арійський селянин-вайш'я з волом і плугом сприймався в ті часи так само «круто», як нині сприймається бізнесмен зі своїм «мерседесом» і**

---

[1] *Наливайко С.* Хто вони, Дажбог і його внуки // Індо-Європа, 1/91. С. 49.

[2] *Караванський Святослав.* Практичний словник синонімів української мови. — К.: Орій-Кобза, 1993. — С. 73.

[3] Там само.

мобільним телефоном. Прізвища вайш'їв здебільшого позначали їхню професійну спеціалізацію: Бондар, Бортник, Пасічник, Коваль, Крамар, Кушнір тощо. Дуже поширеним в Україні було і є ім'я *Вася* (діловий) або, що те ж саме, *Василь* (діловий дух).

Вайш'ї разом з брахманами і кшатріями належали до «двічі народжених» (на санскриті — dvijáti). Людина, яка не долучилася до знань, вважалась духовно сплячою і не здатною до свідомих та самостійних дій. Людина ж, яка засвоювала знання (духовні і професійні), неначе прозрівала і переживала нове народження. Фактично «друге народження» означало посвячення в специфіку діяльності однієї з трьох вищих варн і входження до неї (прийняття в корпорацію брахманів, кшатріїв або вайш'їв). Звання «двічі народженого» — це неначе диплом про середню спеціальну або вищу освіту. Воно давало право діяти в складі варни — діяти вільно, творчо та ініціативно.

У міру ускладнення суспільного виробництва в рамках варни вайш'їв відбулось виокремлення функції управління виробництвом (менеджменту). Внаслідок чого **в сучасному суспільстві варна вайш'їв розділяється, як уже наголошувалося вище, на варну Бізнесменів (менеджерів) і Спеціалістів (кваліфікованих фахівців, здатних до самостійної діяльності в рамках їхньої спеціалізації).**

5.2.9. Шудри

Варну шудр (çudra) становили люди, які лише готувалися до самостійної діяльності, або (як з часом виявлялося) не мали до неї природних здібностей. Ця варна «непосвячених» вважалась невід'ємною складовою соціального організму і була середовищем, з якого «черпали кадри» варни двічі народжених. Урешті-решт, усі люди в дитинстві є «шудрами» і лише в міру дорослішання виявляють хист або до науки, або до військової справи, або до бізнесу чи конкретної професії. А дехто лишається на рівні дитячої несамостійності все життя.

Оскільки шудри не мали знань або здібностей до ведення власної справи, вважалось, що вони можуть нор-

мально жити і працювати лише під опікою та керівництвом трьох вищих варн у ролі найманих працівників або слуг.

Як згадка про цю варну в Україні й досі поширені прізвища Шудра, Шудря, Шудрик, Шудрак, Шудрин.

Протягом віків первісне значення цього слова було затерте, лишився лише натяк на щось нижче, нешляхетне, профанічне. Словом «шудра» на Івано-Франківщині нині називають неохайну людину, а в словнику Грінченка читаємо: «*Шудра — наложниця, незаконна жінка*».

5.2.10. Честь варни. Арійська пропорція

Протягом тисячоліть відбувалось розмивання арійських уявлень про те, що чотири варни — це прояви Божественного: Божественного як знання і чистоти, Божественного як сили і служіння, Божественного як виробництва і насолодження, Божественного як роботи і самовідданості. Система чотиричленного структурування суспільства принципово не допускає приниження будь-якої варни. Навпаки, в ній закладена потужна ідея соціальної честі:

- *«честь Брахмана, яка полягає в чистоті, благочесті, у високому благоговінні щодо предметів розуму і духу, в безкорисному володінні та винятковій цілеспрямованості в навчанні та знаннях;*
- *честь Кшатрія, що кориниться в мужності, лицарстві, силі, певному гордому самовідреченні і самоконтролі, шляхетності характеру і в зобов'язаннях цієї шляхетності;*
- *честь Вайш'ї, яка підтримує себе в чесності поведінки, діловій надійності, здоровому виробництві, порядку, милосерді і меценацтві;*
- *честь Шудри, який віддає себе в смиренні, слухняності, вірній службі, безкорисній прихильності»*[1].

चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागशः ।
तस्य कर्तारमपि मां विद्ध्यकर्तारमव्ययम् ॥१३॥

«Бгаґавад-Ґіта» про варни.
«Поділ на чотири варни, створені Мною, проводиться за ознакою якостей людини і роду її діяльності» (фрагмент на санскриті)

---

[1] *Шри Ауробиндо Гхош.* Человеческий цикл / Пер. с англ. —

У міру наближення до повноліття людина могла або залишатися у варні шудрів, або обрати собі «варнову спеціалізацію» — обрати шлях (функцію) і обов'язки (дгарму) брахмана, кшатрія чи вайш'ї: «*Закон для брахмана — вчення, навчання інших, жертвоприношення для себе і для інших, роздавання дарів і їх отримання. Закон для кшатрія — вчення, жертвоприношення, роздача дарів, здобування засобів для життя військовою справою і охорона живих істот. Закон для вайш'ї — вчення, жертвоприношення, роздача дарів, землеробство, скотарство і торгівля. Закон для шудри — слухняність і ведення господарства в послуху у двічі народжених, ремесло і акторство*»[1].

Здійснити правильний вибір своєї варни допомагали брахмани, оскільки це було їхнім прямим функціональним обов'язком. Саме потужним соціальним замовленням на такого роду «профорієнтацію» пояснюється надзвичайно високий розвиток в арійському суспільстві психології, доведеної до технологічного рівня. Яскравим доказом цього може бути згадана вище «Артхашастра» («Наука влади»), яку написав індоарійський брахман Каутілья в I тис. до н.е. і яка донині не втратила своєї актуальності.

Людина, яка не могла чи не хотіла себе знайти в жодній з чотирьох варн, опинялась поза суспільством. Той, хто прагнув свободи без обов'язків або споживання без самовіддачі, з погляду арійців не мав жодної вартості ні як особистість, ні як складова соціального організму. Така людина не вважалася арійцем. **Арійцем був лише той, хто дотримувався обов'язків і правил честі своєї варни. Це давало йому повну свободу для ініціативи і творчості.**

Навіть «непосвячені» — шудри — вважались органічною, «рідною» складовою арійського суспільного організму, якщо вони дотримувались обов'язків варни шудрів. У ті далекі часи суспільство реально сприймалось як єдина родина (єдине тіло божественного Пуруші), а шудри — як діти, які ще не мають повних прав (не досягнули повноліття і не здійснили ініціацію «другого народження»), але

Казань: Новый век, 1992. — С. 16.

[1] Артхашастра, или Наука политики. Перевод с санскрита. — М., Наука, 1993. — С. 18.

заслуговують на любов дорослих і їхню допомогу. Проте для цього вони, як і діти, мають слухатися старших («двічі народжених») і не шкодувати зусиль для долучення до знань та осягнення «другого народження». **Вимога засвоєння знань у аріїв була дуже жорсткою — згідно з їхніми законами, людина, не долучена до знань, нічим не відрізнялась від тварини.**

В Індії, де арії змушені були пристосовуватись до місцевого, кількісно переважаючого неарійського оточення, відбувся відхід від системи чотирьох варн як рівноважливих складових богоподібного соціального організму. Різниця в інтелектуальному і культурному розвитку між аріями і місцевими негроїдами була дуже суттєвою, тому всіх аборигенів гуртом «записали» до *касти* шудрів — як несамостійних і «непросвічених». Тобто *варни* шудрів не стало — її замінила *каста* шудрів, яка вже не вважалася (і фактично не була) арійською. Проте і в цьому випадку шудра міг стати «двічі народженим», про що читаємо в «Законах Ману», розділ IX, 335: *«Шудра чистий, слухняний вищим, м'який у розмові, вільний від гордині, що завжди довіряє себе під опіку брахмана, — отримує вище народження»*[1].

Цікаво, що в стародавній Індії (як і на території України) не було класичного рабства, хоча існувало до 15-ти категорій особистої залежності, яка позначалась терміном «*даса*» (слуга). Потрапити в розряд слуг могла кожна людина, навіть члени вищих варн. Нерідко такий слуга *«зберігав право на володіння майном (придбаним, дарованим або успадкованим) та передання його у спадок; він часто мав сім'ю; господар при поводженні з ним повинен був зважати на його належність до тієї чи іншої варни»*[2].

На завершення наведемо сучасну версію «арійської пропорції» — ідеального співвідношення між рівнем особистого розвитку людини, її варновою спеціалізованістю та універсальністю:

- **Спеціалістом може бути Людина всіх чоти-**

---

[1] *Успенский П.Д.* Новая модель вселенной. СПб.: Изд. Чернышева, 1993. — С. 520.

[2] История Древнего мира. Древний Восток. Индия, Китай … / А.Н. Бадак, И.Е. Войнич, М.Н. Волчек и др. — Минск: Харвест, 1999. — С. 107.

рьох рівнів розвитку;

• Бізнесменом може бути Людина–2, Людина–3 і Людина–4;

• Кшатрієм може бути Людина–3 і Людина–4;

• Брахманом може бути лише Людина–4.

При цьому:

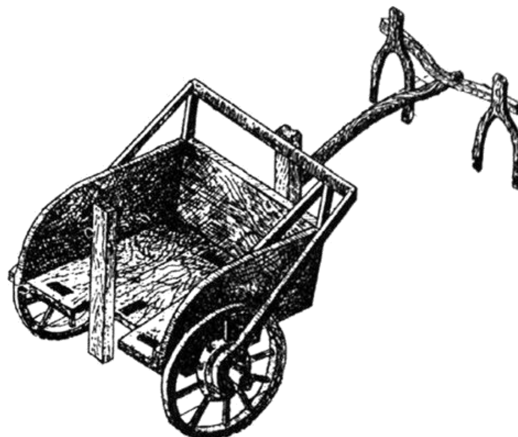
• Добрий брахман повинен вміти діяти як середнього рівня кшатрій;

• Добрий кшатрій повинен вміти діяти як середнього рівня бізнесмен;

• Добрий бізнесмен повинен вміти діяти як середнього рівня спеціаліст.

5.2.11. Технологічний прорив

Принципово новий — творчий — тип мислення, освоєний арійською расою, призвів до стрімкого технологічного розвитку. Про технології, вперше відкриті й опановані арійцями, вже розповідалось у підрозділі 4.6.2. «Велика неолітична революція». Додамо, що приручення коня, створення першої у світі кінноти, відкриття колеса і плуга, застосування возів з сірими волами і бойових колісниць, виготовлення мідної, бронзової і залізної зброї, — все це робило індоєвропейців і їх арійське ядро незмірно сильнішими порівняно з народами інших рас (європеоїдів-бореалів, семітів, монголоїдів, негроїдів та їхніх змішувань). Поєднання технологічної переваги з вищою соціальною організацією і пасіонарним світоглядом робило їх непереможними. Наявність достатньої кількості харчів і практичне застосування знань про здоровий спосіб життя (відична медицина) створювали передумови для різкого зменшення смертності і стрімкого зростання населення. Ось де заховано секрет небаченої плодючості та могутності аріїв.

Арійська бойова колісниця.
17–16 ст. до н.е.
Синташна (Південний Урал)

МОЛИТВА ПРО ТРЬОХ СИНІВ

Пошли мені, Боже милий,
сина на ймення Данило,
з душею орлино-білою,
і з усмішкою несмілою.
Тихий і ясноликий,
кохали б його молодиці.
Любов'ю би світ цей звеличив
і столітнім його залишив.

Дай мені, Боже, сина,
з очима, як в батька, синіми,
він звався б, як гетьман, Богданом,
зростав не «товаріщем» — паном,
без остраху грався б з громами
й не надто слухався мами,
грози б не боявся і зливи,
був би в бою щасливим.

А ще прошу Тебе, Боже,
якщо Твоя ласка, може,
дай мені третього сина,
його б охрестили Максимом.
Косив би у луках сіно,
пшеничку б дідівську сіяв,
і золотіла б левада
колосом повним і ладом.

Із моїми синами
Я здолаю Руїну.
Осанна Тобі, Осанна!
Воскреси Україну!

Леся Степовичка, 2003

Ця поезія віддзеркалює сакральний архетип арійської раси, пов'язаний з трьома складовими народу як єдиного біосоціального організму. Фактично, ідеться про три варни:
Брахмани (мудреці, священики, волхви, «ті, що поєднують небеса і землю»);
Кшатрії (державні організатори і воїни);
Вайш'ї (виробники, бізнесмени і спеціалісти).

Разом вони складають народне тіло — його «голову», «руки», «корпус». Такий трьохчленний поділ суспільства є базовою складовою Гіперборійської традиції, яка розвивається на українській землі з 55 ст. до н.е.

Не випадковим є ім'я Данило, яке перекладається як «дух води» (*«дан»* — вода, потік, дно, *«ил–ель–ло»* — дух). У Гіперборійській символіці водний потік позначав духовну силу — силу волі, інтуїції та уяви. Рядок про довголіття Данила і силу його любові нагадує нам святого апостола Івана — «апостола любові» і великого метафізика — єдиного з апостолів, який помер природною смертю у глибокій старості.

Якщо тепер проаналізувати цю поезію, то в ній з'являється інший, сакральний план: уже йдеться не просто про народження трьох синів, а народження трьох варн (верств) українського суспільства, взаємодія яких — Спільна Дія — є джерелом нашої життєспроможності, державної потуги і непереможності, нашого духовного, психічного і фізичного здоров'я.

6. ЛОКОМОТИВИ ЕВОЛЮЦІЇ

Описане вище бачення еволюції людського роду, ґрунтоване на археологічних і археогенетичних відкриттях другої половини XX століття, дозволяє відповісти на запитання, хто ж такі арії в широкому сенсі цього слова.

АРІЇ — ЦЕ ПЕРЕДОВА ЛІНІЯ РОЗВИТКУ ЛЮДСЬКОГО РОДУ, ЦЕ АВАНГАРД ЙОГО ЕВОЛЮЦІЙНОГО ЗРОСТАННЯ.

Арії піднімаються найвище, після чого підтягують до себе решту людства.

6.1. Нові люди

У світі 40 тисячоліття до н.е. еволюційним локомотивом були близькосхідні неоантропи — буквально «нові люди». З погляду сучасної науки, вони виникли в районі Близького Сходу і Месопотамії, тобто саме там, де згідно з християнською традицією знаходився Рай (Едем)[1]. Стосовно тодішніх палеоантропів «нові люди» відрізнялися меншою агресивністю (в т.ч. у них не було канібалізму), наявністю членороздільної мови, кращою організованістю, вищим зростом. Вони з’явилися в результаті еволюційного стрибка, викликаного зовнішнім, Божественним втручанням (вірогідно, при цьому також мав місце феномен мутагенного геоплазмового удару, спричиненого деформаціями земної кори під час специфічних конфігурацій Сонце–Земля–Місяць[2]).

На психічному рівні еволюційний стрибок полягав у виникненні Третьої сигнальної системи — ефективного органу колективного виживання, головним проявом якого є совість. Голос совісті — це тихий голос Бога, який присутній у людській душі. Тому можна впевнено казати, що неоантропи значно краще відчували Бога, ніж їхні сучасники-палеоантропи.

Психічні зміни супроводжувалися змінами фізични-

---

[1] У біблійному оповіданні про Рай згадуються нинішні ріки Тигр і Євфрат (Буття 2.10–2.14).

[2] Див.: *Сергій Васильченко, Наталка Холодна.* 2015 рік // Перехід–IV, 1(3)–2000.

ми. **По-перше, неоантропи мали круглішу голову** (якщо дивитися на череп згори), тобто порівняно з палеоантропами були брахікефалами (круглоголовими). Ми вже говорили, що чим кругліший череп, тим вільніше у ньому розвивається мозок. Це був принциповий еволюційний крок уперед, адже всі інші підвиди Homo sapiens, що оточували неоантропів, були доліхокефалами (довгоголовими).

По-друге, неоантропи мали змінену форму глотки (т.зв. «довгу глотку»), яка уможливила найпростішу членороздільну мову. Зі свого боку, постійне вживання мови розвивало мовний апарат. Проте це були лише перші кроки людини в оволодінні мовою.

У результаті демографічного вибуху, який завершив становлення неоантропів, їхній подальший розвиток відбувався у двох еволюційно взаємодоповнюючих напрямках.

1. Змішування. Більша частина неоантропів, яка покинула свою батьківщину, змішалася з давнішими підвидами Homo sapiens і, таким чином, надала тодішньому людству потужного еволюційного імпульсу. Фактично, ця частина неоантропів підносила величезний масив своїх «незмутованих» сучасників на вищий рівень розвитку, причому шляхом пониження власного рівня. Ми не знаємо, усвідомлювали вони це чи ні, але **з теперішніх позицій це був акт жертовності і самовіддачі. В результаті такого змішування виникли негроїдна і монголоїдна раси, кожна з яких почала розвиватися своїм, оригінальним шляхом.** Неоантропи і витворені ними через змішування великі раси опанували перший психоінформаційний рівень розвитку (рівень особистого досвіду), що на той час було величезним досягненням.

2. Чистота. Інша частина неоантропів пішла у північному напрямку — у расотворчий казан Бо́рія — і завдяки цьому уникнула змішування з відсталіши-

Поселення в Пушкарях на Десні.
Пізньопалеолітичне поселення європеоїдів-бореалів (30–26 тис. до н.е.).
Трисекційні довгі будинки з кісток мамонтів

ми підвидами Homo sapiens. В результаті жорстокого природного добору вижили спільноти, найрозвиненіші фізично, інтелектуально, організаційно. У 25 тисячолітті до н.е. на території Північного Надчорномор'я сформувалась нова раса.

6.1.1. Напочатку було Слово. Біла раса

Європеоїди-бореали, ці безстрашні мисливці за мамонтами, успішно розвинули прогресивні якості своїх попередників неоантропів. **Головною зовнішньою відмінністю бореалів від неоантропів стали світлі зовнішні покрови** (шкіра, волосся, очі). За цією ознакою вони називалися білими, русявими, сонячними. Ключове слово — «білий». Порівняно з близькосхідними неоантропами європеоїди були круглоголовішими, вищими і фізично сильнішими.

Головною внутрішньою відмінністю стало якісно вище володіння Словом, Голосом. Зростав словниковий запас, вдосконалювалося мовлення. Пізніше біла людина вже не просто навчилася чітко вимовляти слова — вона першою оволоділа СПІВОМ.

Розвинене мовлення стало монопольною здатністю білої людини, внаслідок чого слово «білий» водночас означало «співучий». Від бореального кореня «гол-гал» (голос, білий, світлий) походять:

- українські «галайко» — крикун; «галакати» — кричати; «галас» — голосна розмова, крик; галайстра — «шумний натовп, купа дітей»; «ґаламаґати» — говорити дурниці; приспів «гала» («Ой чук та гала, а я в церкві була», «гала-гігі-гей», «галя-гиля»)[1];
- сумерське «галя», «гал» — постійний співак у храмі, дяк[2];
- італійське «гала» — урочисте придворне свято зі

Надпонтійська Бо́рія.
Расотворчий казан білої раси (30 тис. до н.е. — 55 ст. н.е.)

---

[1] *Грінченко Борис.* Словарь української мови. — Київ, 1907.

[2] *Кузич-Березовський Іван.* Жінка і держава. — Львів: Світ, 1994. — С. 164.

співами в Італії і Франції 17–18 століть;

• сучасне «гала-концерт» — урочисте пісенне видовище;

• французьке «гало́» — світлове коло навколо Сонця;

• грецькі «гала» — молоко, тобто біле (порівняйте з укр. «набіл» — молокопродукти); звідси «Галактика» — «Молочний Шлях»; «геле» — сонячне світло, «Геліо» — Сонце;

• українське «ґалаґан» (буквально «світлоносний», від *гала* — світло, *ган* — гнати, нести) — іскра («із-к-ра», тобто «із кусочка світла»).

Усе біле і світле європеоїди вважали добрим і красивим, звідки французьке «галантний» (від *galant*) — люб'язний, чемний; італійське «belladonna» — прекрасна дама, буквально «біла жінка». Найкрасивіші жінки в грецькій міфології — Галатея (від «гала» — біла, молочна) і Гелена (Helena, Єлена) — світла, сонячна.

Володіння Голосом-Словом відкрило величезні можливості накопичення і передавання інформації, дало колосальний поштовх у розвитку мислення і соціальної взаємодії. Завдяки йому біла раса вийшла на другий психоінформаційний рівень, вінцем якого стала особлива Божа ласка — здатність читати «Хроніки Акаши» (Загальне інформаційне поле або «Книгу Господню»). Оволодівши Словом, людина почала ясніше мислити і краще розуміти Голос Божий. Тому Слово (мова), Голос (мовлення і його вищий прояв — пісня) вважалися проявом Бога і Божественного Світла.

Ця ідея нерозривної єдності між Богом і Словом найпотужніше пролунала в євангелії[1] святого Івана Богослова: ***«Спочатку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово... І життя було в нім, а життя було Світлом людей»***. Галілеянин[2] Іван Богослов називає Логосом (Словом) *«другу Особу Пресвятої Тройці, Божого Сина, споконвіку зродженого від Бога Вітця, як слово роди-*

---

[1] Євангеліє — добра, блага звістка. Порівняйте з «Єва» — блага, «ангел» — вісник, українською — «янгол» (від коренів «ян» — новий, «гол» — голос, звістка).

[2] Галілеяни–галати–гали (від гала, голос — білі, голосисті, носії слова — слов'яни). Про походження галілеян див.: 2.3.1. «Галілеяни» і 2.3.2. «Етнічна основа християнства».

ться з думки. Слово — це Божа премудрість, якою Бог Отець пізнає Себе й усе, що є, і тим предвічним актом пізнання родить Слово, Божого Сина, що є безконечним висловом і немов звершеним образом Божого Єства»[1].

Залишилося визначити, звідки походить грецьке ЛОГОС? Відповідь: від давньоукраїнського, бореального ГОЛОС. **При перенесенні слова «Голос» від гіперборійського центру до європеоїдної периферії воно трансформувалося в «Логос» шляхом перестановки двох приголосних (як «ведмідь» і «медвідь», «роксолань» і «русколань»).**

Бореальна традиція трепетного ставлення до Голосу-Слова збереглась у співучості українців, у самоназві «слов'яни» («носії слова», на відміну від «німих» — «німців»), у православній традиції славити Бога лише людським голосом (заборона застосування у церкві будь-яких музичних інструментів).

У допотопному світі[2] **еволюційним локомотивом були європеоїди-бореали.** Найбільший їхній здобуток — бореальна мова — починаючи з 25 тис. до н.е. була рознесена по всьому світу в процесі кількох хвиль розселення білої раси. Розвиток ішов за тією самою схемою, як і у неоантропів. Більша частина бореалів розійшлася по всьому світу, змішалася з місцевою людністю і привела до народження багатьох етносів і підрас. Менша частина зберегла максимальну чистоту і зробила стрибок до нової — арійської — раси.

6.1.2. Лідери післяпотопного циклу

Зміщення літосфери 10 тисячоліть тому і різкі кліматичні зміни призвели до глобальної кризи. Способом її подолання стало формування раси 3-го рівня. Арійська раса народилась на території Північного Надчорномор'я. Ця територія знову стала расотворчим казаном, еволю-

---

[1] *О. Кравчук Михайло.* Ісус Христос, його життя, наука, чуда: Згармонізований переклад чотирьох Євангелій на основі грецького тексту з поясненнями. — Львів, 1934. — С. 11.

[2] Тобто до Циркумпонтійської катастрофи 55 ст. до н.е., коли прісноводне Понтійське озеро і прибережні території Борії було затоплено солоними водами Середземного моря, які прорвались через Босфор.

ційним мостом між старим світом і новим. Можливо, саме тому Чорне (Руське) море в давнину називалося Понт, тобто «міст».

Від того часу функція еволюційного локомотиву знову виконувалась у Північному Надчорномор'ї: трипільцями, аріями, кімерійцями, скіфами, сарматами, антами, русичами, козаками. Розселення арійців з українського етнотворчого казана привело до виникнення феномену індоєвропейців, які в нинішньому світі є найбільшою цивілізаційною потугою.

Змішування індоєвропейців з негроїдами і монголоїдами, метисами і мулатами досягло максимальних масштабів на індоєвропейській периферії — в Західній Європі та азіатській Росії, а особливо на дальній периферії — в США і Латинській Америці. Пік міжрасових змішувань припадає на XX століття. Це свідчить про те, що арії — лідери останнього еволюційного циклу (5 966 р. до н.е. — 2015 р. н.е.) — виконали своє завдання у піднесенні людства на вищий рівень розвитку. Настає час нових аріїв.

6.1.3. Нові арії

Передусім потрібно з'ясувати, які людські параметри з еволюційної точки зору є найпрогресивнішими, тобто є ознаками еволюційного локомотива. На історичному шляху людини від неоантропів до наших часів поступово виявлялися і закріплювалися такі риси:

на духовному рівні:

1) незламна воля до досконалості, праведності, святості;

2) життєвий оптимізм, довіра до Божого милосердя і справедливості;

3) сміливість, відкритість до майбутнього, нового, незвіданого;

4) шляхетність і жертовність.

на психічному рівні:

1) здатність до творчих, масштабних, нестандартних дій;

2) відчуття власної свободи і повага до свободи інших;

3) самодисципліна, відповідальність, чіткість, рішучість;

4) любов до праці;

5) виразне відчуття краси і здоров'я (психічного та фізичного);

6) любов до мови, мовлення, пісні (співучість);

7) інтерес до внутрішнього світу людей і народів, повага до їх оригінальності та неповторності.

Людина, яка сьогодні володіє такими духовними і психічними якостями, фактично є новим арієм. Незалежно від свого етнічного чи расового походження, від місця і часу свого проживання. Тобто нові арії розкидані по всьому світу, хоча їхня концентрація і не однакова у різних країнах. Такий підхід цілком збігається з християнською концепцією, що кожна людина досягає спасіння своєї душі індивідуально.

А тепер поміркуймо в категоріях еволюційних циклів і цивілізаційних змін. Подібно до глобальної кризи 10-тисячолітньої давності, людство стрімко втягується у нову глобальну кризу. Її подолання потребує переходу на наступний — четвертий цивілізаційний рівень. **Цей перехід може здійснити лише раса 4-го рівня, яка буде продовжувачем чистої еволюційної лінії, започаткованої неоантропами 40-го тис. до н.е.** Ця нова раса[1] є способом подолання глобальної кризи. Вона остаточно сформується в процесі Переходу–IV.

Нова раса дозволить людству подолати глобальну кризу і вийти на вищий рівень — у нову екологічну нішу. Отже, **НОВІ АРІЇ — ЦЕ РАСА–4. У її негайному формуванні зацікавлений весь світ, усі раси, всі народи.** Шляхетні якості, виплекані новою расою, будуть рознесені по всьому світу і засіяні в тіло й душу глобального людського організму.

Але це чергове Велике змішування відбудеться пізніше. Сьогодні і ще протягом кількох десятиліть є актуальним інший процес. Його ключове поняття — **ЧИСТОТА, що на бореальній (давньоукраїнській) мові позначається словом «РАСА».**

---

[1] Див.: Нова раса // Перехід–IV, 1(3)–2000.

6.2 Антропологічні параметри РАСИ–IV

Як ми вже говорили, для творення нової раси потрібні:

1) расотворче ядро з відповідним людським матеріалом;

2) расотворчий казан зі сприятливою геоенергетикою;

3) контакт з високотехнологічною периферією, що також перебуває у системній кризі;

4) невелика домішка «свіжої крові» із-зовні;

5) системна криза і жорсткий добір.

6.2.1. Расотворче ядро

Якими мають бути інтегральні ознаки спільноти, здатної продовжити еволюційний процес, започаткований неоантропами і продовжений бореалами та аріями Північного Надчорномор'я? Вони відомі:

1) брахікефальність,
2) високий зріст,
3) світла шкіра.

Оскільки після літосферного зміщення ГіперБóрія опинилася в помірній зоні, то арійці здійснили адаптацію до помірного клімату і яскравого Сонця. В результаті випрацювався захисний механізм, завдяки якому в дитинстві арійці переважно є русявими і світлоокими, але з роками темнішають.

Жінки є світлішими за чоловіків, оскільки напрямок еволюційних змін задається чоловіками, а стабільність підтримується жінками. Тому наступна ознака:

4) русяві діти; темноволосі дорослі; жінки, світліші за чоловіків.

Для забезпечення стійкості процесу расоутворення (зокрема, генетичної різноманітності) цей народ має бути достатньо чисельним. Окрім того, він не повинен бути «расово стерильним» (як Японія) — невеликі расові домішки є корисними, ба навіть необхідними. Тому наступна ознака:

5) чисельне населення з достатньою генетич-

ною різноманітністю.

Принциповим моментом еволюції людини є розвиток мови і мовлення, передусім найбільш розвиненої його форми — пісенності. Субстрат нової раси повинен мати найчистішу мову і найрозвиненішу пісенну культуру. Отже, остання ознака:

6) незабруднена мова і розвинена пісенність.

Якщо конкретно говорити про народ, здатний виступити в ролі расотворчого ядра, то у своїй масі він має відповідати описаним вище якостям. Тобто це **має бути чисельний народ з чистою мовою і високою пісенною культурою, переважна більшість якого є брахікефальною, високою, світлошкірою, русявою у дитинстві і темноволосою у зрілому віці.**

6.2.2. Расотворчий казан

Раси формуються на відносно ізольованих територіях. Тому в ролі расотворчого ядра може виступити лише народ, який має свою державу і реально контролює свої кордони. Головна мета такої ізоляції — стимулювати схрещування всередині своєї спільноти й обмежувати схрещування з іншими спільнотами.

Проте ізольована територія лише тоді стає расотворчим казаном, коли володіє відповідною геоенергетикою[1].

6.2.3. Високотехнологічна периферія

Передусім ідеться про діаспору, яка, перебуваючи на індоєвропейській периферії, може принести в расотворчий казан передові технології. Нагадаємо, що передова технологічна культура виникає внаслідок спрямування життєвої енергії периферійних народів переважно на технологічну сферу — за рахунок духовної і соціальної сфери (див.: 4.5.8. «Духовний імпульс і його розгортання»).

---

[1] Див.: *Сергій Васильченко, Наталка Холодна.* 2015 рік // Перехід–IV, 1(3)–2000.

6.2.4. Свіжа кров

Найбільш цінною для поліпшення породи є взаємодія з генетично близькою породою, але дещо видозміненою завдяки проживанню на інших територіях з іншою енергетикою, іншим харчуванням, іншою культурою, іншим способом життя. Це аксіома, відома расологам і селекціонерам.

6.2.5. Еволюційна криза

Усі попередні раси формувалися як реакція-відповідь на системну кризу. Тому спільнота, яка може виступити в ролі расотворчого ядра, повинна перебувати в ситуації жорсткої системної кризи, коли цілком серйозно ставиться питання «жити чи вмерти». Лише перебуваючи у такому критичному, пограничному стані, спільнота здатна прийти в рух і прагнути до суттєвих змін, оскільки існуючий стан для неї є нестерпним.

6.3. Арійський стандарт і Україна

Лишилося проаналізувати, який народ має велику кількість населення і власну державу, перебуває у стані жорсткої кризи, володіє переліченими антропометричними ознаками і має діаспору, в тому числі високотехнологічну, яка також перебуває в стані системної кризи. Ви можете самі провести необхідні порівняння і зробити власні висновки. **Скоріше всього, у вас не займе багато часу, щоб назвати країну з найбільшим потенціалом расотворення. Це Україна.** Щоб у цьому переконатися, погляньмо на неї через призму перерахованих критеріїв.

6.3.1. Антропометрія

Етнічні українці становлять приблизно 80% населення України, а це, на думку деяких дослідників, є ідеальною етнічною пропорцією для національно-державного розвитку.

Згідно з висновками видатного українського антрополога й етнографа професора Хведора Кіндратовича Вовка, ***«українці належать до одної раси — до раси ви-***

сокорослої, брахікефальної, темноволосої і темноокої»[1]. Те ж саме стверджує сучасний авторитетний антрополог Сергій Сегеда: ***«Сучасній українській людності загалом властиві відносно високий зріст, брахікефалія, доволі темний колір очей та волосся...»***[2].

Дослідження Хведора Вовка підтверджують висновок, що людський рід розвивається так, що одночасно відбувається збільшення зросту, посилення брахікефальності і пігментації: *«Серед українського населення найвищий зріст відповідає і найвищому (брахікефальному) головному покажчику та найбільшій мірі темної пігментації»*[3]. А оскільки українське козацтво було останнім потужним сплеском арійства, то закономірно, що ***«населення козачих сіл Полтавщини дуже різко відрізняється від колишнього кріпацького населення і своїм високим зростом, і темнішою пігментацією, і вищим головним покажчиком»***[4]. Річ у тім, що в козаки йшла передусім та порода людей, яка була найбільш відкритою до ідеалів свободи і спасіння своєї душі шляхом боротьби та жертовності. Тому феномен українського козацтва — це феномен расового добору. В результаті козацькі поселення відрізнялися від інших не лише психологічно і культурно, а й антропологічно.

Козацький расовий тип. Кошовий отаман Війська Запорізького Іван Сірко (скульптурна реконструкція Г. Лебединської)

На закінчення додамо, що **українські діти справді русяві і світлоокі, а українські жінки справді світліші за чоловіків**. У цьому можна переконатися без будь-якої антропометрії — досить пройтися вулицями наших

[1] *Вовк Хведір.* Студії з української етнографії та антропології. — К.: Мистецтво, 1995. — С. 28.

[2] *Сегеда Сергій*. Антропологія: Навч. посібник. — К.: Либідь, 2001. — С. 324.

[3] *Вовк Хведір.* Студії з української етнографії та антропології. — К.: Мистецтво, 1995. — С. 28.

[4] Там само. С. 26.

міст і сіл.

6.3.2. Сенсар — мова Великого Переходу

Що стосується пісенності як ознаки еволюційної розвиненості, то саме пісенність є найхарактернішою ознакою українського роду у всі часи його існування.

З мовою питання складніше. Значна частина населення говорить спрощеним українізованим варіантом російської мови або українською мовою, забрудненою російськими включеннями, зокрема вульгаризмами і матюками. Чи можна за таких умов говорити про народження чогось чистого і здоровомислячого, адже яка мова, така й психіка?

Парадоксально, але з погляду расотворення мовна ситуація в Україні складається надзвичайно сприятливо. **Ідеться про таке явище, як ДИГЛОСІЯ, характерне передусім для середньовічної свідомості**[1]**. Це коли в межах того ж самого суспільства вільно функціонують дві мови, але у своєму застосуванні вони не рівноправні (як при звичайній двомовності), а виконують різні функції і люди користуються ними у різних ситуаціях.**

Українська мова є державною, нею говорить національне радіо і телебачення, нею створюється елітарна культура, її вивчають у школі, володіння нею (разом з російською) є ознакою інтелектуальності і навіть належності до вищих верств суспільства.

Російською мовою розмовляють у побуті, вона переважно застосовується у бізнесі і на виконавчо-технічному рівні (технічна документація, використання побутових приладів, комп'ютерної техніки, програмного забезпечення тощо). За інерцією російська мова використовується у вузькій сфері точних наук, проте звідси її поступово витискають українська та англійська. Брудні потоки «порнухи і чорнухи», вивільнені «гласністю» і «перестройкою», вилилися на суспільство саме російською мовою, забруднюючи як саму російську мову, так і російськомовне мислення.

---

[1] На думку деяких дослідників, людство стоїть на порозі «нового середньовіччя», передусім у плані структурованості суспільства і пріоритету духовних цінностей.

Парадоксально, але українська мова була захищена від цієї клоаки псевдоукраїнською державою, яка взяла курс на знищення українського книговидання.

У результаті українська мова чимраз більше перетворюється на мову духовної і державотворчої еліти, а російська — на мову пролетаріату, широких мас, соціальних низів, дрібної торгівлі і прикладного технічного забезпечення. Саме тому *«художньо вартісні тексти у сучасній Україні можуть виникнути лише українською мовою, а комерційно перспективна література — лише російською»*[1].

Звертає увагу і такий психологічний момент. Спілкуючись українською мовою, ви автоматично дотримуєтесь «високого стилю», коректності і принаймні формальної шанобливості. Якщо ж переходите на російську, то, на жаль, ризикуєте непомітно опуститися якщо не до підзаборного сленгу («с самым сильным в мире русским матом»), то до стилю низького і панібратського.

Проте досконале володіння російською мовою є стратегічно важливим для нової української еліти — перш за все, як мовою науково-технічної інформації та міжнаціонального спілкування на пострадянських теренах (детальніше див.: 3.2.4. «Атакуй першим!»).

Як усе це стосується расотворення? **Нова раса формується передусім з елітарного середовища, а це середовище в Україні, у міру набування мовної практики, розмовляє все чистішою українською мовою.** Ця мова є чудовим фундаментом для формування нового Сенсару — мови Великого Переходу. Але для перетворення української мови на Сенсар потрібно провести копітку роботу з уточнення значень слів, видалення ворожих «інформаційних закладок» (див.: 3.3.2. «А чи було "обрізання Господнє"?») і поповнення словникового запасу новими словами, що відповідають світогляду четвертого цивілізаційно-расового переходу.

У Середні віки диглосія допомагала розпізнавати «своїх», ідентифікувати «простих» і «шляхетних». У сучасних умовах диглосія потрібна для кращої ідентифіка-

---

[1] *Окара Андрей.* Запах мертвого слова: русскоязычная литература на Украине. — «Ex Libris НГ» (книжное обозрение «Независимой Газеты»). — М., 1998. 26 февраля, №7.

ції представників раси–IV — еліти арійської держави нового циклу. **Не кожен, хто володіє чистою українською мовою, належить до нової раси. Але українець, що нею не володіє, до нової раси точно не належить.**

На перший погляд, це виглядає трохи дивно, що майбутнє суспільство України розділятиметься на україномовну аристократію (незалежно від її соціального, етнічного чи расового походження) і російськомовно-суржикове простолюддя. Але об'єктивні процеси поки що розгортаються саме в цьому напрямку, бажаємо ми цього чи ні. Просто не треба забувати, що середньовіччя було періодом другої фази розвитку європейської цивілізації — фази локальних «експериментальних зразків» і «діючих прототипів». А сьогодні настає час їхньої повноцінної реалізації і масового тиражування — фаза 4, час Золотої ери[1].

6.3.3. Територіальна ізольованість

На щастя, Україна вчасно стала незалежною державою, що дозволяє контролювати міграційні процеси. Справжня робота у цій сфері лише починається, оскільки у нас немає надійних кордонів, передусім на півночі і сході. Через Україну прокочуються хвилі нелегальної міграції. Парадоксально, але ситуація значно полегшується низьким рівнем життя в Україні і мізерним соціальним забезпеченням. Завдяки цьому переважна кількість нелегалів прямує у багату Центральну і Західну Європу, яка швидко стає все «чорнішою» і «жовтішою». Це є однією з причин того, що **Україна в расовому аспекті є достатньо чистою, а нинішній відсоток представників інших рас поки що є оптимальним.**

Певну проблему становлять етнічні кримінальні угруповання, які осіли на нашій території. Однак за теперішньої потужності виплеканого в Україні репресивного апарату і наявності політичної волі їх можна вичистити за кілька місяців.

Що стосується расотворчої геоенергетики, то тери-

---

[1] *Каганець І.* Подих нового Середньовіччя // Перехід–IV, 2(4)–2000.

торія України є одним із планетарних геоплазмових генераторів, про що детально розповідається у згаданій вище статті «2015 рік» С. Васильченка та Н. Холодної.

6.3.4. Діаспора — генетичний скарб

Великим людським капіталом України є її діаспора. Довоєнна і післявоєнна західна діаспора, що виросла у світі підприємництва і прагматизму, є носієм специфічної ментальності, потрібної для відновлення цілісного українського архетипу.

Нова західна діаспора останнього десятиліття особливо цікава, оскільки здебільшого це люди з українською ментальністю і з розумінням реальної ситуації в Україні. Вони вже попрацювали на Заході і мали змогу порівняти, що є кращого «там» і «тут». Саме ця частина діаспори є найбільш «технологічною» і найактивнішою.

Східна українська діаспора (тобто не асимільовані українці на пострадянських теренах) за своєю ментальністю мало відрізняється від українців України, але вона є носієм унікального генофонду. Здебільшого це люди, які пройшли неймовірно жорстокий добір і є носіями особливої життєздатності.

З точки зору формування нової породи, українська діаспора є найбільш цінним генетичним компонентом-каталізатором для расотворення в Україні — це свої, українці, але модифіковані перебуванням на чужих територіях.

Позитивним моментом є гостра системна криза, в якій перебуває українська діаспора. Ще одне-два покоління, і вона в цілому буде асимільована, тобто зникне як явище. Скажімо, через 10–20 років американські українці перетворяться на «просто американців», хоча, може, й будуть ностальгійно пам’ятати своє етнічне коріння.

Щодо української діаспори є ще один момент, над яким мало хто замислюється. Здається, вперше на це звернув увагу колишній радянський розвідник Олег Гордієвський. Як тільки Україна стала незалежною, він сказав, що з погляду розвідки Україна стає найпотужнішою державою. І справа не в тому, що українська діаспора дуже чисельна — чисельність єврейської діаспори приблизно того ж порядку. Справа в її якості. **Якщо голов-**

ною сферою застосування життєвої енергії євреїв є бізнес і фінанси, то українці — це передусім учені, інтелектуали, радники, експерти як при бізнесових, так і державних структурах та всіляких «мозкових трестах». Займаючи цю екологічну нішу, вони мають менший доступ до «живих грошей», але володіють значно важливішим — одухотвореним інтелектом, який за бажання і правильної організації можна конвертувати у будь-які гроші. Ця духовна та інтелектуальна перевага актуалізується в епоху інформаційного і постінформаційного суспільства, до якої стрімко входить людство. Якщо ж скористуватися арійською термінологією, то українці в цілому — це брахмани і кшатрії, а євреї в цілому — це бізнесмени, хоча й серед них є немало видатних та одухотворених умів.

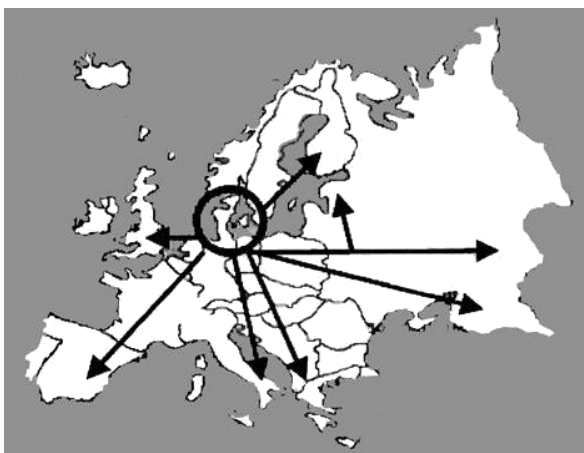
Системна криза завжди несе як великі можливості, так і великі небезпеки. Можна або стрибнути нагору, або зірватися вниз. Дехто вже зривався, тому важливо не повторювати чужих помилок.

6.4. Расова доктрина Третього рейху

Заслуга німецьких учених 19–20 століть полягає в тому, що вони почали серйозно і методично досліджувати зв'язок між психікою людини і її тілесними параметрами. Серед іншого, їх дуже цікавив феномен арійців як еволюційно передової групи, і вони багато зробили для дослідження цього напрямку. Проте на зламі століть німецькі вчені опинилися під потужним політичним тиском.

Річ у тім, що німці є дуже молодим народом, який сформувався тоді, коли у світі в основному вже відбувся розподіл територій і впливів. Цей молодий національний організм прагнув перерозподілу світу, для чого потребував наукового обґрунтування своєї вищості, яке б, як їм здавалося, давало право на такий перерозподіл. Виникло потужне політичне замовлення на нову націоналістичну ідеологію, яке на початку 20 століття спричинило жорсткий тиск на гуманітарні науки. Треба визнати, що цього випробування вони не витримали. Зокрема, **праці німецьких антропологів цього періоду вражають драматичним «розриванням» між науковою сумлінністю і політичною доцільністю.**

«Міф XX століття» — саме так назвав свою фундаментальну працю головний нацистський ідеолог Альфред Розенберг. Вона засвідчила, що ідеологи Третього рейху міфодизайн ставлять вище археології, антропології і взагалі науки. Треба сказати, що у них і не було іншого виходу, оскільки наукових доказів розселення т.зв. «індогерманців» з Північної Німеччини не існувало і не могло існувати. Тому вони з подвоєним завзяттям звернулися до міфології, зокрема, до відичних першоджерел, з яких випливає, як ми вже говорили, північне походження аріїв (див. розділ 4.2.2. «Літосферне зміщення»). «*Характер світової історії, що виходив з півночі, поширився по всій землі за допомогою світлошкірої і світловолосої раси, котра кількома потужними хвилями визначила духовне обличчя світу*»[1], — стверджував Розенберг. Як і слід було чекати, арійську Північ німецькі ідеологи розмістили у себе. Перший крок до штучного вивищення німецької крові було зроблено.

Німецький расовий міф. «*Нордична людина як творець вищих цивілізацій*». — Ілюстрація з брошури «Расова гігієна і демографічна політика в націонал-соціалістичній Німеччині»

Після цього треба було лише показати, що німецький народ — це найближчий нащадок і продовжувач арійської раси. **В основу расової доктрини німецькі ідеологи поклали вигадку про вищість нордичної, тобто північноєвропейської раси.** Саме вигадку, оскільки їхня концепція намагалася поєднати непоєднуване. З одного боку, «*батьківщина нордичної раси знаходиться в Західній, Північній і Середній Європі часів льодовикового періоду. …Холодний, вологий клімат і нестача сонячного світла викували людину нордичного типу*». З другого боку, «*нордична людина від самого початку була осілим землеробом*»[2]. Автори расової доктрини не пояс-

[1] *Розенберг Альфред.* Миф XX века. — Tallinn: Shildex, 1998. — С. 24.

[2] Расовая гигиена и демографическая политика в национал-

нювали, що можна було вирощувати «*в умовах холодного, вологого клімату і нестачі сонячного світла*». Важливіше те, що «*навіть за чисто кількісними показниками присутності нордичної раси наш рейх марширує далеко попереду інших народів*»[1]. Оскільки нордична раса вважалася найдосконалішою, то нацистські ідеологи стояли горою за расову чистоту, а змішування з негроїдами, монголоїдами та семітами вважали справою протиприродною і мало не злочином проти людяності (проте це не зашкодило 150 тисячам євреїв воювати в німецькій армії на фронтах Другої світової війни; цікаво, що єврейські корені дають їм змогу хоч завтра репатріюватися в Ізраїль[2]).

Але тут у расовій теорії виник небезпечний «прокол». Річ у тім, що нордична (північноєвропейська) і середземноморська раси є довгоголовими, про що добре знали німецькі антропологи та ідеологи: «*Виразно доліхокефальними є середземні народи і германці*»[3]. Звідки взялася ця довгоголовість, адже відомо, що найбільш доліхокефальними є негроїди і австралоїди? Виявляється, що справа якраз в негроїдах, «*від яких походять середземні народи і північні європейці, оскільки залишки скелетів первісної людини в Європі мають також негроїдні ознаки*»[4].

Визнаючи своє походження від «нетворчих» негроїдів-доліхокефалів, німецькі ідеологи потрапили в халепу. Ситуація потребувала негайного розв'язання. Воно було просте, як все геніальне. Німецькі антропологи оголосили, що є два типи доліхокефальності: примітивна «потилична» і благородна «фронта-

---

социалистической Германии: Биологические основы и их осмысленное применение для сохранения и приумножения нордической крови (только для руководителей). Разработка и издание: Главное управление СС, Управление образования. — Пер. с нем. — Москва: Бытие и Сознание, 1999. — С. 13–14.

[1] Там само. С. 15.

[2] *Бриман Шимон*. Неарийское происхождение. — Газета «Курьер» (США, Нью-Йорк), №38 від 6.09.2002. — http://observer.sd.org.ua/news.php?id=178.

[3] *Вольтман Людвиг.* Политическая антропология. (1903 г.): Пер. с нем. — М: Белые альвы, 2000. — С. 137.

[4] Там само. С. 133.

льна»[1]. В результаті отримали портрет «істинного» германо-арійця, «науково обґрунтований» із славнозвісною німецькою добросовісністю і педантичністю: *«На основі чисто морфологічних і фізіологічних міркувань ми повинні дійти висновку, що високоросла, з великим черепом людина, з фронтальною доліхокефальністю і світлою пігментацією, отже, північноєвропейська раса — буде найбільш досконалим представником людського роду і вищим продуктом органічного розвитку»*[2].

Виникає запитання, навіщо німці так вчепилися в цю свою негроїдну доліхокефальність? Ну взяли би та й скромно промовчали. **А річ у тому, що величезні східні території, на які претендував Третій рейх, були заселені слов'янами-брахікефалами, тобто расою, в якої не було негроїдних доліхокефальних домішок. А оскільки брахікефали були оголошені монголоїдами і взагалі недолюдками, то автоматично з'являлася «законна» підстава для оволодіння їхніми територіями.**

Проте і тут виникали антропологічні «нестиковки». Рейхсляйтер Борман після поїздки по українських колгоспах здивовано відзначив, що в українських дітей *«світле волосся і блакитні очі, щоки у них пухленькі, форми заокруглені, і вони справді вельми симпатичні. Порівняно з ними наші діти, що в переважній більшості належать до нордичної раси, схожі на лошат — такі ж незграбні, і здається, що в них худі довгі ноги і видовжені тіла, кутасті голови. А коли дивишся на українських дітей, то навіть важко собі уявити, що час сплющить їхні круглі обличчя і зробить грубими їхні риси»*[3].

Чим усе це закінчилось — добре відомо. Важливо зрозуміти, чому так сталося. Тим більше, що 20-ті — 40-ві роки 20 століття відповідають другій фазі розвитку індоєвропейської цивілізації. Це був час соціальних експериментів, «чернеткових зразків» і «діючих прототипів», коли нові ідеї реалізувалися в максимально відвертій і

[1] *Вольтман Людвиг.* Политическая антропология. (1903 г.): Пер. с нем. — М: Белые альвы, 2000. — С. 357.

[2] Там само. С. 358.

[3] *Пикер Генри.* Застольные разговоры Гитлера. — Смоленск, 1993. — http://observer.sd.org.ua/news.php?id=454.

екстремальній формі, коли відбувалося зондування меж добра і зла, можливого і неможливого. Цей досвід не можна ігнорувати. Він вимагає критичного осмислення, інакше знову будемо «винаходити велосипеди» і повторювати старі помилки.

Звичайно, можна сказати, що тодішні німці, будучи молодою і амбітною нацією, страждали на підлітковий комплекс неповноцінності. А **комплекс неповноцінності, як відомо, має тенденцію переходити у свою протилежність — манію величі**. Німців навіть трохи шкода. Їхні вчені багато зробили для розробки арійської тематики, але припустилися ще більше помилок.

Однією з причин схильності німців до екстремальності, мілітаризації і силових методів розв'язання проблем була традиційна відсутність у германських племен жрецької верстви[1]. Неповноцінна соціальна структура призвела до домінування у німців варни Кшатріїв, яка не знала впорядкування, керування і освячення з боку духовної влади — варни Брахманів (прикладом може бути екстремізм Гітлера, який намагався поєднувати духовну і організаційну функції). І хоча **німці належать до індоєвропейців, проте арійцями вони не були** ні антропологічно (через свою доліхокефальність), ні організаційно (не мали чотириварнової соціальної структури), ні духовно (стояли на позиціях расового егоїзму). Хоча дуже хотіли ними бути. Шляхетна арійська одіж виявилася не на них шитою. Не та «антропологія».

Однією з помилок німецьких расологів було те, що вони абсолютизували один аспект антропогенезу — необхідність підтримання расової чистоти, зовсім полишивши за кадром другий не менш важливий аспект — необхідність міжрасового змішування. Ці два процеси — плекання чистоти і змішування — існують паралельно, проте на початку чергового людського циклу домінує тенденція до чистоти, а у кінці — тенденція до змішування. **Раси вищого рівня (неоантропи, бореали, арійці), які виникали в чистому расотворчому казані, розходилися по світу, змішувалися з рештою людства і, неначе локомотив, тягнули його за собою — і ге-**

[1] *Широкова Н.С.* Культура кельтов и нордическая традиция античности. — СПб.: Евразия, 2000. — С. 269.

нетично, і культурно. У цьому, за великим рахунком, і полягає арійська місія та арійська жертовність.

Абсолютизуючи потребу в расовій чистоті, німці не були у цьому першими чи унікальними. Показово, що у брошурі з расової гігієни, розробленої Головним управлінням СС, за приклад правильної расової свідомості наведено висловлювання англійського єврея Дізраелі: «*Будь-яка раса, яка легковажно змішує свою кров з чужою, приречена на загибель*»[1].

— А що, у есесівців для обґрунтування цієї тези не було іншого джерела, окрім єврейського?

Звісно що було. Просто в расовому питанні євреї вважалися експертами, адже були творцями першої расистської доктрини. Але все по порядку…

[1] Расовая гигиена и демографическая политика в национал-социалистической Германии: Биологические основы и их осмысленное применение для сохранения и приумножения нордической крови (только для руководителей). Разработка и издание: Главное управление СС, Управление образования. — Пер. с нем. — Москва: Бытие и Сознание, 1999. — С. 28.

7 ЄВРЕЙСЬКИЙ МІФ

У процесі своєї трьохтисячолітньої історії євреї витворили оригінальний і цілком пізнаваний психологічний та антропологічний тип, що дозволяє їх вважати окремою расою[1]. Це раса семітського кореня. При цьому треба розрізняти євреїв як расу і євреїв як організацію, оскільки до єврейства як організації можуть входити представники інших рас, т.зв. юдействуючі. Деякі вчені розглядають юдаїзм не як релігію, а як еволюційну стратегію групового виживання, в якій релігія є лише одним з головних елементів[2].

7.1. Прабатьківщина семітів

Семіти сформувалися в расотворчому казані Аравійського півострова: «*Семітський генератор був занурений у гарячий Аравійський півострів, як у мішок з піском*»[3]. Щоправда, аналогія з піском не дуже коректна, оскільки пустелі на півострові лише починали виникати, адже до літосферного зміщення він знаходився у помірній кліматичній зоні. «*У безкрайніх степах Аравійського півострова (тоді ще степах, а місцями лісостепах) проживало багато кроманьйоїдно-негроїдних племен і родів, які на базі ранньої праборeальної мови, занесеної проторусами-переселенцями (європеоїдами-бореалами. — **І.К.**), поступово випрацьовували свою мову. Цю сукупність розрізнених, але стрімко зростаючих чисельно родів-племен можна вважати предками прасеміто-хамітських народностей*»[4].

Як ми вже знаємо, завершення формування раси здебільшого супроводжується демографічним вибухом і

---

[1] Належність до єврейства визначається передусім походженням, навіть якщо індивід заперечує юдаїзм. Детальніше див.: *Пилкингтон С.М.* Иудаизм: Пер. с англ. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 1999. — С. 8–10.

[2] *Макдональд Кевін.* Ідеологічна обробка і стратегії групової еволюції в юдаїзмі // Перехід–IV, №3(5)–2000.

[3] *Клейн Л.С.* Генераторы народов // Бронзовый и железный век Сибири. — Новосибирск, 1974. — С. 126–134.

[4] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 238.

хвилеподібним розселенням за межі расотворчого казана. Імовірно, що формування семітів припадає приблизно на середину 3 тисячоліття до н.е., оскільки у 24 столітті до н.е. семітські аккади завоювали Сумер. Подібно, що це була перша хвиля розселення з аравійського расотворчого казана.

Наступна відома нам хвиля розселення семітів пов'язана з появою у Палестині євреїв у 13 ст. до н.е. «*Для розуміння питання дуже важливо знати, що предки як євреїв, так і арабів (і одні, і другі є семітами), не були автохтонним населенням Палестини, Сирії, Загросу, Ливану, Месопотамії*»[1]. «*Первинною областю проживання єврейської групи були, судячи з усього, аравійські степи… Присутність же цих племен в Палестині документується лише з 13 ст. до н.е.*»[2].

7.2. Загадковий Ханаан

Назва Палестина з'явилася пізніше, а перед тим ця територія називалася Ханаан, Кнаан[3] або Кінаххи[4]. В широкому значенні Ханааном називали східне узбережжя Середземного моря, яке включало Палестину (землю пелазгів-филистимлян), Фінікію і частину Сирії (давня назва — Сурія, або Арам). Про давню Сурію відомо, що це «*історична область, що включала в себе, крім сучасної Сирії, ще Ліван, Ізраїль та Йорданію*»[5].

Таким чином, топоніми Ханаан і Сурія позначали приблизно ту ж саму територію. Її замешкували етнічно близькі народи, які розмовляли різними діалектами фактично однієї мови. В основному це були індоєвропейці (можливо, з наявністю семітських домішок), які расово підживлювалися постійними міграціями з українського етнотвор-

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 99.

[2] *Заблоцка Ю.* История Ближнего Востока в древности. — М.: Наука, 1989. — С. 297–298.

[3] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб.: 1998. — С. 472.

[4] История Древнего мира: Древний Восток. — Египет, Шумер… / А.Н. Бадак, И.Е. Войнич, М.Н. Волчек и др. — Минск: Харвест, 1999. — С. 560.

[5] Повість врем'яних літ: Літопис. Коментар до літописних географічних назв. С. 550–551.

Ханаан, Фінікія, Сурія

чого казана. Вони створили оригінальну, технологічно і культурно розвинену землеробську цивілізацію.

Ханаан–Фінікія–Сурія не була централізованою державою (що взагалі властиво для арійських народів), а складалася з великої кількості міст-держав, які нерідко конкурували між собою і лише при зовнішній загрозі об'єднували збройні сили.

7.2.1. Баал, тобто Син Божий

Баал-воїн.
Баал у вигляді воїна, що потрясає зброєю. Ханаанська бронзова фігура, оздоблена сріблом. Кінець бронзового віку

Релігія Ханаану була прив'язана до щорічних природних змін[1]. Кожна місцевість, поселення, ремесло мало власного небесного покровителя (божество). Проте був і Верховний Бог, Бог-Отець, якого називали Ель (подібно до сумерського Ліль — дух). Хананці вірили, *«що Бог-Отець доброчесний, милосердний і люблячий, і всі люди зобов'язані йти Його шляхом»*[2].

Особливою повагою користувався син Еля — Баель або Баал («ба» — син, дитина). Він постійно вів бої зі злими силами, зустрічав смерть під час щорічної загибелі рослинності, сходив у підземний світ і знову воскресав до життя, коли зима виявлялася позаду. Вороги Ба-

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 31–32.
[2] Там само. С. 57.

ала постійно чинили зло, але їхня сила завжди вичерпувалася і перемагало добро.

Інанна-Діванна-Астарта-Артеміда

Небесною дружиною Баала була Астарта[1] (Ашторет) — богиня врожайності, плодючості і любові, за своїми функціями подібна до сумерської Інанни (див.: 5.1.3. «Свята Трійця і Небесна Діва»), арійської Діванни і еллінської Артеміди («посланниці з Арти»).

7.2.2. Кінахи, самари, гіксоси

У допотопний період території Ханаану були заселені європеоїдами-бореалами (кроманьйонцями), а у післяпотопний (принаймні, з середини 4 тис. до н.е.) ними володіли арійські племена, зокрема кінахи та самари. «*Найчисельнішими були кінахи (чи кінаки), які розсілися у цілім Канаані аж по Синай*»[2] (слово «кінак» походить від «конюх», «коняр», «кіннотник», тобто «озброєний вершник»; від назви цього племені в українців існує прізвище Кінах). «*На південь від гір Гільбоа великим островом між кінахами поселилося плем'я самарів, що заклало місто Самарія. Столицею кінахів стало місто Ярихон*»[3].

Відомо, що наприкінці 19 ст. до н.е. Сирію і Ханаан завоювали гіксоси (це зовнішня назва, яка з давньоєгипетської означає «чужі володарі») — народ з Північного Надчорномор'я, етнічно близький хетам і їхній надійний союзник. За описами, гіксоси були аристократією (благо-

---

[1] Можливо, це ім'я походить від «ас» — божественна сутність, «арта» — сонячна земля, підсоння, піднебесна. Арта–Аратта–Артанія — це прадавня назва України. Тобто Астарта — це «богиня з Арти». Додамо, що батьківщиною культу Аполлона (Баала) і Артеміди (Астарти) була земля України.

[2] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 91.

[3] Там само. С. 92.

родними), в більшості високими, русявими, синьоокими і білошкірими.

Час панування гіксосів збігається з найвищим розквітом цього краю. У 1730 році арійські гіксоси легко завоювали Єгипет, оскільки на голову переважали єгиптян в озброєнні і військовому мистецтві. Гіксоси панували там 200 років, запровадивши 15-ту і 16-ту династії фараонів, останній з яких називався Киян. У Єгипті про гіксосів говорили, що вони походять з Та-Рус, тобто із Землі Русів. У 1286 році до н.е. єгипетський фараон Рамзес II (1290–1224 рр. до н.е.) біля міста Кадеш завдав гіксосам поразки[1]. У цій битві проти єгиптян виступили 330 ханаанських вождів[2], тобто ханаанці та гіксоси були союзниками.

Після поразки гіксоси остаточно змішалися з місцевим населенням Ханаану. Гіксосів ще називають аморитами[3] або амореями, що є синонімами слова «ханаанець»[4]. Етнічно близькими до них були арамеї — це народ з країни Арам, тобто Сирії[5]. Назву Сирія-Сурія виводять від фінікійського міста Цур (Сур), якому пізніше дали назву Тір (Цур–Сур–Тур–Тір). Домінуючою мовою в Сурії була аморейська мова[6].

Бореальний корінь «сур» означає те ж саме, що й «рус» — яскравий, вогненний, красивий, красний, червоний (а також рідний, опікун, праведник, пізніше — захисник, цар). Червоний — це сакральний колір ще європеоїдів-бореалів, який успадкувала післяпотопна арійська раса (починаючи від традиції посипання поховань бореалів-кроманьйонців червоною вохрою до накривання мертвих козаків червоною тканиною[7]). Червона фарба і

---

[1] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 93–94.

[2] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 22.

[3] Мень Александр. История религии. Книга 1. — М.: Форум–Инфра–М. — С. 40.

[4] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб.: 1998. — С. 17.

[5] Там само. С. 415.

[6] История Древнего мира: Древний Восток. — Египет, Шумер… / А.Н. Бадак, И.Е. Войнич, М.Н. Волчек и др. — Минск: Харвест, 1999. — С. 570.

[7] Детальніше див.: *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс.

донині називається «сурик», а назву Ханаан частина вчених пояснює як «країна червоної фарби»[1]. Таким чином, маємо **типове лінгвістичне перевертання: Рус — Сур (Цур), Русія — Сурія, логос — голос, ведмідь — медвідь**. Рус-Сур-Цур — це водночас був добрий предок, дух-захисник, відомий з українського замовляння «Цур тобі, Пек» (Пек — злий дух, від якого походить «пекло»); а індоарійській традиції Сур — це праведник, а Асур (тобто не-Сур) — це демон.

Звертають увагу топоніми Сирії-Ханаану: місто Рама (перевернуте Арам), фінікійське місто Сидон — «місце ловитви риби» (від бореального «дана», «дон» — вода, русло, дно), ріка Оронта, місцевість Гам («шум», «шумне збіговисько»[2]), гора Нево (небо, сучасна назва — «Ен-Неба»), Голан, Голанські висоти (від «гал-лан» — «край галів», територія на сході Галілейського моря).

7.2.3. Пелазги-филистимляни

Пелазгів-филистимлян ще називали «народами моря», тобто «амореями». «*Воїни народів моря досягли на своїх кораблях Єгипту і воювали з єгиптянами на морі, а у цей час їхні родини, згідно з одним єгипетським текстом, рухалися зі своїм домашнім скарбом уздовж узбережжя Сирії та Ханаану. Пророк Амос стверджує, що вони прийшли з Кафтора (єврейська назва Кріта). Про крітське походження филистимлян свідчить і їхня кераміка, яка належить до мікенського типу, поширеного в Греції, на Криті і на Кипрі. Кераміка, знайдена у місцях поселення филистимлян на узбережжі, датується*

Козацька чайка филистимлян. Модель филистимського бойового корабля, XII ст. до н.е.

до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 38–40.

[1] История Древнего мира: Древний Восток. — Египет, Шумер… / А.Н. Бадак, И.Е. Войнич, М.Н. Волчек и др. — Минск: Харвест, 1999. — С. 561.

[2] *Архимандрит Никифор.* Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. — М.: Астрель, 2000. — С. 134.

Обличчя филистимлянина. Филистимляни, як і деякі інші з т.зв. «народів моря», ховали своїх мертвих у трунах, на віках яких робили зображення обличчя померлого (личину)

1200–1100 рр. до н.е.»[1] Цікаво, що шолом мовою филистимлян називався «кова», тобто «кований»[2].

Усе сказане вище приводить до висновку, **що арамеї — це амореї. Арамеї-сирійці (арії-амореї-руси), ханаанці і фінікійці були етнічно близькими індоєвропейськими народами, які розмовляли на діалектах однієї арамейської (ханаанської, фінікійської) мови**. Ця мова була офіційною в індоєвропейській Персидській імперії[3], саме нею пізніше проповідував Ісус Христос.

Спільна риса арамеїв-ханаанців — властива індоєвропейцям пісенність: «*Жоден народ не приділяв так багато уваги музиці, як мешканці Ханаану. Як відомо з єгипетських і середземноморських джерел, Палестина і Сирія славилися своєю музикою*»[4].

Від «народів моря» — пелазгів-филистимлян — ханаанці та фінікійці запозичили не лише мистецтво кораблебудування і мореплавства, а й алфавіт. Річ у тім, що арійські народи в ті часи вже мали давні традиції писемності. Згадаймо, що найдревніші зразки письма, знайдені у Подунав'ї, належать до 6 тис. до н.е.

---

[1] Библейская энциклопедия. Российское библейское общество, 1998. — С. 288.

[2] Там само. С. 287.

[3] Імперія була розділена на 12 провінцій (сакральне число індоєвропейців). Перси сприяли розвитку місцевих культур і самоуправління. Після перемоги над Вавилоном у 539 р. до н.е. персидський цар Кир відпустив по домівках усіх військовополонених, включаючи вигнанців з Юдеї.

[4] *Келлер Вернер.* Библия как история: Пер. с англ. — М.: КРОН-ПРЕСС, 1998. — С. 213.

7.2.4. Розсекречений алфавіт

У стародавні часи алфавіт був секретним винаходом, який ретельно оберігався арійськими жерцями. Кожна буква була наділена особливим, сакральним змістом. Кожній з них відповідала якась рослина, а сам алфавіт являв собою жрецький календар. Одні букви відповідали місяцям, інші — дням рівнодення і сонцестояння. Рослина, яка стосувалася певної букви, була рослиною цього місяця, яка саме в цей період застосовувалась в ритуалах і обрядах. *«Як показав англійський дослідник Р. Грейвс, саме ці рослини фігурували на відповідних святкуваннях всіх арійських народів від Палестини до Ірландії»*[1]. Згадаймо український народний календар: у квітні — верба (Вербна неділя), у травні — цибуля, у червні — льон, у липні — липа, у серпні — мак (Маковія) тощо.

Таким чином, принесений пелазгами алфавіт був системою, в якій було закодовано певний світогляд і спосіб життя. Фінікійці, до яких потрапив алфавіт, були в основному торговим і ремісничим народом, можна сказати, становили технологічну периферію індоєвропейського світу (тобто більша частина їхньої енергії спрямовувалась на «ділову метушню»). Їх цікавили не сакральні аспекти алфавіту, а його практична корисність для заробляння грошей. Застосувавши алфавіт у своїй торгово-ремісничій діяльності, вони його розсекретили і запустили у широкий обіг. Грецький історик 1 століття до н.е. Діодор Сицілійський про це писав так: *«Хоча ці букви називають фінікійськими, тому що їх привезли до еллінів з країни фінікійців, їх можна було б називати пелазгійськими, оскільки ними користувались пелазги»*[2].

Від індоєвропейських ханаанців-фіні-

Літери фінікійської абетки

[1] *Шамбаров В.Е.* Русь: дорога из глубин тысячелетий. — М.: Алетейа, 1999. — С. 133–134.

[2] Там само. С. 131.

кійців розсекречене алфавітне письмо потрапило до євреїв-семітів і було ними сприйнято: «*9-м століттям до н.е. датуються найдавніші єврейські написи, які виконані алфавітом, що нічим не відрізняється від фінікійського*»[1]. Разом з алфавітом євреї запозичили багато з мови (зокрема, власні імена), технологій (напр., обробка заліза) і культури, оскільки: «*У перший період свого розселення на території Палестини ізраїльтяни стояли нижче ханаанців за своїм культурним розвитком. Тому загальний характер ханаанської культури був сприйнятий ними*». В результаті через певний час «*культура Ізраїлю мала багато подібного з ханаанською*»[2].

7.2.5. Лінгвістична містифікація

Широкі культурні і мовні запозичення більшою чи меншою мірою зачепили всю семітську спільноту, але особливо ті племена, які безпосередньо контактували з індоєвропейцями. Сприйнявши індоєвропейський алфавіт і значну частину словникового запасу, вони адаптували їх до своїх умов і своєї ментальності. Тому семіти Сурії-Ханаану розмовляли мовою, подібною до мови місцевих індоєвропейців. Лінгвісти, дослідивши згадану подібність, віднесли цю осемічену індоєвропейську мову до «семітських мов північно-західної групи»[3]. Ось і випало так, що індоєвропейські народи заговорили семітською мовою — завдяки науковцям-лінгвістам і певному політичному замовленню (див.: 3.4.6. «Хронологічна війна»).

Далі було зроблено наступний крок великої містифікації: індоєвропейських ханаанців, фінікійців та арамеїв оголосили семітами — на основі того, що вони «розмовляли семітською мовою». Взагалі-то це повний абсурд: прибульці-семіти заговорили мовою ханаанців, після чого ханаанців назвали семітами. **Якщо користуватися такою логікою, то англійців можна оголосити індій-**

---

[1] История Древнего мира: Древний Восток. — Египет, Шумер… / А.Н. Бадак, И.Е. Войнич, М.Н. Волчек и др. — Минск: Харвест, 1999. — С. 587.

[2] Там само. С. 587–588.

[3] Лингвистический энциклопедический словарь. — М., Советская энциклопедия, 1990. — С. 442.

цями (оскільки англійська мова в Індії широко застосовується і є офіційною), а французів — нігерами (оскільки французька мова домінує в Нігері).

Сьогодні «семітська байка» некритично сприймається багатьма, навіть серйозними, науковцями. Наприклад, арійських гіксосів Майкл Грант називає військовою аристократією. І при цьому пише, що вони «*переважно користувалися семітською мовою північно-західної групи, що нагадувала ханаанську*»[1]. З якого це дива арійській аристократії спілкуватися мовою культурно нижчих семітських племен?

Цей же автор пише, що «*арамеї говорили північно-західною семітською мовою, не дуже далекою від івриту*»[2]. А описуючи правління Соломона (10 ст. до н.е.), вчений констатує, що «*саме тоді для семітомовних народів настав час інтенсивного інтелектуального зростання — завдяки епохальному винаходу ханаанців — автентичному алфавіту. …Новим алфавітом, відповідним чином модифікованим, почали вести записи інші семітські народи*»[3].

Насправді, **семіти розмовляли ханаансько-арамейською мовою, а не ханаанці-арамеї семітською**. Індоєвропейці мали значно більший досвід мовотворення і володіли вищим рівнем мовлення, тому саме арамейська мова з середини 8 ст. до н.е. стала мовою дипломатії, культури і торгівлі на всьому Близькому Сході. «*Ніяких конкретних даних про те, що у 4–2 тис. до н.е. на Близькому Сході "панували" семітські мови, немає. І бути не може. Бо ні семіти, ні їхні мови там у ті часи не "панували". Вони там перебували. Перебували в середовищі кочових розрізнених племен-родів, які бродили таборами між містами і поселеннями індоєвропейців та русів-кавказоїдів. І мови ці були в зародковій формі*»[4].

Цікаво, що ключове слово європеоїдів — «Голос» (Логос, Слово) арамейською мовою звучить як Мемра[5]:

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 21.

[2] Там само. С. 91.

[3] Там само. С. 105.

[4] *Петухов Ю.Д.* История русов. 4–3 тыс. до н.е. С. 111–112.

[5] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб.: 1998. — С. 421.

порівняйте з українським «мимрити» — тихо говорити. У Ханаані під дубом **Мамре** Авраам почув тихий **Голос** і *«збудував там жертовника Господеві, що явився йому»* (Буття, 12.6–7).

У науково-популярній літературі поширене уявлення, що багато грецьких і пізніше слов'янських імен запозичені у древніх євреїв. Це помилковий стереотип. Фактично кочовики семіто-хамітських груп, вдираючись у цивілізовані країни і міста індоєвропейців, запозичували багато чого (з чим безуспішно боролися юдейські пророки), в тому числі й індоєвропейські імена. *«Пізніше дещо викривлені (або просто олітературені) імена через християнізацію індоєвропейських народів поверталися до них і цілком природно накладалися на їхні старі, рідні, первинні імена — Іоханаан на Івана-Яна, Даниїл на Дана тощо»*[1].

Цікаво, що й назва Ханаан нагадує типово двоскладове індоєвропейське слово: *хан-ган* — сила, *ан* — небо, тобто первинно це слово могло означати «Небесна сила» або «Сила небес». У давнину любили давати державам і народам такі гарні імена, оскільки добре усвідомлювали: як назвеш корабель, так він і попливе.

Проте повернімось до головної теми. **Попри значну мовну подібність, індоєвропейці-ханаанці і семіти-євреї суттєво відрізнялися**: зовнішньо (перші були світлішими, вищими зростом і фізично сильнішими), психологічно (як раса–3 і раса–2), організаційно (принаймні з кінця 2 тис. до н.е. ханаанці перебували на стадії раннього феодалізму, а семіти — на стадії родоплемінного ладу), релігійно (ханаанці вірили в універсального люблячого Бога, а євреї — у своє грізне родоплемінне божество).

Саме в Ханаані відбувся історичний контакт між двома згаданими спільнотами. Завдяки йому виникло колосальне духовно-цивілізаційне напруження, яке кардинальним чином вплинуло на розвиток людства протягом наступних тисячоліть.

---

[1] *Петухов Ю.Д.* История русов. 40–5 тыс. до н.э. Том 1. — М.: Метагалактика, 2000. — С. 145.

7.3. Арійці та євреї

Євреї з’явились в Ханаані майже одночасно з пелазгами-филистимлянами — у XIII ст. до н.е. Самоназва євреїв — «йєгудим» (Yehudim), звідки походять відомі нам назви «juden», «jews», «жиди», «юдеї». Назва «євреї» (hebrews) є зовнішньою і, на думку більшості дослідників, походить від слова «хабіру»[1]. Цим словом осілі жителі Ханаану називали кочівників, бродячих найманців, розбійників, тимчасових жителів, мандрівників, чужинців[2].

7.3.1. Зіткнення світоглядів

Культурний рівень єврейських племен був невисоким: «*Як на норми розвинених на 1250 рік до Р. Х. суспільств, вони все ще лишалися примітивним народом. Навіть у своїй духовності вони мали чимало елементів відсталості і протягом сторіч їх зберігали. Все це щедро підтверджено розкопками, які показують євреїв разюче нижчими за їхніх ханаанських попередників у галузі цивільної технології, особливо в будівництві й гончарстві*»[3].

Вважається, що завоюванням Ханаану зайнявся союз 12-ти єврейських племен, який називався Ізраїль і походив від 12-ти синів Якова. Проте дослідники стверджують, що «*у ті часи ніяких визначених ізраїльських племен ще не існувало*»[4]. «*Число 12 може бути умовністю: тим самим числом злічено і синів Ізмаїла, Нахора, Йоктана й Ісава*»[5]. Це пояснюється тим, що в арійській, а згодом сумерсько-вавілонській традиції число 12 (дюжина, тузінь) позначало організаційну завершеність (див.: 5.1.1. «Ці фантастичні шумери»). Єврейські племена були знайомі з цією традицією, адже Авраам походив з постсу-

---

[1] *Шейндлин Рэймонд П.* Летописи еврейского народа. — М.: КРОН-ПРЕСС, 1997. — С. 11. Автор цієї книги є професором Єврейської теологічної семінарії у США.

[2] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 37.

[3] *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. — С. 52, 59.

[4] *Рид Дуглас.* Спор о Сионе. — М: Твердь, 1993. — С. 9.

[5] *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. — С. 35.

Карта давньої Палестини

мерського міста Ур.

Назву Ізраїль перекладають як «богоборець», але це типовий приклад т.зв. «народної етимології» (на зразок відомої нісенітниці «Ворскла» — «вор скла», «Україна» — «окраїна» тощо). Єврейське пояснення походження цього імені заплутане і непереконливе — начебто патріарх Яків уночі боровся з якимось духом, що дуже боявся сонячного світла, і ось цей «нічний дух» під примусом «благословив» Якова і дав йому ім’я «Ізраїль» (Буття, 32.25–29).

На думку Майкла Гранта, *«первинне значення цього слова втрачене»*[1], тобто єврейська етимологія слова Ізраїль невідома. Це наводить на думку, що розгадку цієї назви треба шукати не в семітських, а в індоєвропейських мовах. Тоді Ізраїль — це «із-ра-їль», тобто «від сонячного Бога» (порівняйте з укр. «іскра» — «від сонця» або «Іскаріот» — «із Каріота») або, можливо, «іскра Божа». **Відомо, що це слово у формі Is-ra-il присутнє в ханаанських текстах середини 3 тис. до н.е.**[2] Схоже, що ханаанським словом Ізраїль назвали новостворену імперію Давида, а вже пізніше (за Соломона або після нього), коли писалися перші старозавітні тексти, цю назву з ідеологічних міркувань прилучили до особи Якова, у такий спосіб приписавши їй виключно семітське походження.

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 42.

[2] Мифы народов мира. М.: «Советская энциклопедия», 1980–2000. Т. 1. С. 488.

Релігія євреїв принципово відрізнялася від ханаанської релігії природи тим, що була пов'язана з людьми, а не місцевостями; вона ґрунтувалася на божественному сприянні окремим людям, родоначальникам і членам племен, а не країні чи якомусь населеному пункту. «*У кожного клану ізраїльтян початково було власне сімейне божество — Бог Авраама; "Страх" або "Кровний родич" Ісаака; "Могутній" або "Бик" Якова; у подальшому всі ці божества більшою чи меншою мірою зливалися одне з одним. Релігійна новація такого роду була органічною для кочових патріархальних груп, але не для осілих ханаанців*»[1]. З цієї причини «*ізраїльські пророки шалено нападали на циклічні природні культи Ханаану, оскільки їхня власна яхвістська релігія ґрунтувалася не стільки на природних явищах, скільки на подіях, які начебто мали місце в національній історії, а їхній вислід був наперед запрограмований*»[2].

Таким чином, у Ханаані відбувся контакт не просто двох народів, а й двох світоглядів, двох релігій, двох метафізик, двох рас — раси–3 (арійці) і раси–2 (семіти). Про глибину їхнього протистояння свідчить єврейське трактування біблійних слів «гал» і «рош» (які позначають арійських галів і русів), наведене у глосарії до Тори[3]: «*Гал — отруйна рослина. Івритське слово "рош" у Второзаконні 29.17 деякі вчені відносять до болиголова. Інші вчені це оспорюють і пропонують альтернативне ототожнення з галом. Це слово використовується Богом, щоб застерегти синів Ізраїлю від відступництва у їхніх лавах. Він порівнює вплив відступників на народ з отруйними якостями згаданої рослини. Ареал поширення: Близький Схід, Європа*»[4]. Автори глосарію підводять до думки, що руси-гали були для євреїв «отрутою» і «головним болем».

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 42.

[2] Там само. С. 32.

[3] Головна священна книга юдаїзму, до якої належать 5 перших книг Старого Заповіту («П'ятикнижжя Мойсеєве»). Назва «Тора» походить від арійського кореня «тор», що позначає рух по колу або циклічність (ротор, мотор, ротація, ротонда тощо). Слово «Тора» буквально означає «сувій», «рулон».

[4] Джерело: http://www.ort.org.

7.3.2. Перша расова доктрина

Тора, тобто сувій

Нечисельним євреям реально загрожувала асиміляція в середовищі культурно і технологічно розвиненіших народів Ханаану. **З метою протидії асиміляції і захисту власної ідентичності з часом було запроваджено расовий закон, який категорично забороняв змішування євреїв з неєвреями**[1]: «*Не давайте ваших дочок їхнім синам і не беріть їхніх дочок для ваших синів та для вас*» (Неемія, 13.25). Це стало новацією, оскільки раніше нічого подібного не було. Наприклад, згідно з Біблією, син Якова Йосип був одружений на єгиптянці, а Мойсей — на ефіопці, і все було гаразд. Що ж сталося? Імовірно, річ у тому, що євреї лише в Ханаані безпосередньо зіткнулися з расою вищого рівня, яка загрожувала їм повною асиміляцією. Що ж стосується єгиптян чи ефіопів, то вони, як і євреї, належали до раси–2, тобто з ними лком можна було конкурувати.

З цієї причини прагнення зберегти расову чистоту стало у євреїв абсолютним пріоритетом — подібно до того, як це сталося трьома тисячоліттями пізніше у гітлерівській Німеччині. Питання взаємовідносин з неєвреями в теорії розв’язувалося просто і радикально: «*І коли дасть їх Господь, Бог твій, тобі, то ти їх понищиш: конче учиниш їх закляттям*[2]*, — не складеш із ними заповіту, і не будеш до них милосердний*» (Второзаконня, 7.2), «*І ти винищиш всі ті народи, що Господь, Бог твій, дає тобі, — не змилосердиться око твоє над ними…*»

---

[1] На думку більшості дослідників, остаточно єврейська (точніше — юдейська) расова доктрина була сформульована лише у 7 столітті до н.е. і була включена в Біблію «заднім числом». Дуглас Рід відносить остаточне формування расової доктрини до 458 р. до н.е.

[2] Вираз «закляття» в Старому Заповіті означає тотальне знищення.

(7.16).

Знищення мало відбуватися вибірково, за расовою ознакою, і спрямовувалося виключно на індоєвропейські народи Ханаану: «*З міст тих народів, які Господь, Бог твій, дає тобі на володіння, не позоставиш при житті жодної душі, бо конче винищиш їх закляттям: Хіттеянина, і Амореянина, і Ханаанеянина, і Періззеянина, і Хіввеянина, і Євусеянина*» (20.16–17).

Карта Ханаану

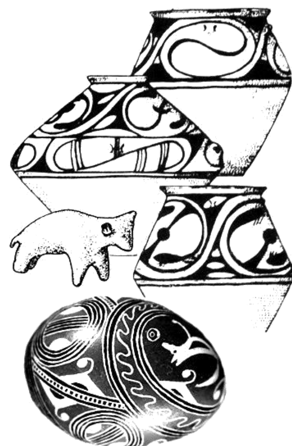
Характер винищення конкретизується у книзі «Числа»: «*А тепер позабивайте кожного хлопця між дітьми, і кожну жінку, що познала чоловіка на мужеськім ложі, повбивайте*» (31.17). Остання настанова говорить про те, що євреї були знайомі з феноменом телегонії (див.: 4.1.2. «Телегонія — заборонена наука»), тому расова чистка була спрямована не лише на знищення арійських генів, а й будь-якої інформації про цю породу: «*І позабиваєш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини і аж до немовляти, від вола і аж до штуки дрібної худоби, від верблюда і аж до осла*» (Перша книга Самуїлова, 15.3)[1].

Усе це дуже нагадує гітлерівський принцип тотальної війни під гаслом: «*Якщо ми не пройдемо по їхніх трупах, то вони пройдуть по наших!*»

Зауважимо, що до «чорного списку» потрапили і хіттеяни — нащадки індоєвропейської держави гетів (хетів). Хіттеяни заселяли території неподалік Єрусалиму, саме цим «синам Хетовим», згідно з Біблією, вклонився праведний Авраам на знак подяки за їхню гостинність і милосердя. А Мелхиседек, що благословив Авраама, ймовірно, був євусеянином (ярусеянином), оскільки був

[1] Як зауважує Майкл Грант, члени єврейських племен справді часто поводились з мешканцями ханаанських міст надмірно жорстоко. Проте у початковий період заселення Ханаану було переважно мирним і конфлікти були скоріше винятком, ніж правилом (с. 64).

Трипільські традиції филистимлян.
Вгорі: кераміка пелазгів-филистимлян.
Внизу: трипільська кераміка і українська писанка — та ж сама традиція

царем Салима (тобто царем поселення, скоріше всього Яруса-Євуса-Ариїла)[1]. Проте **згідно з «новим порядком» сини Хетові разом з іншими індоєвропейцями підпадали під всеосяжну расову чистку**.

— Які ж методи використовували євреї для підтримки «расової свідомості»?

Ми вже говорили, що у спільнотах другого психоінформаційного рівня головними методами самоорганізації є детальна регламентація, а також система табу і жорстоких покарань. І справді, єврейський Закон характеризується надзвичайно детальною регламентацією (до речі, так само як і мусульманський Шаріат — ще одна семітська система).

А для закладення расової дисципліни у підсвідомість застосовується масована кількість прокльонів: *«Проклятий плід утроби твоєї і плід твоєї землі… Ударить Господь тебе сухотами, і пропасницею, і запаленням, і гарячкою, і мечем, і посухою, і іржею — і вони будуть гнати тебе, поки не загинеш… І буде твій труп на їжу для всякого птаства небесного та для худоби земної… І ти збожеволієш від того, що бачитимуть очі твої… І будеш ти їсти плід утроби своєї, тіло синів своїх та дочок своїх…»* (Второзаконня, 28) і так багато

[1] З Біблії відомо, що Євус — це інша назва Єрусалима, а пророк Ісайя також називає це місто Ариїлом, тобто «Сонячним духом» (Іс. 29.1, 2, 7) — див. *Архимандрит Никифор*. Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. — М.: Астрель, 2000. — С. 51, 261). Імовірно, що «Євус» — це пом'якшена форма слова «Ярус», викликана труднощами у євреїв з вимовою дзвінкого звука «р». Тому «євусеї» — це, скоріше всього, «ярусеї» або, можливо, «яр-руси».

сторінок «дисциплінуючих проклять»[1].

7.3.3. Етнотворча безплідність

Отже, війна за Ханаан, де головними претендентами на території були євреї і пелазги-филистимляни, стала війною двох способів мислення. За словами англійського історика, «*ненависть ізраїльтян спрямовувалась проти филистимлян, необрізаних, а тому мерзотних. Патрулі ізраїльтян несли загрозу для караванів филистимлян, що виходили з пустелі, і загрожували наскоками на рівнину; филистимляни, у свою чергу, заклали прикордонні укріплення в глибині Ханаану, що ізраїльтяни розцінили як підготовку до вторгнення в горбисту місцевість — центр заселених ними територій. Однією з пограничних баз було давнє, оточене стінами місто Афек, яке стояло там, де рівнина підходить до нагір'я. В 1050 році до н.е. филистимляни зосередили там війська і неподалік, біля Ебенезера (Авен-Езера), вступили в бій з більшістю ізраїльських племен (можливо, і всіма дванадцятьма), які вперше об'єднались проти спільного ворога. В цьому зіткненні ізраїльтяни досить необдумано спробували сили в генеральній битві з регулярними військами і зазнали повної поразки*»[2].

Близько 1000 року до н.е. пелазги контролювали значну частину Палестини, включаючи Галілею і Зайордання. Характерно, що «*через якийсь час колонізації нових для них земель филистимляни стали асимілювати цивілізацію ханаанців і, вірогідно, вступали з ними в мішані подружжя; навіть мова филистимлян врешті-решт змінилась місцевим ханаанським діалектом*»[3].

---

[1] Зауважимо, що читати такі писання небезпечно для психіки, оскільки будь-яка думка — це вчинок у ментальній сфері; думка завжди прагне реалізації у нашому фізичному світі. Все, що викликає страх і тривогу, наближає людей до демонічних сил, приводить до того, що люди починають живити їх своєю психічною енергією і можуть стати рабами диявола. З цієї причини християнська церква рекомендує починати дослідження Старого Заповіту лише після засвоєння Євангелія, в якому відновлюється первинне уявлення про милосердного Бога і немає жодних прокльонів.

[2] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 80.

[3] Там само.

Можна припустити, що, розчинившись в материнському ханаанському середовищі, пелазги-филистимляни стали батьківським началом нового етносу.

На відміну від них євреї не були схильні до міжетнічного змішування в силу специфіки своєї релігії і доктрини «расової чистоти», дотримання якої категорично вимагали їхні духовні лідери. Наприклад, «*одвічну проблему, як слід народові Яхве ставитись до чужинців, Єзекіїль вирішує просто і радикально: на його погляд, бажання бути хоч у чомусь подібним на інші народи — найбільша єресь*»[1].

Насправді, міжетнічні шлюби євреїв з культурно вищими ханаанцями відбувалися постійно, що не раз гірко констатували єврейські духовні лідери: «*Не відділилися від народів цих країв з їхніми гидотами, від хананеян, періззеян…, змішалося святе насіння з народами цих країв*» (Ездра, 9.1–2).

Що означає такий міжетнічний бар'єр з погляду етногенетики? Лише одне — етнотворчу безплідність, нездатність стати ні материнським, ні батьківським етносом. Для материнського етносу властива системна пластичність і відкритість щодо персонально сумісних, доповнюючих зовнішніх впливів, для батьківського етносу — готовність розчинитися в новому етнічному організмі. У євреїв на одне і на інше було накладено прокляття.

7.3.4. Арійська теза і єврейська антитеза

Осмислюючи фрагменти стародавніх знань і відомостей, отриманих від носіїв Гіперборійської традиції у Вавилоні і Ханаані, євреї багато чого елементарно переплутали, а дещо свідомо зробили навпаки. **Це перевертання «з ніг на голову» просто дивовижне і пояснюється або нестримним прагненням до самоствердження й оригінальності будь-якою ціною (згідно з доктриною унікального, «обраного» народу), або метафізичною причиною — виконанням функції цивілізаційного антагоніста в ролі антитези щодо**

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 181.

арійської ідеї[1]**.** Судіть самі:

• арійці пишуть зліва направо, а євреї — справа наліво, хоча запозичили письмо в арійських народів ненависного їм Ханаану;

• арійці починають новий рік після зимового сонцестояння, коли «день перемагає ніч» (день починає збільшуватися), а євреї святкують Новий рік на початку осені — у вересні, коли «ніч перемагає день»[2];

• арійці ведуть відлік доби з опівночі (коли країна рухається до світанку), а євреї — з вечора (коли все йде до темноти);

• ортодоксальні юдеї полюбляють годинники, в яких стрілки рухаються у протилежному напрямку;

• арійці святкують неділю, євреї — суботу;

• прив'язана до матері-землі арійська ментальність вважає землеробство радісною і шляхетною справою, а кочова ментальність євреїв — важкою і гріховною (звідси старозавітний міф про те, як «правильного» пастуха Авеля убиває «неправильний» землероб Каїн);

• в арійців жінка завжди володіла однаковою гідністю з чоловіком, а для давніх євреїв вона не мала душі (як тварина), була рабинею чоловіка (це рабство було «освячене» уявленнями про створення жінки з чоловіка) і їй не дозволялося навіть увійти до синагоги;

• арійці вірять в єдиного, люблячого всіх людей Бога, а євреї — у своє «грізне і заздрісне» родоплемінне божество, тому юдаїзм є родоплемінною, а не універсальною релігією[3];

• для арійців життя — це радісний прихід на свою землю, а для євреїв — трагедія вигнання на чужі землі

---

[1] Антитеза не є самодостатньою і не може існувати сама по собі, проте вона потрібна для розгортання тези у всій її силі та повноті. Наприклад, у християнстві диявол — «брехун і батько брехні» (св. Іван, 8.44) — є антитезою Бога. У напруженій боротьбі з дияволом світлі сили — небесні і земні — прискорено розвиваються. Зрозуміло, що результатом взаємодії тези і антитези є не «синтез», а вихід тези на вищий рівень свого розгортання.

[2] *Пилкингтон С.М.* Иудаизм: Пер. с англ. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 1999. — С. 269.

[3] *Павлов С.В., Мезенцев К.В., Любіцева О.О.* Географія релігій: Навчальний посібник. — К.: АртЕк, 1999. — С. 42.

(причому це почуття ретельно культивується)[1];

• в арійців Бог дедалі більше опановує фізичний світ, у євреїв — поступово його покидає[2];

• арійці найактивніші на фазі створення нових держав, євреї — на фазі їх руйнування (тобто тоді, коли настає «вечір народів» або їхня «осінь»; з погляду психоінформатики це третя — кризова — фаза розвитку системи, «Залізна доба», Калі-юга)[3];

• арійцям більше подобається творити, євреям — критикувати; перші в цілому є оптимістами та ідеалістами, другі — скептиками і прагматиками (про це говорить навіть поверхове порівняння арійського і єврейського мистецтва та літератури). З цієї причини оповідання про винахід виноробства євреї перетворили на безчестя для Ноя і прокляття для Хама, а усвідомлення людиною в особі Адама «добра і зла» (досягнення нею психологічної зрілості) сприйняли як фатальне зіпсуття всієї людської природи;

• арійську еліту найбільше цікавить брахманська і кшатріянська функція, а єврейську — функція торговців і фінансових посередників;

• арійці старанно уникають близькоспоріднених шлюбів, а у євреїв шлюби між двоюрідними братами і сестрами є релігійною нормою (Книга Числа, 36.6–10). Через це характерною особливістю єврейства є схильність до психічних хвороб. Можливо, вперше на це слабке місце єврейської раси звернув увагу всесвітньо відомий психіатр і антрополог, італійський єврей Чезаре Ломброзо (1835–1909) у своїй книзі «Геніальність і божевілля». Він навів статистику, згідно з якою у Німеччині божевілля серед євреїв зустрічається в 7 разів частіше, ніж серед християн, а в Баварії — в 10 разів, тобто на порядок частіше[4];

• рабство є ненависним для арійського духу, але є

---

[1] *Макдональд Кевін.* Ідеологічна обробка і стратегії групової еволюції в юдаїзмі // Перехід–IV, 3(5)–2000.

[2] Див.: *Дугин Александр.* Голем и еврейская метафизика // Консервативная революция. — М.: Арктогея, 1994. — 352 с.

[3] Характерним прикладом тут є небачена з 1917 року активізація євреїв у нинішній кризовій Україні.

[4] *Ломброзо Чезаре*. Гениальность и помешательство. — Київ: Україна, 1995. — С. 45–46.

звичним, зрозумілим і прийнятним інститутом для євреїв, що добре видно з текстів Тори (П'ятикнижжя Мойсеєвого) і Талмуду. Абсолютно достовірним фактом, визнаним єврейськими дослідниками, є те, що работоргівля білими людьми в Європі і неграми у Північній Америці знаходилась майже виключно у єврейських руках, оскільки це був надзвичайно вигідний «бізнес», ганебний для християн, але нормальний для євреїв. Зауважимо, що до Другої світової війни головним центром торгівлі білими жінками з Польщі і навколишніх регіонів був Освенцім, що дозволяє краще зрозуміти наступні події історії[1];

• арійці намагаються жити згідно з природою, а у євреїв штучне втручання у природний стан починається відразу ж після народження — з процедури травмуючого для тіла і психіки дитини обрізання крайньої плоті (архаїчний звичай, найбільше поширений серед негроїдних племен)[2];

• в арійців належність до народу передається по батькові, а у євреїв — по матері (діти, народжені від єврейки, автоматично вважаються євреями)[3].

Теза і антитеза.
Тінь можлива лише за наявності світла. Завдяки тіні людина здатна краще зрозуміти світло, подібно як завдяки зіткненню зі злом вона починає цінувати добро

Якщо підсумувати все сказане вище, то з системної точки зору пелазги і євреї були антиподами. Їхня відмінність виявлялася і в світогляді, і в суспільній організації, і в рівні технологій.

Відомо, що антитеза, хоча й не має самостійного існування, сприяє розкриттю тези. Тому **єврейська**

---

[1] Обширна бібліографія з цього питання, а також дослідження про єврейський контроль у сфері сучасної работоргівлі білими жінками наведена у книзі: *Дюк Дэвид.* Еврейский вопрос глазами американца. — М., 2001. Інтернет-адреса: www.davidduke.com.

[2] У сучасному світі обрізання перетворено на прибутковий бізнес, особливо в США. Детальніше про це див.: http://fimoz.narod.ru.

[3] *Пилкингтон С.М.* Иудаизм: Пер. с англ. — М.: ФАИР-ПРЕСС, 1999. — С. 7.

ідея виконує позитивну роль щодо арійської ідеї, оскільки сприяє її повнішому розкриттю, стимулює її розвиток і розгортання у планетарних масштабах. Для кращого усвідомлення цієї думки уявіть собі штангіста, який піднімає штангу. Штанга створює опір і, таким чином, сприяє фізичному розвитку штангіста, вдосконаленню його техніки. У такий спосіб штанга виступає в ролі антитези. В цьому її користь і потрібність.

Завдяки «єврейському стимулу» арійці змушені завжди перебувати у стані мобілізації й активного пошуку нових шляхів — інакше вони стануть рабами. І чим сильніший цей стимул, тим радикальнішою має бути реакція, спрямована на перетворення себе і досягнення вищих стандартів життєдіяльності. Сьогодні тиск з боку антитези є критичним — це значить, що ми стоїмо на порозі грандіозних перетворень і небачених відкриттів.

У реальному житті теза й антитеза завжди переплетені — без їхнього тісного контакту не було б швидкого розвитку. Яскравим підтвердженням цього є дивовижна і дуже повчальна історія Давида. А щоб розібратися в ній, потрібно не довіряти будь-кому, а самостійно звернутися до історичних фактів і при цьому весь час пам’ятати, що всі ми є об’єктами і суб’єктами інформаційної війни (див.: 3.1.6. «Хронологічна війна»).

7.3.5. Русявий Давид і його імперія

Давид народився у 1085 році до н.е. у Вифлеємі — містечку на північних кордонах Юдеї. Він був молодшим із восьми синів Єссея, який належав до племені Юди. Про Давида відомо, що «*він був вельми гарної зовнішності, мав біляве волосся, відрізнявся швидкістю бігу і міцністю м’язів*»[1]. «*Порівняно з Саулом*[2] *Давид був меншого зросту, білявим, гарним обличчям, статечним і фізично*

---

[1] *Архимандрит Никифор.* Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. — М.: Астрель, 2000. — С. 158.

[2] Саул — перший цар євреїв, був високого зросту: «Цілою головою він був вищий від кожного з усього народу» (1Цар. 9.1, 2). Одночасно вшановував і Яхве, і ханаанських богів: його сина звали Ешбаал («Баал існує»), а онука Меріббаал («Баал винагороджує») (1Пар. 9.39, 40).

сильним, з привабливою вдачею»[1].

Як у чорноволосих євреїв-семітів міг народитися білявий[2] **син?** Про Давидову матір відомо лише, що вона не була єврейкою[3].

Оскільки гени (точніше, алелі) чорного волосся є домінантними щодо «світловолосих генів», то найбільш можливими є два варіанти:

1) мати Давида була світловолосою (належала до європейської раси) або, принаймні, була носієм рецесивних «білих генів», а Єссей не був чистим семітом, тобто також мав рецесивні «білі гени»;

2) мати Давида була носієм «білих генів», а його біологічним батьком був не Єссей, а якийсь європеєць або, принаймні, носій «білих генів».

Друга версія є правдоподібнішою, оскільки відомо, що:

1) Єссей одружився з матір'ю Давида уже на старості: «*І цей чоловік (тобто Єссей. — **І.К.**) за Саулових днів був старий, увійшов у літа*» (1 книга Самуїлова, 17.12);

2) матір Давида була законною дружиною Єссея, проте Давид визнає, що «*я в беззаконні народжений і в гріху зачала мене мати моя*» (Псалом 50.7);

3) незважаючи на релігійну заборону міжрасового змішування, євреї нерідко одружувались на красивих білих дівчатах филистимлян. Навіть «зразково-показовий» Самсон, який десь 20 років був суддею Ізраїлю і непримиренним ворогом филистимлян, двічі одружувався саме на филистимлянках[4]. У будь-якому разі, євреї і филистимляни перебували у тісному контакті.

Звідси напрошується висновок, що батьками Давида могли бути європейці, скоріше всього филистимляни.

---

[1] *Геллей Генри.* Библейский справочник. — СПб.: 1999. — С. 189.

[2] Наведемо цитати з Російського Синодального тексту Біблії: «І післав Єссей і привели його. Він був білявим, з гарними очима і приємним лицем» (1Цар. 16.12). «І поглянув на нього Филистимлянин і, побачивши Давида, з презирством подивився на нього, бо він був молодий, білявий і вродливий» (1Цар. 17.42).

[3] *Костів Костянтин.* Словник-довідник біблійних осіб, племен і народів. — К.: Україна, 1995. — С. 100.

[4] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб.: 1998. — С. 385.

Тим більше, що пелазги-филистимляни були ще незмішаною (арійською) хвилею переселенців з Північного Надчорномор'я, тому в основному були русявими — «богосвітлими пелазгами» (Гомер, Одіссея, XIX). Версія про європейське походження Давида підкріплюється такими відомостями.

1) Давид, на відміну від своїх семи старших братів-семітів, мав особливе музичне обдарування. Відомо, що арійські народи мали найрозвиненішу музичну культуру (прикладом може бути пісенність українців).

2) Давид був талановитим воїном, а филистимляни були професійними вояками, на відміну від «народного ополчення» євреїв.

3) Давид тривалий час користувався військовою підтримкою филистимлян і завдяки їй правив спочатку містом Циклаг (Секелаг), а згодом і всією Юдеєю як їхній васал[1]. Пізніше у столиці Юдеї Хевроні він був помазаний на царя Юдейського.

4) Улюбленою і останньою жінкою Давида була євусеянка (тобто європейка-ярусеянка) Вірсавія[2], колишня дружина хіттеянина Урія (Юрія). Художники зазвичай зображають Вірсавію з ясними золотистими кучерями, що спадають на плечі досконалої форми, з виключно вродливими рисами обличчя і ніжною шкірою[3]. Сина Вірсавії — Соломона, не найстаршого, але найулюбленішого свого сина Давид призначив своїм наступником.

5) «*Найнадійнішими силами були у Давида зовсім не євреї, а охоронці з чужинських найманців — керетяни і пелетяни*»[4]. Йдеться про филистимлян, частина яких, як відомо, прийшла до Палестини з острова Крит (звідси — «керетяни»). На юдеїв Давид не дуже покладався.

Захоплення Давидом Єрусалима (Євуса, Аріїла) поклало кінець його дружнім стосункам з филистимлянами. Звернемо увагу, що до захоплення цього міста «*залучені*

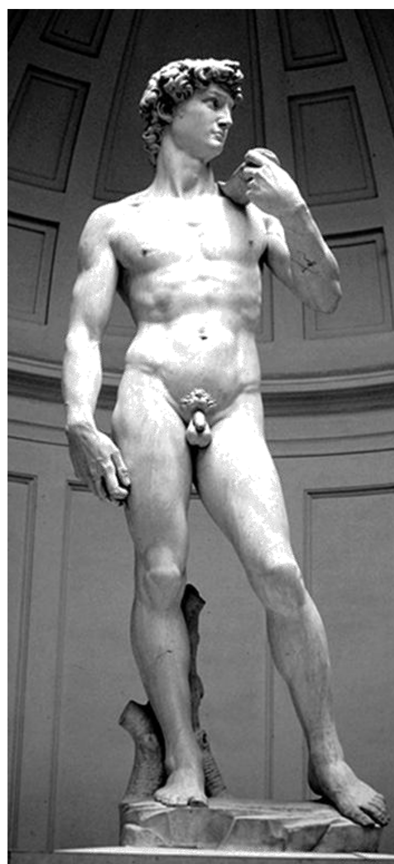
[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 88–89.

[2] Можливо, її справжнє ім'я — Ярусавія, тобто ярусеянка — «жінка з Яруса».

[3] *Дин Эдит.* Все женщины Библии: Пер. с англ. — М.: КРОН-ПРЕСС, 1998. — С. 145.

[4] *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. — С. 68.

*були тільки цар та його люди — професійне царське військо, без племінних ополчень, — щоб Давид із певністю міг заявити, що він сам, особисто (тобто без євреїв — **І.К.**) здобув Єрусалим. …Він не вирізав єрусалимлян і не прогнав їх геть. Навпаки: він ніби хотів зробити з них своїх особистих вірних прибічників»*[1]. З цього часу Давид, професійний воїн, талановитий полководець і дипломат, почав проводити цілком самостійну політику. Перші два десятиліття його правління пройшли у завойовницьких війнах і привели до небувалого раніше розширення території держави. «*Перший і єдиний раз в історії Ізраїль став головною політичною силою, цілісною близькосхідною імперією*»[2]. Столицю своєї держави Давид переніс з юдейського Геброна в євусейський (арійський) Ярусалим і зробив його політичним та релігійним центром імперії.

Давид.
Мікеланджело знав про арійські корені Давида

У це своє місто він переніс на **постійне, фіксоване перебування Ковчег Заповіту**, що цілком відповідало традиціям землеробського Ханаану, але суперечило фундаментальному єврейському принципу про неприв'язаність Бога до певної території (див. 7.3 «Арійці та євреї»).

Перенесення було здійснено в чисто ханаанських традиціях, з веселими піснями і енергійними танцями. Сам Давид, **оголений по пояс,** «*танцював перед Господом* ***зо всієї сили***», «***танцював та скакав*** *перед Господнім лицем*» (Друга книга Самуїлова, 6.14–15). Що ж це за такий енергійний танець зі стрибками зо всієї сили, який виконувався воїном-царем в оголеному по пояс вигляді? Скоріше всього, що це був бойовий арійський та-

[1] *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. — С. 71.

[2] Там само. С. 94.

Танець арійських воїнів (малюнок Олеся Бадьо «Гопак»)

нець, на зразок гопака[1].

Усе, що відбувалося у цей час в Ярусалимі, було незвичним для євреїв і суперечило їхнім традиціям. Здивована Мелхола — перша дружина Давида, дочка колишнього юдейського царя Саула, не стрималась і гостро висловила свій осуд. Давид же їй відповів зі спокоєм і гідністю: «*Перед лицем Господа, що вибрав мене* ***над твого батька та над весь дім його*** *і наказав мені бути* ***володарем над Господнім народом, над Ізраїлем****, — буду танцювати перед Господнім лицем!*» (2Сам, 6.21).

Чому Давид став поводитися по-іншому настільки, що викликав здивування та осуд Мелхоли, і напевно, багатьох інших євреїв? Тому що він вже досягнув свого, він став царем. Часи загравання як з филистимлянськими феодалами, так і з євреями відходили у минуле, тепер Давид чимраз більше міг бути самим собою — арійським воїном-кшатрієм. Як констатує М. Грант, «*"скакання і танці перед Господом" під музичний супровід, засуджені його дружиною Мелхолою (засмученої падінням дому Саула) як безглузді і негідні, були* ***ритуалом****, що безпосередньо виплював з релігійної практики ханаанців*»[2].

Новації Давида зачепили і релігійну сферу. «*Державна релігія, яку очолив Давид, була зовсім не чистим яхвізмом, але змішанням яхвізму і ханаанського культу*»[3]. Елементи ж яхвізму як жорстко монотеїстичного культу були потрібні Давидові для зміцнення цілісності імперії, посилення його особистої влади, підвищення легітимності нової царської династії, а також забезпечення

---

[1] Назва «гопак» походить від «гопал» («захисник») — одного з епітетів Сина Божого, джерела царської влади і небесного покровителя варни воїнів.

[2] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 96.

[3] Там само.

підтримки з боку племені Юди.

В історії Ізраїлю почалася нова епоха. На зміну психічно неврівноваженому, похмурому і «одержимому злими духами» Саулові прийшов здоровий, енергійний і життєрадісний Давид. Можна сказати, що на зміну цінностям раси–2 в Ізраїлі прийшли цінності раси–3. Цю зміну династій проголосив від Божого імені соратник Давида — пророк Натан[1]. Він урочисто повідомив, що заповіт з Богом був обіцянкою, даною не лише самому Давидові, а й його синові Соломону і всьому його роду на всі грядущі часи: «***Я буду йому за Батька, а він буде мені за Сина.*** *Коли він скривить дорогу свою, то Я покараю його людською палицею та поразами людських синів.* ***Та милість моя не відхилиться від нього, як відхилив Я її від Саула, якого я відкинув перед тобою.*** *I буде певний твій дім та царство твоє аж навіки перед тобою. Престол твій буде міцно стояти аж навіки!*» (2Сам, 7.14–17).

Цей заповіт з Давидом було проголошено від імені Господа. **Але це ім'я вже позначало не Яхве — суворого, ревнивого і непізнаваного родоплемінного божества в уявленні євреїв, а люблячого Бога-Отця, Господа-Саваота всіх людей** (Саваот, точніше, Сваот[2] — це арійський «Святий Отець», тобто Бог-Отець). І це не було лише особистим бажанням Давида чи Натана — **універсального Бога потребувала імперія Давида, більшість у якій становили не-євреї**, а бюрократичний апарат формувався за фінікійською моделлю із залученням єгипетських радників[3].

Вірогідно, що слово «Ізраїль» як назва державного утворення вперше з'явилося саме як ім'я новоствореної

---

[1] Скоріше всього, що Натан (Нафан) — це індоєвропейське ім'я. Натаном також називався один із синів Давида і Вірсавії, від якого євангеліст Лука виводить родовід святого Йосипа. **Взаємодопомога і дружні стосунки між пророком Натаном і царем Давидом — це приклад правильної взаємодії Брахмана і Кшатрія, що є фундаментальним арійським принципом.** Іншими зразковими прикладами є відносини Крішни і Арджуни у «Бгагават-Гіті», друїда Мерлина і короля Артура у кельтській традиції.

[2] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб.: 1998. — С. 379.

[3] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 94.

імперії (див.: 7.3.1. «Зіткнення світоглядів»). Пізніше, заднім числом, ця назва була штучно вплетена в писану історію євреїв для надання їхньому існуванню вищого сенсу.

Проте не можна применшувати і ролі євреїв, передусім племені Юди, яке виступило в ролі ударної імперіотворчої сили («дикої дивізії») і, так би мовити, титульного етносу (подібно як етнос русскіх в Радянському Союзі). Це той випадок, коли як інструмент влади використовується культурно «простіший» народ. Його перевага випливає з його «простоти», якою легше керувати і яка виконує накази не ставлячи зайвих запитань. Юдеї підтримували Давида і пишалися ним, оскільки він вийшов з їхнього племені і цим задовольняв цілком природні родоплемінні амбіції.

Надзвичайна енергія і блискуча обдарованість Давида подарували Ізраїлеві безприкладну епоху тривалого миру і процвітання, так що його правління, при всіх кривавих подіях, ретроспективно розглядалося як прообраз і передвісник обіцяного Богом майбутнього Золотого віку.

Одним з багатьох його чудових обдарувань, яке Давид поширив у своїй державі, була пристрасна любов до музики, що брала початок у глибинній ханаанській (арійській) традиції. Особливу славу у наступних поколінь Давид заслужив саме як співак і творець релігійної поезії.

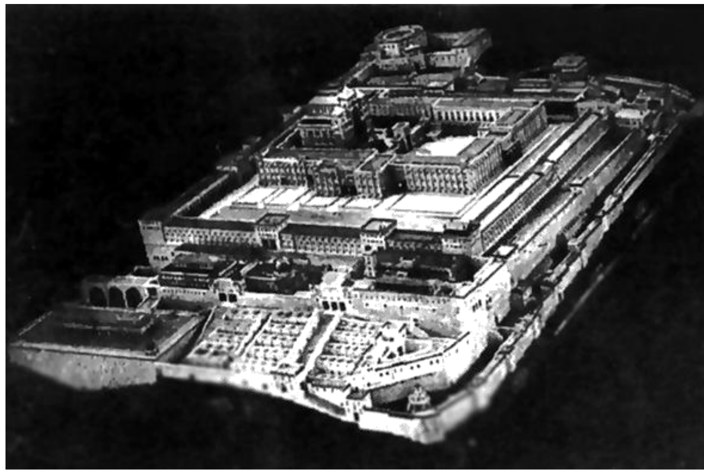
7.3.6. Салимон. Кінець імперії

Соломон був сином Давида і Вірсавії. Ім’я Соломон (євреї його називають Шломо) походить від «салим» і означає «мирний» — на честь майбутніх мирних часів, які, згідно з пророцтвом Натана, мали настати після войовничого періоду Давида. Тому, за логікою, його справжнє ім’я Салимон («салим» — мир, «мон»-«ман» — людина[1]). Цікаво, що Салимон-Саливон — це давнє, дохристиянське українське ім’я. За своєю природою Соломон вже не був воїном-кшатрієм, як його батько. Можна сказати, що це був вайш’я (торговець-господарник), який зусиллями Давида, Вірсавії і Натана опинився на кшатріянській

[1] Порівняйте з етнонімом «Росомони» («русо-мани» — русяві люди).

(царській) посаді.

Оскільки євусеянку (ярусеянку) Вірсавію євреї вважали чужоземкою, то це викликало нарікання з їхнього боку щодо легітимності царювання Соломона. «*Проте ці складності не зашкодили Соломонові розвинути дуже енергійну торговельну діяльність*»[1]. Він засновував міста і фортеці, налагоджував дипломатичні стосунки, зміцнював контроль над торговельними шляхами, розвивав армію і військову справу.

Храм Соломона.
Єрусалимський Храм Соломона, виконаний в арійських традиціях (макет). Його загальна схема нагадує сумерське місто 3 тис. до н.е. — див.: 5.1.1. «Ці фантастичні сумери»

Царювання Давида і Соломона становлять дві половини недовгого історичного періоду тривалістю три-чотири покоління, коли Ізраїль був єдиною державою-імперією під владою світських царів. За Давида народилась і бурхливо зростала імперія («Золотий вік» — четверта психоінформаційна фаза), Соломон керував нею в період її зрілості («Срібний вік» — перша психоінформаційна фаза[2]).

Арійське начало Ханаану, активоване династією Давида, проймало всі сфери життя краю. Якщо Давид покладався головним чином на найманців-піхотинців, то за Соломона їх відтіснили на другий план загони колісниць, число яких значно зросло. Якщо раніше євреї не займалися конярством, то за Соломона почали набувати собі коней для їзди верхи і в упряжі, для обробки землі й обмолоту.

Найбільше ж Соломон прославився тим, що здійснив мрію свого батька про побудову Храму. Як і слід було очі-

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 100.

[2] Про сутність фаз див.: Ритми політики II // Перехід–IV, 1(3)–2000.

кувати, «*цю споруду збудовано й устатковано в цілковито чужому для євреїв стилі. Храм мав дуже мало спільного з чистою релігією Яхве*»[1]. Храм Соломона було виконано «*в ханаанських, або, що те ж саме, фінікійських традиціях… Оскільки власне візуальне мистецтво в євреїв було відсутнє — чи тому, що друга заповідь трактувалась як заборона на будь-які зображення, чи через нестачу власних талантів, чи одночасно з обох причин, — у фінікійській манері було виконано і все внутрішнє оздоблення. Два величезні Херувими нагадували знайдені у Біблі і Мегіддо статуї, присвячені Ашторет (Астарті). Змішання яхвистських і ханаанських уявлень було удосталь представлене в ефектній церковній службі. Старі свята ханаанського походження були перетворені на послідовність розкішних державних святкувань, ставши засобом приваблювання набожного населення до престолу. А свято Соломона з нагоди освячення Храму, судячи з усього, відтворювало урочистості, якими відзначали завершення побудови святилищ Баала. І з яким би пієтетом та рішучістю не підносили засновника Храму пізніші автори, Соломон (за походженням лише наполовину єврей*[2]*) був ще менш правовірним яхвистом, ніж Саул і Давид*»[3]. **Називати Ізраїльську імперію Давида та Соломона єврейською буде великою помилкою і цілковитим ігноруванням історії.**

Побудова Храму, утримання численної армії і розкішне життя вимагало значних коштів. У рахунок погашення боргів Соломон змушений був передати Хірамові I Великому (царю фінікійського Тіра) 20 міст у Галілеї — до речі, це ще одне підтвердження того, що Соломон був не кшатрієм, а вайш'єю (торговцем-господарником).

Соломон був одружений з дочкою єгипетського фараона, а також мав багато інших чужинних жінок: сидонянок, хіттеянок, моавітянок тощо. Він проводив активну політику стирання етнокультурних відмінностей, стимулював в імперії міжетнічні і

[1] *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. — С. 77, 78.

[2] Насправді він узагалі не був євреєм.

[3] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 101–102.

міжрасові змішування. Зокрема, *«країна була наново розділена на 12 адміністративних префектур, з яких лише 6 носили колишні назви ізраїльських племен; таким чином Соломон зробив рішучий крок, спрямований на ослаблення або руйнування колишньої племінної окремішності»*[1]. Це пришвидшило асиміляцію євреїв у середовищі індоєвропейського Ханаану. Виняток становило лише плем'я Юди, яке вважалося державницьким етносом (як московити в Російській імперії) і користувалося привілеями.

Для поповнення державної скарбниці стала широко застосовуватися примусова праця: *«І обклав цар Соломон повинністю весь Ізраїль; повинність же полягала в 30 тисячах чоловік»* (3Цар. 5.13). Ці заходи були в народі дуже непопулярні, *«вони чимдалі збільшували прірву між багатим правлячим новим класом і рештою населення. До обурення призводив і досвід територіального адміністративного поділу, оскільки реєстр запроваджених Соломоном префектур не включав Юдею, що, судячи з усього, означало звільнення цього регіону від різного роду податків і повинностей»*[2].

Треба сказати, що стосунки між єврейськими племенами і раніше були не ідеальними, час від часу вони воювали між собою. *«Так сталося і з коліном Веніаміна, яке займало маленьку територію, затиснуту між родами Єфрема та Юди; з ним розправились, тимчасово об'єднавшись, деякі інші племена»*[3]. Коли ж за Соломона єврейські племена, за винятком Юдеїв, були обкладені податками і повинностями нарівні з ханаанцями, то це, враховуючи державну політику етнічно-расового змішування, призвело до:

1) поглиблення розколу між юдеями і неюдеями (в тому числі між юдеями і рештою єврейських племен);

2) прискорило асиміляцію 10-ти північних племен євреїв чисельнішими і культурно вищими ханаанцями.

Таким чином, за життя Соломона населення його імперії було остаточно розчленоване на дві ворогуючі час-

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 103.

[2] Там само. С. 103–104.

[3] Там само. С. 66.

тини. Тож не дивно, що після смерті Соломона (927 р. до н.е.) його імперія відразу ж розпалася на два царства:

— Ізраїльське зі столицею **Самарія**, де проживали в основному індоєвропейці-ханаанці з асимільованими єврейськими племенами);

— Юдейське зі столицею **Єрусалим**, яке складалося з області проживання племені Юди і невеликої країни племені Веніаміна.

Порівняно з гористою Юдеєю Ізраїль мав учетверо більше населення, а його землі приносили значно щедріші врожаї. Однак Єрусалим не увійшов до складу Ізраїлю, залишившись містом на північних околицях Юдеї (точніше — на невеликій території союзного юдеям племені Веніаміна).

7.3.7. Про комплекси «молодших братів»

Найбільшої своєї могутності і величі євреї досягнули, будучи залученими до життя держави, створеної і керованої європейцями Давидом і Соломоном (Салимоном). Єврейські релігійні ідеологи — численні автори і редактори Старого Заповіту (який формувався протягом 10–1 ст. до н.е.[1]) — всіляко намагалися довести, що ця імперія була виявом єврейської духовної і державотворчої потуги. До цих претензій треба поставитися з розумінням, адже вони шукали в минулому якусь надійну історичну опору для свого народу. Інша річ, що реально такої опори не існувало, тому її потрібно було штучно створити. І євреям це вдалося. На якийсь час.

Зрештою, на той час євреї були дуже молодим народом, а для молодих властиві максималізм і екстремізм. Після зіткнення з вищою і чисельнішою індоєвропейською цивілізацією у євреїв виник **комплекс неповноцінності**, який пізніше виявився у манії переслідування (і сьогодні будь-яка серйозна спроба об'єктивного дослідження єврейської проблематики часто викликає у них хворобливу реакцію та емоційні звинувачення в «антисемітизмі»). **Прагнення ж позбавитися цього комплексу неповноцінності призвело, як це зазвичай буває, до іншої**

[1] Універсальний словник-енциклопедія (УСЕ). — Київ: Ірина, 1999. — С. 1286.

крайності — манії величі і, як наслідок, расової доктрини з її поділом на «богообраних євреїв» і «неповноцінних неєвреїв». З цієї причини єврейський міф типологічно подібний до німецького міфу (див.: 6.4. «Расова доктрина Третього рейху»).

7.4. Галілеяни і юдеї

Після розпаду імперії Давида на території Палестини відбулося багато змін. Серед іншого, у 8 ст. до н.е. Ізраїль було підкорено Ассирією, куди було переселено частину його населення. Це призвело до остаточної асиміляції євреїв Ізраїлю («зникнення 10-ти колін Ізраїлю»). З іншого боку, на територію Ізраїлю переселялися люди з різних регіонів Ассирійської імперії, зокрема з етнічно близької Сирії (Арама). Таким чином, починаючи з 7-го століття:

1) євреї Ізраїлю (центрального і північного Ханаану) асимілювались поміж індоєвропейцями-ханаанцями;

2) назва «Ізраїль» стала позначати індоєвропейський край на противагу переважно семітській Юдеї.

Приблизно у 3 ст. до н.е. до Палестини прибула нова хвиля з Північного Надчорномор'я. Як ми вже знаємо, це були кельти-гали (див.: 2.3.1. «Галілеяни»). За свідченням видатного англійського історика й етнографа Д.С. Прічарда, кельти-гали були вихідцями з нинішньої Галичини[1], що підтверджується антропологічно, оскільки кельти і гали переважно були русявими та високорослими брахікефалами[2]. У Малій Азії вони заснували державу Галатія[3]. Частина галів пішла ще далі на південь і посе-

---

[1] *Prichard J.S.* Eastern origin of the Celtic nation. — London, 1857. Див. також: *Кобаль Геннадій.* Проблеми історії кельтів у новітній українській історіографії (http://www.weagle.lviv.ua/yhc/textes/kobal.htm).

[2] *Широкова Н.С.* Культура кельтов и нордическая традиция античности. — СПб.: Евразия, 2000. — С. 83–87.

[3] «Галатія — стародавня країна у центральній частині Малої Азії (тепер Туреччина); бл. 277 року до н.е. завойована кельтськими галатами (звідси назва); з 25 р. до н.е. римська провінція; терен діяльності Павла з Тарса» (Універсальний словник-енциклопедія (УСЕ). — Київ: Ірина, 1999.).

лилася в Північній Палестині над озером Генезарет (Галілейським морем). Нагадаємо, що з середини 4 тис. до н.е. тут проживало землеробське індоєвропейське населення (див.: 7.2. «Загадковий Ханаан»). Так що галати-галілеяни зупинилися у «своїх», влившиу них свіжу арійську кров. На місці вони засвоїли загальновживану в Палестині арамейську мову, хоча не забували і рідну, принесену з України.

7.4.1. Протистояння «Північ» — «Південь»

У першому тисячолітті до н.е., як ми пам'ятаємо, Палестина стала ареною протистояння двох рас: євреїв-семітів і пелазгів-ханаанців-індоєвропейців. Давид, скориставшись підтримкою як одних, так і других, об'єднав їх у єдиній імперії. Державна релігія так майстерно поєднувала їх вірування й обрядовість, що і євреї, і ханаанці вважали її своєю. Головним релігійним центром був Ярусалимський Храм, у якому домінували ханаанська і фінікійська естетика та обрядовість.

Через тисячоліття після Давида територія Палестини знаходилась під зверхністю іншої імперії — Римської (з 63 р. до н.е.). Але протистояння семіти — індоєвропейці залишилося, на цей раз з однієї сторони були юдеї, а з другої — галілеяни і самаряни. Це протистояння мало і геополітичні причини, оскільки Юдея і Галілея були повними протилежностями не лише психологічно, а й географічно.

Галілея була найбільш благодатною частиною Палестини з добрим водопостачанням, чудовою урожайністю, якісними шляхами, високою густотою населення, відкритістю до еллінської культури. Генезаретське озеро (давня назва — Кіннарет, ймовірно, від імені арійських кінахів-кіннотників, див.: 7.2. «Загадковий Ханаан») давало багато риби. Рибальство і мореплавство — це традиційно арійські заняття, зовсім не властиві семітам, так само як свинарство, а євангелія повідомляють, що навколо озера масово розводили свиней (Марко, 5.11, Лука, 8.32).

За Йосипом Флавієм, у Галілеї було не менше 404 міст і поселень. «*Родючі землі і рибальство забезпечували процвітання цій землі. Торгівля тісно пов'язувала Галілею із*

зовнішнім світом, звідки проникали нові ідеї та нові ідеали, які були ворожими для традиційного юдаїзму. Галілеяни значно краще зналися на реаліях Римської імперії, ніж пихаті юдеї, які бачили у своїх північних «двоюрідних братах» лише неотесаних селюків і неповноцінних в расовому відношенні "полукровок"»[1]. У Біблії ця територія називається «Галілеєю язичеською», оскільки тут переважало нееврейське населення, яке міцно трималося своїх батьківських вірувань: «*Євреї ставилися з презирством до жителів Галілеї через їхнє змішане походження і релігію, а також діалект. Вираз "Мужі галілейські" в устах ворогів був майже образою*»[2].

Жителі Витанії (Вифанії) — поселення, де любив зупинятися у своїх земляків Ісус Христос — були переважно галілеянами[3]. Розмовляли в Галілеї в основному арамейською мовою, а ще однією мовою міжнаціонального спілкування була грецька. «*Єврейською мовою тут практично не говорили. Це була мертва мова, що вивчали в ліцеях, які відвідували лише обрані*»[4].

Варто додати, що «*арамейська мова була загальновживаною мовою Палестини часів Ісуса. Після повернення з Вавілонського полону вона повністю витіснила єврейську розмовну мову*»[5]. Тобто з 6 ст. до н.е. євреї і галілеяни розмовляли тією ж самою — арамейською — мовою.

— Чому тоді євреї і галілеяни розмовляли на різних, виразно відмінних діалектах?

Річ не в діалектах, а у відмінностях вимови в рамках тієї ж самої мови. Ця відмінність викликана належністю до різних рас і відповідно різною будовою голосового апарату. Наприклад, **євреї в Україні гаркавлять не тому, що**

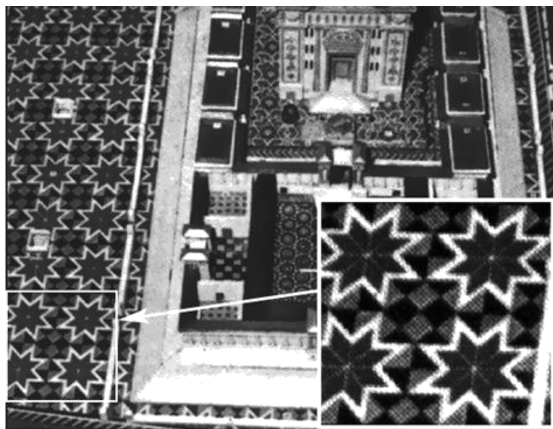
[1] Библейская энциклопедия. Российское библейское общество, 1998. — С. 24–25.

[2] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб., 1998. — С. 85.

[3] *Браунринг Рональд.* Кто есть кто в Новом Завете (Словарь) / Пер. с англ. — М.: Внешсигма, 1998. — С. 49.

[4] *Мизун Ю.В., Мизун Ю.Г.* Апостол Павел и тайны первых христиан. — М.: Вече, 1999. — С. 14.

[5] *Геллей Генри.* Библейский справочник. — СПб., 1999. — С. 410.

Арійська естетика Єрусалимського храму.
Вгорі: Єрусалимський Храм, відновлений Іродом Великим в кінці 1 ст. до н.е. Архітектура і оздоблення Храму виконані в арійських традиціях, як і у Храмі Соломона (див. «Библейская энциклопедия», с. 126).
Це було однією з причин, чому галілеяни поклонялися Богу в Єрусалимському Храмі — він був виконаний у їхніх традиціях.
Внизу: традиційні українські писанка (з альбому О. Пчілки, 1912 р.) і вишиванка

говорять на іншому діалекті, а тому, що інакше не можуть, бо мають інший голосовий апарат, сформований на базі іншої, неарійської генетики.

До речі, останнім часом на радіо і телебаченні все частіше можна почути гаркавлячих дикторів (в цьому плані задає тон російська служба радіо «Свобода», де переважає єврейський персонал). Однією з причин цілеспрямованого просування «гаркавлячої вимови» є прагнення привчити до неї слухачів і знизити їхню здатність розрізняти «на слух» євреїв та арійців. З цією ж метою на візуальній рекламі все частіше зображаються семіти і мулати (хоча це вже нагадує не рекламу, а «мічення» завойованої території).

Та повернімося до Палестини. **На протилежному її боці знаходилась Юдея.** «*Південна частина країни, власне Юдея, була повною протилежністю щодо Півночі. Непривітна і безплідна, вона подібна на гористу пустелю з оазами*»[1]. На південному сході Юдеї знаходиться надзвичайно солоне Мертве море; риба, яка потрапляє сюди з життєдайного Йордану, тут же вмирає.

Приблизно такою була територія проживання юдеїв і тисячоліттям раніше. Сам цей факт говорить про те, що

---

[1] *Мень Александр, прот.* Сын Человеческий. — Bruxelles: FOYER ORIENTAL CHRETIEN. — С. 17.

успіхи євреїв у завоюванні Ханаану були більше ніж скромними, принаймні значно меншими, ніж це представлено у старозавітних і новітніх єврейських писаннях. Адже так не буває, щоб переможець животів у напівпустелі, а переможені розкошували на благодатних землях.

— Так було завоювання Ханаану чи ні?

Євреї завоювали малопривабливі території на півдні країни, та й то не всі, наприклад, їм не вдалося взяти Єрусалим. На решті значно кращих земель Ханаану прибульці змушені були мирно уживатися з місцевим населенням, піддаючись неминучій асиміляції. Тому свою автентичність зберегли лише племена Юди і Веніаміна, що завоювали в основному напівпустелю навколо Мертвого моря і перебували у відносній ізоляції. Всі інші 10 племен, якщо вони справді існували, асимілювалися.

Інша річ, що було розроблено грандіозний план завоювання Ханаану, згідно з яким кожне плем'я мало виділену для нього територію. Наприклад, Галілею було заплановано завоювати племенам Неффалима та Завулона. Очевидно, що дальше цього чудового плану справа не пішла.

Таким чином, завоювання євреями Ханаану — це, якщо без викрутасів, історична містифікація, змішування бажаного і дійсного. На цьому сходяться серйозні дослідники, хоча й не завжди кажуть про це прямо[1]. А інколи про це можна прочитати і в такій завуальованій формі: «*Близько 1200 р. ізраїльський народ заволодів Палестиною, тож природно очікувати археологічних свідчень завоювання. Проте поки що таких свідчень надзвичайно мало*»[2]. В останній цитаті «ізраїльським народом» називаються єврейські племена, що є абсолютно некоректним.

Самарія знаходилась між Галілеєю і Юдеєю. Відомо, що у 9 ст. до н.е. Самарія, як і весь Ізраїль, була переважно ханаанським краєм. Відомо також, що у місті Самарія (тодішній столиці Ізраїлю) культу Яхве взагалі

---

[1] Див.: *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 64; *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. Розділ «Ізраеліти».

[2] Библейская энциклопедия. Российское библейское общество, 1998. — С. 46.

не існувало. «*Зате існували культи ханаанських богів, а інкрустація меблів і застосування слонової кістки в оздобленні палацу — як і раніше у Соломона — за стилем були чисто ханаанськими*»[1].

Після підкорення ассирійцями у 721 р. до н.е. Самарія була заселена вихідцями з Сирії. Пізніше Александр Великий переселив туди сирійсько-македонських колоністів. Природа Самарії багатша, ніж у Юдеї, хоча й не така пишна, як у Галілеї.

Ворожнеча між юдеями та самарянами почалася від самого початку вторгнення євреїв у Палестину, а після розвалу імперії Давида набула особливої гостроти. Юдеї ненавиділи самарян, для них саме слово «самарянин» (врешті, як і ханаанець чи галілеянин) було лайливим, а його вживання «осквернювало» правовірного юдея. Самі ж самаряни пишалися своїм походженням — вважали себе «істинними ізраїльтянами», а юдеїв — відступниками від правдивої віри[2].

7.4.2. Юдея проти Ізраїлю

Тисячолітня ворожнеча між юдеями і самарянами як «істинними ізраїльтянами» викликає запитання, яке на перший погляд видається парадоксальним: «А чи були євреї ізраїльтянами?»

Розповідаючи про юдеїв, «Єврейська енциклопедія» стверджує: «*Судячи з усього, це було неізраїльське плем'я*»[3]. На думку Дугласа Ріда, головною причиною розколу між юдеями і ізраїльтянами було несприйняття останніми доктрини богообраності: «*Ізраїль відкинув юдейську доктрину вибраного народу і пішов своїм власним шляхом (назва "Ізраїль", надана сіоністській державі, заснованій у Палестині в 1948 році, — облудна претензія*

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 128.

[2] Згідно з Новим Заповітом, поняття «Юдея» та «Ізраїль» є антагоністами. Слово «юдей» в Євангелії від Івана постійно означає противника Ісуса Христа. Слово ж «ізраїльтянин» має позитивне значення. Наприклад, про Натаніеля (Нафанаїла) з Кани Галілейської Ісус Христос висловився: «*Ось правдивий ізраїльтянин, в якому немає лукавства*» (Євангеліє від Івана, 1.47).

[3] Jewish Encyclopedia, New-York, — 1905, 1909, 1912, 1916. — Цит. за книгою Дугласа Ріда.

на чуже ім'я)»[1].

Відповідно, «*ізраїльтяни не були євреями*», — стверджує той же автор, посилаючись на Британську енциклопедію, і продовжує: «*Коротка спільна історія Ізраїлю та Юдеї прийшла до кінця в 937 р. до Р.Х. Після смерті Соломона ця неміцна асоціація розпалася остаточно. Кастейн (відомий єврейський історик. — **І.К.**) так описує цей період: "У цих країн було не більше спільного, ніж у будь-яких двох країн зі спільним кордоном. Час від часу вони воювали одна з одною, потім мирилися й укладали угоди, але завжди лишалися абсолютно відокремленими. Ізраїльтяни втратили віру у будь-яке особливе призначення, і за царя Єровоама (тобто відразу ж після смерті Соломона. — **І.К.**) Ізраїль як політично, так і релігійно повністю розірвав з Юдеєю"*»[2].

— Так були євреї ізраїльтянами чи ні?

Схоже, що перед нами ще одна історична фальсифікація — цілком у дусі хронологічної війни (див.: 3.1.6. «Хронологічна війна»). На основі сучасних уявлень можна зробити таку історичну реконструкцію.

1. У квітучий індоєвропейський Ханаан протягом багатьох століть проникали семітські кочові племена і асимілювалися в ньому.

2. У 13 ст. до н.е. в Ханаан вторглася нова група семітських племен євреїв (хабіру) — з метою його завоювання. Можливо, навіть було розроблено масштабний план розподілу «обітованої землі» між цими племенами. Проте задум завжди гарніший, ніж його втілення: насправді вторгнення відбувалося хаотично, племена самостійно вирішували, чи будуть вони брати участь у тих чи інших бойових діях. Завоювати вдалося лише південну частину Палестини — здебільшого гористу, з пустелями, напівпустелями й окремими оазами. Тобто описані в старозавітних текстах грандіозні перемоги були або перебільшені, або вигадані. Наприклад, оповите масою героїчних легенд взяття Єрихону виглядає сумнівним, оскільки «*за даними розкопок, в той час там не існувало ніякого міста (останнє*

---

[1] *Рид Дуглас.* Спор о Сионе. — М: Твердь, 1993. — С. 11.
[2] Там само. С. 13.

місто було зруйноване до 1300 р.)»[1]. Частина ж племен взагалі не брала участі у боях, натомість мирно змішалася з місцевим населенням. «*Сама Біблія у деяких своїх фрагментах не приховує, що місцеві правителі іноді вітали прибульців (можливо, як потенційних підданих) за умови, що ті можуть пожертвувати великі стада худоби і готові освоїти необроблювану територію*»[2].

3. Станом на 12 ст. до н.е. південні гористі території Палестини були контрольовані єврейськими племенами, де головну роль відігравало плем'я Юди. Території північніше Єрусалима і морське узбережжя контролювалися пелазгами-филистимлянами та ханаанськими правителями.

4. Давид силоміць об'єднав семітський Південь та індоєвропейську Північ в одне царство під назвою «Ізраїль» (вірогідно, «від сонячного Бога») зі столицею в Єрусалимі і новою державною релігією. «*Вибір Єрусалима столицею став майстерним кроком: дотикаючись до територій ізраїльських* (тобто північних. — ***І.К.***) *племен, місто не входило до них і не було об'єктом суперництва. Зручним було і розташування міста між північними племенами і Юдеєю, чию взаємну ворожість лише тимчасово і ненадійно вгамовувала та обставина, що цар мав особисті зв'язки як з північчю, так і з півднем*»[3]. «*Давидове царство не було, принаймні на початку, об'єднаною нацією, а **двома осібними національними утвореннями**, кожне з яких мало свій окремий договір із Давидом*»[4].

5. Після смерті Соломона імперія Ізраїль відразу ж розпалася на дві ворогуючі частини — порівняно невелику Юдею і вчетверо більший Ізраїль. В Юдеї після кількох століть кривавої боротьби переміг культ Яхве. Релігія ж Ізраїлю розвивалася на базі універсальної релігії Давида і прадавніх місцевих традицій, майже всі пророки були ізраїльтянами[5]. Це і давало підстави самарянам ва-

---

[1] *Грант Майкл.* История древнего Израиля / Пер. с англ. — М.: ТЕРРА, 1998. — С. 62. Ще більшою вигадкою, на думку історика, виглядає захоплення міста Гай.

[2] Там само. С. 64.

[3] Там само. С. 89.

[4] *Джонсон Пол.* Історія євреїв. — К.: Альтернативи, 2000. — С. 69.

[5] *Рид Дуглас.* Спор о Сионе. — М: Твердь, 1993. — С. 13. До-

жати себе «істинними ізраїльтянами», а юдеїв — «відступниками», оскільки останні обрали свій, цілком обособлений шлях. Описуючи юдеїв, Кастейн пише: «*Вони вирішили, що їм призначено стати особливою расою… що їхній спосіб життя має бути зовсім іншим, ніж в оточуючих їх народів. Відмінність, яка вимагалася, не допускала навіть думки про зливання їх з сусідами. Вони хотіли бути відокремленими, абсолютно відмінними від усіх*»[1].

6. Арійське походження імені «Ізраїль» підтверджується тим, що воно було цілком сприйняте індоєвропейським населенням Ханаану-Палестини і категорично відкинуте юдеями.

7. Пізніше поширення назви «ізраїльтяни» на євреїв дозволяло останнім долучитися до слави імперії Давида і Соломона з відповідними політичними, соціальними, морально-психологічними та бізнесовими наслідками. З цією метою індоєвропейське ім'я Ізраїль було прив'язано до патріарха Якова (з вигаданою історією про його «богоборство») і до начебто консолідованої групи єврейських племен, які вторглися на територію Ханаану-Ізраїлю.

— Чи це не дивно, що спочатку ворогували, а потім взяли собі вороже ім'я?

Нічого дивного. Якщо говорити сучасною мовою, то назва «Ізраїль» була добре розкрученим брендом, тож гріх було цим не скористатися. Так само Московія взяла на щит бренд «Русь», а Чечня — «Ічкарія» («Країна аріїв»). У давнину не гірше нас розуміли, що «як назовеш корабель, так він і попливе». Звідси Арта-Аратта («сонячна земля»), Яригон («сонячна сила»), Ярусалим («сонячне місто»), Ганаан («сила небес») тощо. Якщо слідувати історичній логіці, то нинішня єврейська держава мала б називатися Юдеєю, але до неї прив'язано стільки негативу, що батьки-засновники не зважилися на такий ризикований крок.

7.4.3. Імперський архетип: Московія і Юдея

Наведена вище історична реконструкція відкриває дивовижну подібність між ситуацією в тодішній Палестині

дамо, що пророки Ілія, Йона та Наум були галілеянами.

[1] *Рид Дуглас.* Спор о Сионе. — М: Твердь, 1993. — С. 13.

і нинішній Україні[1].

1. Географічно Україна і Московія знаходяться на осі «Північ–Південь», як і Галілея та Юдея.

2. Природно-кліматичні умови в Україні значно кращі, ніж у Московії. Так само Галілея була квітучим краєм порівняно з суворою Юдеєю.

3. Етноси українців і русскіх (московитів) були штучно об’єднані в одній імперії, яка згодом розвалилась. Євреї і ханаанці, а пізніше юдеї і галілеяни також були об’єднані в одній імперії. Московити стали головною імперською силою, хоча культура, наука, технології, музика, естетика йшли головно з України. Аналогічна ситуація з юдеями.

4. У Російській Федерації існує розкол між Москвою і рештою Росії. Промосковські шовіністи в основному зосереджені в столиці колишньої імперії Москві (тому росіяни їх зневажливо називають «мАсквічамі»), з часів СРСР вони мають привілеї стосовно решти росіян (як панівний етнос — див.: 3.2.3. «Масква і масквічі»). В імперії Давида і Соломона також був розкол на юдеїв та ізраїльтян, причому юдеї були сконцентровані в столиці імперії Єрусалимі і мали привілеї порівняно з іншими єврейськими племенами та місцевими ханаанцями.

5. Порівняно з русскіми в українців м’якша вимова, а масквічі відрізняються особливою вимовою і від решти росіян. Галілеяни також відрізнялися від євреїв м’якою вимовою, хоча обидва народи говорили арамейською.

6. Московія напочатку відчувала перед Україною комплекс меншовартості, який згодом перейшов у свою протилежність — манію величі (московське месіанство). Юдеї також відчували свою культурну неповноцінність стосовно ханаанців, що згодом стимулювало у них захисну реакцію — у формі юдейського месіанства.

7. Промосковські шовіністи ще й досі вважають українців селюками і «лохами», як колись пихаті юдеї вважали селюками галілеян. Українську мову вони (шові-

[1] До речі, «запорожці стали називати свій край обітованою Палестиною, дуже гарною, квітнучою та ізобилующею, раєм Божим на землі…». — Див.: Багдасаров Роман. За порогом. Запорожское рыцарство XV–XVIII веков // Волшебная Гора: Философия, эзотеризм, культурология. Т. IV. М., 1996. С. 274–305.

ністи) вважають діалектом російської мови. Юдеї мову галілеян також вважали діалектом своєї мови.

8. Московити прийшли в Україну як завойовники, подібно до того, як євреї в Ханаан, де проживало автохтонне індоєвропейське населення.

9. Києво-Печерська лавра після розпаду СРСР лишилася окупованою ставлениками Московського патріархату, хоча вся її естетика, оздоблення, архітектура, мощі — українські, тому українці вважають її своєю святинею і місцем паломництва. Єрусалимський Храм після розпаду імперії Давида також дістався Юдеї, а не Ізраїлеві, проте галілеяни небезпідставно вважали його своїм Храмом і регулярно його відвідували.

10. Україну ще й досі за кордоном називають Росією, а українців — росіянами. Римляни називали Юдеєю всю Палестину[1], а галілеян, відповідно, юдеями. Московія стала Росією, привласнивши собі нашу прадавню назву Русь, так само нинішній Ізраїль привласнив собі назву давнього, індоєвропейського Ізраїлю.

11. Назву «Україна» московські шовіністи виводять від російського слова «окраїна» (українське «околиця»). Незрозуміло лише, «окраїна» чого, адже на момент першої літописної згадки назви «Україна» Московського царства не існувало навіть у проекті, Польща була ослаблена роздробленістю і міжусобними війнами, а Київська Русь все ще лишалася наймогутнішою і найкультурнішою державою Європи (крім того, жодний народ ніколи не називав свою землю околицею — власна земля для нього завжди в центрі світу). Подібно і юдеї, згідно зі своєю «народною етимологією», виводили назву «Галлія–Галілея» від єврейського слова «галіл», тобто кільце, округ (та ж сама масковська «окраїна»).

12. Дружні стосунки між українцями і росіянами псують радикальні промосковські шовіністи. А в горах Галілеї переховувалися «*фанатики або бандити, або зилоти*»[2]. Зилотами («ревнителями») називали тих юдеїв, які з часів Маккавеїв у 1–2 ст. до н.е. і до падіння фортеці Масада у

---

[1] *Мень Александр, прот.* Сын Человеческий. — Bruxelles: FOYER ORIENTAL CHRETIEN. — С. 17.

[2] *Браунринг Рональд.* Кто есть кто в Новом Завете (Словарь) / Пер. с англ. — М.: Внешсигма, 1998. — С. 48.

73 р. н.е. були сповнені фанатичного юдейського шовінізму. Вони чинили жорстокості як проти римлян, так і проти всіх, хто симпатизував еллінізму (передусім проти галілеян і самарян)[1].

7.4.4. Расова пружина

Таким чином, після смерті Соломона у 925 р. до н.е. окремо існували семітська Юдея та індоєвропейський Ізраїль, який складався з Галілеї і Самарії (див. також: 3.3.1. «Галілеянин чи юдей?»). Ця ситуація фактично збереглася аж до євангельських часів. На невеличкій території Палестини в неймовірно напруженій взаємодії, нероздільно і незмішувано перебували два антагоністичних способи життя, дві раси — арійці і юдеї, яким доводилось уживатися разом, незважаючи на тисячолітню ворожнечу. Вони відрізнялися антропологічно, культурно, організаційно, технологічно і, найголовніше, світоглядно: одні вірили в єдиного універсального Бога, а другі це заперечували.

— Тобто євреї були прихильниками монотеїзму, а ханаанці — багатобожжя?

Якраз навпаки, і це приклад ще одної «інформаційної закладки». Ханаанці вірили в Бога-Отця (Еля), єдиного для всіх народів, Бога справедливості і любові, якому підпорядковувалася велика і різноманітна ієрархія духовних сутностей. А євреї заперечували існування єдиного для всіх люблячого Бога-Отця, оскільки вірили у свого ревнивого родоплемінного бога, могутнішого за інших богів, який опікується лише своїм «вибраним народом» і легко віддає накази про знищення інших: «*Палкий бог, і мстивий господь, господь мстивий та лютий*» (Наум, 1.2).

У наш час поширюється думка, що християни, магометани та інші віруючі мають бути вдячними юдаїзму, незалежно від його помилок, за те, що він начебто був першою універсальною релігією. Цей облудний стереотип активно просувається в масову свідомість, хоча достеменно відомо, що ідея єдиного Бога була поширена за кілька тисячоліть до появи на Землі юдейського племені

---

[1] *Браунринг Рональд.* Кто есть кто в Новом Завете (Словарь) / Пер. с англ. — М.: Внешсигма, 1998. — С. 79.

(див.: 5.1.3. «Свята Трійця і Небесна Діва», 7.2.1. «Баал, тобто Син Божий»). Насправді юдаїзм був не творцем, а заперечувачем цієї ідеї. Це нас знову повертає до уявлення про тезу й антитезу.

Повторимо, що на невеличкому клаптику землі змушені були жити у тісному сусідстві дві світоглядно антагоністичні сили. Напруження дедалі зростало, чекаючи зручного моменту для вивільнення накопиченої століттями потенційної енергії.

«Спусковим гачком», що привів у рух стиснуту «расову пружину», стало пришестя Ісуса Христа. Після ласки Зіслання Святого Духа, яке оформило Христову церкву, почався вихід галілеян з Палестини. А його прискорювачем став шалений тиск з боку «юдейської антитези» згідно з пророцтвом Ісуса Христа: «*…Вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів і до царів ради Мене, на свідчення їм*» (Марко, 13.9). «*Це початок терпінь породільних*», — пише євангеліст. І справді, народження нового народу — боголюдства — почалося з переслідування носіїв Христового вчення, що стимулювало їхнє швидке розселення по всьому світу для проповідування Слова (Знань) всім народам.

— Виходить, що перед виходом євреїв з Палестини відбувся вихід з неї галілеян?

Приклад подали галілеяни-апостоли, за ними пішли інші, а масова втеча галілеян з Палестини відбулася в ході двох юдейських війн (див.: 2.3.4. «Вихід галілеян з Палестини»). Римський геноцид виштовхнув у широкий світ і розкидав по планеті носіїв двох антагоністичних ідей — християнства і юдаїзму, тези й антитези. «*Боротьба цих двох ідей, у своїй суті і незалежно від їх носіїв, була головним змістом історії наступних століть. Коли перемагав "закон" левітів і фарисеїв, люди перетворювали людей у рабів, переслідували єретиків інквізицією, засуджували на смерть "відступників" і "ворогів народу", проголошували примітивні гасла панівної раси* (додамо, організовували етнічні чистки і голодомори — ***І.К.***)*; 20-те століття стало періодом найнижчого упадку людства. І навпаки, в періоди історії, коли люди і народи отримували свободу, коли перемагала справедливість, утверджу-*

валися права людини на відкритий і правий суд, відкидалась расова зверхність і Бог визнавався батьком всіх людей, — людство слідувало вченню Того, хто прийшов доповнити Закон»[1].

[1] *Рид Дуглас.* Спор о Сионе. — М: Твердь, 1993. — С. 70. Розділ «Світло і тіні».

Сучасна цивілізація — це несформульована угода владоможців, спрямована на задоволення їхніх претензій. Проте ця угода дійсна лише доти, доки не буде укладена нова, щоб здерти з них шкіру.

Луї Повель і Жак Берж'є, «Ранок магів»

8. ВІЙНА ЗА МАЙБУТНЄ

Ми вже говорили про те, що будь-яка релігійна система ґрунтується на «чотирьох китах»:

1) особистість засновника;
2) етнічна основа;
3) усна і письмова традиція (передання);
4) церковна організація (школа).

Найпотужніша атака в інформаційній війні проти християнства була здійснена проти 2-го пункту. Прояснення ж етнічної основи християнства дозволяє краще пізнати особистість його засновника, що відкриває перспективи для глибшого осягнення решти двох «опор» — Христового вчення і суті створеної Ним організації. Тож давайте зосередимось на особистості Ісуса Христа та його походженні. Очевидно, що починати треба з Діви Марії і святого Йосипа.

Найавторитетнішим джерелом відомостей про Діву Марію і святого Йосипа є чотири євангелія. Зауважимо, що число **Ч** (**ч**отири) означає повноту знань, мудрість; йому відповідає подібна за написанням буква **У**, звідси український корінь «ук» у словах наука, укий (вчений), неук-неукий (невчений), Україна (У-країна — країна мудрості) тощо.

8.1. Чи належала Марія до роду Давида?

Євангельські відомості про Марію дуже лаконічні, врешті, як і про всіх новозавітних осіб, адже головною метою євангелістів був якомога точніший опис Христового вчення. З цієї ж причини в євангеліях майже нічого не сказано про дитинство і зовнішність Ісуса Христа.

Що стосується етнічних коренів Діви Марії, то відомо лише те, що вона була галілеянкою, жила в Назареті до і після одруження з Йосипом, а всі її ближчі родичі також були галілеянами. Ім’я Марія (сонячна, шляхетна, арійка) було дуже поширеним серед галілейських жінок, у новозавітних текстах зустрічаємо принаймні 6 жінок з цим іменем.

Згідно з відомими словесними описами зовнішності

Діви Марії (Діонісія Ареопагіта, Ігнатія Богоносця, святого Епіфанія, Никифора Калліста та інших), Діва Марія була шляхетною красунею, зросту вище середнього, мала овальне обличчя, блакитні очі, волосся кольору пшениці, довгі і тонкі пальці рук. Тобто зовнішність виразно арійська і аж ніяк не семітська.

Українська Богородиця. Українська традиція наполегливо зображає Діву Марію білявою, в українському одязі, у вишиванці

Євангелісти не подають ні слова про походження Діви Марії з Давидового роду — про те, чого не було, вони не писали. Врешті-решт, у час написання перших євангельських текстів ще були живі Марія, апостоли і велика кількість людей, які їх особисто знали — як прихильники нового вчення, так і його вороги. Тому будь-які вигадки євангелістів були б тут же викриті і максимально використані для дискредитації новонароджуваного руху.

— Але ж у християнській літературі можна прочитати про те, що Марія належала до царського роду і виховувалася в Єрусалимському храмі?

Походження Діви Марії виявилося втаємниченим, але ж людей воно надзвичайно цікавило, так само як і подробиці дитинства Спасителя та інші моменти, не відображені в євангеліях. Про це з’явилося багато здогадок, припущень і відвертих фантазій, які ходили як в усних переказах, так і в записах.

8.2. Обережніше з апокрифами

Значна частина простонародних уявлень увійшла до т.зв. апокрифів («таємних», «прихованих», від слова «покрити») — не визнаних церквою писань на релігійні

теми. Найпопулярнішими з них були захоплюючі оповідання з великою кількістю всіляких чудес і казкової фантастики.

Взяти хоча б просто нашпиговану чудесами апокрифічну «Книгу про народження блаженнійшої Марії і дитинство Спасителя», де яскраво й емоційно розповідається про те, як по дорозі до Єгипту святу родину охороняли леви і леопарди, як маленькому Ісусу поклонилася велика зграя жахливих драконів, або як на Його слово нахилилася пальма, даруючи свої плоди, а з-під її коренів пробилося джерело з найсмачнішою водою тощо[1].

Церква ставилась поблажливо до апокрифів, якщо лише вони не мали принципових розходжень з церковним вченням. Урешті-решт, такого роду писання збуджували уяву людей і викликали їхнє зацікавлення християнською тематикою, тож були неначе першим щаблем у засвоєнні Христового вчення. Таким чином, вже з середини 2 ст. н.е. в християнському середовищі було створено велику кількість різноманітних творів, що доповнювали євангельські оповідання. Біля витоків усієї цієї літератури стоять два найпопулярніші апокрифи II ст. — згадана вище «Книга про народження блаженнійшої Марії і дитинство Спасителя», а також «Історія Якова про народження Марії», інша її назва — «Книга Якова», як називав цей твір видатний християнський апологет і письменник Оріген (близько 185–253/254); у науковій літературі цей твір чомусь прийнято називати «Протоєвангелієм Якова»[2].

Церква не могла визнати «Книгу Якова» канонічною: вона була написана занадто пізно, а казкові деталі контрастували з лаконічним оповіданням євангелій. Проти цієї книги різко виступив святий Ієронім, а у 5 ст. її було включено до списку заборонених. Найсильнішою була опозиція проти неї в західній церкві аж до 16 ст. Менший опір «Книга Якова» зустріла на Сході: вона не лише читалася і тлумачилася, але навіть

[1] Новозаветные апокрифы. — СПб.: Амфора, 2001. — 423 с.

[2] Детальний аналіз «Книги Якова» та історичного контексту див. на Інтернет-сторінці http://www.pravoslavie.org/biblicalstudies/Lib/NTApok/PEIakov.html.

дала підставу для низки Богородичних свят, зокрема, уведення Богородиці в храм. Проте й на Сході ця книга згадується у списках заборонених. На Русь «Яковлева повість» прийшла в 12 ст., а у 14 ст. ця повість вже зустрічається в списках заборонених книг[1].

Саме з цієї забороненої Церквою книги були взяті фантазії про належність Марії до Давидового роду, її введення в Єрусалимський храм, навчання в цьому храмі, деталі знайомства з Йосипом і багато чого іншого.

— Це просто дивовижно! Як могло статися, що релігійні свята були запроваджені Церквою на основі книги, яка була заборонена самою ж Церквою?

Розгадку неважко знайти, якщо мислити в категоріях інформаційної війни або, що те ж саме, маніпуляцій свідомістю. Людина або спільнота, яка стала жертвою маніпулятора, робить нерозумні вчинки, а потім не може второпати, як це сталося. Згадайте, як після проголошення Україною незалежності майже всі прагнули негайно позбавитися ядерної зброї, сьогодні ж майже всі цього б не хотіли, проте вже немає ні зброї, ні гарантій безпеки. Вдало проведена інформаційна атака — і другої за потужністю ядерної держави не стало без жодного пострілу.

8.3. Спецоперація «Книга Якова»

Історія з поширенням «Книги Якова» та її загадковим впровадженням у церковне життя попри церковну заборону дуже нагадує вдало проведену операцію в інформаційній війні. У сучасних термінах, згадана книга зіграла роль «інформаційної закладки», «троянського коня» або «годинникової бомби» з колосальним руйнівним потенціалом, що «вибухнула» через багато століть.

Руйнівний вплив «Книги Якова» полягав у тому, що вона під виглядом возвеличення гідності Христа і Діви Марії несла цілий пакет вигадок: що батьки Марії були багатими правовірними юдеями, що у трирічному віці Її віддали на виховання до Єрусалимського храму, що Йо-

---

[1] Детальний аналіз «Книги Якова» та історичного контексту див. на Інтернет-сторінці http://www.pravoslavie.org/biblicalstudies/Lib/NTApok/PEIakov.html.

сип познайомився з Марією у старечому віці, що заручини Йосипа і Марії відбулися в цьому ж храмі, що Марія була правовірною юдейкою і багато іншого з численними казково-фантастичними деталями. Звісно, що все це прямо або дотично суперечило канонічним євангеліям, а також історичним реаліям і юдейським звичаям — автор книги погано в них орієнтувався, можливо тому, що книга писалася вже через століття після руйнування Єрусалиму. В силу перерахованих обставин «Книга Якова» була включена Церквою до списку заборонених книг.

— Чому ж тоді вона стала такою популярною в народі?

Поширення цієї книги серед простолюду до певної міри можна пояснити гострою нестачею достовірних відомостей про походження Діви Марії і присмаком «забороненого плоду». Проте це не пояснює, чому до неї почали звертатися як до джерела навіть церковні авторитети — попри офіційне засудження цієї книги. Навряд чи це могло статися випадково, саме по собі. Логічніше виглядає думка, що мало місце цілеспрямоване просування «Книги Якова» у християнську свідомість.

До такого висновку підштовхує те, що майже одночасно відбулась подія, яку в термінах інформаційної війни можна визначити як «відволікаючий удар». Ідеться про «Правдиве слово» (177–178 рр.) — відверто антихристиянський брутальний пасквіль Цельса. На тему християнства, походження Христа і Богородиці цей автор зібрав усі мислимі вигадки та найбрудніші плітки, що на той час поширювалися передусім в ортодоксальному юдейському середовищі (перший розділ книги називається «Юдаїзм проти християнства»)[1]. Сучасні дослідники зауважують, що до цієї «енциклопедії антихриста» пізніші вороги Христа вже мало що могли додати: майже все, що можна вигадати з цієї теми, вже давно було у Цельса[2].

---

[1] «Відсутність у новозавітній традиції достовірних відомостей про матір Ісуса дала можливість супротивникам християн, насамперед ортодоксальним іудеям, висунути свою версію її життя. Цю версію виклав Цельс у "Правдивому слові"» — http://www.pravoslavie.org/biblicalstudies/Lib/NTApok/PEIakov.html.

[2] Текст книги Цельса —

Додамо, що у 2 ст. н.е. і пізніше з'явилося багато інших антихристиянських писань, проте більшість з них було знищено перемагаючим християнством. Показовим у цьому сенсі є приклад Порфирія, філософа-неоплатоніка 3 ст. н.е. Він написав проти християнства 15 томів творів і полемічних трактатів. У 5 ст. за наказом римського імператора Валентиніана Третього усі вони були спалені на багатті, так що від них майже нічого не залишилося. В результаті у нащадків виникла ілюзія, що християнство перемогло без серйозного опору — насправді ж з самого початку поширення Христового вчення мала місце справжня масштабна інформаційна війна. Проте вся ця численна антихристиянська література відходила на другий план порівняно з шаленою атакою «Правдивого слова». Тому саме ця книга потрапила в поле зору Орігена, який по пунктах заперечив її положення у своєму фундаментальному трактаті «Проти Цельса».

Привертає увагу те, що Цельс написав у своїй книзі багато очевидних навіть на той час дурниць, з чого випливає припущення, що його не дуже цікавила переконливість свого писання. Та й претензійна назва цього пасквіля — «Правдиве слово» — розрахована на те, щоб викликати обурення.

— Тоді для чого було його писати?

Саме для того, щоб спровокувати всезагальне обурення, викликати на себе град критики і відвернути увагу від головного удару по християнству, який, згідно з основним правилом інформаційних маніпуляцій, мав лишитися непомітним. Прихована агресія завжди небезпечніша, ніж агресія відкрита, отим-то в молитві «Отче наш» говориться: «*І не введи нас у спокусу, а ізбави нас від лукавого*». Іншими словами, «Захисти нас, Боже, від лукавих друзів, а з ворогами ми самі дамо раду». І справді, прихована деструкція «Книги Якова» виявилася значно шкідливішою, ніж лобова атака «Правдивого слова». Найцікавіше, що в назвах обох згаданих книжок закладено натяк на маніпуляцію.

---

http://www.heretics.com/library/anti/celsus/celsus.htm.

— З «Правдивим словом» зрозуміло, а в чому натяк на лукавість у назві «Книга Якова»?

Річ у тім, що ім'я «Яків», згідно з книгою Буття (27.36), означає «обманець, хитрун», про що відверто пишеться у коментарях до Біблії[1] і біблійних довідниках[2]. Ідеться про відомого нам родоначальника євреїв (див.: 7.3.1. «Зіткнення світоглядів»). Свою «кар'єру» він розпочав з того, що обдурив старшого брата Ісава, який тяжко працював у полі і прийшов додому смертельно голодний, в той час як молодший Яків «у наметах сидів» (Буття, 25.27). Так от цей Яків хитрістю купив в Ісава його первородство, заплативши йому сочевичною юшкою, яка йому (Якову) навіть не належала, бо годував сім'ю не він, а Ісав. Згодом Яків обманув свого рідного батька Ісака, видуривши у нього благословіння. Втікаючи від лютої помсти Ісава (якого можна назвати «першим антисемітом»), він зупинився у свого дядька Лавана в Падані арамейськім, якого згодом також обдурив і таємно втік разом з дядьковою худобою та його дочками. За таку підступність Лаван намірився покарати свого племінника так само, як раніше цього хотів його брат-близнюк Ісав.

Пізніше цей Яків-хитрун силою отримав благословення від якогось темного духа (світлий дух не боявся би ранкового світла) і присвоїв собі арійське ім'я Ізраїль, що на три наступні тисячоліття внесло небачене сум'яття у людські голови. Заради справедливості зауважимо, що до останньої брехні Яків не мав жодного стосунку, оскільки фальшиву історію про присвоєння Якову імені Ізраїль-«богоборець» (Буття, 32.29) вигадали значно пізніше його не менш винахідливі нащадки. А оскільки ця вигадка про перейменування не лише виглядала сумнівною, а й викликала недобрі підозри, то через кілька сторінок її довелося повторити: тепер вже не якийсь «нечистий» дає Якову ім'я Ізраїль, а сам Бог (Буття, 35.10).

Так що у назві «Книга Якова» дається символічний натяк на те, що насправді це «Книга Обманщика» — так

---

[1] Біблія або книги Святого Письма Старого і Нового заповіту. — Москва, 1988. — С. 40.

[2] *Нюстрем Эрик.* Библейский словарь (пер. со швед.) — СПб., 1998. — С. 146; *Костів Костянтин.* Словник-довідник біблійних осіб, племен і народів. — К.: Україна, 1995. — С. 403.

само облудна, як і «Правдиве слово».

— А може, ця книга писалася автором з добрими намірами, але потім «вийшло так, як завжди»?

Тепер важко аргументовано сперечатися про справжні наміри автора. Доцільніше скористатися євангельським принципом, що всяке дерево пізнається за його плодами: «*Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас в одежі овечій, а всередині — хижі вовки. По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіги — із будяків?*» (Матвій, 6.15). Сьогодні є очевидним, що «Книга Якова» зіграла на користь антихристиян, юдеохристиян та «єресі юдействуючих», які завжди намагалися прив'язати до юдейського ґрунту всі чотири опори християнства — засновника, етнічну основу, вчення і церковну організацію.

— А чи можна сьогодні встановити автора і спонсора згаданої маніпуляції?

Це не просто, адже заключним етапом маніпуляції є знищення слідів маніпулятивного втручання. Проте немає нічого тайного, що не стало б явним. Якщо провести ретельне розслідування, то можна буде знайти авторів маніпуляції. Тим більше, що є одна начебто незначна зачіпка: «Книга Якова» в «науковій» літературі з якогось часу почала називатися «Протоєвангелієм» або «Першоєвангелієм». І це при тому, що вона була написана через 50–100 років після канонічних євангелій, з яких автор «Першоєвангелія» навіть переписав деякі фрагменти.

Просування терміна «Протоєвангеліє Якова» — це ще одна маніпуляція з назвами, яка має на меті «узаконити» в масовій свідомості цей єретичний текст. Адже така наукоподібна назва ставить «Книгу Обманщика» не лише в один ряд з канонічними євангеліями, а й вище них — як «першоєвангеліє». З погляду інформаційної війни все це можна назвати «операцією прикриття». Було б надзвичайно цікаво дослідити, хто першим почав просувати назву «протоєвангеліє».

Треба сказати, що проведення згаданого вище сакрального розслідування давно назріло. Воно може принести багато цікавих відкриттів, дуже неприємних для професійних маніпуляторів і баламутів. Згадайте наведе-

ний в розділі 3.3. принцип: «*Початок інформаційної війни визначити неможливо, і це дає певні переваги агресору. Але парадокс полягає в тому, що якщо жертва нападу встигне усвідомити, що проти неї ведеться інформаційна війна, то отримані агресором на початковому етапі переваги можуть обернутися проти нього самого*».

Отже, євангелісти нічого не пишуть про походження Діви Марії з роду Давида, в тому числі Лука, який був особисто з Нею знайомий. Вірогідно, саме від Неї Лука дізнався про те, як Їй з'явився архангел Гавриїл і які він сказав слова, повідомляючи, що Вона стане матір'ю Спасителя.

— Цікаво, а чому до Марії звернувся Гавриїл, а не якийсь інший архангел?

Про це в Євангелії є майже детективна історія.

8.4. Таємниця архангелів Гаврила та Михайла

Згідно з Євангелієм від Луки, священик Захарія і його дружина Єлисавета до старості лишалися бездітними і вже були готові з цим змиритися. Але одного разу під час священичої служби Захарії з'явився ангел Господній. Побачивши його, Захарія стривожився. Ангел же заспокоїв його і сказав, що у Єлисавети народиться син, якого треба назвати іменем Іван. Захарія в цьому засумнівався, адже вони з дружиною вже були в літах. Тоді ангел озвався до нього і сказав буквально таке (увага!): «*Я Гавриїл, що стою перед Богом; мене послано* ***говорити*** *з тобою і принести тобі цю благовість. Ось* ***замовкнеш і не зможеш говорити*** *аж до дня, коли це здійсниться, за те, що не повірив словам моїм, які збудуться свого часу*» (св. Лука, 1.5–25). Коли ж усе здійснилося так, як говорив Гавриїл, і новонародженого назвали Іваном, «***відкрились його уста і язик розв'язався, і він почав говорити і благословити*** *Бога*» (1.57–66). Додамо, що цей же ангел з'явився Діві Марії і **сказав** їй про народження у неї Сина Божого (1.26–38).

— Які висновки можна зробити з описів цих подій?

По-перше, Гавриїл виступає в ролі вісника, який говорить до людей. Начебто нічого особливого, адже слово

«ангел» і означає «вісник» (від *янгол*, де «ян» — *новий*, «гол» — *голос, логос, знання, інформація*; звідси «євангеліє» — *блага новина, звістка*). Звертає увагу лише те, що цей ангел називає своє ім'я — Гавриїл, підкреслюючи цим свій вищий, архангельський статус.

По-друге, Гавриїл продемонстрував свою владу над людським мовленням: він за своєю волею відібрав у Захарії дар мовлення, а потім його повернув.

Бог Миха давніх українців.
Повелитель небесного воїнства, покровитель мисливців, переможець нечистої сили

Ну то що, здогадалися, хто такий Гавриїл? **Так це ж Говориїл — буквально «говорячий, промовляючий дух», володар людського мовлення, можна сказати, небесний покровитель лінгвістів, дикторів, ораторів.** А нещодавно розпочато процедуру визнання архангела Гавриїла покровителем всесвітньої мережі Інтернет[1].

Принагідно згадаємо іншого архангела, ім'я якого також має виразні арійські корені — Михаїла. Це арійське слово складається з двох частин: «Миха»+«їл». «Їл», «ель», «ельф», «ліль» — як відомо, позначає дух, духовну сутність. А «Миха» походить від давньоукраїнського «мога» — могутність. Від цього слова також походять «маг» (могутній, чарівник), «мега» (величезний, потужний) та інші пов'язані з ними слова, наприклад, назва першої на землі машини, точніше, мажини («тієї, що посилює могутність»): «мажа» (чумацький віз[2], уперше винайдений на території України), а також «мажара» (великий віз). У

---

[1] Бюлетень Агенції Релігійної Інформації (АРІ), №5 (330) від 31 травня 2003 р.

[2] *Грінченко Борис.* Словарь української мови. — Київ, 1907.

народних українських віруваннях збереглася пам’ять про доброго бога на ім’я Миха — захисника мисливців, непримиренного войовника з нечистою силою, якому Господь доручив вогненного меча. Йому підвладна вся небесна ангельська сила, а на землі навіть вовки[1]. Іменини Михи наші далекі предки святкували 8 листопада, сьогодні ж у цей день святкуємо собор Архангела Михаїла — архістратига, верховного полководця ангельського війська, переможця Люцифера, покровителя запорізьких козаків — варни професійних воїнів-кшатріїв (нагадаємо, що слова «козак» і «кшатрій» походять від одного й того ж самого кореня «кес» — меч, порівняйте з українським «косак» — великий ніж) і, до речі, також покровителя мисливців.

Ось така арійська етимологія імен двох найвідоміших архангелів. Порівняйте її з єврейською «народною етимологією»: Гавриїл — «сила Божа», Михаїл — «хто яко бог»[2]. Як кажуть, без коментарів. Подібна ситуація з іншими арійськими словами — Ізраїль, тобто «Іскра Божа» або «Від сонячного (небесного) Бога». Цілком абсурдною виглядає єврейська етимологія цього слова — «богоборець». Жоден тверезомислячий правитель не дасть своїй державі таке ім’я, яке більше нагадує прокляття.

Ще виразніший контраст між двома етимологіями в імені Саваот або Сваот, що являє собою скорочення арійського терміна «Святий Отець», яким позначали Бога-Отця. Єврейська етимологія — «війська» — виглядає абсолютно недоречно і надумано.

Варто додати, що такого роду казуси з «народною етимологією» дуже часто виникали тоді, коли арійські сакральні назви потрапляли в неарійське середовище. Багато хто сушив собі голову, намагаючись зрозуміти індуїстську трійцю «Брахма, Вішну, Шива (Сіва)», походження якої покрите суцільним мороком. Насправді це традиційна арійська формула «Брахма Вишній Святий», яка в розгорнутому вигляді читається так: **Бог неба** (ра) **і** (х — символ гармонійного поєднання, руна «Гебо») **землі** (ма) **Всевишній**

---

[1] *Войтович Валерій.* Сокіл-Род: легенди та міфи стародавніх українців. — Рівне: Оріана, 1997. — С. 123.

[2] *Архимандрит Никифор.* Иллюстрированная полная популярная библейская энциклопедия. — М.: Астрель, 2000. — С. 128, 414.

(найвищий) і **Святий** (світлий, чистий, добрий)[1]. У цій лаконічній фразі сконцентровані уявлення арійців про Бога-Отця, який створив видимий та невидимий світ, несе світу лише святість і добро (тому Його не треба боятися). Він найвищий і наймогутніший, так що поряд з Ним не можна поставити жодну іншу духовну сутність. Як це контрастує з юдейським жорстоким і заздрісним богом, який існує в середовищі інших богів (пам'ятаєте: «Не знай інших богів, крім мене!» — перша заповідь декалога, досить дивна для арійської свідомості).

Так само арійськими, як ми вже говорили, є імена архангелів. В українській традиції слово «ель», «ліль», «лель» вимовляється як «ло», звідси Михайло (Миха-дух), Гаврило (Говори-ло, мовлення-дух), Ярило (Сонце-дух), Купало (Гопал-ло — «захисник-дух», звідси Гопалан-Аполлон)[2]. Замість слова «дух» нерідко вживають слово «бог», але це не точний переклад. Арійсько-слов'янське «багатобожжя» — це не що інше, як знання про ієрархію духовних сутностей і керованих ними сил (звідси *друїди-друвіди*, тобто «знавці сили»).

8.5. Свідомо і добровільно

Проте повернімось до походження Діви Марії. До одруження вона не належала до Давидового роду, тому євангельські джерела про це нічого не повідомляють. Йосип належав до цього роду, тому в євангеліях про це прямо сказано — «*Йосип … походив з дому і роду Давидового*» (Лука, 2.4, 1.27, Матвій 1.20). Давид, як ми пам'ятаємо, був європейцем. Так само європейцями можна вважати всіх з його численного роду, незважаючи на те, що він мав жінок різного етнічного походження (див.: 7.3.5. «Русявий Давид і його імперія»). Згідно з арійською традицією національність визначається батьком, тому етнічне походження жінок не має значення. Нагадаємо, що у євреїв протилежний підхід: народжений від єврейки є стопроцентним євреєм, навіть якщо його батько негр чи ескімос.

---

[1] «Того часу Ісус зрадів Святим Духом і промовив: Прославляю тебе, Отче, **Господи неба і землі**» (Лука, 10.21).

[2] Детальніше див.: «Четверте пришестя Спасителя. 6.2. Рама–Ной–Ману–Луг–Гопал–Дажбог–…» // Перехід–IV, №8.

Діва Марія увійшла до Давидового роду лише після законного одруження з Йосипом — так само, як жінка після одруження бере прізвище (фамілію) чоловіка, що означає прийняття до його роду. Відповідно з юридичної точки зору до роду Давидового увійшов і син Марії — Христос. З генетичної точки зору він не мав стосунку до цього роду, оскільки Йосип не був фізичним батьком Ісуса, а лише Його люблячим опікуном. У коментарі до Євангелія так і сказано: *«Ісуса прийнято до роду Давида адоптацією»*[1], тобто шляхом юридичної процедури усиновлення. Народження Христа від Діви Марії, яка на той час (після одруження) **вже належала до царського роду**, дало підстави для коректного з юридичної точки зору твердження апостола Павла про Христа *«народженого тілом із сімені (тобто роду —* ***І.К.****) Давида»* (Рим, 1.3). Це послання орієнтоване переважно на юдеохристиян (римська християнська громада чи не найпізніше розірвала з юдаїзмом), тому це єдине місце в посланнях, де св. Павло апелює до походження Христа з Давидового роду.

Таким чином, виводячи генеалогію Ісуса від Давида, з юридичної точки зору євангелісти вчинили цілком коректно. Додатковим чинником, який спонукав їх акцентувати увагу на законній належності Ісуса до царського роду, було прагнення переконати юдеїв у тому, що Христос є очікуваним ними Месією, що між Ним і юдеями є очевидний зв'язок. Історичною особистістю, яка ідеально поєднувала арійське та єврейське начала, був Давид — засновник Ізраїля (хоча юдеї не вважали себе ізраїльтянами). Тому належність Йосипа до роду Давида дозволяла пом'якшити негативну установку юдеїв щодо Галілеянина, адже тоді виникав логічний зв'язок «юдеї–Давид–Йосип–Христос».

— Але чи міг Йосип законно одружитися з галілеянкою Марією, адже закон Мойсея дозволяє одруження лише з членами того ж самого єврейського племені?

Справді, у книзі «Числа» (36.6–10) є така вимога[2].

---

[1] Новий Завіт з коментарем. — Львів: Стрім, 1994. — С. 12.

[2] Ця вимога юдейського закону обігрується у «Книзі Якова», згідно з якою і Йосип, і Марія належали до того ж самого роду, інакше їхнє одруження було б незаконне (з юдейської точки зору).

Припустимо, що ця вимога справді існувала за часів Давида (хоча це дуже сумнівно). Оскільки рід Давида існував окремо від інших єврейських родів, то ті з євреїв, які дотримувалися Мойсеєвого закону, не мали права змішуватися з цим царським родом. Тобто в цьому роді не могло бути ні юдейської, ні якоїсь іншої єврейської крові.

З другого боку, Давид, будучи юдейським героєм, не був юдеєм ні генетично, ні психологічно, ні культурно (див.: 7.3.5. «Русявий Давид і його імперія»). Як для будь-якого європейця, для нього виконання згаданої вимоги закону Мойсея означало б кровозмішування. І справді, згідно з біблійними текстами, Давид цієї вимоги явно не дотримувався (його улюбленою і останньою дружиною була європейка Вірсавія, матір Салимона), тим більше її не дотримувався його син Салимон. Тому одруження Йосипа з галілеянкою Марією виглядало цілком природним і законним, тим більше, що галілеяни також були європейцями.

Вірогідно, що все сказане вище було знайомим і природним для мешканців тодішньої Палестини. Тому євангельські персонажі, часто називаючи Христа сином Давида, не називають його юдеєм, лише Галілеянином. Тому й Христос не заперечував, коли Його називали сином Давида, проте одного разу таки пояснив, що тут справа зовсім не в генетичному зв’язку: «*Якщо Давид називає Його Господом, який же Він син йому?*» (Матвій, 22–43).

— Виходить, що євангелісти Лука і Матвій спеціально звертали увагу на генеалогію Святої родини, щоб зменшити опір юдеїв щодо християнства?

Саме так, проте справа не лише в цьому. Схоже, що в апостольські часи юдаїзм остаточно і безповоротно сформувався як антитеза християнству. Врешті-решт, хтось повинен був взяти на себе виконання цієї непривабливої функції, але свідомо і добровільно, згідно з відомою формулою: «*Потрібно було прийти спокусам, але горе тій людині, через яку вони приходять*» (Матвій, 18.7).

Христос і євангелісти зробили все, щоб дати можливість євреям зробити інший вибір, проте вони твердо стали на шлях антитези і перетворилися на потужного вну-

трішнього антагоніста, завдяки якому християнство швидко поширилося на весь світ. Але це ще не все: проникнення юдаїзму всередину християнства породжує колосальні внутрішні суперечності й напруження, які стимулюють його динамічний розвиток аж до наших часів.

Очистка від юдейських «закладок» є головною потребою сучасного етапу розвитку християнства. Завершення цієї санації означатиме перехід до боголюдського архетипу (див.: 3.4.8. «Архетип "Боголюдина"») і повноцінне сприйняття Христового вчення. З цих позицій доцільно розглянути ще дві «закладки» — про «східні мандри» Спасителя і про його «братів».

8.6. Чи були «східні мандри»?

У численній літературі можна знайти оповідання про те, що до початку свого прилюдного служіння Христос десь навчався — чи то в Єгипті, чи то в Індії, чи в Тібеті та різних інших екзотичних місцях. У такий спосіб люди намагалися пояснити, звідки у Нього були високі знання і надзвичайні якості, оскільки у канонічних євангеліях майже нічого не сказано про дитинство і молодість Ісуса.

Головною метою євангелій було викладення вчення Христа, а не подання біографічної інформації про євангельських героїв. Природно, що нестача такої інформації дала поштовх для виникнення численної апокрифічної літератури, гіпотез і відвертих фантазій. **Проте дуже енергійне і масштабне просування у масову свідомість категоричних тверджень про навчання Христа у різного роду магів, йогів чи єгипетських фокусників (про це писав ще Цельс) можна пояснити лише фактом інформаційно-психологічної війни** (див.: 3.1.7. «Духовна війна»). Мета зрозуміла — принизити божественну сутність Спасителя. Справді, адже якщо мудрості, телепатії, ходінню по воді, зціленню, воскресінню з мертвих Христос навчився у якихось вчителів, то Він потрапляє в один ряд з цими вчителями, а то й опиняється нижче них. Адже апологети «східних мандрів» розповідають, що і вчення Христа, і Його чудеса для «східних окультистів» були речами очевидними, мало не банальними.

Додамо, що в основі подібних тверджень лежить

пантеїстичне уявлення про природу нашого світу, а пантеїзм і буддизм, як ми вже говорили, — це прихована форма матеріалізму (див.: 3.4.7. «Архетип "Матерія"»). Такого роду світогляд не дозволяє припустити, що Христос як втілена божественна особистість міг володіти іншими джерелами інформації та енергії. Згадайте, що згідно з євангеліями, Христос майже не спав, незважаючи на те, що кожен день його служіння був насичений дуже інтенсивними фізичними та ментальними навантаженнями. А коли надвечір апостоли, що його супроводжували, напівмертві від утоми валилися з ніг і засинали, Він усамітнювався і проводив ніч у спілкуванні з Отцем.

Важливою причиною фантазій на тему «Звідки Христос брав знання?» є примітивні уявлення про галів-галілеян як про якихось затюканих селюків. Очевидно, що це наслідок юдейської пропаганди та їхнього зверхнього ставлення до галілеян, врешті, як і до всіх неєвреїв. Ця пихатість і зневажливість виявлялася в усьому: від неадекватного сприймання квітучої, багатолюдної і культурної Галілеї як «околиці» гористо-напівпустельної Юдеї — до виразу «дурний галілеянин», який юдеї перетворили на стійкий фразеологізм на кшталт «хитрый хохол».

Але мало хто замислювався над тим, що палестинські галілеяни і європейські гали — це народ того ж самого кореня, вихідці з того ж самого регіону — Західної України. **І якщо в усьому світі великою повагою користуються легендарні знання і магічні здібності гальських мудреців — друїдів**[1]**, то логічно припустити, що такі ж самі друїди були і в галів-галілеян**[2]. Христос обрав на апостолів простих рибалок не тому, що в Галілеї не було своїх мудреців, а тому, що йому потрібні були учні, не завантажені колишніми знаннями, а цілком відкриті для нового, здатні сприйняти знання нового циклу,

---

[1] Рене Генон виводить слово «друїд» від «dru-vid» («сила-відати» — знавець сили). — *Генон Рене.* Символы священной науки: Пер. с франц. — М.: Беловодье, 1997. — С. 196.

[2] На цю обставину вперше звернув увагу Юрій Канигін у доповненому варіанті книги «Шлях аріїв». — К: А.С.К., 2003. — С. 313: «*Галілея славилася своїми знаменитими друїдами — великими жерцями і великими провидцями. Ще й досі галілейські (друїдські) гороскопи та пророцтва дуже поціновуються не тільки на Сході, а й у Європі*».

Хрещення Ісуса в Йордані–Ярдані.
З книги «Ілюстрована Біблія для молодих». Загреб. 1989

щоб без перекручень та власних домислів донести їх до всього світу. Прикладом саме такої — точної і лаконічної — передачі отриманої інформації є чотири канонічні євангелія.

Апологети «східних мандрів» не можуть зрозуміти: для досконалого пізнання старозавітних писань і пророцтв Христу зовсім не обов'язково було вчитися в індійських йогів або в юдейській чи іншій синагозі (самаряни і «еллінізоване населення» мало власні синагоги[1] — у ті часи це були своєрідні «читацькі клуби», де люди збиралися на вихідні для читання й обговорення священних текстів). Так само не був потрібним і «храмовий варіант» — начебто Христос отримав знання з Єрусалимського храму за посередництвом Діви Марії, яка там виховувалася згідно з юдеохристиянською «Книгою Якова» (див.: 8.3. «Спецоперація "Книга Якова"»). Сучасна наука знайома з ефективними способами навчання, що виходять за межі буденного запам'ятовування. Хрестоматійним є приклад з американським ясновидячим Едгаром Кейсі, який освоював шкільні підручники за одну ніч — просто поклавши їх перед сном під подушку[2]. Додамо, що Кейсі був простою людиною з посередніми здібностями.

Ми ще не знаємо, яким чином навчався Христос, проте допускаємо, що Він умів напряму підключатися до «небесного комп'ютера» і миттєво брати звідти все необхідне. Вірогідно, що Йому це не важко було робити, враховуючи, що принаймні з 12-ти років Він знаходився у активному контакті з Богом-Отцем.

---

[1] *Мень Александр*. Первые апостолы. — Москва, 1998. — С. 81, 87.

[2] *Прийма А.К.* Эдгар Кейси. — М.: Олимп, 1999. — С. 58–59.

Нарешті, **в євангеліях є переконлива вказівка на те, що Ісус до початку свого служіння весь час перебував у рідному місті і не ходив навчатися в інші країни:** «*Прибувши у свою батьківщину, він навчав їх у їхній синагозі, так що вони дивувалися і говорили: Звідкіля у нього ця мудрість і сила чудодійна? Хіба він не син теслі? Хіба не його мати зветься Марія?…*» (Матвій, 13.53–58). «*І не міг зробити там ніякого чуда, лише вилікував деяких недужих, поклавши на них руки, і дивувався їх невірству*» (Марко, 6.1–6). «*Прибув він у Назарет, де був вихований, увійшов своїм звичаєм суботнього дня в синагогу… Істинно кажу вам: ніякого пророка не приймають у його батьківщині*» (Лука, 4.16–24).

Причина невірства мешканців Назарету очевидна: вони не могли сприйняти за Спасителя чоловіка, який ще вчора жив серед них звичайним життям, працював теслею, робив для них столярні вироби і заробляв цим на хліб. Принципово іншою була б ситуація, якби Він хоч на півроку пішов у іншу країну на навчання, — тоді б його сприйняли абсолютно по-іншому, мовляв, наш тесля пішов десь далеко, навчився і повернувся додому просвітленим. Але Ісус нікуди далеко не ходив, тому для назаретян Його нова роль Учителя стала просто шокуючою несподіванкою.

Ще більшим шоком це стало для Христових родичів. Дізнавшись про Його повчання і чудеса, «*його свояки вийшли, щоб його взяти, бо говорили: Він не при собі!*» (Марко, 3.20). Очевидно, що якби Він повернувся з якоїсь далекої мандрівки, то реакція родичів була б зовсім іншою, скоріше всього, вони б навіть пишалися Ним і раділи, що є Його родичами.

8.7. Чи були в Ісуса рідні брати?

Ще однією світоглядною диверсією з метою применшити гідність Христа є поширення вигадок, наче у нього були рідні брати і сестри, тобто Марія начебто була не Дівою, а багатодітною матір'ю, а Ісус був одним з її дітей.

Такого роду лукавство розраховане на людей, які погано знайомі з Євангелієм та обставинами його написання. Нагадаємо, що коли було написано Євангеліє (друга пол. I ст.), багато родичів і знайомих Ісуса Христа

Ісус і Марія з Витанії.
З книги «Ілюстрована Біблія для молодих». Загреб. 1989.
«У Витанії, на Маслинній горі, знаходилось галілейське поселення (в 1923 році знайшли склеп 1-го століття з назвою «Галілеяни»). Мешканці Витанії також переважно були галілеянами. Ось чому, коли Ісус відвідував Марію, Марту і Лазаря, то радо залишався на ночівлю у своїх земляків. Цей факт також пояснює ту легкість, з якою учні змогли роздобути віслюка для тріумфального в'їзду Ісуса в Єрусалим у вербну неділю»[1].
Витанія (Віфанія) знаходилась поблизу Єрусалима

були живі. Відомості про них зустрічаються в текстах II століття. Якби Ісус мав рідних братів, то була б неможлива віра у дівочість Марії, відображена в Євангелії.

Насправді Христос був єдиним сином Марії[2]. Вона не мала інших дітей, тому Спаситель, вмираючи, доручив опікування Нею своєму улюбленому учню — апостолу Івану: «*Потім каже до учня: Ось мати твоя. І від тієї хвилини учень взяв її до себе*» (Іван, 19.27).

Навіть раціоналіст Ернест Ренан був вимушений визнати, що назаряни називали Христа «сином Марії» (Марко, 6.3) тому, що Він був відомий «як єдиний син удови». Христос мав троюрідних братів, оскільки Діва Марія мала принаймні одну сестру — також на ім'я Марія, скоріше всього, двоюрідну[3]. Нагадаємо, що ім'я Марія (сонячна, шляхетна, арій-

---

[1] *Браунринг Рональд.* Кто есть кто в Новом Завете (Словарь) / Пер. с англ. — М.: Внешсигма, 1998. — С. 49.

[2] І Марія, і Христос були зачатими від Святого Духа і були єдиними дітьми у своїх матерів, що випливає з самої логіки феномену втілення Небесної Діви і Сина Божого. Проте ця тема виходить за межі даної книги. — Див.: *Каганець І.* Четверте пришестя Спасителя // Перехід–IV, №8. — www.perehid.org.ua.

[3] У грецькій та єврейській мовах слова «брат» і «сестра» можуть означати різний ступінь спорідненості, подібно як у шумерській і давньоукраїнській мовах слово «онук» означало «нащадок» або «родич», напр. «онуки Дажбожі», «Велесовий онук» тощо.

ка) було дуже поширеним серед галілейських жінок, у новозавітних текстах зустрічаємо ще 6 жінок з цим іменем.

8.8. Про що не знав святий Матвій

Головним методом антихристиянської пропаганди є облудна інтерпретація Євангелія. Вона ґрунтується передусім на вириванні окремих частин з контексту та їх профанічному поясненні. Для прикладу розглянемо фрагмент з Євангелія, який доволі часто використовується для інформаційних маніпуляцій.

У Євангелії від Матвія (15.21–28) описано подію, яка сталася з Христом та Його учнями за межами Галілеї: «*І, вийшовши звідти, Ісус відійшов у землі тирські й сидонські. І ось жінка одна хананеянка, із тих околиць прийшовши, заголосила до Нього й сказала: Змилуйся надо мною, Господи, Сину Давидів, демон тяжко дочку мою мучить! А Він їй не казав ані слова. Тоді учні Його, підійшовши, благали Його та казали: Відпусти її, бо кричить услід за нами! А Він відповів і сказав: Я посланий тільки до овечок загинулих дому Ізраїлевого… А вона, підійшовши, уклонилась Йому та й сказала: Господи, допоможи мені! А Він відповів і сказав: Не годиться взяти хліб у дітей, і кинути щенятам… Вона ж відказала: Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті крихти, що спадають зо столу їхніх панів. Тоді відповів і сказав їй Ісус: О жінко, твоя віра велика, нехай буде тобі, як ти хочеш! І тієї години дочка її видужала*».

Після прочитання цього фрагмента вимальовується в уяві приблизно така картина: Христос спокійно подорожував з учнями, аж ось за ними прив’язалася жінка і почала голосно просити у Христа допомоги. Проте Він на неї не зважав, аж учні самі до Нього звернулися, оскільки жіноче голосіння почало їх дратувати. Тоді Христос їй досить різко відповів, що Він прийшов не до таких, як вона, а до «овечок загинулих дому Ізраїлевого». Проте вона не образилась і продовжувала далі просити. Побачивши її віру, Христос все ж таки змилосердився і зцілив

Прикладом може бути українське «тітка», яке може означати і родичку, і просто жінку.

її дочку.

Ситуація досить пікантна. Виходить, начебто Христос робить дискримінацію за національною ознакою, оскільки прийшов не до всіх людей, а до одного народу. На цій основі противники християнства роблять висновок: Христос прийшов лише до юдеїв, яких він називає дітьми, а не до всіх інших народів, яких він порівнює зі щенятами. На перший погляд, такий висновок виглядає цілком логічно. Але насправді в ньому немає ні логіки, ні правди.

Щоб у цьому переконатися, погляньмо, як цю ж саму подію описав інший євангеліст — Марко (7.24–30): «*І встав Він, і звідти пішов у землю тирську й сидонську. І, ввійшовши до дому, Він хотів, щоб ніхто не довідавсь, та не міг утаїтись. Негайно бо жінка одна, якої дочка мала духа нечистого, прочула про Нього, і прийшла, та й припала до ніг Йому. А ця жінка грекиня була, родом сирофінікіянка. Вона стала благати Його, щоб із дочки її демона вигнав. А Він їй сказав: Дай, щоб перше наїлися діти, не годиться бо хліб забирати в дітей і кинути щенятам! А вона Йому в відповідь каже: Так, Господи! Але навіть щенята їдять під столом від дитячих кришок… І Він їй сказав: За слово оце йди собі, демон вийшов із твоєї дочки! А коли вона в дім свій вернулась, то знайшла, що дочка на постелі лежала, а демон вийшов із неї*».

Марко додає лише кілька деталей, але вони радикально змінюють сутність події. Виявляється, що Христос із учнями не йшов по полю, а намагався з ними усамітнитись. Зрозуміло для чого — для передачі учням Свого вчення, для відкриття їм сокровенних знань, недоступних для широких мас, які постійно багатотисячними натовпами ходили за Ним у пошуках зцілення та чудес. Адже Христос кожному давав знання у міру його розуміння, тому для простолюддя говорив притчами, а своїм учням — прямо: «*Тому, що вам* (учням) *дано пізнати таємниці Царства Небесного, — їм же не дано*» (Матвій, 13.11).

Так-от, під час довгожданного усамітнення Христа з учнями для їх навчання з’являється якась жінка і починає безцеремонно вимагати уваги до себе і свого горя. За логікою цієї грекині, однієї з багатотисячного натовпу потребуючих, Христос заради неї одної має перервати

навчання з гуртом своїх учнів, які залишили свої родини та майно і жертовно посвятили своє життя вищому служінню — заради тисяч таких, як ця жінка.

Христос намагається пояснити несправедливість її претензій, звертаючись до неї характерною для Нього óбразно-символічною мовою: «*Дай, щоб перше наїлися діти, не годиться бо хліб забирати в дітей і кинути щенятам!*». Дітьми Він називає учнів як спадкоємців Його науки, а хлібом — Своє вчення, яке йде від Бога-Отця (ці символічні óбрази знаходимо в багатьох місцях Нового Заповіту). Тому слова Христа треба розуміти так: «Дай, щоб перше Мої учні наситилися знаннями, бо не годиться залишати без знань Моїх спадкоємців заради випадкових людей».

Проте жінка не зрозуміла його слів і сприйняла їх буквально: «*Так, Господи! Але навіть щенята їдять під столом від дитячих кришок…*». Христос це зразу побачив: виходить, що вона, будучи простою людиною з конкретним мисленням, помилково сприйняла Його слова як вказівку на свою другосортність, але це не зменшило її віри в Його силу і милосердя. Тому далі йде швидка розв'язка цієї колізії: «*За слово оце йди собі, демон вийшов із твоєї дочки!*».

8.9. Повнота Чотириєвангелія

Із наведеного вище дослідження випливають три принципових висновки:

1. Євангеліст Матвій не був свідком описаної події, тобто він не був апостолом (у християнській літературі щодо цього немає однозначного рішення). Справді, описана ним ситуація явно відтворена з чужих слів. Окрім того, він не був знайомий з «Євангелієм від Марка».

2. Кожен євангеліст описував події з власної точки зору, на основі наявних у нього відомостей.

3. Повну картину євангельських подій можна відтворити лише на основі синтезу відомостей зі всіх чотирьох євангелій.

З цієї причини в християнській науці вживається термін Чотириєвангеліє, який підкреслює, що книги чотирьох євангелістів є єдиним цілим і лише разом вони володіють повнотою знань. Ця аксіома посилюється тим,

що число **Ч** (подібне за написанням до букви **У**) символізує мудрість, повноту й універсальність (4 сторони світу, 4 пори року, 4 арійські варни, 4 фази розвитку, 4 доби — Золота, Срібна, Мідна і Залізна, 4 квадри — персонально сумісні четвірки психотипів тощо).

Важливо, що стократній четвірці в багатьох індоєвропейських абетках відповідає буква «У», яка позначає мудрість, повноту знань — звідси українські слова «ук» (вчений), «неук» (невчений), «укий» (навчений), «наука» (система знань), «У-країна» (країна мудрості, Скіфський квадрат).

Для адекватного розуміння Чотириєвангелія дуже важливо розуміти відмінності між євангелістами, ким вони були і для кого писали.

1. Матвій, Марко і Лука не були апостолами, тож не були й безпосередніми свідками описаних ними подій. У своїх євангеліях вони використовували численні джерела: усні розповіді, розрізнені записи спогадів, конспекти Христових повчань тощо. Всю цю величезну масу різноманітних відомостей вони намагалися організувати в логічно вибудовані, структуровані тексти. Все, що викликало сумніви у достовірності, євангелісти залишали за рамками своїх творів, намагаючись відтворити максимально точну й об'єктивну картину минулих подій. Часто ці три євангелісти, яких називають синоптиками (від гр. *synopsis* — спільний погляд) використовували ті ж самі джерела, тому в їхніх євангеліях здебільшого описано ті ж самі події і наводяться ті ж самі висловлювання, які нерідко збігаються дослівно.

2. «Євангеліє від Івана» написане апостолом Іваном, який постійно знаходився з Христом, тому воно відрізняється від решти євангелій і за змістом, і за стилем. Це євангеліє було написане найпізніше, причому апостол Іван мав перед собою три інші євангелія. Тому він переважно дає відомості, яких немає в інших трьох євангеліях. А оскільки Іван був безпосереднім свідком описуваних ним подій, то подає інформацію у максимально гострому, сміливому, рішучому, яскравому, контрастному стилі — на відміну від обережного і зваженого викладу євангелістів-синоптиків.

У цьому євангелії найбільше психологізму, розумін-

ня боголюдської природи Спасителя, бачення таємних глибин Христового вчення і його стратегічних перспектив. Можна сказати, що цей цілісний твір, написаний впевненою рукою, призначений для світової духовної еліти. «Євангеліє від Івана» подає багато нових відомостей про діяльність Ісуса в Юдеї і показує гострий антагонізм між Христом та юдеями, яких майже завжди зображає противниками Спасителя.

3. «Євангеліє від Матвія», на думку багатьох дослідників, було написане мешканцем Палестини, добре знайомим з тодішніми реаліями і звичаями цього краю. Своє євангеліє він написав найраніше, причому арамейською (індоєвропейською) мовою, яка в ті часи була загальновживаною в Палестині і на всьому Близькому Сході. Саме на це, найперше євангеліє була здійснена найпотужніша інформаційна атака, тому в ньому найбільше юдеохристиянських вставок. Більше того, канонічний текст «Євангелія від Матвія» розпочинається великою вставкою з «родоводом Ісуса» (1.1–17), яка, до речі, суперечить іншій вставці з «родоводом» у Луки (3.23–38). Ці «родоводи» з самого початку викликали чи не найбільше запитань і суперечок серед дослідників. Наприклад, у «Новому Завіті з коментарем» (Львів, 1994) наводиться цікава спроба пояснити абсурдність згаданого «родоводу»: виявляється, що це «*родовід не в біографічному, а в богословському значенні*», своєрідне «*богословське роздумування*», «*медитація*», в якій «*юдеохристиянський богослов старається пояснити собі і жидівській громаді, хто такий Ісус…*» (с. 11).

4. «Євангеліє від Марка» було написане, згідно з Климентієм Александрійським, у Римі і, можливо, передусім для римлян. Автор допускає латинізми і майже завжди пояснює значення наведених ним арамейських слів. Дуже схоже, що це євангеліє орієнтоване на римську ментальність, тому воно максимально лаконічне і конкретне, з великою кількістю фактажу, дрібних деталей і всього того, що можна побачити, спробувати на смак, помацати руками. Вірогідно, що всі ці точні деталі Марко отримав від апостола Петра.

5. «Євангеліє від Луки» також написане для неюдеїв, тому у ньому пояснюються юдейські зви-

чаї, наприклад обрізання. Вважають, що Лука народився в Антіохії, а своє євангеліє написав у Малій Азії (Східній Галлії). На відміну від інших, у цьому євангелії відчувається рука досвідченого письменника. Вірогідно, що воно писалося передусім для т.зв. «еллінізованого населення» Малої Азії, яке в основному було гальського походження.

Таким чином, всі євангелія написані з різних точок зору — чотири авторські версії євангельських подій подають апостол-галілеянин св. Іван, дослідники-редактори «римлянин» св. Марко, «палестинець» св. Матвій, «еллін» св. Лука. Завдяки такому різносторонньому підходу Чотириєвангеліє набуло повноти і стало носієм теологічної, історичної, етнографічної та психологічної достовірності.

8.10. Погиблі овечки дому Ізраїлевого

Але повернімось до згаданої вище фрази з канонічного тексту «Євангелія від Матвія»: «*Я посланий тільки до погиблих овечок дому Ізраїлевого…*» (15.24). Чи справді Христос міг її сказати?

По-перше, в цьому ж євангелії наводиться діаметрально протилежна теза: «*Тож ідіть, і навчіть* (зробіть учнями) *всі народи*[1]*… і Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку*» (Матвій, 28.19–20).

По-друге, дослівний вираз «до погиблих овечок дому Ізраїля» зустрічається в цьому ж євангелії раніше: «*Цих дванадцятьох* (апостолів) *Ісус вислав, і їм наказав, промовляючи: у дорогу до народів*[2] *не пускайтесь і в самарійські міста не заходьте. Ідіть найперше до погиблих овечок дому Ізраїлевого*» (Матвій, 10.5–6).

Річ у тому, що в духовному плані ситуація в Юдеї була значно важчою порівняно з Самарією і Галілеєю. Ці три країни колись становили єдину імперію Ізраїль, але

---

[1] У давньогрецькому оригіналі — **ἐθνη** (етне).

[2] Слово **ἐθνως** (етнос) буквально означає «народ». Проте в україномовних і російськомовних текстах Євангелія воно перекладається словами «погани» і «язичники», набуваючи таким чином зневажливого відтінку. Це є наслідком юдеохристиянського впливу, адже юдейські ідеологи до всіх інших народів ставилися зневажливо, нерідко навіть не вважаючи їх за людей.

після смерті Соломона відбувся її розпад на дві ворогуючі держави — Юдею (на півдні) і вчетверо більший Ізраїль (на півночі), до якого входили Галілея і Самарія (див.: 7.4.1. «Протистояння "Північ" — "Південь"»). Відомо, що самаряни вважали себе «істинними ізраїльтянами», а юдеїв — відступниками від правдивої віри. Так само про галілеянина Натаніеля (Нафанаїла) з Кани Галілейської Ісус Христос висловився: «*Ось справжній ізраїльтянин, в якому немає лукавства*» (Іван, 1.47).

Оздоровлення хворих

Таким чином, наведена Матвієм фраза про «*овечок загинулих дому Ізраїлевого*» вказувала на те, що **Юдея, попри зовнішню, демонстративну релігійність, перебувала у стані важкого духовного занепаду**. Попри всі докладені зусилля, юдейський народ (за винятком невеликої його частини) не сприйняв Спасителя, виступивши антагоністом Христового вчення і залишившись ним до сьогоднішнього дня. То ж цілком можливо, що Христос посилав апостолів з проповідями у різні краї, а одного разу спрямував їх спеціально до Юдеї, наказавши: «*у дорогу до неюдеїв не пускайтесь і в самарійські міста не заходьте. Ідіть найперше до овечок загинулих дому Ізраїлевого*».

Така цілеспрямована апостольська проповідь серед юдеїв могла відбутися лише на початку Христового служіння, коли Його вчення ще не мало серйозного опору з боку юдейської верхівки. Врешті, саме на цей час, тобто відразу ж після обрання апостолів, і вказує «Євангеліє від Матвія», що посилює достовірність описаної події. Адже вже через рік відсилання самих апостолів у цей ворожо налаштований край виглядало б проявом самогубства. Про смертельну загрозу з боку Юдеї щодо носіїв нового вчення говорить хоча б такий

красномовний факт: коли Христос разом з учнями зібрався йти до Лазаря у Витанію (галілейське поселення неподалік Єрусалима), то апостоли наполегливо переконували Його не робити цього, аж нарешті «*Тома, на прізвище Близнюк, сказав до співучнів: Ходімо й ми з ним, щоб разом умерти*» (Іван, 11.16).

Таким чином, системне дослідження Чотириєвангелія приводить до висновку, що на початку Христового служіння справді була здійснена апостольська місія в Юдею — «*до погиблих овечок дому Ізраїлевого*». Пізніше ця фраза була вставлена в оповідання Матвія про ханаанку з метою спотворити Христові слова про «дітей і щенят», мовляв, юдеї — це діти, а всі інші — щенята (не-люди, тобто тварини). Про авторство вставки неважко здогадатися.

У наведеному вище оповіданні Христос звертається до хананейки о́бразно-символічною мовою («мовою птахів»), проте вона буквально сприймає його слова і не розуміє їх справжнього змісту. Такі ситуації повторювалися багато разів. Однією з них є наступна подія, описана в «Євангелії від Івана» (4.3–41).

8.11. Спасіння від юдеїв

Коли Христос повертався з Юдеї в Галілею, Йому треба було переходити Самарію. Коли прийшли до самарійського міста Сихар, учні пішли до міста купити харчів, а Христос, утомившись з дороги, сів біля криниці. Аж ось надходить жінка-самарійка брати воду. Ісус каже до неї: «*Дай мені напитися*». Таке прохання незнайомця її здивувало, адже їй здалося, що перед нею юдей. Річ у тім, що юдеї і самаряни ворогували між собою, для юдеїв саме слово «самарянин» вважалося мало не лайкою, а пити з самарянином з одного посуду взагалі було для них немислимим. Можливо, жінка бачила, що Ісус прийшов з боку Юдеї, чи може зауважила якісь речі, принесені апостолами з Юдеї, тож вона вирішила, що розмовляє з юдеєм, принаймні точно не з самарянином, адже «свої» завжди ідентифікуються дуже чітко. До речі, юдеї також помилялися щодо етнічності Христа: «*Озвались юдеї і сказали йому: Хіба не добре кажемо, що самарянин єси і біса маєш?*» (Іван, 8.48). Таким чином, маємо ще одне під-

твердження, що Ісус-галілеянин не був ні юдеєм, ні самарянином.

Але повернімось до розмови Ісуса з самарянкою. Він звертається до неї звичною óбразно-символічною мовою: «*Якби ти знала дар Божий і хто той, що тобі каже: дай мені напитися, — ти попросила б у нього, і він дав би тобі води живої. Мовить до нього жінка: І зачерпнути чим не маєш, пане, і криниця глибока; звідкіль, отже, у тебе жива вода?*» Очевидно, що жінка все сприйняла буквально, тож нічого не зрозуміла. Але Христос далі підводить її до розмови про духовні речі і говорить «*про джерело води, яка б'є в життя вічне*». Проте проста жінка не збагнула навіть цієї достатньо відвертої символіки.

І лише після того як Христос розповів їй про таємні речі з її життя, вона зрозуміла, що перед нею незвичайна людина. Нарешті розмова зміщується до теми духовності: «*Бачу, пане, що ти пророк. Батьки наші на цій горі поклонялися, ви ж говорите, що в Єрусалимі місце, де треба поклонятися*» (4.20). Річ у тім, що юдеї рішуче виступали за те, що поклонятися Богові можна лише в Єрусалимському храмі, який вони захопили після розпаду імперії Давида (Єрусалим знаходився на межі Юдеї та Ізраїлю). Фактично, юдеї створили «релігійну монополію», яку перетворили на потужний бізнес: завдяки їй до Єрусалиму щороку приходили сотні тисяч прочан, для обслуговування яких у місті була сформована розгалужена і вельми прибуткова інфраструктура.

Такий стан речей був неприродним і несправедливим, про що й гірко дорікнула Ісусові самарянка, продовжуючи вважати його юдеєм. Та він її заспокоїв: «*Повір мені, жінко: надходить час, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі не будете покланятися Отцеві*» — вказівка на грядуще знищення Єрусалимського храму і відповідно юдейської «релігійної монополії». «*Бог — Дух, і ті, що Йому поклоняються, повинні в Дусі і правді покланятися*», тобто без прив'язки до обов'язкового місця богопочитання — чи це Єрусалимський храм, чи самарійська священна гора Гаризим, чи щось інше.

І ось в цей логічно зв'язний текст раптом вклинюється речення, яке багатьох просто збиває з пантелику: «*Ви покланяєтесь тому, чого не знаєте; ми ж поклоняє-*

мось тому, що знаємо, бо від юдеїв приходить спасіння» (4.22). Оскільки це речення за своїм змістом і формою явно випадає з контексту і нагадує грубу вставку, приглянься до нього уважніше.

По-перше, це пряма відповідь на докір самарянки, причому виразно з позиції юдейства:

Самарянка: «*Батьки наші на цій горі поклонялися, ви ж говорите, що в Єрусалимі місце, де треба поклонятися*».

Юдей: «*Ви покланяєтесь тому, чого не знаєте; ми ж покланяємось тому, що знаємо, бо від юдеїв приходить спасіння*». При цьому автором вставки ігнорується і фактично заперечується попередня фраза Христа: «*Надходить час, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі не будете покланятися Отцеві*».

По-друге, теза про «спасіння від юдеїв» в розумінні «спасіння, яке приходить завдяки юдеям» суперечить всьому Євангелію. Справді, яким чином можуть нести спасіння світові ті, у кого батько диявол: «*Чому мови Моєї ви не розумієте? Бо не можете чути ви слова Мого. Ваш батько диявол, і пожадливості батька свого ви виконувати хочете. Він був душогуб споконвіку, і в правді не встояв, бо правди нема в нім*» (Іван, 8.43–44).

По-третє, у численних дискусіях і повчаннях Христос не використовує займенник «ми», лише «Я». Втілений Син Божий веде мову лише від Свого імені. Очевидно, що авторство фрази «*Ви покланяєтесь тому, чого не знаєте; ми ж покланяємось тому, що знаємо*» належить людям, але в жодному випадку не Боголюдині. Не випадково, що у всьому тексті Чотириєвангелія Христу приписується повчання від імені «ми» лише у двох місцях: у наведеній вище розмові з самарянкою, а також у нічній розмові з Никодимом: «*Ми говоримо те, що ми знаємо, а свідчимо про те, що ми бачили, але свідчення нашого ви не приймаєте*» (Іван, 3.11). Майже ідентичні фрази, ті ж слова, те ж протиставлення «ми знаємо, ви не знаєте» вказують на одного і того ж автора вставки. Так само, як перша вставка перервала плавний хід розмови з самарянкою, друга вставка різко перериває діалог Христа з Никодимом.

Таким чином, можна вважати доведеною наявність у

тексті «Євангелія від Івана» (в оповіданнях про розмови Христа з Никодимом і самарянкою) двох згаданих вище вставок, які грубо порушують ясність і логічність викладу. Питання в іншому: як сталося, що редактори Євангелія, наявність яких, до речі, визнається Церквою, не побачили внутрішньої суперечності і залишили ці вставки без уваги, особливо у фрагменті розмови з самарянкою?

Найпереконливіше виглядає пояснення, що фраза «спасіння від юдеїв» справді належала Христу, але в розумінні спасіння від юдейського духу та їхнього способу мислення, від духовного засилля юдеїв, схильних прив'язувати спілкування з Богом до конкретних місць, до обов'язкових зовнішніх ритуалів і незліченних дріб'язкових приписів, проти яких постійно виступав Христос. Цей початок нової духовної ери і визволення людського духу мали відбутися після пророкованого Ним руйнування Єрусалиму.

До речі, саме так розуміли цю фразу укладачі «Біблії короля Якова» (початок 17 ст.), яка й досі вважається найавторитетнішим перекладом Біблії в англомовних країнах. Згаданий фрагмент у ній виглядає так: «*for salvation is **of** the Jews*», де євреї виступають тим, від чого відбувається спасіння. Цікаво, що в сучасному англійському перекладі вже маємо: «*for salvation comes **from** the Jews*», де прийменник «from» вже однозначно вказує на євреїв як джерело спасіння. Це до того, що описана вище маніпуляція з християнською свідомістю могла відбутися зовсім недавно, протягом кількох останніх століть.

Наведені вище міркування про грядущий порятунок від юдейської рутини цілком відповідають євангельській логіці та історичній правді. Скоріше всього, що саме так фразу «спасіння від юдеїв» сприймали як редактори «Євангелія від Івана», так і християнські теологи, не вбачаючи у ній суперечності з Чотириєвангелієм. А первинний текст розмови з самарянкою, без юдейської вставки, міг виглядати так: «*Повір мені, жінко: надходить час, коли ні на цій горі, ні в Єрусалимі не будете поклонятися Отцеві. Від юдеїв приходить спасіння*».

8.12. Притча про інформаційну війну

Христос знав про масштабну інформаційну війну, яка неминуче мала розгорнутися проти Його вчення. Тому для своїх спадкоємців Він залишив притчу про кукіль у пшениці, в якій дуже сконцентровано пояснив сутність того, що відбувається і що треба робити. З цієї причини саме вона стала головним об'єктом інформаційної атаки.

Притчу про кукіль у пшениці подає лише «Євангеліє від Матвія»[1]: «*Ще одну притчу подав він їм, кажучи: Царство небесне подібне до чоловіка, що був посіяв добре зерно на своїм полі. Та коли люди спали, прийшов його ворог і посіяв кукіль поміж пшеницю й пішов. Коли виросло збіжжя і вигнало колосся, тоді й кукіль появився. Прийшли слуги господаря і кажуть до нього: Пане, хіба не добре зерно ти посіяв на твоїм полі. Звідки взявся кукіль? Він відповів їм: Ворог-чоловік зробив це. Слуги йому кажуть: Хочеш, ми підемо його виполемо? Ні! — каже, щоб, виполюючи кукіль, ви часом не вирвали разом з ним пшениці. Лишіть, нехай росте до жнив одне й друге разом. А під час жнив я женцям скажу: зберіть перше кукіль та зв'яжіть його у снопи, щоб його спалити; пшеницю ж складіть у мою клуню*» (13.24–30).

Для розуміння символіки цієї притчі необхідно звернутися до іншої, попередньої притчі — про сіяча (13.3–23). І справа не лише в тому, що в ній пояснюється відповідна символіка. Не менш важливим чинником є те, що притчу про сіяча окрім Матвія подають також Марко і Лука, тож є можливість порівняльного аналізу.

8.12.1. Символічна мова Євангелія

Перше питання: що означає пшеничне зерно? Згідно з Марком (4.14), «*Сіяч сіє слово*», тобто істинне знання, Боже вчення. Ще однозначніше про це сказано у Луки (8.11): «*Зерно — це слово Боже*». А от Матвій (13.19) для пояснення символіки зерна чомусь вживає незвичний термін «**слово царства**» (в інших перекладах «сло-

---

[1] Цей факт говорить на користь того, що Матвій не був юдеохристиянином, тобто все його «юдеохристиянство» є пізнішою фальсифікацією.

во про царство»), який більше ніде не зустрічається ні в Старому, ні в Новому Заповіті. Застосування невластивого для Біблії терміна викликає певні підозри про можливість чужорідної вставки, проте в даному випадку його наявність ще можна пояснити, мовляв, мається на увазі слово про Царство Боже.

Друге питання: що означає ґрунт, у який потрапляє зерно? Зі всіх трьох варіантів притчі однозначно випливає, що ґрунт — це «людське серце», тобто свідомість людини. І залежно від якості цієї свідомості зерно може потрапити як на «кам'янистий ґрунт», так і на «добру землю».

А тепер саме час повернутися до притчі про кукіль у пшениці, з якої ми й розпочали своє дослідження. Ось як ця притча тлумачиться в «Євангелії від Матвія»: «*Тоді Він відіслав народ і прийшов додому. І підійшли до Нього його учні і кажуть: Виясни нам притчу про кукіль, що на полі. Він у відповідь сказав їм: Той, хто сіє добре зерно — це Син чоловічий; поле — це світ; добре зерно — це сини царства; кукіль — це сини лукавого; ворог, що його посіяв — це диявол; жнива — це кінець світу; женці — це ангели*» (13.36–39). Це тлумачення потребує ретельного аналізу, оскільки містить сліди стороннього редагування.

Перша фраза «*той, хто сіє добре зерно — це Син чоловічий*» — не викликає жодних сумнівів. А от друга «*поле — це світ*» вже потребує уточнення: поле — це масова свідомість, у яку засівається слово Боже… Стоп! У наведеному фрагменті цей усталений євангельський символ пояснюється зовсім по-іншому: «*добре зерно — це сини царства*». Симптоматично, що терміна «сини царства» більше немає в жодному місці Старого і Нового Заповіту, окрім оповідання про слугу сотника, поданого у тому ж таки «Євангелії від Матвія»: «*Кажу вам, що багато прийде зі сходу і заходу, і засядуть з Авраамом, Ісааком і Яковом у царстві небеснім, а* ***сини царства*** *будуть викинуті геть у темряву кромішню, де буде плач і скрегіт зубів*» (Матвій, 8.11-12). Натяк зрозумілий: царство було призначене юдеям («синам царства»), але вони виявилися негідними, тому їхнє місце посядуть інші народи. Цілком у дусі юдеохристиянських уявлень.

Тут варто пояснити, що Христос викладав своє вчення особливою символічною мовою, де кожний символ має однозначне трактування. Тому поява в Євангелії чужорідних термінів відразу привертає до себе увагу і потребує розслідування: а чи не є це часом людською вигадкою?

Якщо прочитати повний опис оповідання про слугу сотника, поданий «Євангелієм від Матвія», то стає очевидною виразна юдеохристиянська вставка. Судіть самі: *«Коли Ісус увійшов у Капернаум, приступив до нього сотник, благаючи його: Господи, слуга мій лежить дома розслаблений (паралізований) і мучиться тяжко. Ісус каже до нього: Я прийду і оздоровлю його. Сотник у відповідь мовив: Господи, я недостойний, щоб Ти увійшов під мою покрівлю; скажи лише слово, і слуга мій видужає. Бо і я підвладний чоловік, маю вояків під собою і кажу цьому: (йди) — і він йде; і тому: ходи — і він приходить; і слузі моєму: зроби це — і він робить. Почувши це, Ісус здивувався і сказав тим, що за ним ішли: Істинно кажу вам: ні в кого в Ізраїлі* (тобто на території Галілеї і Самарії. — ***І.К.***) *я не знайшов такої віри* (Матвій, 8.5–11). Поки що все літературно гладко і логічно.

Аж раптом цей зв'язний текст ні сіло ні впало переривається «улюбленим» юдеохристиянським пасажем: *«Кажу вам, що багато прийде зі сходу і заходу, і засядуть з Авраамом, Ісааком і Яковом у царстві небеснім, а сини царства будуть викинуті геть у темряву кромішню, де буде плач і скрегіт зубів»* (Матвій, 8.11–12).

Після нього знову йде логічне продовження речення, написаного перед вставкою: «*І сказав Ісус сотникові: Іди, хай тобі станеться за твоєю вірою! І слуга видужав тієї ж години*» (Матвій, 8.13).

Завдяки застосуванню Христом цілісної системи символів у нас є можливість сформулювати три ознаки ворожих вставок: 1) застосування неєвангельських символів, наприклад «сини царства»; 2) залякування; 3) переривання плавного і логічно зв'язного викладу. До речі, наявність таких переривань свідчить не лише про те, що вставки зроблено пізніше стороннім «редактором», а й про те, що в інтелектуальному плані цей «редактор» стояв значно нижче євангелістів і робив

свою брудну справу дуже грубо, похапцем, без занурення у контекст.

8.12.2. Реконструкція первинного тексту

А тепер знову повернімось до пояснення притчі про кукіль у пшениці. На основі наведеного вище аналізу можемо стверджувати, що фраза «*добре зерно — це **сини царства***» є стовідсотковою вставкою, а про її цілеспрямовану навмисність свідчить те, що перед її застосуванням було вставлено інший неєвангельський символ — «***слово царства***», який мав замаскувати наступну відверту фальсифікацію, начебто добре зерно — це юдеї як вибраний народ. Логічним продовженням є наступна фальсифікація: «*кукіль — це сини лукавого*», тобто люди, які від самого початку є зіпсованими, оскільки ворог, що їх посіяв у світ — диявол (Матвій, 13.39). Неважко побачити, що всі ці псевдопояснення виходять з архаїчних юдейських уявлень про те, що юдеї є відначально обраним народом, а всі інші люди з самого початку є якщо не проклятими, то принаймні неповноцінними.

— А чи можна відновити первинне Христове пояснення згаданої притчі?

Це неважко зробити, досить замість символів підставити їх точні значення:

Царство небесне — стан поєднання в людині божественного і людського (боголюдський стан);

той, хто сіє добре зерно — Ісус Христос;

добре зерно — це основоположні поняття Христового вчення;

кукіль — це брехня, дезінформація, спотворення первинного сенсу;

ворог, що посіяв кукіль — це «ворог-чоловік» (Матвій, 13.28), ворог Христа, інспірований дияволом — «брехуном і батьком брехні» (Іван, 8.44);

жнива — це завершення циклу, коли визрівають плоди добрих і поганих справ, тож стає очевидною різниця між добром і злом, правдою і брехнею;

женці — це спадкоємці Ісуса Христа, праведні душі,

«слуги господаря» (Матвій, 13.27), істинні християни, для яких наслідування Христа є способом життя.

Тепер можна зробити коректний переклад притчі з символічної мови на сучасну: Ісус Христос приніс людям боголюдське вчення. Та коли люди ще мали низький розвиток свідомості («спали»), Христові вороги приховано вставили в Його вчення облудні положення. Помітивши це, свідомі християни мали намір видалити ці ворожі закладки. Проте Христос дав зрозуміти, що вони до цього ще не готові, тож є небезпека разом з брехнею видалити і правдиві речі. Тому треба почекати до завершення циклу, коли стануть явними («дозріють») плоди добра і зла, а спадкоємці Христового вчення матимуть достатньо знань і можливостей для відділення правди від брехні. Тоді й треба буде зібрати виявлені «інформаційні закладки» і назавжди викинути геть («спалити»), а правдиве вчення зібрати в цілісну систему (очищене Боголюдське Євангеліє).

Додатковим підтвердженням правильності саме такого трактування є історія християнства. Гострі суперечки про правдиве та облудне в християнській традиції розпочалися з самого початку її розвитку і багато хто мав намір відразу ж виполоти весь «кукіль». Проте Церква врешті-решт прийняла мудре рішення: всі більш-менш вірогідні релігійні джерела були зібрані в книгу під назвою «Біблія», яку проголосили святою. Завдяки такому рішучому кроку первинні тексти збереглися у майже незмінному стані протягом двох тисячоліть, а мільйони читачів по всій Земній кулі дістали доступ до потужного джерела інформації, придатного для об’єктивного дослідження.

Сьогодні ми живемо в часи завершення величезного природно-історичного циклу і початку нового циклу — кінця старого світу і початку світу нового. Глобальна трансформаційна криза захопила і християнське вчення: відбувається його перехід до четвертої фази розвитку — фази «збирання плодів», Сатья-юги, Золотої доби (див.: 3.4.4. «Принцип чотирьох фаз»).

Окрім накопичення величезної кількості відомостей і знань, відбулися ще дві принципові події, які вказують на наближення «жнив»:

1) комп’ютерні технології виводять текстологічні до-

слідження Біблії на принципово вищий рівень, оскільки дозволяють за кілька хвилин робити те, на що раніше потрібно було витратити кілька місяців марудної праці;

2) глобальна мережа Інтернет перетворилась на планетарну базу даних, яка дозволяє за лічені хвилини зібрати всю наявну в ній інформацію з досліджуваного питання.

Завдяки цим безпрецедентним можливостям, зокрема технологіям контекстного пошуку, можна порівняно легко виявляти чужорідні вставки. «Ворог-чоловік», який порозкидав їх по тексту Євангелія, не міг цього передбачити. **Тож зроблені ним інформаційні закладки, які ще 10 років тому могли вважатися «ідеальними підробками», сьогодні виглядають як брудні сліди на чистій тканині.**

Наочним прикладом є проаналізована вище притча про кукіль у пшениці, яка містить виразні підміни: замість «слово Боже» ворог написав «сини царства», замість «облуди» — «сини лукавого» тощо. Але наведені спотворення — це лише підготовка до наступного «рішучого удару» — великої брутальної юдейської вставки, яка протягом двох тисячоліть збурювала і залякувала християнську свідомість.

8.12.3. Плач і скрегіт зубів

Згідно з «Євангелієм від Матвія», Христос розповів народу притчу про грядущу інформаційну війну, а коли лишився наодинці з учнями, пояснив її справжнє значення (Матвій, 13.36–39). Як завжди, розвиток відбувається за усталеною схемою «притча для непосвячених — розшифровка для учнів», тож після тлумачення тема інформаційної війни набуває логічного завершення. Проте в тексті євангелія під виглядом продовження теми ворог робить таку вставку: «*Так, як збирають кукіль і у вогні палять, так само буде при кінці світу: Син чоловічий пошле своїх ангелів, які зберуть із Його царства всі спокуси і тих, що чинять беззаконня, і кинуть їх до вогненної печі: там буде плач і скрегіт зубів. І тоді праведні засяють, як сонце, в царстві Отця свого. Хто має вуха, нехай слухає*» (Матвій, 13.40–43).

По-перше, впадає в око різкий перехід до іншої те-

ми.

По-друге, вираз «вогненна піч» є цілком чужим для символічної мови Євангелія: у Новому Заповіті він ще раз зустрічається лише в одному місці, і також у формі відвертої юдейської вставки до притчі про невід: «*Так буде і при кінці світу: ангели вийдуть і відділять злих від праведних і кинуть до вогненної печі: там буде плач і скрегіт зубів*» (Матвій, 13.49–50). Ворог діяв настільки самовпевнено, що полінувався перегорнути кілька сторінок, тож лишив свій другий слід поряд з першим.

По-третє, легко прослідкувати першоджерело зазначеного виразу — старозавітний псалом №20 (21): «*Знайде рука Твоя всіх ворогів Твоїх, знайде правиця Твоя Твоїх ненависників. На час гніву Свого Ти їх учиниш огненною піччю, Господь гнівом Своїм їх понищить, і огонь пожере їх. Ти вигубиш плід їхній із землі, а їхнє насіння з-поміж синів людських*» (10–11). Все це разом є віддзеркаленням примітивних юдейських уявлень про кінець світу як катастрофу — на відміну від арійських уявлень про циклічність розвитку, згідно з якими кінець старого світу є водночас початком світу нового.

По-четверте, так само чужим для стилю і духу Євангелія є зловісний вираз «плач і скрегіт зубів» — він шість разів зустрічається у Матвія, і лише один раз у Луки, та й то у формі очевидної юдейської вставки, механічно причепленої до попереднього тексту притчі про тісні двері: «*Там буде плач і скрегіт зубів, коли побачите Авраама, Ісаака та Якова й усіх пророків у царстві Божім, самих же себе вигнаних геть. Прийдуть тоді зі сходу й зі заходу, з півночі й з півдня, і возсядуть на бенкеті в царстві Божім*» (Лука, 13, 28–29). Це майже дослівне повторення вставки, яку ми вже розглянули вище: «*Кажу вам, що багато прийде зі сходу і заходу, і засядуть з Авраамом, Ісааком і Яковом у царстві небеснім, а сини царства будуть викинуті геть у темряву кромішню, де буде плач і скрегіт зубів*» (Матвій, 8.11–12).

По-п'яте, фраза «*І тоді праведні* ***засяють, як сонце, в царстві Отця свого***» — це відлуння юдейських уявлень про Бога-Отця як родоплемінне божество, що опікується лише «своїм» народом: «*І спасе їх Господь, їхній Бог, того дня, Свій народ, як отару, бо вони,* ***як ка-***

міння корони, засяють у Краї Його» (Захарія, 9.16). Зрозуміло, що це абсолютно суперечить християнській ідеї універсального Бога.

І, нарешті, по-шосте, для надання більшої правдоподібності згаданій вставці ворог необачно завершив її фразою «*Хто має вуха, нехай слухає!*». Він не врахував, що Христос вживав ці слова з чітко визначеною метою: для того, аби вказати на те, що певний момент Його вчення є утаємниченим і його треба розуміти в символічному сенсі. Таку Христову вказівку на присутність таємниці ми зустрічаємо в Євангелії ще 9 разів, але жодного разу в поясненнях до притч, де таємниці вже немає за визначенням.

Отож, маємо надійні докази того, що фрагмент «Євангелія від Матвія» (13.40–43) є відвертою юдейською вставкою. Її наявність дозволяє зрозуміти, навіщо «ворог-чоловік» пішов на доволі ризиковане спотворення попереднього фрагмента — пояснення притчі про кукіль у пшениці (13.38–39). Якби він цього не зробив, то чужорідність наступного вставленого фрагмента була б видною неозброєним оком — без допомоги комп'ютерів, Інтернету та контекстного пошуку.

Підхід, запропонований у цій книзі, відкриває великі можливості для виявлення у Євангелії й інших ворожих вставок. Відкинувши їх геть і зібравши Христове вчення в очищене Євангеліє, ми виконаємо Його настанову: «*зберіть перше кукіль та зв'яжіть його у снопи, щоб його спалити; пшеницю ж складіть у мою клуню*». **Початок цієї справи означатиме, що нарешті почалися Жнива і закономірний перехід християнства до боголюдської фази — фази Царства Божого в людських душах і міжлюдських стосунках.**

8.13. Як виглядав Христос

Євангелісти не описали зовнішність Христа, оскільки пильнували головну мету — концентровано і лаконічно викласти Його вчення. Ця обставина призвела до хибних уявлень і для багатьох стала випробуванням. Під впливом юдействуючих енергійно поширювались (і далі поширюються) чутки, що Христос мав невиразне обличчя, не вирізнявся ні красою, ні зростом, ні здоров'ям. Ця

пропаганда була настільки потужною, що під її вплив потрапили навіть деякі апологети християнства — св. Юстин, Климент, Тертуліан, що дало підставу ще енергійнішим нападкам на Христа, зокрема, Цельсу з його «Правдивим словом»[1].

Водночас поширювався протилежний погляд на зовнішність Христа. Один з історичних документів під назвою «Послання Лентула» вперше опубліковано латиною у 1474 році у збірнику документів з бібліотеки Ансельма Кентерберійського (XII ст.)[2]: «*Лентул, намісник Єрусалимський, отцям сенаторам і римському народові. У тих часах з'явився і до цього часу живе чоловік (якщо можна звати його чоловіком) великої честі, що зветься Ісусом Христом, що його люди звуть пророком правди, а його учні — Сином Божим. Він воскрешає мертвих, оздоровляє з усіх хвороб. Він високого зросту, стрункий і гарний, лице поважне, так що ті, що на нього дивляться, люблять його і поважають. Волосся має кольору горіха, рівне аж до вух, а від вух кучеряве, трохи ясніше і блискучіше, нижче плечей хвилясте, розділене посередині голови по назорейському звичаю. Чоло його рівне і спокійне, лице без зморшки і плями, прикрашене рум'яністю, ніс і уста не мають жодної хиби. Бороду має густу, кольору волосся, не довгу, але розділену надвоє. Вигляд простий і зрілий, очі блакитні, що яснюють і пронизують душу. Він дуже ласкавий, а під час навчання і розмови любий. Зате гострий і страшний у гніві. Він веселий, але поважний, деколи плакав, але ніколи голосно не сміявся. Руки і члени тіла його досконалі. В розмові скромний і маломовний, як по правді пророк його описав: "Найкращий на вроду між людськими синами"*»[3].

Дуже подібний опис зовнішності Ісуса Христа подано в «Церковній історії» візантійського монаха Никифора Калліста (1256–1335 рр.)[4]. А згідно з описом Івана Дамаски-

---

[1] *Мень Александр.* Сын человеческий. — Bruxelles, 1998. — С. 385.

[2] Иисус Христос в документах истории // Составление, статья и комментарии Б.Г. Деревенского. — СПб.: Алетейя, 1999. — С. 453.

[3] *Паїк Володимир.* Корінь безсмертної України. — Львів: «Червона калина», 1995. — С. 208. Див. також: Як виглядав Ісус Христос / Газета «Божий сіяч», 4(30)–1998.

[4] Иисус Христос в документах истории // Составление, статья

на (8 ст.), *«Ісус був подібним на Діву Марію. Він був красивим і на диво високорослим, зі світлим і дещо хвилястим волоссям»*[1].

Друга версія зовнішності Христа виглядає значно правдоподібніше. Адже якби у Христа були якісь тілесні недоліки, то вони стали би мішенню для ворожих глузувань. Проте з Євангелія випливає, що Ісус викликав у людей симпатію з першого погляду.

Ще менш правдоподібно виглядає твердження, неначе Христос від природи був тілесно вразливим і слабосильним. Насправді ж Він багато років займався фізичною працею, багато рухався, витримав 40-денне голодування. В євангеліях описані його енергійні переходи по горбистій і гірській місцевості під спекотними променями сонця. Найдивовижніше — Він майже не втомлювався. Переважна частина Його служіння відбувалася не у домашньому затишку, а на відкритій природі, у холод і спеку, у посуху і під дощем. Немає сумнівів, що Він багато разів ночував під відкритим небом. Лише фундаментально здорове тіло могло спокійно витримати всі труднощі.

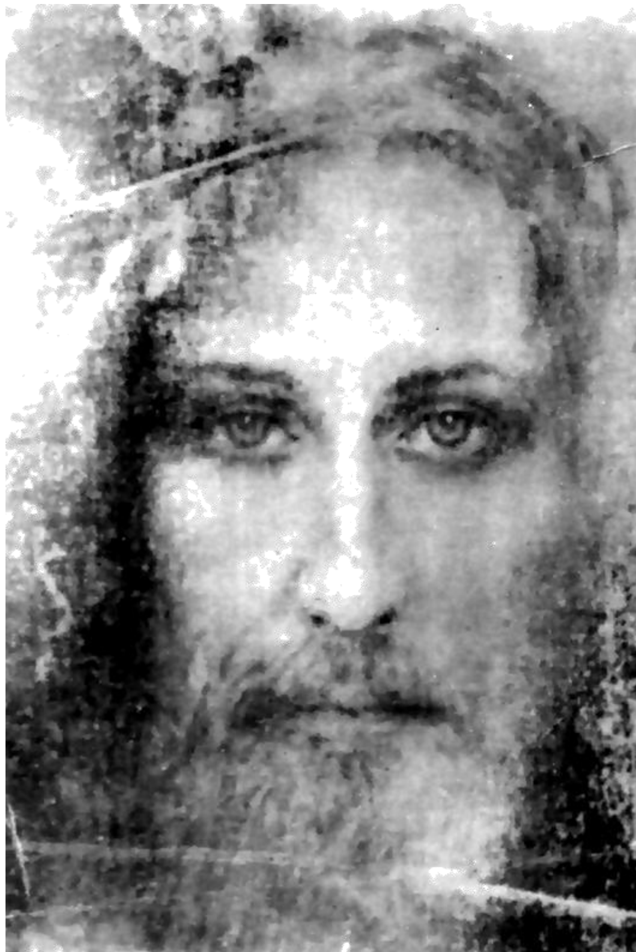
Майже тисячоліття зовнішній вигляд Христа залишався прихованим. Сьогодні, напередодні переходу християнства до фази повноцінної реалізації — Золотої ери (див.: 3.4.9. «Системна альтернатива») — ми вже знаємо Його образ. Це сталося завдяки Туринській плащаниці — погребальній плащаниці Христа, яка з 1578 року зберігається у соборі святого Івана в італійському місті Турині.

Церковна влада спочатку поставилася до плащаниці стримано, оскільки вважала її картиною живописця, що не мала жодної художньої цінності. На шматку полотна розміром 4,1х1,1 м було видно лише темні плями, що неясно позначали риси якогось обличчя і силует тіла.

Проте з 1898 року, завдяки відкриттю фотографа Секондо Піа, ставлення до Туринської реліквії стало змінюватися. Піа сфотографував полотно і, поглянувши на негативну фотопластину, був глибоко вражений. На ній

и комментарии Б.Г. Деревенского. — СПб.: Алетейя, 1999. — С. 451.

[1] *Мизун Ю.В., Мизун Ю.Г.* Апостол Павел и тайны первых христиан. — М.: Вече, 1999. — С. 24–25.

Погляд Спасителя.
Автентичне зображення Ісуса Христа, отримане на основі нерукотворного відбитка на Туринській плащаниці за допомогою новітніх технологій цифрової обробки зображень та розпізнавання óбразів НАСА

проявилося позитивне зображення, що на диво нагадувало історичні ікони Спасителя.

Наступний аналіз показав, що плащаниця є не витвором мистецтва, а природним відбитком, що утворився незрозумілим способом у вигляді негатива. Структура тканини відповідає прийомам ткацтва, відомим за розкопками в Помпеї і Сирії. Квітковий пилок, знайдений на плащаниці, належить рослинам, які у I ст. росли лише на території Палестини.

Нещодавно виявлені сліди якоїсь радіації, а також ретельний аналіз зображення схиляють до висновку, що це сліди преображення тіла Христа, яке відбулося у момент Його воскресіння.

Що тепер можна побачити на Туринському полотні, якщо розглядати його як негативне зображення?

«*Воно зафіксувало гармонійно складену фігуру оголеного чоловіка, якого піддали звірячому бичуванню і розіп'яли. Обличчя сповнене величі і спокою, незважаючи на сліди ударів і синці. Померлий мав хвилясте волосся, порівняно вузьке обличчя, тонкий ніс, коротку роздвоєну бороду. На його очі після смерті були покладені монети, які за розміром відповідають тим, що були в обігу в Палестині I століття. На голові видно сліди колючого вінка, сплетеного не обручем (як зазвичай малюють на картинах), а у вигляді шапки. Руки і ноги пробиті цвяхами, причому руки — не в долонях, а у зап'ястях. Це точ-*

но відповідає способу розп'яття, деталі якого з'ясовані завдяки знахідці поблизу Єрусалима. Правий бік пробитий, тіло збатожене ударами. Джуліо Річчі, який понад 20 років вивчав плащаницю, у своїй монументальній праці пише, що удари завдані саме римським бичем зі свинцевими шипами, форма якого у середні віки була невідомою. Таким чином, зображення на плащаниці повністю відповідає євангельським оповіданням»[1].

Згідно з описами у «Посланні до Візантійського імператора Теофіла», «Сказанні монаха Епіфанія» і «Листі проконсула Лентула імператору Тіберію і Римському сенату», Христос був дуже подібний до Своєї матері, був високого зросту, мав видовжене обличчя з легким рум'янцем, тонкий прямий ніс, довге волосся кольору стиглого лісового горіха, бороду темно-пшеничного кольору, світлі очі, довгі тонкі пальці рук. Цей словесний портрет підтверджує знаменита ікона Христа-Пантократора з монастиря Святої Катерини (Синай, 550 р.), **зображення на якій практично повністю збігається з відбитком Спасителя на Туринській плащаниці.**

Дослідження плащаниці також показали, що Христос мав зріст 180 см, тобто як на ті часи був доволі високою людиною. Це ще один аргумент на користь його арійського (європейського) походження, оскільки гали-галілеяни були відчутно вищими в порівнянні з семітами (згідно з даними археології, середній зріст тодішніх семітів Юдеї не перевищував 160 см[2]). А кельти-гали-галати були високими, світловолосими, білошкірими брахікефалами з видовженими обличчями, про що свідчать історичні документи, залишки скелетів і статуї галатів із малоазійського Пергама[3].

Євангельське оповідання також свідчить про те, що апостоли-галілеяни були ви-

Расовий тип галів-галілеян

[1] *Мень Александр.* Сын человеческий. — Bruxelles, 1998. — С. 391.

[2] За деякими повідомленнями, він становив 152–153 см.

[3] *Широкова Н.С.* Культура кельтов и нордическая традиция античности. — СПб.: Евразия, 2000. — С. 84.

сокого зросту: якби вони були істотно нижчими за Христа, то Юді Іскаріоту для видачі Вчителя не потрібно було Його цілувати — достатньо було просто вказати на найвищого. На картинах, що зображають поцілунок зрадника (наприклад, фресці Джотто поч. 14 ст.), семіт Юда змушений дотягуватися до на голову вищого Христа.

На Туринській плащаниці зафіксувалися зображення монет, які були покладені на очі Христового тіла. Точно встановлено, що це т.зв. «лепта Пилата» — найдрібніша мідна монета, яка була викарбувана Пилатом в 29–30 році н.е. На монеті напис: TIBERIOU CAICAROC — «Тіберій імператор». За свідченням істориків, у юдеїв не було звичаю класти монети на очі померлим, до того ж неймовірно, щоб правовірні юдеї під час ритуалу поховання осквернювали своїх померлих монетами з іменем ненависного і «нечистого» імператора-язичника. Цього звичаю дотримувалися галілеяни, які й брали участь у похованні Христа. До речі, звичай класти монети на очі померлим і донині поширений серед українців та інших арійських чи арієзованих народів.

З кожним роком дослідження Туринської плащаниці приносять нові дані на користь її автентичності. Те, що саме у наш час тілесний образ Христа перестав бути таємницею, є глибоко символічним фактом. Це виразний крок до закономірного возз'єднання в нерозривну цілісність віри, науки і мистецтва, що незабаром приведе до преображення християнства й оновлення Христової Церкви.

8.14. Істинний арієць

Первинне значення слова «Христос» — той, хто поєднує небесне і земне. Символ **+** також означає поєднання небесного і земного, божественного і людського, тому це символ боголюдини.

8.14.1. Хрест, Христос, Месія

Християнський хрест походить не від Т-подібної конструкції, на якій юдеї розіп'яли Спасителя, а від знака хреста — прадавнього арійського символу спасіння і захисту. **Хрест — це найбільший магічно-сакральний**

символ-оберіг білої раси, що існує вже десятки тисячоліть. Він гармонійно перейшов у християнство, яке стало природним продовженням Гіперборíйської традиції. Вірогідно, так само давньою є традиція захищати себе знаком святого хреста (можна припустити, що трипільці хрестилися так само, як і православні християни).

Ім'я «Христос» походить від арійського «хрест» з додаванням грецького «-ос», до якого вже давно звикли. Але українці зберегли його первинне звучання і тому звертаються до Спасителя словами «Ісусе Христе» (а не «Ісусе Христосе»). Це слово має давньоєврейський відповідник — Машіах (Месія), що перекладається як «помазаник».

Ісус Галілеянин. З книги «Христос — надія світу». Київ. 1994

У давнину царі, первосвященики і, іноді, пророки при посвяченні на служіння помазувалися священним єлеєм, що надавало їм надприродної сили і захищало від зла. Тобто це слово також означало «посвячений» і, відповідно, «захищений небесами». Месія–Машіах–Масіах–Мазіах (помазаний) походить від арійського кореня *мас–*маз (мазати), звідки наші слова «мазь», «масло», «мастило», «маститий» (шанований, знаменитий, помазаний)[1].

Арійський обряд хрещення і миропомазання, який згідно з православною (гіперборійською) традицією виконується над дітьми незабаром після їхнього народження, надає охрещеному особливої духовної і фізичної сили (особливо якщо при цьому він занурюється у холодну воду, як це у давнину робилося в українців, що приводить до різкої активізації загального імунітету). Арійське походження згаданих сакральних єврейських термінів (див. також: 7.3. «Арійці та євреї») підтверджує висновки археології та історії про те, що релігія Давида створювалась на ґрунті Гіперборійської традиції.

[1] *Цыганенко Г.П.* Этимологический словарь русского языка. — К.: Радянська школа, 1989. — С. 222.

8.14.2. Одкровення Марії Вальторти

Найчастіше Ісуса називали іменем Галілеянин, так само галілеянами називали перших християн, оскільки цей арійський[1] **народ становив етнічну основу християнства** (див.: 2.3.2. «Етнічна основа християнства»). Багато цікавого про побут, харчування, одяг, звичаї галілеян можна дізнатися з книги Марії Вальторти (1897–1961) «Богочоловік»[2]. Інформацію для своєї книги вона отримувала, перебуваючи у зміненому стані свідомості, під час якого неначе продивлялася фільм про євангельські часи. Тобто вона бачила динамічні образи, чула звуки і навіть розмови людей на незрозумілих мовах, які інколи супроводжувалися «закадровим» перекладом і коментарем. Деякі речі вона бачила неначе в тумані, здалеку, а інші — дуже чітко, впритул.

Скоріше всього, Марія Вальторта вийшла на зв'язок з якоюсь духовною сутністю, яка запропонувала їй свою версію тодішніх подій. **До інформації, отриманої шляхом подібних одкровень, треба ставитися критично, сприймаючи її скоріше як загадку, яку треба розгадати, відділивши у ній правду від фантазій.**

Додамо, що у подібний спосіб отримували інформацію і арійські брахмани, і троянська Касандра, і Мішель Нострадамус (1503–1566), і Анна Катерина Еммеріх[3] (1774–1824), і Едгар Кейсі (1877–1945) та багато інших людей від прадавніх часів до наших днів.

Для нас з цієї книги найбільший інтерес становлять ті відомості, що їх Марія Вальторта зовсім не

---

[1] Раса, яка сформувалася на території України після 55 ст. до н.е., називається арійською скоріше всього за іменем її першого етносу (самоназва — «ар'я», тобто ярі, життєспроможні, сонячні, пасіонарні), подібно як імена племен та народів часто походять від імені їхнього батька-засновника (Сим — семіти, Ор — оріяни, Юда — юдеї тощо).

[2] *Вальторта Марія.* Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. (Пер. з нім.). — Львів: Місіонер, 1999. — 360 с. Ця книга була неофіційно схвалена Папою Римським Пієм XII у 1948 році.

[3] *Еммеріх Анна Катерина.* Жива Євангелія: Ангельське Одкровення про земні дні Господа. — Львів: Добра книжка, 1999. — 200 с.

могла знати, отже вони не могли виникнути внаслідок її фантазій на базі збережених у пам'яті знань та «інформаційних закладок». Вальторта ніколи спеціально не займалася історією, археологією і етнографією Палестини, але… Ось цитата з листа Папського Біблійного інституту (Piazza Pilotta, 36, Рим) від 23 січня 1952 року, підписаного отцем Агостіно Беа, майбутнім кардиналом: *«Кілька років тому я прочитав "Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа" Марії Вальторти, звертаючи особливу увагу на екзегетичні*[1]*, історичні, археологічні та топографічні повідомлення. Щодо екзегези, то в книжках, які я перевірив, не знайшов жодних вартих уваги помилок. Я був дуже вражений тією обставиною, що археологічні і топографічні описи зроблені з гідною похвали точністю»*[2]. Тож погляньмо на деякі тогочасні реалії за версією Марії Вальторти, супроводжуючи їх незначними коментарями.

Ось якою Вальторта побачила Діву Марію у 12 років: *«Її личко вже не округле дитяче, а має риси майбутнього жіночого овального обличчя, воно видовжилось. І волосся вже більше не спадає вільно локонами довкола шиї; воно заплетене у дві важкі коси світлого, наче змішаного зі сріблом золота, такі вони світлі; вони покривають плечі і дістають до стегон»*[3].

А ось і Йосип. На момент одруження з Дівою Марією він був не глибоким старцем, як це показує юдеохристиянська «Книга Якова», а повним сил молодим чоловіком. Це повідомлення Вальторти заслуговує на довіру, адже опікування Богородицею та Ісусом потребувало фізично і духовно сильного чоловіка. Ось як він виглядав: *«Йосипу трохи за тридцять. Гарний чоловік з коротким, трохи кучерявим каштановим волоссям, такого ж кольору вуса і борода, що відтінюють гарне підборіддя і рожево-смагляві щоки. Він має темні, гарні, глибокі і дуже серйозні, я б навіть сказала, дещо засмучені очі. Але коли він сміється, як оце зараз, вони стають жвавими і молодими. Він одягнутий в усе світло-брунатне: просто, але дуже охай-*

---

[1] Екзегеза — роз'яснення і тлумачення біблійних текстів.

[2] *Вальторта Марія.* Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. (Пер. з нім.). — Львів: Місіонер, 1999. — С. 5.

[3] Там само. С. 66.

но»[1].

Згідно з видіннями Марії Вальторти, народження Ісуса відбулося в абсолютній бідності, взимку, у холодній і вологій напіввідкритій печері. Діва Марія народила його сама, тихо і спокійно, без жодної сторонньої допомоги (втомлений Йосип у цей час заснув біля багаття).

Для порятунку немовляти від холоду до нього підвели вола, щоб він своїм диханням бодай трохи зігрівав дитину від немилосердного холоду і своїм тілом захищав від протягу. Ісус народився таким самим білявим, як і Його мама. Сам факт народження в таких екстремальних обставинах мав засвідчити, що справжня людина сильніша від зовнішніх обставин.

Коли Він ще був немовлям, Його життя опинилося під смертельною загрозою, що виходила від юдейського царя Ірода, опанованого манією переслідування. За його наказом у Вифлеємі і його околиці були умертвлені всі діти до двох років. Отож Юдея завжди несла смертельну загрозу Галілеянину: від Його народження до розп'яття.

Йосип і Марія змушені були спішно втекли у Єгипет (ще одна ситуація, в якій потрібна була молодеча сила Йосипа). Ось яким Вальторта побачила маленького Ісуса у віці двох — двох з половиною років: «*Голівка вся в густих золотих кучерях. Шкіра світла і ніжно-рум'яна, темно-сині очі жваві, іскристі*»[2].

У цей час: «*Марія носить туніку кольору мальв. Її голова не покрита, і тому я можу бачити її світле волосся, зачесане на простий проділ, сплетене у дві коси і на потилиці зібране в красивий вузол*» (традиційна українська зачіска).

«*Йосип іде в будинок, у кімнату, що є одночасно майстернею, кухнею та їдальнею. Тут панує порядок і чистота. Убоге, але надзвичайно чисте помешкання. Під час всіх видінь, що стосувалися людського життя Ісуса, я зауважувала, що Ісус, Марія, Йосип та Іван завжди мали акуратний чистий одяг і доглянуте волосся*».

У видіннях італійки Марії Вальторти побут і звичаї Назарета нагадують традиційне українське

---

[1] *Вальторта Марія.* Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. (Пер. з нім.). — Львів: Місіонер, 1999. — С. 78.
[2] Там само. С. 216.

село (якби Вальторта була українкою, то цю частину її видінь можна було б зарахувати до фантазій). Дитячі і юнацькі роки Ісуса Христа пройшли в цьому галілейському містечку. «*Ісус — красивий 12-річний підліток, високого зросту, добре збудований і міцний — не товстий. На ньому вільний, рубіново-червоний одяг, любовно витканий маминими руками. Вбрання біля шиї, спереду на грудях, на кінці довгих широких рукавів і низом прикрашає облямування, виткане темнішими за одяг нитками. Це робота Марії…*»[1]. **Скоріше всього, одяг Ісуса Христа був прикрашений маминою вишиванкою.** Традиційною для арійців була вишивка хрестиком. Оздоблення одягу сотнями хрестиків-оберегів, виконане з любов'ю і з молитвами, було потужним магічним актом, здатним покращувати людську долю.

«*Я бачу Ісуса юнаком. Він одягнутий в туніку, що, як мені здається, зроблена з білого лляного полотна. Вона сягає до п'ят. По ній — прямокутна червона хустина. На голові, вкритій недовгим, до середини вух, густим волоссям, що вже стало трохи темнішим, немає покривала. Для свого віку юнак дуже міцний і високий, але вираз його обличчя ще дуже молодий*»[2].

Його самовідданий і люблячий опікун святий Йосип помер, коли Ісус ще не розпочав свого служіння. Він досконало виконав свою місію і його дух не гаючись повернувся на небесну батьківщину, до інших важливих справ.

А ось Ісус Христос збирається покинути рідний дім і почати свою прилюдну діяльність. Він вечеряє разом з матір'ю. «*Ісус і Марія приймають їжу не лежачи, а сидячи біля столу, як це прийнято у нас*»[3]. До речі, під час Таємної Вечері Ісус та апостоли також сиділи на кріслах, а не напівлежали, як це прийнято передусім у кочівників.

Ось Ісус при хрещенні в ріці Йордан («Яр-дан» — сонячний, ярий, життєдайний потік): «*Ісус має охайне довге світле волосся, шкіру кольору слонової кістки, го-*

---

[1] *Вальторта Марія.* Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. (Пер. з нім.). — Львів: Місіонер, 1999. — С. 236–237.

[2] Там само. С. 242.

[3] Там само. С. 266.

лубі очі і носить просту, але приємного вигляду одежу».

А ось перший[1] учень Ісуса: «*Іван ще юнак, який недавно став дорослим. У нього ясне обличчя, світле волосся, натяк на бороду на щоках, червоні уста, що посміхаються, і сяючі очі, такі ясні не лише завдяки своєму блакитному кольору, а, особливо, через непорочну душу, що світиться в них. Довге м'яке темно-біляве волосся розвівається на вітрі*»[2].

Перше своє чудо Ісус Христос здійснив у Кані[3] Галілейській. Воно було зроблене без жодної помпи, без застрашуючих знамень, за святковим столом, під звуки весільних пісень: просто вода перемінилася на чудове вино. До цього чуда Христа невимушено підштовхнула Діва Марія. Вони розуміли один одного без слів, неначе брат і сестра, що добре видно з євангельського опису цієї події (Іван, 2.1–12).

А ось Ісус виганяє торговців з Єрусалимського Храму, окупованого юдеями. Марія Вальторта наводить Його розмову з юдейським торговцем, який щойно обдурив простих старих селян і, відповідаючи на звинувачення Ісуса, нахабно запитує:

«— Хто ти такий?

— Праведник!

— Твоя мова і твої супутники наштовхують на думку, що ти з Галілеї. Чи може галілеянин бути праведником?

— Роби, що я кажу, і будь праведним!

— Дивіться, дивіться на галілеянина, що захищає собі подібних. Він хоче повчати нас у храмі, — чоловік сміється і ***перекривляє галілейську говірку, що звучить набагато мелодійніше і м'якіше, ніж юдейська****, так принаймні мені здається* (про галілейський діалект див: 7.4.1. «Протистояння "Північ" — "Південь"»).

— Дім Отця мого не є домом гендлярів і міняйл, а мі-

---

[1] Першим учнем Ісуса Христа, учнем, який у нього відразу ж і беззастережно повірив, був саме Іван Заведеїв, майбутній Іван Богослов.

[2] *Вальторта Марія.* Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. (Пер. з нім.). — Львів: Місіонер, 1999. — С. 293.

[3] Кана — типово арійський топонім, схожі назви є в Україні (Канів), Чехії (Канін, Каніце), на Балканах (Канів) тощо.

сцем молитви!

Він схожий на архангела на порозі втраченого раю. Він не має в руці огненного меча, але полум'я очей, як блискавка, пронизує насмішників і осквернителів храму. Він нічого не має в руках. Лише священний гнів наповнює його. Сповнений ним, він іде від одного стола до іншого, на яких лежать акуратно розкладені купками монети. Він перевертає столи і лави і серед вигуків люті, замішання і оплесків чути дзвін падаючих на землю монет і грюкіт столів. Потім Ісус вириває у наглядачів за тваринами з рук повіддя, звільняє зв'язаних биків, овець і ягнят, робить зі шнурка бич з вузлами, розмахує ним в повітрі і нещадно опускає його на винних. Повторюю — нещадно»[1].

Усі апостоли, яких обрав Ісус Христос, були дуже молодими людьми (Петро був найстаршим). Інакше і не могло бути, адже для сприйняття нового вчення потрібні були здорові молоді люди з чистими душами, здатні вчитися, витримувати фізичні перевантаження і довго жити. Цікаво, що на більшості картин з релігійної тематики апостоли навколо Христа зображені сивочолими старцями, яким саме пора готуватися не до проповіді нового вчення, а до смерті. Це також прояв юдеохристиянства, згідно з яким вчення Христа цілком базувалося на старозавітній традиції, отже, апостоли мали бути авторитетними старцями, вкоріненими у цій традиції.

Усі апостоли, за винятком юдея Юди, були галілеянами. Юда займався грошовими справами їхньої громади. Після його зради замість нього було обрано галілеянина Матвія.

8.14.3. Він здійснив усе, що запланував

Усі дні Ісуса Христа були заповнені інтенсивною працею, іноді Йому і Його учням не було часу навіть поїсти. Але він ніколи не хворів. Ми завжди бачимо його невтомним і сповненим енергії. Навколо Нього завжди була атмосфера любові, радості, віри. Нерідко учнів поряд з Ним охоплював священний трепет від близькості

---

[1] *Вальторта Марія.* Богочоловік: Життя і страсті Господа нашого Ісуса Христа. (Пер. з нім.). — Львів: Місіонер, 1999. — С. 322.

чогось Неосяжного.

Ісус Галілеянин або Ісус Назарянин, як Його тоді називали, зцілював невиліковно хворих, воскрешав померлих, виганяв бісів, ходив по воді, словом угамовував буйні вітри і бурі, помножував рибу і хліб, відпускав людям гріхи, підбадьорював слабких, картав лицемірів. При цьому в Ньому не було нічого від самовозвеличення, Він був далекий від будь-яких зовнішніх ефектів.

«Ісус не був надміру відвертим. І ця стриманість поєднувалась з величезною доступністю та дружелюбністю. Однак близькі до Нього відчували, що завжди у Ньому залишається щось невимовне. У Нього були людські почуття, Він не приховував їх, але учні бачили, що Його почуття, на відміну від їхніх власних, завжди залишаються під контролем. Він мав рідкісну гідність і авторитет. Та незважаючи на стриманість, Його слова і поведінка завжди були щирими: ні хитрувань, ні дипломатії Він не потребував»[1].

Менше за все Він був подібним до відстороненого аскета. Святоші говорили про Нього: «*Ось людина, яка любить їсти і пити вино*». Ісус далекий від хворобливої екзальтації чи нестямного фанатизму, властивих багатьом релігійним подвижникам. «*Просвітлена тверезість — одна з головних рис Його характеру*»[2].

Поцілунок Юди.
Символ юдеохристиянської отрути — зрада, що маскується під вірність.
(фрагмент фрески Джотто, поч. 14 ст.)

Він здійснив усе, що запланував. За Ним полювали, але Він спокійно обходив усі пастки і ніхто не міг Його зупинити. Під кінець він спокійно віддав себе в руки юдеям,

---

[1] *Mckenzie J.L.* Mastering of the Meaning of the Bible, 1960, p. 75. — Цит. з книги: *Мень Александр.* Сын человеческий. — Bruxelles, 1998. — С. 387.

[2] *Мень Александр.* Сын человеческий. — Bruxelles, 1998. — С. 78.

бо це було частиною Його плану: «*Юда, отже, узявши відділ війська і слуг первосвящеників та фарисеїв, прибув туди з ліхтарями, смолоскипами та зброєю. Ісус, знаючи все, що мало з ним статися, вийшов і мовив до них: Кого шукаєте? Ті відповіли: "Ісуса Назарянина". Каже їм Ісус: Це я. Коли він їм сказав: "це я", вони подалися назад і впали на землю…*» (Іван, 18.3–6). Йому ще довелося заспокоювати переляканих вояків, що не сміли підвестися з землі.

8.14.4. Таємна мова галілеян

Ісус розмовляв арамейською мовою, яка була тоді розмовною у Палестині серед галілеян, самарян і євреїв, а також давньоєврейською (мовою священних текстів). Крім того, він знав і місцеву мову, принесену в Галілею з Галичини, яка виконувала роль т.зв. «хатньої мови»[1]. Саме цією материнською мовою були мовлені його передсмертні слова під час агонії на дереві розп'яття: «*Єлоі, Єлоі, лема савахтані*». Почувши їх, юдеї подумали, що Ісус кличе пророка Ілію (Марко, 15.34–35).

Згідно з помилковим стереотипом, ці слова, сказані НЕЗРОЗУМІЛОЮ МОВОЮ, перекладають як «Боже мій, Боже мій, чому Ти мене покинув?!», що є абсурдом, який суперечить всьому смислу життя, віри і діянь Сина Божого. Це ще одна юдеохристиянська «закладка». Адже виходить, начебто перед самою смертю Христос почав читати «Псалом Давида» №22 «*Боже мій, Боже мій, нащо мене Ти покинув*».

Насправді ж останні слова Спасителя «*О Лельо, О Лельо, лем в мя ся остані*» — «**О Тату, о Тату, лише [ти] в мені оставcя» — були сказані гальською мовою, якою Марія від народження розмовляла зі Своїм Сином.** Для тодішніх юдеїв, які прийшли подивитися на розп'яття Спасителя, ці слова були зовсім незрозумілі. **Зате вони не потребують перекладу навіть для теперішніх українців карпатського регіону, звідки гали 24 століття тому переселилися в Палестину[2].** Правильність саме такого, «західноукраїнського»

---

[1] Відомі випадки, коли така «мова для своїх» зберігається протягом кількох століть.

[2] *Ткач Микола.* Якою була материнська мова Ісуса Христа? —

Арійська мадонна. Чи була Діва Марія українкою? Вона належала до народу галілеян, корені якого знаходяться в Україні — расотворчому казані білої раси. Тож з погляду генетики і культури Діва Марія та Ісус Христос були українцями. З погляду духовно-вольових параметрів вони були справжніми арійцями, ідеальними носіями комплексу якостей Арійського стандарту

перекладу підтверджується пророцтвом Христа апостолам напередодні Його ув'язнення: «*Ось надходить година, і вже тепер вона, коли ви розсієтеся кожен у свій бік і мене лишите самого.* ***Та я не сам, бо зо мною Отець.*** *Сказав я вам це, щоб ви мали мир в мені*[1]. *У світі страждатимете. Та будьте мужніми! Я переміг світ*» (Іван, 16.32–33).

Внутрішня (хатня, материнська), фактично таємна мова галілеян плекалася ними не лише тому, що була рідною, а й тому, що була надзвичайно корисною у випадках, коли інформація призначалася лише для своїх. У першу чергу це стосувалося бойових ситуацій, якими було сповнене життя тодішньої Галілеї. Це ще одна вказівка нам щодо необхідності плекання власної, української мови, в тому числі її утаємничених діалектів — за прикладом галілеян, народу Христа (див.: 3.2.2. «Стань незрозумілим для ворога»).

8.15. За два тисячоліття до Переходу

На місце величезних за обсягом томів юдейської дріб'язкової регламентації, залякувань, погроз і проклять (нормативний рівень мислення) Ісус Христос поставив дві головні заповіді любові: «Люби Бога над усе» і «Лю-

---

Газета «Українське слово», 16 січня 1997 р.

[1] Згідно з наперед узгодженим планом, апостоли повинні були розсіятися (щоб не потрапити до рук юдеїв), а потім зустрітися з воскреслим Христом в Галілеї. А щоб апостолів не мучило сумління, що вони залишили Христа самого, Він заспокоїв їх — «Я не сам, бо зо мною Отець».

би ближнього свого, як самого себе» (цілісне мислення — див.: 4.3.3. «Психоінформатика і вертикальна типологія»).

Він повернув гідність жінці (семіти вважали, що жінка не має душі і є істотою другого сорту). Він навчив людей, як любити дітей, і казав своїм учням, що діти мають цілком особливі стосунки з Богом. Він повернув гідність Людині. Якщо Бог став людиною, якщо він народився дитиною, якщо бавився у поросі галілейських доріг, тоді вже неможливо дати ляпаса людині, не давши при тому ляпаса самому Богові.

Його вчення перевищувало розумові і духовні можливості переважної більшості людей тієї епохи. Воно поєднувало в гармонійну цілісність те, що люди вважали непоєднуваним.

Любіть ворогів ваших і благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує.

Не давайте святого псам і не розсипайте перли свої перед свинями, щоб вони не потоптали їх ногами своїми і, обернувшись, щоб не розшматували і вас.

І коли вдарить тебе хто у праву щоку твою — підстав йому й другу.

Не мир я прийшов принести на землю, але меч.

Хто не зі Мною, той супроти Мене; і хто не збирає зі Мною, той розкидає.

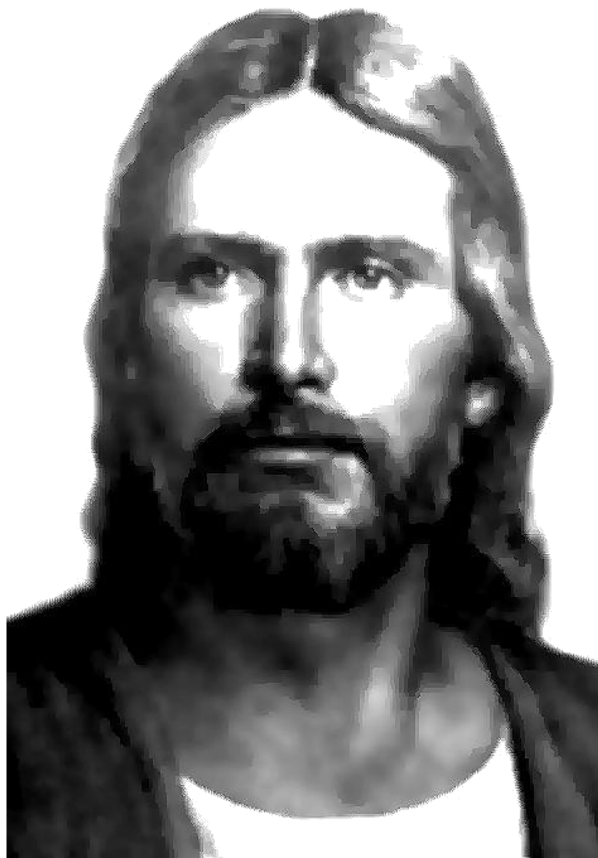
А тепер хто має гаманець, нехай візьме ще й торбу, хто ж не має, нехай продасть одіж свою та й купить меча.

Він показав приклад фізичної, психічної і духовної досконалості, гармонійного поєднання божественного і людського, любові і справедливості, милосердної вибачливості і незламної рішучості, смиренності і сили, «миру і меча».

Два тисячоліття люди намагаються осягнути Христове вчення. За два тисячоліття було отримано багато відповідей і ще більше нових запитань. Нерідко виявлялось, що вчення Христа і християнство — це далеко не одне і те ж. В ім’я Христа люди зробили багато добра, але й немало зла. Та головне відбулося: **Христос увів людство в стан сильного духовного напруження, перебува-**

ючи в якому воно швидко еволюціонує.

Ми вже говорили, що арійці — це люди, які знаходяться на вістрі фізичного, інтелектуального і духовного розвитку людського роду, це еволюційний фронт Homo sapiens (див.: 6.1.3. «Нові арії»). **Ісус Христос був істинним арійцем. Він показав нам ідеал, мету і шлях розвитку людини.** Власним прикладом він продемонстрував, якими якостями повинна володіти нова раса — боголюдство. Він сказав: «Я дорога, і правда, і життя». Він для нас є найкращим орієнтиром в хаосі, небезпеках і безпрецедентних можливостях нинішньої трансформаційної кризи.

ІСТИННИЙ АРІЄЦЬ.

Зразок для наслідування нової раси, її натхненник і захисник.
Портрет Ісуса Христа на основі зображення Туринської плащаниці та документально зафіксованих описів

8.16. Християнство нового циклу

Людство, опанувавши третій психоінформаційний рівень, готується до наступного переходу — на рівень мудрості і святості.

— На якому духовному фундаменті можливий Перехід–IV?

Лише на тому, який заклав Ісус Христос. Він приніс нам вчення, яке випередило свій час на 2 тисячі років.

Саме тому більшості людей його так важко було сприйняти і застосувати в житті. Для більшості християн воно було лише теорією і недосяжним ідеалом. Для більшості євреїв, семітів та інших неєвропейських народів вчення Христа і досі лишається надто «твердою їжею», тому ареал поширення християнства в основному збігається з ареалом білої раси.

Щоб краще зрозуміти сутність нинішнього етапу розвитку християнства, пригадаймо ще раз принцип чотирьох фаз (див.: 3.4.4. «Принцип чотирьох фаз»).

У процесі наближення до своєї мети психоінформаційна система має тенденцію проходити чотири фази розвитку:

1 — генерування і формулювання ідеї;

2 — створення діючого прототипу (чорнового зразка);

3 — перевірка життєздатності прототипу (системна криза);

4 — подолання кризи і перехід на вищий системний рівень.

Перша фаза розвитку християнства почалася після вознесіння Ісуса Христа. Це був час ейфорії, релігійного екстазу і вибухового поширення християнського вчення у межах тодішнього індоєвропейського світу. Це був період буйний і хаотичний, але чистий і щирий. Визнання Христа не приносило жодної матеріальної вигоди. Воно несло духовне оновлення і відчуття повноти життя.

Друга фаза припадає на період середньовіччя. Це час упорядкування релігійного життя, творення нових організаційних структур — орденів, братств, церков. Час видатних досягнень, але водночас період крайнощів, екстремізму і релігійних війн. На жаль, без цього рідко обходиться розвиток на другій фазі. Так сталося, що саме в цей час відбулося державне запровадження християнства на Русі з характерними для другої фази радикалізмом і екстремізмом — від пасивного непротивлення злу (яке іноді чомусь вважали християнською чеснотою) до форсованої християнізації (в якій не було потреби, оскільки християнство потрапило в Русі на благодатний ґрунт і нормально розвивалося вже з 1 століття, бо відповідало давнім арійським традиціям[1]). Але через всі ці крайнощі треба було

[1] Урешті-решт українське християнство таки поєднало народ-

пройти для здобуття необхідного досвіду. Тодішні християни діяли в межах свого рівня розвитку і свого розуміння Христового вчення. Деякі держави (напр., Візантія, Польща, Московія), усвідомивши силу нової релігії, почали її активно застосовувати для політичних маніпуляцій. Настав час хаотичного перемішання релігії і політики.

Третя фаза почалася з європейської Реформації і триває до наших днів. Це період кризи, яка в наші дні відчувається особливо гостро. Християнська церква розділилась на ворогуючі утворення. Нові псевдохристиянські церкви, які нині ринули в Україну, дуже часто нагадують товариства з обмеженою відповідальністю, для яких Ісус Христос — це лише спосіб уникнення оподаткування. Релігію зробили формою маркетингу, а бізнес перетворили на релігію. Поряд з цим на третій фазі відбулось і багато позитивного — Євангеліє поширилось по всьому світу, а істини віри стали предметом наукового дослідження та широкого зацікавленого обговорення.

Сьогодні Християнство, а з ним і вся сучасна цивілізація стоять на порозі переходу в нову якість. За словами протоієрея Олександра Меня: «*Століття, що минули від пасхального ранку в Юдеї, є лише прологом до боголюдської повноти Церкви, початком того, що було обіцяно їй Ісусом*». Боголюдством прийнято називати християнську спільноту, для якої наслідування Христа є не теорією, а самим способом життя. Генеральна лінія розвитку християнства йде саме в цьому напрямку.

— Що являтиме собою нова цивілізаційна модель?

1. Світоглядна база — Арійське або Боголюдське християнство (Православне християнство–IV) як гармонійне поєднання віри, науки і мистецтва. Це християнство рівня мудрості і святості, що передбачає використання всього кращого з попереднього релігійного досвіду, глибоке осмислення Христового вчення і його тотальне проникнення у щоденне життя та соціальну практику. Метафізичний архетип — Боголюдина, приклад для на-

---

ний світогляд, у тому числі сільськогосподарський календар з ученням Ісуса Христа — на жаль, з домішками юдеохристиянської єресі, якої так і не змогло до кінця позбутися.

слідування — Ісус Христос.

2. Структуроване і солідарне суспільство на принципах природовідповідної праці, творчості, свободи і дисципліни. Форма державної організації — Гетьманат (див.: 3.2.5. «Мова Третього Гетьманату»). Релігійне ядро — Українська Церква, що поєднує функції віри, науки і мистецтва — Брахманат.

3. Передові технології, толерантні до людини, до майбутніх поколінь, до природи і техносфери — під девізом «Світ після нас має стати кращим».

Україна має найкращі у світі антропологічні, історичні, психологічні, геополітичні і геофізичні підстави для формування нової спільноти, здатної подолати нинішню глобальну кризу і започаткувати перехід людства до цивілізації четвертого рівня.

У цьому її місія в справі спасіння людського роду, священний обов'язок перед Богом і людством. «Закопування у землю» цього дарованого Богом таланту рівнозначне смертному гріху і самогубству — духовному та фізичному.

Наше майбутнє і наш порятунок — в максимально інтенсивній духовній, інтелектуальній та фізичній праці та рішучому переході у нову екологічну нішу, оскільки стара ніша вже непридатна для життя.

Для здійснення Великого Переходу організаційне ядро нової спільноти зобов'язане в короткий термін досягнути на території України сукупності параметрів, позначених терміном Арійський стандарт[1]:

1) гармонія віри, розуму і життєвої практики;
2) природовідповідна соціальна організація;
3) передова технологічна база.

УКРАЇНСЬКИЙ ГЕОСОЦІАЛЬНИЙ ОРГАНІЗМ СЬОГОДНІ НАРОДЖУЄ НОВУ АРІЙСЬКУ ДЕРЖАВУ. ГОЛОВНИЙ ПРИНЦИП ЇЇ УТВОРЕННЯ — АРІЙСЬКИЙ СТАНДАРТ. ІДЕАЛ ЙОГО РЕАЛІЗАЦІЇ — ІСУС ХРИСТОС, ІСТИННИЙ АРІЄЦЬ.

---

[1] Від *стан* — усталений, стабільний і *арт* — мистецтво, досконала форма. Сьогодні описані вище параметри є **ідеалом**, але для нової раси вони мають стати **стандартом**, тобто звичним, природним станом речей.

9. ЖНИВА ГОСПОДНІ ПОЧИНАЮТЬСЯ В 2004 РОЦІ

Природно, виникає питання про початок Великого Переходу. А чи немає про це підказки в Євангелії? Поміркуймо разом. Відомо, що час великого перетворення людства, остаточного дозрівання «плодів» і рішучого розділення Божого та диявольського, «пшениці» та «куколю» Ісус Христос називав ЖНИВАМИ. Коли ж вони розпочнуться — Жнива Господні? Три незалежні підходи вказують на ту ж саму точку відліку — 2004-й рік.

9.1. Цикли і епохи Миколи Чмихова

У розділі 2.2. «Пульс України» ми вже розповідали про видатного український вченого Миколу Чмихова, який досліджував космічні цикли та їхній вплив на природу та суспільство. Про те, що ми живемо у світі циклів, не треба нікого переконувати: день і ніч, пори року, чергування сонячної активності, зміни фаз Місяця, добові та місячні коливання активності людського організму — це лише найвідоміші прояви циклічності.

Якщо згадані цикли безпосередньо впливають на розвиток індивідуального людського організму, то соціальні організми, зокрема етноси, суперетноси та раси, перебувають під потужним впливом значно масштабніших циклів. Як показав Микола Чмихов, на території України дуже виразно спостерігається вплив 532-річного етнотворчого циклу: кожні 532 роки на цій землі народжується новий український етнос — сколоти, сармати, анти, руси, козаки (див.: 4.6.3. «Хронологія Арійського циклу»), а кожна епоха (1596-річний цикл) народжує новий суперетнос — самари-кімери-сумери, арії, гали, слов’яни.

Багато циклів, зокрема згадані 532- і 1596-річні, а також цивілізацієтворчий 7980-річний цикл закінчуються одночасно у 2015 році. Цей рік і буде «вододілом» між сучасною цивілізацією–III (3-го психоінформаційного рівня) і наступною цивілізацією–IV (4-го рівня). Перехід від сучасної «цивілізації творчості» до наступної «цивілізації цілісності (мудрості)» ми позначаємо терміном «Пе-

рехід–IV». Микола Чмихов незадовго перед своєю смертю опублікував деякі відомості про структуру цього перехідного процесу.

По-перше, він дійшов висновку, що **руйнування основ старої епохи має відбутися протягом 1983–1996 років**[1].

По-друге, він показав, що «**часом переходу до наступної епохи будуть 1996–2015 роки**»[2].

9.2. Метонів цикл

Принциповий внесок у розуміння структури міжепохального переходу здійснив науковий редактор журналу «Перехід–IV» Сергій Васильченко, добре знайомий зі вченням Миколи Чмихова — завдяки спільній праці в археологічних експедиціях та редагуванню його трьох великих монографій.

Вивчаючи перетворення соціально-політичних систем, С. Васильченко зацікавився т.зв. «Метоновим циклом» — 19-річним «колом Місяця» (через 19 років фази місяця припадають на ті ж самі числа календаря): «За астрологічною традицією, **на зламах кола Місяця люди переосмислюють (звичайно підсвідомо) пройдений шлях і змінюють життєві пріоритети**. Народження людини супроводжується конкретною астрономічною ситуацією, і, повторюючись через 19 років, вона ніби знов починає життя цієї людини, закладає її якісно нову "мікроцивілізацію"»[3]. Додамо, що назва згаданого циклу походить від слова «метанойя» (*мета* — вище, *нойя* — оновлення), що означає: «оновлення згори», «зміна свідомості», «покаяння».

Аналізуючи світову історію, Сергій Васильченко виявив, що досліджувані ним масштабні соціально-політичні перетворення — перехід від старої до нової системи — добре вкладаються в Метонів цикл. Але найдивовижнішим виявилося його відкриття структури Метонового циклу: 19=8+8+3. Протягом перших 8-ми років нові тен-

---

[1] *Чмихов М.О.* Україна від минулого до майбутнього // Вісник Київ. ун-ту: Іст.-філолог. науки. 1992. №8. — С. 29.

[2] *Чмихов М.О.* Давня культура. К.: Либідь, 1994. С. 279–281.

[3] *Васильченко Сергій, Холодна Наталка.* Метонів цикл і міжепохальна цивілізація (рукопис, 2003 р.).

денції перебувають у непроявленому, прихованому стані (у свідомості окремих людей, на сторінках газет і журналів), поступово зростає пасіонарність населення.

Наступна восьмирічка починається пасіонарним спалахом і «перевертанням» ситуації (революцією), коли прояви нового мислення виходять на поверхню життя і співіснують зі старим (стан двовладдя), перехоплюють ініціативу і стають чимраз сильнішими. А протягом трьох останніх років Метонового циклу відбувається тріумф нової системи, її «навальна атака» і повноцінне утвердження в усіх сферах життя.

На підтвердження такої структури перехідного процесу (8+8+3) Сергій Васильченко наводить яскраві приклади. **Почнемо з переходу від царської Росії до СРСР**:

«**1914–1922**: загибель у війні царської і заснування радянської епохи, фізичний і політичний занепад Леніна (вичерпання ним сенсу своєї діяльності як руйнівника старої епохи), прихід у 1921 на посаду генсека компартії Сталіна — творця нової цивілізації, ухвалення в тому ж році X з'їздом РКП(б) рішення про перехід до НЕПу; 1922 — утворення СРСР;

1922–1930: НЕП (класика двовладдя), що триває до 1930, хоч уже у 1928 Сталін починає його придушувати; 1929 — запровадження особистої тоталітарної диктатури Сталіна;

1930–1933: навальний перехід до нового стану за апофеозних проявів тоталітарщини (суцільна колективізація, організовані голодомори, початок масових репресій)».

Не менш показовим виглядає перехід Німеччини від монархії до Третього Рейху:

«**1914–1922**: війна, 1918 — скинення монархії і перетворення Німеччини на парламентську республіку на чолі з соціал-демократами; 1919 — приниження й пограбування Німеччини за Версальським договором і як один із наслідків цього — утворення нацистської партії;

1922–1930: окупація Рура у 1923–1924 через несплату німцями репарацій, економічна катастрофа Німеччини, «пивний заколот» Гітлера, вихід нацистів на політичну арену; 1924 — написання Гітлером програмної

праці «Майн кампф», 1924–1930 — економічна стабілізація в умовах співіснування соціал-демократів і нацистів;

1930–1933: перемога гітлеризму (в умовах «великої депресії» — світової економічної катастрофи 1929–1933, від якої найбільше потерпіли США і Німеччина), а саме: 1930 — успіх нацистів на виборах до Рейхстагу, 1933 — обрання Гітлера рейхсканцлером».

9.3. Уламок імперії

Усе сказане вище дозволяє зрозуміти, що сьогодні відбувається з Україною. Микола Чмихов з'ясував, що, з погляду циклічності руху Сонячної системи, руйнування старої цивілізації розпочалося у **1983** році. Сергій Васильченко вказав конкретну історичну прив'язку: в 1982 році помер Брежнєв, а у **1983-му** Андропов у своїй програмній статті уперше похитнув основи звироднілого марксизму-ленінізму, після чого СРСР через горбачовську «перебудову» посунув до свого невідворотного розпаду. Виходячи зі структури Метонового циклу, ключовими датами циклу руйнування старої цивілізації мають бути **1983, 1991, 1999 і 2002 роки.**

Дивлячись на ці дати, розуміємо сутність перетворень 1983–2002 років: **виокремлення України з імперського організму СРСР**, що рівнозначно його руйнуванню згідно з відомою формулою: «Доля імперії вирішується не у Москві, а в Києві». Справді, погляньмо на «конкретику»:

1983–1991: уже згадуване посягання Андропова на марксизм-ленінізм, горбачовська «перебудова», поступове зростання пасіонарності, проголошення незалежності України (на хвилі пасіонарного спалаху) та розвал СРСР у 1991 році. Символічно, що цього ж року смертність в Україні перевищила народжуваність.

1991–1999: поступове становлення України як незалежної держави, прийняття нової конституції (1996). Повторне обрання президентом Леоніда Кучми (1999) показало як остаточну поразку комуністичної ідеології (у другому турі він змагався з комуністом Петром Симоненком), так і згортання системних перетворень з наростанням застійних явищ. Система стабілізувалася, олігархи в основному поділили державну власність, політичні пере-

вертні адаптувалися до слів «незалежна Україна» і «тризуб», влада майже знищила українське книговидавництво, рівень життя народу зменшився принаймні у 2 рази, його кількість скоротилася на кілька мільйонів, а пасіонарність упала майже до нуля.

1999–2002: народ починає розуміти, що отримав той самий «радянський гадючник», лише на окремо взятій території (щоправда, з розкраденою державною власністю і безвідповідальною соціальною політикою). Політичне життя стало набувати рис ще брежнєвського застою, в чому переконували багаточисельні «золоті фортуни» та інші ярмарки марнославства, епідемія вручення один одному державних і церковних орденів, купування лицарських титулів, помпезні паради небоєздатної армії, пропагандистська риторика у радянсько-комуністичному стилі, уніфікація загальнодержавних ЗМІ з жорсткою цензурою і «темниками», бурхлива імітація державотворчої діяльності тощо.

У 2002 році перетворення Метонового циклу дійшли до логічного завершення, тож новоутворена держава new-УРСР опинилася без мети. Точніше, метою цієї внутрішньо слабкої псевдоукраїнської держави стало самозбереження за будь-яку ціну.

2003 рік наочно показав всю трухлявість, внутрішню спустошеність і безперспективність існуючої державної системи. Різкий стрибок цін на хліб, попри всі урядові обіцянки, ще раз нагадав ситуацію в СРСР на етапі його остаточного вичерпання і загнивання. Апофеозом стало «всенародне обговорення» президентського проекту політичної реформи (!) та державне святкування в Україні 85-річчя створення російського (!) комсомолу з проведенням на місцях комсомольських суботників.

— Але в чому полягає сенс виникнення на українській землі цієї тимчасової держави?

Річ у тім, що Україна була не периферією Радянського Союзу (на кшталт Прибалтики, Кавказу чи Далекого Сходу), а його системоутримуючою серцевиною. Тому **творення справжньої української держави може відбутися лише в 2 етапи: спершу відносне унезалежнення як уламку імперії СРСР, і лише потім перетворення цього уламку на повноцінну українську**

державу. Цю двоетапність ще мало хто зрозумів, звідси доволі поширені уявлення про «несправжність» незалежності, а також нарікання на те, що нинішня влада більше нагадує не державу, а комісію з банкрутства.

За 12 років свого існування цей постімперський клон пройшов повний цикл — від псевдонародження у 1991 році (бо насправді це було не якісно нове утворення, а підфарбована частина існуючого) до старечого маразму в 2003 році. Аналогія з клоном не випадкова: достеменно встановлено, що клони вже народжуються внутрішньо старими, тому швидко зовнішньо старіють і вмирають. Багатьох дивує, чому ця держава не переймається своїм майбутнім, зокрема, не турбується підростаючим поколінням, станом довкілля і взагалі не має довгострокової стратегії, а лише реагує на поточні подразнення. А відповідь проста: ця держава об'єктивно йде до своєї смерті, тому, подібно до старого атеїста, цікавиться не майбутнім (бо не вірить у нього), а лише боротьбою з теперішніми болячками, які її чимраз дужче обсідають. Найгірше, що вирішити свої поточні проблеми вона намагається будь-якою ціною, в тому числі за рахунок українських дітей і природного середовища.

9.4. Структура Великого Переходу

Згідно з розрахунками Миколи Чмихова, становлення нової, альтернативної цивілізації має відбутися протягом 19-ти років — з 1996 до 2015. Фактично Чмихов указав межі нового перехідного Метонового циклу, хоча, судячи з усього, над його цивілізацієтворчими можливостями не міркував — це вже відкриття Сергія Васильченка. Згідно з цим відкриттям, ключовими датами згаданого міжепохального переходу мають бути **1996, 2004, 2012 і 2015** роки, тобто пульс нової соціальної істоти починає битися ще в тілі старої.

Як пам'ятаємо, руйнування старої цивілізації (унезалежнення України і розвал СРСР) розпочалися з публікації програмної статті Андропова, тобто з оприлюднення ідеї. Логічно припустити, що започаткування нової цивілізації також мало б розпочатися з оприлюднення її концептуальних основ.

— Чи справді щось таке сталося у 1996 році?

Так. У січні **1996** року в теоретичному і громадсько-політичному журналі Верховної Ради України «Віче» з'явилася моя програмна стаття «Вперед… до кастового устрою» (№1, С. 84–101) за підписом — «Миро Продум, наукове товариство СПІЛЬНА ДІЯ». У ній обґрунтовувалася нова, природовідповідна модель українського суспільства XXI століття як ключовий елемент подолання актуальної глобальної кризи. Сама ж ідея переходу до нової екологічної ніші шляхом здійснення світоглядного, організаційного та технологічного проривів була оприлюднена в серпні цього ж року газетою «Фінансова Україна» у моїй статті «Чи накриє нас "третя хвиля"».

Протягом 1996 року вийшли друком півтора десятка моїх статей, що розкривали різні аспекти грядущого цивілізаційного переходу. Всі ці публікації були популяризацією результатів моїх досліджень, викладених у праці «Україна: Золота стежка. Стратегія виживання в умовах планетарної кризи» (Київ, січень–лютий, 1996). Показовим є і те, що саме **влітку 1996 року** Сергій Васильченко опублікував статті «Алогічна епоха в космічному контексті» (в газеті Верховної Ради «Голос України») та «Людина, яка з'єднала обидва кінці часу» (газета «Зеркало недели»), які започаткували серію газетно-журнальних статей та виступів на радіо цього автора, присвячених викладенню та осмисленню теорії циклічності Миколи Чмихова, а також його власних висновків щодо загальних закономірностей цивілізаційного руху.

Протягом наступних 8-ми років було закладено науково-світоглядний фундамент Великого Переходу:

1997 — публікація газетних та журнальних статей з організаційних аспектів нової цивілізації, видання книги І. Каганця «Психологічні аспекти в менеджменті»;

1998 — створення інтернет-сайту «Перехід–IV» **www.perehid.org.ua**;

1999 — початок видання журналу «Перехід–IV»;

2000 — створення Інтернет-додатку «Народний Оглядач» **http://observer.sd.org.ua**;

2001 — публікація програмної праці «Четверте пришестя Спасителя» і формулювання концепції всесвітньо-

го руху українців СПІЛЬНА ДІЯ;

2002 — створення концепції «Вишня Бóрія — Земля Вепра»;

2003 — розробка моделі нової української держави «Брахманат — Гетьманат», формування цілісної концепції Великого Переходу, перереєстрація журналу «Перехід–IV» та набуття ним статусу незалежного видання.

Згідно зі структурою Метонового циклу, **починаючи з 2004 року має відбутися «вихід на поверхню» ідей Великого Переходу**, зокрема на рівень загальнодержавних ЗМІ, масової літератури та політичних програм. За аналогією з 1991 роком слід очікувати різкого зростання пасіонарності. Врешті, цей процес уже почався завдяки територіальному конфлікту навколо острова Тузла: на хвилі піднесення патріотичних настроїв 22 жовтня 2003 р. з трибуни Верховної Ради було проголошено ідею відновлення Україною ядерного статусу, а 30 жовтня було зареєстровано відповідний законопроект.

Дров у піч пасіонарності підкинула найбільша за всю історію спостережень сонячна активність: після сонячного спалаху 4 листопада 2003 р. вимірювальні прилади зашкалило, а два японські супутники вийшли з ладу. Відомо, що підвищена сонячна активність викликає певну дестабілізацію суспільства, посилює його системну пластичність. Проте на 2004–2007 роки прогнозується спад сонячної активності, що сприятиме спрямуванню пасіонарності в конструктивне річище.

Таким чином, згідно із закономірностями природно-соціальної циклічності, перші видимі ознаки («плоди») цивілізаційної трансформації України ми зможемо *наочно* побачити вже у 2004 році.

9.5. Головна інтрига 2004 року

Циклічність розвитку має дві складові — ноуменальну (непроявлену) і феноменальну (проявлену). Феноменальна складова завжди відстає у часі від ноуменальної, дослідити ж її можна методами соціального моніторингу. Центр з інформаційних проблем територій НАН України, який займається безперервним моніторингом ситуації в Україні і світі, зафіксував деякі важливі закономірності

розвитку українського біосоціального організму. Вони емпірично підтвердили сформульований нами **Принцип чотирьох фаз** (див.: *Миро Продум.* Нація золотих комірців, 1994):

У процесі наближення до своєї мети психоінформаційна система (людина, організація, етнос, раса, людство) має тенденцію проходити чотири фази розвитку:

1 — генерування і формулювання ідеї;

2 — створення діючого прототипу (чернеткового зразка);

3 — перевірка життєздатності прототипу (системна криза);

4 — розв’язання кризи: або миттєвий розпад (система не витримує випробування), або тимчасова стабілізація (стагнація на тому ж самому системному рівні) з неминучим наступним розпадом, або подолання кризи через перехід на вищий системний рівень.

Цей принцип справджується для суспільних організацій і підприємств, держав і цивілізацій, наукових і релігійних ідей. Наприклад, український кібернетик Віктор Глушков ще 30 років тому описав чотири фази прийняття оптимального рішення: 1 — постановка задачі; 2 — створення моделі; 3 — перевірка роботи моделі; 4 — оптимальне рішення. Або візьмімо процес народження нового автомобіля: спочатку з’являється креслення (фаза 1), потім робиться експериментальний прототип (фаза 2), який випробовується в екстремальних умовах (фаза 3), в ході чого або руйнується, або лишається таким самим і згодом викидається як непотріб, або суттєво допрацьовується і доводиться до досконалості (фаза 4).

Про фундаментальність «Принципу чотирьох фаз» свідчить і те, що про нього було відомо принаймні 5 тисяч років тому — у вигляді вчення про циклічність розвитку. Добре відомо, що стародавні мудреці розглядали кожний цикл як чергування чотирьох «діб» або «юг»: 1 — Срібна доба, або Трета-юга; 2 — Мідна доба, або Двапара-юга; 3 — Залізна доба, або Калі-юга («калена», «шалена»); 4 — Золота доба, або Сатья-юга («свята», «суттєва»). Їхня тривалість описується

співвідношенням **3:2:1:4**, тобто кризова фаза є найкоротшою, а наступна фаза стабілізації — найтривалішою. Емпіричні дослідження згаданого вище академічного Центру підтвердили, що повний психоінформаційний цикл справді має структуру 3+2+1+4=10.

— А чи описує психоінформаційний цикл процес виокремлення з тіла СРСР постімперського уламку new-УРСР?

Описує, причому на диво точно. Судіть самі.

Перша фаза (1984–1990, 6 років): смерть Юрія Андропова (1984), прихід до влади Михайла Горбачова (1985) і початок «перебудови».

Друга фаза (1990–1994, 4 роки): прийняття Декларації про державний суверенітет України (1990), проголошення Акту незалежності України (1991), обрання Леоніда Кравчука її Президентом (1991).

Третя фаза (1994–1996, 2 роки): перемога Леоніда Кучми на президентських виборах, шалена інфляція, загострення внутрішньої кризи.

Четверта фаза (1996–2004, 8 років): стабілізація ситуації на існуючому рівні, прийняття Конституції, запровадження гривні (1996), переобрання президентом Л. Кучми (1999), системна стагнація, ідеологічний глухий кут.

Цей емпірично зафіксований (тобто феноменальний) цикл триває 20 років (трохи довше ноуменального 19-річного Метонового циклу) і має структуру з чітко вираженою пропорцією **3:2:1:4.**

Після закінчення четвертої фази **у червні 2004 року починається чергова перша фаза розвитку українського біосоціального організму, яка започатковує 10-річний психоінформаційний цикл: від 2004 до 2015 року.** Нагадаємо, що перша фаза є найсприятливішою для сприйняття суспільством нових ідей. Наступний розвиток України в рамках 10-річного циклу залежить від того, яка світоглядна система переможе на першій фазі.

— Як це вплине на президентські вибори-2004?

Насправді ці вибори не будуть найсуттєвішою поді-

єю 2004 року. **Головна інтрига року полягатиме не у виборі нового президента, а у виборі Україною нової ідеології.** Що ж стосується президентських виборів, то їхнє справжнє призначення — пробудження українців з політичного сну, активація масової свідомості для сприйняття нової світоглядної системи.

Головним чинником несуттєвості згаданих президентських виборів є те, що вони відбуватимуться на старій світоглядній базі. Тобто незалежно від того, хто переможе, держава new-УРСР рухатиметься за тією ж самою інерцією, адже у способі мислення між владою і опозицією немає суттєвої різниці. Скоріше всього, що президентом стане Віктор Ющенко. Невідомо, наскільки це поліпшить політичну і економічну ситуацію в державі, проте навіть сам його зовнішній вигляд вселяє у людей якусь підсвідому надію на краще, а це вже чогось варте.

— Але чи можливо просувати новий світогляд в умовах передвиборного психозу і масованого інформаційного зомбування населення?

Річ у тім, що світоглядна ніша new-УРСР, з якої політтехнологи черпають ідеї для виборчих баталій, вже виснажена. Тому вони або повторюватимуть старі схеми (одна з них, а саме протистояння «фашистського» Заходу і «бандитського» Сходу України, вже задіяна), або підніматимуть з багнюки те, що на попередніх виборах вважалося занадто мерзотним. Тож вибори-2004 будуть найбруднішими, а в інтелектуально-духовному плані — найбільш тупими і нудотними. Політтехнологи звично будуть копирсатися в масовій свідомості на рівні базових інстинктів (агресивність, «брудна білизна», сексуальні скандали, порнографічні містифікації тощо), при цьому світоглядна ніша буде цілком відкритою для просування нового світогляду.

Ідеологічний вакуум відчувається вже сьогодні, але в умовах гострої передвиборної боротьби духовне спустошення ставатиме дедалі нестерпнішим. У боротьбі за майбутнє України переможе той, хто протягом трьох років (2004–2006) заповнить цю порожнечу новою світоглядною системою. Якщо це вдасться зробити, тоді справді відбудуться «переворот свідомості» і перехід до нової соціально-політичної системи протягом другої восьмиріч-

ки (2004–2012) Метонового циклу.

І тут ми підійшли до найважливішої вказівки на те, що саме 2004 рік буде зламним. Вона була дана нам… 2 тисячоліття тому.

9.6. Головне пророцтво Ісуса Христа

Євангеліє (добра новина) — це утаємничена книга, щедро насичена божественною мудрістю. Окрім пророцтва про руйнування Єрусалима, яке точно збулося, вона донесла до нас пророцтво про ознаки наближення Царства Божого. Згідно з Євангелієм, Царство Боже — це стан поєднання божественного і людського як у душі окремої людини, так і в суспільстві. А щодо проявів Царства Божого, то вони знаходиться в дуже широкому діапазоні — від маленького зародку («гірчичного зерна») до цілісної реалізації («великого дерева»).

Людина, в якій розвивається Царство Боже, все більше наближається до стану боголюдини, ідеальною реалізацією якого був Ісус Христос, тому єдиним способом реалізації людиною свого боголюдського потенціалу є наслідування Христа.

Якщо ж Царство Боже проростає в людській спільноті, то вона набуває ознак боголюдства. Боголюдством прийнято називати християнську спільноту, для якої наслідування Христа є не теорією, а самим способом життя. Генеральна лінія розвитку християнства йде саме в цьому напрямку, про що добре висловився протоієрей Олександр Мень: «*Століття, що минули від пасхального ранку в Юдеї, є лише прологом до боголюдської повноти Церкви, початком того, що було обіцяно їй Ісусом*», «*Якщо ми поставимо перед собою запитання, в чому ж сутність християнства, то повинні будемо відповісти: це — боголюдство, поєднання обмеженого і тимчасового людського духу з нескінченним Божественним. Це освячення плоті. Адже з того моменту, як Син людський прийняв наші радощі, страждання і нашу любов, наша праця, природа, світ, все, в чому Він знаходився, в чому він радів як людина і Боголюдина, — не відкинуто, не принижено, а піднесено на вищий рівень, освячено*».

У термінах футурології перехід спільноти до стану боголюдства називається Великим Перехо-

дом або Переходом–IV — цивілізаційно-расовим переходом на четвертий психоінформаційний рівень, тобто рівень цілісності та мудрості. Як ми вже знаємо, цей перехід розпочався у 1996 році і розвивався у прихованій формі, проте з 2004 року його прояви мають раптово виринути на поверхню життя.

— Невже Христос вказав ознаки наближення часу Великого Переходу до Царства Божого?

Фундаментальною ознакою тут є те, що у спільноті поширюється здатність розрізняти Боже і диявольське, істинне і облудне. Цей благословенний час у Євангелії називається порою «дозрівання плодів» або «жнивами», а її опису присвячена унікальна притча, записана лише у Євангелії від Матвія (див.: 8.12. «Притча про інформаційну війну»). У ній Христос розповідає про настання часу, коли люди дозріють до адекватного сприйняття Його вчення, матимуть достатньо знань і можливостей для виявлення в Євангелії пізніших ворожих вставок. Тоді треба буде зібрати виявлені «інформаційні закладки» і назавжди викинути геть («спалити»), а правдиве вчення зібрати в цілісну систему. Як тільки це буде зроблено, тоді відразу ж почнеться боголюдське перетворення спільноти, оскільки будуть знесені світоглядні перепони перед проростанням Царства Божого в індивідуальній і суспільній свідомості.

— Які є підстави стверджувати, що Жнива Господні й активна трансформація суспільства розпочнуться саме у 2004 році?

Річ у тім, що восени 2003 року мені вдалося вийти на методику виявлення в Євангелії ворожих вставок-фальсифікацій, тобто «куколю». Це стало можливим в силу двох обставин: по-перше, накопичено критичну кількість знань щодо вчення Христа в контексті природи нашого світу та еволюції людського роду; по-друге, з’явилися комп’ютерні технології, які виводять текстологічні дослідження Біблії на принципово вищий рівень, оскільки дозволяють за кілька хвилин робити те, на що раніше потрібно було витратити багато місяців і років марудної праці. Наприклад, глобальна мережа Інтернет перетворилась на планетарну базу даних, яка дозволяє за лічені

хвилини зібрати всю наявну в ній інформацію з досліджуваного питання.

Завдяки цим безпрецедентним можливостям можна порівняно легко виявляти чужорідні вставки. «Ворог-чоловік», який порозкидав їх по тексту Євангелія, не міг цього передбачити. Тож зроблені ним інформаційні закладки, які ще 10 років тому могли вважатися «ідеальними підробками», сьогодні виглядають як брудні сліди на чистій тканині. Видалення їх започаткує народження нової України.

— А чи можна детальніше розписати можливий сценарій цього народження?

Так, це можна зробити.

9.7. Десятирічний план

Річ у тім, що наступний 10-річний психоінформаційний цикл 2004–2015 підпорядковується Принципу чотирьох фаз так само, як і попередній 20-річний цикл 1984–2004:

фаза 1 — генерування і популяризація нової ідеї (3/10 всього циклу, «Трета-юга»);

фаза 2 — створення діючого прототипу (2/10 циклу, «Двапара-юга»);

фаза 3 — кризова перевірка життєспроможності прототипу (1/10 циклу, «Калі-юга»);

фаза 4 — повноцінна реалізація ідеї та її тиражування (4/10 циклу, «Сатья-юга»).

На першій фазі реалізуються брахманські (світоглядно-релігійні) аспекти ідеї, на другій — кшатріївські (військово-організаційні), на третій — бізнесові, а на четвертій фазі система досягає цілісності (тотальності) і здійснює стрімкий перехід у нову якість.

Застосування описаних закономірностей до згаданого 10-річного циклу дозволяє побачити такий ідеальний сценарій:

2004–2006. Популяризація ідеї Великого Переходу: очищене Євангеліє («пшениця без куколю»), нова ідеологія (Арійський Стандарт), нова церква (Брахманат), нова держава (Гетьманат), нова соціально-економічна доктрина (український солідаризм), новий мене-

джмент (творче застосування воєнних стратегій в управлінні та бізнесі), арійський спосіб життя (шлях воїна). Ініціація пасіонарного спалаху та його правильне спрямування. Створення масового релігійного руху у формі православного ставропігійного братства (робоча назва — «Ставропігіон Вишня Борія») та його політичного крила. Створення в середовищі Ставропігіону помісної української християнської церкви — Брахманату Вишня Борія. Розробка правової моделі нової держави — Третього Гетьманату. Здобуття конституційної більшості у Верховній Раді після виборів 2006 року і прийняття нею нової Конституції.

2007–2008. Практичне формування прототипу держави Третього Гетьманату, конституційний перехід до нового суспільно-політичного ладу, ренаціоналізація великого бізнесу і створення державних ТНК, максимальне сприяння середньому і дрібному бізнесу, курс на формування варново структурованого (громадянського) суспільства, самоврядування і вивільнення народної творчості та ініціативи. Організація еліти нової української нації і формування нового істеблішменту.

2009–2010. Адміністративно-територіальна реформа (100 органічних округів, 100 полків арійського козацтва, здатних до ведення бойових дій на всіх 7 рівнях сучасної війни, трирівнева система управління «центр–округ–населений пункт», соціополіси як спеціалізовані точки росту нової цивілізації), кризове випробовування, перевірка системи на міцність, виявлення слабких ланок, кадрове очищення, остаточне формування української еліти нового циклу.

2010–2015. Формування повноцінної української нації нового циклу, здійснення Четвертого цивілізаційно-расового переходу до нової екологічної ніші, тобто на вищий рівень стосунків «людина–Бог», «людина–людина», «людина–природа» і «людина–техносфера», досягнення пророкованого Христом стану Царства Божого, тобто гармонійного поєднання божественного і людського як в окремій людині, так і в суспільстві. Початок Золотої доби України, що супроводжуватиметься новим пасіонарним спалахом, а також демографічним, культурним і технологічним вибухами з їх наступним виплескуванням у навко-

лишній світ (як співає КОМУ ВНИZ, «та й засієм білим світ той сивий, білим зерном попід самі зорі…»).

Повторимо, що успіх описаної стратегії визначається її правильним початком у 2004 році.

— Серед українського народу вже давно живе надія на лідера, який мобілізує націю і приведе її до перемоги. Щоправда, досі такий не з'явився. Не видно навіть кандидатів…

Всьому свій час. Нинішня Україна лише через 2–3 роки буде готова до спілкування з таким лідером-мобілізатором.

9.8. Мобілізатор чи цілитель?

Спробуйте уявити собі український народ як велику людину. Навіть при поверховому погляді зрозуміло, що ця людина ослаблена, перелякана, задурена. Ми-то знаємо, що в її колективній душі дрімає колосальна богољудська потуга, але на сьогоднішній день Україна справді дуже хвора. Тому протягом найближчих двох років будь-яка спроба мобілізації її остаточно доконає. **Всі об'єктивні показники говорять про те, що Україна потребує не мобілізації, а зцілення — духовного, психічного і фізичного.**

Якщо коротко, то український народ має стати самим собою. Йому треба подолати нинішній стан світоглядного і соціального хаосу, усвідомити себе солідарною спільнотою, почати жити власним розумом. Одне слово, треба досягнути внутрішньої цілісності. **Тому якщо говорити про національного лідера, то Україна потребує не Мобілізатора, а Цілителя.** Спочатку має з'явитися духовний лідер нації, який пояснить українцям, хто вони такі, звідки прийшли і куди йдуть.

Відомо, що ключовою умовою зцілення є взаєморозуміння та довіра між цілителем і пацієнтом. З погляду психології ідеальним варіантом є такий, коли лікар і пацієнт належать то того ж самого психологічного типу (соціотипу), адже тоді між ними налагоджуються т.зв. «тотожні стосунки», найкращі для взаєморозуміння, навчання, виховання, передавання інформації. **Етнопсихіка українського народу описується соціотипом «Ми-**

ротворець», тому ідеальний Цілитель також мав би бути «Миротворцем».

Якщо він спроможеться знайти вірні слова і особистим прикладом покаже народові шлях до преображення, тоді протягом двох-трьох років і відбудеться зцілення. Лише після цього український народ буде спроможний упізнати Мобілізатора, повірити в нього і піти за ним.

— Наскільки вірогідним є об'явлення в Україні спочатку Цілителя, а потім Мобілізатора?

Їхній прихід є неминучим. Вони прийдуть до нас тоді, коли прийде повнота часу і коли ми будемо готові їх зустріти: «Великі воїни з'являються тоді, коли приходить час великих битв». Від червня 2004 року почалася велика 10-річна битва за Україну. Її перша фаза полягає в духовно-психічному зціленні народу через донесення до нього нових знань.

— Звідки така впевненість, що сприйняття народом нових знань приведе до його преображення?

Істинні знання завжди активні: як тільки вони проникають у свідомість, так відразу ж починають її перетворювати. А коли людина починає по-іншому дивитися на світ, то виникає невідповідність і напруження між ідеальним («тонким») і фізичним («грубим») світами. Для виправлення цієї невідповідності фізичний світ починає підтягуватися до свого мисленного проекту. Саме це ми і зможемо спостерігати протягом 2004 і наступних років. Урешті-решт, це і буде критерієм істинності нових знань, оскільки «будь-яке дерево пізнається за його плодами». Цю ж саму думку можна висловити й так: «Практика — критерій істини». Або так: «Істинне те, що продуктивне», тобто те, що дає добрі плоди.

10. ДЕРЗАЙТЕ, ДІТИ БОГА!

А тепер саме час повернутися до того, що Христос назвав наріжним каменем всього Свого вчення. Йдеться про питання одноразового чи багаторазового втілення людського духу. Воно надзвичайно хвилює сучасну людину, проте на нього не дає ясної відповіді ні наука, ні релігія.

Наш буденний досвід свідчить про те, що людина не пам'ятає своє попереднє життя, з чого робиться поспішний висновок, що вона втілюється лише один раз. У той же час всім зрозуміло, що відсутність пам'яті — це не аргумент, адже людина багато чого не пам'ятає. Наприклад, кожен з нас колись народився, проте ніхто про це не пам'ятає (приблизно до трьох років у дитини взагалі відсутня довгострокова пам'ять). Врешті-решт, ми навіть не пам'ятаємо, що їли кілька днів тому.

З іншого боку, достеменно відомо, що з цього загального правила бувають рідкісні винятки: науково зафіксовано, що деякі люди досить ясно пам'ятають важливі моменти свого попереднього життя в іншому тілі. Частіше зустрічаються випадки туманного передчуття свого попереднього існування, з яким ми спонтанно зіштовхуємося в різних незвичайних ситуаціях і змінених станах свідомості, передусім у своїх снах. Найчастіше спогади про попереднє існування трапляються в маленьких дітей, проте по мірі дорослішання наша земна метушня всі ці спогади успішно стирає.

10.1. Самоочевидність реінкарнації

Факт багаторазового втілення людського духа (реінкарнація) протягом багатьох тисячоліть у народів всього світу вважався аксіомою — істиною, яка не потребує доведення. Інша річ, що вона по-різному інтерпретувалася різними народами: аборигенами Австралії та ескімосами Гренландії, давніми єгиптянами і греками, аборигенами Бразилії і Нової Зеландії, індоарійцями і кельтами, японцями і українцями. Проте всі ці етнічні варіації об'єднує тверде переконання в наявності причинно-наслідкового зв'язку: життя людини у майбут-

ніх втіленнях залежить від життя в попередніх втіленнях. Українські козаки казали так: «*Хто помре рабом у цьому житті, той народиться рабом у наступному*».

Уявлення про багаторазове втілення людського духу були поширені в часи Ісуса Христа і також вважалися самоочевидними. Наприклад, Івана Хрестителя багато хто вважав втіленням пророка Ілії. Тому коли Івану поставили запитання «*То хто ж ти? Чи не Ілля? Відповів: Ні. Чи ти пророк? Відповів: Ні*» (Іван, 1.21–23). Тобто можливість повторного втілення не була для Івана чимось неймовірним чи екзотичним: чітке запитання — однозначна відповідь.

Факт багаторазового втілення був самоочевидним для Христа і апостолів, тому не потребував з Його боку спеціального пояснення. Згадайте хоча б євангельське оповідання про сліпонародженого. «*А коли йшов, побачив чоловіка, який був сліпим від народження. Запитали Його учні, кажучи: Учителю, хто згрішив, — він чи батьки його, що сліпим народився? Відповів Ісус: Ані він не згрішив, ані його батьки; але — щоб виявилися на ньому Божі діла*» (Іван, 9.1–3). Яким чином міг згрішити чоловік, що вже народився сліпим? Очевидно, причина його нинішнього стану могла бути лише в його минулому житті — в попередньому втіленні його духа. Тобто апостоли поставили коректне запитання і отримали на нього чітку відповідь. Якби запитання було безглузде, то відповідь могла б бути приблизно такою: «Нерозумні! Які гріхи міг здійснити він ще навіть не народившись, щоб бути покараним за них сліпотою? Як може людина до народження бути покараною за свої гріхи?»

А ось фраза Христа з Нагірної проповіді: «*Яким судом судите, таким судитимуть і вас, і якою мірою міряєте, такою відміряється й вам*» (Матвій, 7.2). Це не що інше, як точне формулювання закону карми. Він передбачає багаторазове втілення, бо протягом одного життя описаний вище принцип справедливості реалізується далеко не завжди. З іншого боку, якщо Христос учив, що ми зобов'язані розплатитися за свої злі вчинки, то це передбачає, що у нас має бути можливість виправити свої гріхи якщо не в цьому, то в наступному житті.

У новозавітніх текстах є спеціальний термін,

який позначає багаторазове втілення — це «παλινγε-νεσία» або «παλιγγενεσία», читається «палінгенезія», що перекладається з грецької як «перенародження» або «багатократне народження», старослов'янською — «пакибитіє» (Матвій, 19.28, Послання ап. Павла до Тита, 3.5). Цей точний термін використовували давньогрецькі філософи, зокрема Платон і Піфагор, для позначення саме реінкарнації. Тобто слова «палінгенезія» і «реінкарнація» є синонімами.

10.2. Це загадкове слово «душа»

Незважаючи на те, що ідея палінгенезії пронизує все Євангеліє, для багатьох богословів вона виявилася непоміченою. Так би мовити, за деревами не побачили лісу. Як часто буває, непорозуміння виникло через термінологічну невизначеність.

Почнемо з того, що слово «душа» (ψυχή, читається «псіхе»), яке вживається у грекомовних оригіналах або перекладах Євангелія, має три значення:

- «дух» (безсмертна духовна сутність людини),
- «життя» (земне існування втіленого духа),
- «психіка» (своєрідне «програмно-інформаційно-емоційне забезпечення» земного тіла, здатність мозку відображати об'єктивну дійсність у формі відчуттів, емоцій, уявлень, думок та інших суб'єктивних образів).

Щоб у цьому переконатися, розгорнімо текст Євангелія. У фрагменті «τεθνήκασιν γάρ οἱ_ζητοῦντες τὴν_ψυχὴν τοῦ_παιδίου», дослівно «вмерли бо шукаючі душі дитини» (Матвій 2.20), слово «псіхе» вочевидь позначає «**земне життя**», тому в українському перекладі Євангелія[1] читаємо: «*вмерли ті, що чигали на життя дитятка*», тобто «вмерли ті, що хотіли вбити дитятка». Для перевірки спробуйте замість слова «життя» підставити слова «дух» або «психіка», і самі побачите їх недоречність:

- фраза «вмерли ті, що хотіли вбити безсмертний дух дитятка» є повним безглуздям, бо неможливо умертвити безсмертне;

---

[1] «Новий Завіт з коментарем» під ред. о. д-ра Мирослава-Івана кардинала Любачівського. — Львів: Стрім, 1994. — 672 с.

● фраза «вмерли ті, що хотіли вбити психіку дитятка» також безглузда, оскільки Ірод хотів саме вбити новонародженого Спасителя, а не пошкодити Його психіку.

Ще один фрагмент: «*Хто хоче спасти своє ψυχή, той його погубить; а хто своє ψυχή погубить ради мене, той його найде*» (Матвій, 16.25). Очевидно, що тут також ідеться про принесення в жертву свого земного життя, а не безсмертного духа (убивство якого найбільшим гріхом!) і не психіки («погубити психіку» фактично означає збожеволіти).

А ось у фрагменті «*Не бійтеся тих, що вбивають тіло, ψυχή ж убити не можуть, бійтесь радше того, хто може погубити ψυχή й тіло в пеклі*» (Матвій, 10.28) під словом «псіхе» однозначно розуміється безсмертний **дух**. Після смерті він може опинитися в пеклі (найнижчому просторі світу духів) і тому не матиме життя шляхом наступного втілення. Тобто фраза «*погубити дух і тіло в пеклі*» означає «не дати можливість духу втілюватися через потрапляння його в пекло», адже в пекло потрапляє не тіло і не психіка, а духовна сутність.

Нарешті, про слово «псіхе» в розумінні «**психіка»**. Воно використовується в сучасній науці для позначення «функції мозку, що полягає у відображенні об’єктивної дійсності». В Євангелії це значення застосовується значно рідше, а саме для позначення емоційно-інтелектуальної сфери людини у її земному житті, її земної особистості. Наприклад, читаємо у Луки: «… *Тобі душу прошиє меч, щоб відкрилися думки сердець багатьох*» (2.35), або у Матвія: «*Візьміть моє ярмо на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і покірний серцем, і знайдете спокій своїм душам*» (11.29), «*Люби Господа Бога твого всім своїм серцем* (свідомістю)*, і всією своєю душею* (емоційним та образно-інтуїтивним мисленням)*, і всією своєю думкою* (логіко-раціональним мисленням)» (22.37), «*Тоді каже їм: Сумна душа Моя аж до смерті; лишайтеся тут і пильнуйте зі Мною*» (26.38).

Отже, давньогрецьке слово «ψυχή» вживається в Євангелії для позначення понять «дух» (безсмертна духовна сутність), «психіка» (смертна функція мозку) і «земне життя». Але чому саме «земне життя»? Тому що для позначення життя в ширшому

сенсі давньогрецька мова Євангелія має слово «ζωή» («дзое»). Яка різниця між «життям-ψυχή» і «життям-ζωή»?

10.3. Земне життя і життя духа

Розгляньмо вживання цих слів у Євангелії. Почнемо з прямого відповідника — слова «ζωή»: «*Але вузькі ті двері й тісна та дорога, що ведуть до життя, — і мало тих, що їх знаходять*» (Матвій, 7.14); «*Глядіть і стережіться всякої захланности, бо не від нагромаджень і не від маєтку залежить життя людини*» (Лука, 12.15); «*Я є воскресіння і життя; хто вірить у мене, — хоч і помре, житиме*» (Іван, 11.25). З наведених цитат (а також всіх інших зі словом «ζωή») однозначно випливає, що йдеться про життя, яке виходить за межі одноразового земного існування. Термін «життя-ζωή» пронизує все Євангеліє і зустрічається в ньому майже півсотні разів.

А що означає «життя-ψυχή»? Земне життя (інкарнацію), тобто життя під час чергового земного втілення: «*Хто хоче спасти своє життя, той його погубить; а хто своє життя погубить заради мене, той його знайде*» (Матвій, 16.25). Сутність цього Христового афоризму: хто короткозоро дбає лише про своє нинішнє втілення, той може потрапити до пекла і таким чином перервати лінію своїх перевтілень (погубити, унеможливити життя наступного втілення), хто ж безстрашно віддає своє земне життя-ψυχή заради Христа і Його справи, той знайде його у новому втіленні. Одноразовому земному життю Христос протиставляє багаторазове життя-ζωή духовної сутності: «*Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ὑμεῖς οἱ_ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν* ***τῇ_παλιγγενεσίᾳ*** *ὑκατονταπλασίονα λήμψεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει*», тобто «*Істинно кажу вам: ви, що пішли за мною, в палінгенезії* (тобто під час наступних втілень) *стократно одержите і життя вічне успадкуєте*» (Матвій, 19.28–29). Тобто людина, яка наслідує Христа, матиме стократ щасливіші наступні земні втілення, а в кінцевому результаті досягне вічного життя у новому вселенському циклі («новому віці») після грандіозної кризової трансформації Всесвіту (так би мовити, після «перезавантаження вселенського гіперкомп’ютера»). Ті ж духовні сутності, які потрапили в пекло, не витрима-

ють перевантаження і будуть «стерті» (знищені) разом з цим найнижчим і найтемнішим простором духовного світу («духовним відстійником», «накопичувачем бруду»), а їхні божественні ядра неначе після кошмарного сну повернуться ні з чим в лоно Бога-Отця.

Проте до цієї події ще далеко: протягом наступних десятків чи сотень тисячоліть відбуватиметься розгортання Божої присутності у фізичному світі, впорядкування цього світу і його наповнення божественною гармонією. Військо Бога продовжує атаку! Цей нестримний рух до Царства Божого можна затримати, проте жодна сила у Всесвіті не спроможна його зупинити.

Та повернімось до Євангелія. Ми змогли переконатися, що через специфіку мови Євангелія (т.зв. «койне діалекту»[1], тобто простонародного загальнозрозумілого діалекту давньогрецької мови з багатьма арамеїзмами) виразно відмінні поняття «дух», «псизіка» і «земне життя» позначаються тим самим словом «ψυχή», а поняття «життя духа» — словом «ζωήν». З іншого боку, **позначення трьох понять одним словом говорить про їхню тісну взаємопов'язаність**. Адже що таке *земне життя*? Це втілення духу, який для керування своїм «тіломбіороботом» поступово формує «програмно-інформаційне забезпечення» — *психіку*. Ось така цікава логіка «койне діалекту».

10.4. Історична розвилка

Уявлення про палінгенезію є природним для людини. Без нього втрачається цілісність розуміння нашого світу, він стає чимось незрозумілим, хаотичним, несправедливим і жорстоким, а людське життя перетворюється на суцільний стрес і страх перед смертю. І навпаки: багаторазове втілення духа є єдиною природною концепцією, яка просто і логічно розв'язує всі проблеми долі, шляху, гріха, кари, воздаяння, благодаті, здібностей, талантів тощо.

Нагадаємо, що корені арійської ідеї багатора-

[1] Аналогом койне діалекту може бути латинська вульгата або сучасний газетний стиль української мови.

зового втілення сягають 55 ст. до н.е., коли народилась Гіперборійська традиція, — системи високих знань божественного походження. Ці знання передавалися з уст в уста, а коли почали забуватися, то були записані на різних мовах арійського кореню. Наприклад, на санскриті чотири тисячоліття тому зафіксовані такі ведичні терміни, як «**атма**» — земна психіка, «тваринна душа», яка вмирає після смерті тіла; «**дживатма**» («жива атма») або, скорочено, «**джива**», — «жива душа», «безсмертна духовна сутність», яка розвивається шляхом багатьох земних втілень-інкарнацій. Подібне зустрічаємо в латинській мові: «**anima**» — земна психіка, «тваринна душа», звідси «animal» — тварина; «**spiritus»** — дух, «жива душа». «Впорскування» у людство цих нових знань викликало пасіонарний спалах, який започаткував творення Трипільської цивілізації і першого етносу арійської раси.

Багатьох дивує подібність підходів і навіть термінів у східній (індоарійській) і західній традиціях: розділення на душу і дух, близькі за звучанням українське «жити», санскритське «джіті» і давньогрецьке «ζωή», позначення «тваринної душі» санскритським «атма» і латинським «аніма» (від «анма» — «небесна матерія») тощо. Проте інакше й не могло бути, адже згадані фундаментальні поняття Гіперборійської традиції існували ще тоді, коли індоєвропейська спільнота була єдиним етносом і говорила однією мовою.

Лише через 5 тисячоліть антитезою до арійської концепції палінгенезії стала юдейська концепція одноразового втілення, яка згодом перекочувала в юдеохристиянство і суттєво вплинула на вчення християнської церкви. Переломним моментом вважається П'ятий вселенський собор, який відбувся у 553 р. у Константинополі і проходив за активного втручання імператора Юстиніана. На цьому соборі було засуджено вчення Орігена про передіснування людської душі та її повернення до єдності з Богом. Це було непряме заперечення палінгенезії. Щоправда, папа римський відмовився брати участь у цьому соборі, а коли пізніше він підтвердив рішення собору, то при цьому не згадав анатему (буквально — «відокремлення», «відсічення») щодо

вчення Орігена. Так що питання про Орігена насправді залишилося відкритим, що визнає і «Католицька енциклопедія»: «*Чи була накладена анатема на Орігена та його вчення? Багато вчених умів вважає, що була, і така ж кількість це заперечує; більшість сучасних дослідників або перебувають в нерішучості, або відповідають непевно*».

Та як би там не було, але після згаданої історичної розвилки богословська думка в основному розвивалася в напрямку ігнорування палінгенезії. Проте маємо розуміти, що **за інших політичних обставин з таким же успіхом могла перемогти ідея багаторазового втілення — і тоді вона стала б ключовим догматом ортодоксального християнства.**

Але чому все ж таки перемогла ідея одноразового втілення? На це є кілька причин.

1. Спрацювали інформаційні вставки, закладені в Євангеліє юдеохристиянськими містифікаторами.

2. Протягом багатьох століть в ході інформаційної війни проти Христа відбувалося (і продовжується нині) цілеспрямоване просування в християнську свідомість архетипу «Біоробот», який передбачає лише одноразове втілення. Цей метафізичний архетип найпослідовніше реалізовано в юдаїзмі (див.: 3.4. «Метафізичні архетипи»). Його сприйняття спотворює уявлення про природу Всесвіту, підриває віру людини в себе і робить її максимально податливою для зовнішнього керування.

3. Візантійські імператори підтримали світоглядну концепцію на базі архетипу «Біоробот», оскільки вона дозволяла їм тримати під ефективним контролем населення багатомільйонної імперії.

4. Церковна ієрархія не дуже опиралася концепції одноразового втілення, оскільки вона посилювала керованість християнським світом.

5. Деякі інтерпретації вчення про палінгенезію-реінкарнацію набули явно збочених форм, проти яких боролася (і бореться) християнська церква. Наприклад, чого варті уявлення, наче людський дух може втілитися в тварину, рослину чи камінь. На жаль, справедлива боротьба церкви зі спотвореннями ідеї реінкарнації на певному етапі призвела до заперечення самої цієї ідеї — так би

мовити, «виплеснули брудну воду разом з дитиною».

Отже, сталося так, що в ході запеклої інформаційної війни, а також через певні історичні та політичні обставини християнська церква відійшла від євангельської ідеї палінгенезії. Але якщо не палінгенезія, тоді що? На цю тему в Євангелії є одне надзвичайно важливе оповідання.

10.5. Воскресіння живих і «воскресіння мертвих»

Подія відбувається в Єрусалимі незадовго до Христових смерті та воскресіння: *«23. Того дня приступили до Нього садукеї, які твердять, що не існує воскресіння, і запитали Його, 24. кажучи: Учителю, Мойсей сказав: коли хто помре, не маючи дітей, хай його брат візьме жінку його і дасть потомство братові своєму. 25. Було у нас семеро братів: і перший, одружившись, помер, не маючи дітей, залишив дружину свою своєму братові; 26. так само й другий і третій — аж до сьомого. 27. Після всіх померла й жінка. 28 Тож у воскресінні котрого з сімох буде вона дружиною? Бо всі мали її. 29. У відповідь Ісус сказав їм: Помиляєтеся, не знаючи ані Писання, ані сили Божої; 30. бо по воскресінні не одружуються і не виходять заміж, а є мов ангели на небі. 31. А щодо* ***воскресіння мертвих****, то хіба ви не читали слова Божого, яке твердить: 32. Я є Богом Авраама, і Богом Ісаака, і Богом Якова. Богом* ***не мертвих, а живих****. 33. І почувши це, люди були вражені Його наукою»* (Матвій, 22.23–33).

Майже те ж саме читаємо у Марка (12.18–27) і Луки (20.27–38). Марко лише наголошує, що, за словами Христа, садукеї дуже помиляються, а Лука деталізує: «*І сказав їм Ісус: Сини цього віку женяться і виходять заміж. А ті, що будуть гідні того віку й воскреснуть з мертвих, не женяться і не виходять заміж; бо більше вмерти не можуть, оскільки є рівні ангелам, вони — сини Божі, бувши синами воскресіння*».

Цей невеличкий фрагмент Євангелія володіє величезною інформаційною насиченістю, тож проаналізуймо кожне його речення.

- 23. У ті часи в Юдеї були дві найбільші ворогуючі партії: садукеї і фарисеї. Перші визнавали лише п'яти-

книжжя Мойсея (Тору), другі — інші старозавітні тексти та усне передання. Фарисеї вчили про «воскресіння мертвих»: після смерті душа-психіка кожної людини потрапляє в «шеол» — своєрідний «накопичувач душ», «царство тіней», «ад». Там вони перебувають в очікування воскресіння, яке відбудеться тоді, коли прийде Месія і відновить земне юдейське царство — «царство небесне» (оскільки воно матиме небесну підтримку). Тоді будуть створені копії тіл всіх померлих, в які повернуться їхні колишні душі-психіки, тобто будуть відновлені їхні земні особистості з усією пам'яттю, рисами характеру, здібностями тощо. Тут же відбудеться Страшний суд, після якого праведники будуть вічно блаженствувати в юдейському царстві Месії, а грішники будуть зі своїми тілами вічно горіти в пеклі.

Образом пекла була «геєна» — глибокий яр Гінном на південній стороні тодішнього Єрусалиму (сьогодні це майже центр міста), куди скидали міські нечистоти, трупи страчених злочинців і вмерлих тварин. Для боротьби зі смородом і захисту від зарази тут постійно горів вогонь, тому це місце назвали «геєною вогненною».

Підтвердження своєму вченню про «воскресіння мертвих» фарисеї знаходили в книгах Йова (19.25), Ісаї (26.19) і Даниїла (12.2), а також у Псалмі 15.10. Садукеї відкидали це вчення, оскільки не вважали згадані джерела канонічними.

● 24–28. Бажаючи прилюдно дошкулити фарисеям, садукеї представили Христу малоімовірну, а проте юридично бездоганну ситуацію, в якій намагалися показати абсурдність фарисейського вчення про «воскресіння мертвих». Справді, якщо воскреснуть мертві зі всіма своїми характерами, емоціями і життєвими прив'язаностями, то вони не лише можуть захотіти відновити колишні стосунки між чоловіками і жінками, але й будуть зобов'язані це зробити для виконання закону Мойсея.

● 29–30. Христос відповідає садукеям, що їхні «хитромудрі» міркування є наслідком їхнього незнання як свого Писання, так і Божих задумів. Адже ті, що спроможуться воскреснути, будуть безсмертними Божими синами, за духовними якостями будуть рівними ангелам, тож і стосунки між чоловіками та жінками «того віку» (гр. αἰών

— еон, ера, епоха, юга) суттєво відрізнятимуться від стосунків «цього віку».

● 31–32. Здавалося б, Христос дав вичерпну відповідь садукеям про воскресіння. Аж раптом Він починає говорити про «воскресіння мертвих», але у формі, яка заперечує правомірність самого цього терміну: «*А щодо воскресіння мертвих… Бог не є Богом мертвих, а живих, — бо всі для Нього живуть*» (Лк, 20.38), адже якщо для Бога немає мертвих, то він і не займається їх воскресінням. Виходить, що спочатку Христос розповів про «воскресіння живих», скритикувавши садукеїв, після чого заперечив вчення фарисеїв про «воскресіння мертвих».

Щоб перевірити цю гіпотезу, треба відповісти на запитання: «Що Христос мав на увазі під воскресінням?» Відповідь: лише те, що Він незабаром сам здійснив — **перетворив своє тіло на тіло з вищими можливостями**. Справді, якщо до воскресіння Христове тіло просто було фізично здоровим і витривалим, то Його нове — прославлене — тіло дозволяло проходити крізь стіни і миттєво переміщатися у просторі. Тобто **воскресіння** (гр. ἀνάστασιν) **— це перетворення фізичного тіла, переведення його на вищий рівень функціонування з суттєво досконалішим володінням можливостями нашого земного світу**. Якщо звичайне тіло, отримане від батьків, накладає на втілений людський дух значні обмеження, то тіло воскресіння дозволяє людині діяти без фізичних обмежень. Прославлене тіло стає тріумфом Царства Божого, тобто боголюдського стану гармонійного поєднання божественного і земного, досягнення якого є головною метою істинного християнина.

Можна сказати, що прославлене тіло відрізняється від звичайного тіла так само, як спеціально зшитий на конкретну людську фігуру костюм відрізняється від костюму, який нам видали зі складу готового одягу. Справді, адже фундаментальні параметри нашого звичайного тіла визначаються передусім генетикою наших батьків і їхнім психофізичним станом у момент зачаття — фактично при втіленні дух бере те, що йому дають. А от прославлене тіло є повністю «підігнаним» під особливості втіленої духовної сутності, тому воно зручне для неї і дозволяє їй діяти без обмежень звичайного тіла.

Проте для здійснення такої трансформації треба духовно і фізично зростати в палінгенезії, поступово покращуючи людську породу, розвиваючи культуру тіла як храму Святого духа і неупинно плекаючи в собі Царство Боже, яке з маленького зерна виростає в могутнє дерево. А для цього треба докласти чимало особистих зусиль, адже «*Царство Боже здобувається силою, і ті, хто застосовують силу, схоплюють його*» (Мт, 11.12). Осягаючи Царство Боже, треба передусім оволодіти вірою — найпотужнішою силою у Всесвіті: «*Щиру правду кажу вам: коли матимете віру, як зерно гірчиці, скажете цій горі: Перейди звідси туди — і вона перейде; і ніщо не буде для вас неможливим*» (Мт, 17.20). **Людина, яка осягнула стан Царства Божого, трансформує своє фізичне тіло і долає обмеження, які зазвичай накладає на нас цей земний світ. Для людини з тілом воскресіння вже немає нічого неможливого, бо вона за прикладом Христа і згідно з Його обіцянкою (Лк, 20.36) стає боголюдиною і Божим сином.**

Нарешті ми можемо відповісти на запитання: «Чому Христос заперечив фарисейське вчення про воскресіння мертвих?" Та тому, що воно заступає перед людиною шлях боголюдського перетворення, за що Христос найбільше картав фарисеїв: «*Горе ж вам, книжники та фарисеї, лицеміри, що замикаєте Царство Боже перед людьми: і самі не входите, і тим, що йдуть, не даєте увійти*» (Мт, 23.13).

— У чому ж різниця між Христовим вченням про «воскресіння живих» і фарисейським вченням про «воскресіння мертвих»?

При поверховій подібності, яку згодом використав ворог в інформаційній війні проти християнства, ці вчення насправді розрізняються як день і ніч, як життя і смерть:

№	Христове вчення про воскресіння живих	Фарисейське вчення про воскресіння мертвих
1	Для досягнення воскресіння за прикладом Христа потрібні особисті зусилля	Воскресіння досягається волею Бога за участю Месії — раба Єгови

2	Воскресіння досягають лише ті праведники, що пішли за Христом і осягнули боголюдський стан Царства Божого	Воскресіння досягають і праведні, і грішні. Щоб стати праведником і досягнути вічного щастя в земному царстві Месії, досить ретельно виконувати Божі заповіді (Втор. 6.25)
3	Воскресіння здійснюється дорослою людиною під час її земного життя шляхом фізичної трансформації	Воскресіння здійснюється відразу ж після виходу душ-психік померлих із шеолу — «царства тіней»
4	Перед воскресінням відбувається втілення досконалої духовної сутності, яка формує досконалу психіку	Воскресінню підлягає не дух, а психіка померлого, незалежно від рівня її досконалості («біоробот» не має втіленого духу, лише психіку)
5	Для досягнення духовної досконалості людині потрібно прожити багато життів, з кожним разом стаючи все праведнішою і святішою	Після смерті людська психіка не змінюється, а перебуває в пасивному стані очікування, аж доки не буде пробуджена Богом
6	2 тисячі років тому Христос прийшов у фізичний світ у досконалому тілі, отримавши якісний генетичний набір шляхом непорочного зачаття від непорочно зачатої (тому фізично досконалої) Діви Марії. Для досягнення майбутнього воскресіння людям треба готувати майбутній генофонд, постійно покращуючи генетику своїх нащадків	Генофонд нащадків не має жодного впливу на якість тіла воскресіння — все залежить від того, чи захоче додатково обдарувати своїх рабів Бог Авраама, Ісаака і Якова
7	Для того, щоб з кожним земним втіленням ставати все досконалішим і нарешті спромогтися воскреснути, треба щоразу залишати після себе істинні знання і високу культуру — «послання для майбутнього себе»	Наступне земне життя людини після воскресіння її психіки залежить лише від її одноразово прожитого попереднього земного життя, незалежно від того, щó вона залишить після себе

Фарисейське вчення передбачає воскресіння психічних оболонок давно померлих людей, хоча насправді ці оболонки за кілька днів після смерті починають розкладатися і за якийсь час остаточно вмирають. Тобто фарисеї вчили про воскресіння того, чого вже немає, — спра-

вді, «воскресіння мертвих».

З Євангелія знаємо, що Христос тричі воскрешав померлих людей: сина наїнської вдови (Лк, 7.11), дочку Яіра (Мк, 5.22, Лк, 8.41) і Лазаря (Ів, 11.1), який з цих трьох пробув мертвим найдовше — три дні. Але протягом цих кількох днів тілесної смерті їхні душі-психіки ще повністю зберігалися, тож після воскресіння їхні особистості не зазнали пошкоджень. Христос це навіть не називав смертю: «*Увійшовши, каже їм: Чому метушитеся і плачете? Дівчина не померла, а спить*» (Мк, 5.39), «*Наш друг Лазар заснув, — піду розбудити його*» (Ів, 11.11). Тобто, за цією логікою, Христос здійснив воскресіння живих, а не мертвих.

Про суттєву різницю між «воскресінням мертвих» і воскресінням живих свідчить і розмова між Христом і Мартою, сестрою Лазаря (Ів, 11.23–25): «*Каже їй Ісус: Твій брат воскресне. Мовить до Нього Марта: Знаю, що воскресне при воскресінні, останнього дня*», тобто Марта сказала, що знайома з вченням фарисеїв про воскресіння «останнього дня» — у день Страшного суду. На що Христос їй заперечує: «***Я** є воскресіння і життя; хто вірить у Мене, — хоч і помре, житиме*».

Сам Христос також воскрес на третій день (а не «останнього дня»), з повним збереженням своєї психіки, тобто пам'яті та характеру. Але Христове воскресіння якісно відрізнялося від трьох описаних вище воскресінь: по-перше, Він воскрес сам без сторонньої земної допомоги; по-друге, Він воскрес у трансформованому, прославленому тілі. Саме таке воскресіння — ВОСКРЕСІННЯ ЖИВИХ — Христос залишив своїм послідовникам як приклад для наслідування. «Воскресінням мертвих» Він не займався.

— Але ж у церковному «Символі віри» говориться «очікую воскресіння мертвих»...

Після того, як християнська церква відкинула палінгенезію — цей «наріжний камінь» Христового вчення (Мт, 21.42) — і відповідно євангельську ідею воскресіння живих, їй нічого не залишилося, як прийняти фарисейську доктрину «воскресіння мертвих». Наприклад, згідно з православною «Популярною біблійною енциклопедією» архімандрита Никифора (1891): «*Воскресіння мертвих*

полягатиме в тому, що душі померлих знову поєднаються з колишніми тілами» (стаття «Воскресіння мертвих»). А ось сучасна редакція: «*Перед кінцем світу Ісус Христос, супроводжуваний ангелами, знову прийде на землю в славі. Тоді всі, по Його слову, воскреснуть з мертвих, тобто відбудеться чудо, у якому душі померлих людей повернуться в їхні тіла, що вони мали до смерті, і всі померлі оживуть*» (з сайту УПЦ КП). Те ж саме сьогодні стверджують католики, протестанти і ортодоксальні юдеї (щоправда, в останніх не Христос — син Божий, а Месія — раб Єгови).

Раніше те ж саме навчали фарисеї. Дивовижно, але за іронією долі християнська церква, відкинувши палінгенезію, проповідує вчення тих, кого Христос називав «дітьми диявола» (Ів, 8.44) і «лукавим кодлом» (Мт, 12.39), вважаючи їх найбільшими ворогами людини на її шляху до Царства Божого.

Проте такий неприродний стан довго не триватиме, адже «*Камінь, що його відкинули будівничі, став наріжним. Кожен, хто впаде на той камінь, розіб'ється; на кого ж він сам упаде, того розчавить*» (Лк, 20.17–18). Християнський світ стоїть на порозі метанойї (зміни мислення), тож незабаром ідея палінгенезії займе центральне місце у християнській теорії і практиці, а у «Символ віри» буде внесене уточнення: «Вірю у своє воскресіння і життя нової ери. Амінь».

— За словами Христа, після воскресіння люди не одружуються і не виходять заміж. Чи значить це, що у них не народжуватимуться діти?

Прочитайте уважніше це місце в «Євангелії від Луки» (20.35). У ньому говориться про життя «того віку» («нового еону», «Золотої ери»), тобто про ті часи, коли остаточно сформується боголюдство — спільнота тілесно безсмертних Божих синів. Якщо ж ВСІ вони будуть безсмертні, то не матимуть потреби народжувати дітей для свого наступного втілення.

Проте боголюдство формуватиметься поступово, тож на доволі тривалому перехідному етапі воскреслі народжуватимуть дітей нарівні зі звичайними людьми щоб дати здорові тіла іншим духовним сутностям. Палінгенезія буде продовжуватися доти, доки не воскреснуть всі,

спроможні це зробити протягом часу, визначеного Богом-Отцем — Творцем Всесвіту.

10.6. Повернення до витоків

Ще раз наголосимо, що палінгенезія (реінкарнація) — це перевтілення духу з формуванням нової психіки. Лише у надзвичайно рідкісних випадках психіка не розпадається після смерті людини, а перевтілюється разом з духом — і тоді відбувається явище **метемпсихозу**, після якого людина більш чи менш чітко пам'ятає своє попереднє життя.

В якості грубої аналогії уявіть собі, що життя — це сеанс роботи на комп'ютері. Після перезавантаження оперативна пам'ять («психіка») стирається, а зберігається лише те, що записане на вінчестері («дух»). Проте при неправильному (аварійному) завершенні сеансу фрагменти оперативної пам'яті зберігаються у вигляді незатертих тимчасових файлів і можуть вплинути (як позитивно, так і негативно) на хід наступного сеансу — «у наступному житті» комп'ютера.

На сучасному етапі розвитку християнства маємо всі підстави повернутися до первинних уявлень про палінгенезію людського духу, адже вони відповідають не тільки вченню Христа і науковій картині світу, але й нашому вродженому відчуттю правди (в реінкарнацію нині вірить мало не половина християн).

Наші предки прагнули, щоб ми їх перевершили в осягненні Царства Божого. Сьогодні ми маємо ті можливості, яких вони не мали, тож зобов'язані виправдати їхні сподівання. Оскільки вони — це ми у попередніх втіленнях. А наші нащадки — це ми у наших наступних втіленнях.

10.7. Критерій істини

«*Все пізнається за плодами*» (Матвій, 7.16–20) або «*Істинне все, що продуктивне*» (Гьоте). **Концепція одноразового втілення є руйнівною, оскільки неминуче призводить до уявлень на кшталт «після нас хоч потоп» з повною безвідповідальністю і байду-**

жістю до того, що людина залишає після себе на Землі. Сам же цей світ стає похмурим, несправедливим, жорстоким і нелогічним. Для того, щоб хоч якось пояснити вроджені відмінності між людьми з погляду різних схильностей, талантів, здоров'я, краси, а також наявність зла і страждань, юдействуючі теологи висунули концепцію відначальної зіпсованості людини через «первородний гріх». При цьому люблячого і милосердного Бога-Отця, Вишнього і Святого, вони, згідно зі своїми старозавітними уявленнями, перетворили на примхливого рабовласника, який з незрозумілих причин одним дає блага, а іншим не дає.

І навпаки: **прийняття євангельського вчення про реінкарнацію-палінгенезію формує в людях відповідальність перед своїм майбутнім, грядущими поколіннями і навколишнім природним середовищем**. Світ, в якому діє палінгенезія, є добрим і справедливим, а його Творець є люблячим і милосердним — таким, яким він відначально був у арійській традиції і яким є у Христовому вченні.

Сучасні дослідники феномену палінгенезії підтвердили прадавню істину, що людина за рідкими винятками перевтілюється в рамках свого роду, свого народу і своєї Батьківщини. **Тому варто завжди пам'ятати, що у наступному втіленні ми отримаємо те, що залишили після себе:**

— якщо залишимо після себе здорових дітей, то народимося в здорових тілах;

— якщо залишимо після себе чисту природу, то народимося в земному раю, а не на смітнику;

— якщо залишимо після себе культуру, то народимося в світлі і знатимемо, хто ми, звідки прийшли і куди йдемо.

10.8. Наслідувати Христа!

Головна мета людини — осягнення Царства Божого, тобто стану поєднання божественного і земного як в кожній особистості, так і в усьому суспільстві. Приклад нам подав Ісус Христос: «*Хто йде вслід за мною, той не буде в темряві блукати, а матиме світло життя*» (Іван, 8.12). Тому наслідування Спасителя — це найголовніше прави-

ло християнства.

«Бути християнином — це, власне, не що інше, як наслідувати Ісуса Христа у людській природі, в міру свого покликання», — пише св. Василій Великий.

«Станьмо подібними до Христа, бо він став подібний до нас. Зробімося богами задля нього, бо він став людиною задля нас», — закликає св. Григорій Богослов.

У результаті людина має стати боголюдиною, а людська спільнота — боголюдством (расою четвертого психоінформаційного рівня). Очевидно, що цього неможливо досягнути протягом одного життя — лише в палінгенезії.

Тому людина, яка всупереч Євангелію і здоровому глузду відкидає палінгенезію, насправді відкидає можливість осягнення Царства Божого і висловлює недовіру всьому тому, що пообіцяв Христос у Добрій новині, ігнорує Його втілення і принесене Ним світло знань, зневажає Його служіння, страждання, смерть і воскресіння.

Людина ж, яка визнає реальність палінгенезії, відкриває для себе перспективу стати подібною до Христа. Тоді вона стає арієм, адже арій — це особистість, яка обрала шлях боголюдського перетворення, плекання культури і збереження навколишньої природи. І вона отримає гідну винагороду за свою віру, сміливість і наполегливість: «*Істинно кажу вам:* ***ви, що пішли за мною, в палінгенезії у сто разів більше одержите і життя вічне матимете у спадщину***» (Матвій, 19.28–29).

Ми продовжуємо рухатися за Ним у палінгенезії. Нова арійська раса і нова цивілізація народяться в процесі наслідування втіленого Сина Божого, який знову прийшов у наш світ 2 тисячоліття тому. І хай на цьому шляху нас не зупинять ні страх, ні перешкоди, ні сумніви, ні сама смерть: *«Дерзай, сину! Дерзай, дочко! Віра твоя спасла тебе. Царство Боже здобувається силою, і ті, що докладають зусилля, схоплюють його!»*

Хай Буде!

ЗМІСТ

для нотаток

Науково-художнє видання

КАГАНЕЦЬ Ігор Володимирович

Арійський стандарт
УКРАЇНСЬКА ІДЕЯ ЕПОХИ ВЕЛИКОГО ПЕРЕХОДУ

Відповідальна за випуск *О. Шевчук*
Художник *П. Починок*

Підписано до друку 29.01.04. Формат 84х108 1/32.
Папір газетний. Друк високий. Гарнітура «Times».
Ум. друк. арк. 17,64. Тираж 10 000 пр. (1-й завод 1–4 000 пр.).
Зам. №4–47.

«Видавництво А.С.К.»,
02147, Київ–147, Русанівська набережна, 12.
Свідоцтво Держкомінформу України ДК №1082 від 10.10.2002.

Віддруковано з готових позитивів
у ВАТ «Харківська книжкова фабрика» ім. М.В. Фрунзе
61057, м. Харків, вул. Донець-Захаржевського, 6/8.